TRACY SIERRA

THRILLER

PÂNDA DE NOAPTE

Foarte puține cărți sunt atât de intense, inteligente și de-a dreptul înfricoșătoare. Citiți pe riscul vostru!

CHRIS WHITAKER

FICTION CONNECTION

Traducere de
Mihaela Negrilă

TREI

Pentru Catherine, mama mea

Sunt foarte bine cunoscut aici, *în New England.*

The Man, *Young Goodman Brown,* Nathaniel Hawthorne

1

Era cineva în casă.

Rămase în întunericul din dormitorul fiului ei. Prin ușa deschisă, palierul din dreptul scării abrupte dinspre bucătărie era luminat de licărirea slabă a lămpii de veghe băgate în priză. Lampa de veghe era acolo ca să vadă copiii scările în hoinărelile lor nocturne, pentru a-i împiedica să cadă, neajutorați și neauziți, în timp ce tropăiau ușor din camerele lor până în dormitorul părinților, în căutare de apă, de alinare sau după ce udaseră patul.

Casa veche, prin care uneori șuiera vântul, trosnea din încheieturi. Sunetele casei ce se împotrivea viscolului, respirația ei sacadată îi erau familiare. Însă, printre toate acestea, se auzeau niște zgomote care o făcură să rămână pe loc, nemișcată. Și ele familiare. Dar nu la această oră din noapte, nu când era sigură că doar ea este trează. În tăcerea scurtă dintre răbufnirile înghețate ale vântului se auzea foșnetul unor pași pe scară.

Îți imaginezi lucruri.

Fiica ei era adormită în camera alăturată. Fiul adormise deja la loc, la câțiva pași depărtare de ea. Pentru o clipă, speranța că ar putea să fie soțul ei îi dădu curaj.

Încetează! Asta e imposibil!

Însă putea să fie fetița ei, într-un nou episod de somnambulism. Zăvorâseră ușa de la camera fetei care ducea spre scările vechi din față – un loc prea periculos ca să o lase să colinde fără să fie conștientă. Dar era posibil ca ea să fi ieșit pe cealaltă ușă de la dormitor, cea pe care o lăsau neîncuiată, în ciuda somnambulismului și a pericolului reprezentat de scările spre bucătărie. Lăsau deschisă ușa aceea ca să poată folosi baia în timpul nopții, ca să înțeleagă că era totuși fetiță

mare, că aveau încredere în ea și că ar trebui să aibă încredere și ea în sine însăși.

Da, asta ar putea fi explicația. Și nu ai fi auzit monitorul pentru bebeluși pornind.

Soțul ei montase un monitor pentru bebeluși, acționat de un senzor de mișcare, în fata dormitorului neîncuiat al fiicei lor, după trei nopți în care o găsiseră pe fetiță stând în picioare lângă patul lor, în întuneric, nemișcată și de netrezit.

„Ce pot să spun? Camerele de filmat sunt lucruri la care mă pricep”, ridicase din umeri soțul.

Clic, fsss, biiip! Monitorul prindea viață în dormitorul lor și fetița apărea trecând pe ecran, o siluetă albicioasă și blurată din cauza filmării nocturne, cu pupilele sclipind precum ale unui animăluț.

Unul dintre ei (ea, întotdeauna ea) se ridica și o intercepta înainte să aibă ocazia să se rănească accidental, o călăuzea înapoi în pat, o mângâia pe părul negru, dându-i-l la o parte de pe ochii goi, deschiși, și de pe gura deschisă, stătea cu ea până se întindea înapoi în pat.

Asta trebuie să fie, un episod de somnambulism.

Și totuși, nu îi venea să se miște din loc. Nu-si putea desprinde ochii de la lampa de veghe din depărtare. O parte din ea își aminti că sunetul pe care îl făcea fetița pe scările alea era pur și simplu diferit. O parte din ea își dădu seama că, în toate hoinărelile nocturne, fetița nu coborâse niciodată scările. Iar sunetele veneau dinspre scări.

O frântură dintr-o poezioară pentru copii îi răsună în cap. Unul dintre acele lucruri pentru copii, citite și răscitite de nenumărate ori, i se insinua acum în conștiință.

Dacă dorințele ar fi pești, am avea ceva de pus la frigare.

Dacă dorințele ar fi pești, am mânca și n-am muri.

Un bufnet surd. O clipă de liniște. O schimbare completă, instantanee, în gândurile ei.

El s-a lovit la cap.

Uneori, li se întâmpla asta celor care nu erau familiarizați cu excentricitățile casei vechi. Oricine era mai înalt de 1,8 metri trebuia să își încline capul sau să se aplece pentru a se feri de tavanul jos de la cotitura scărilor dinspre bucătărie. Se auziră niște zgomote ușoare, ca un zgâriat, în timp ce omul își îndreptă corpul. Recalculă. Se puse din nou în mișcare. Ea zări niște degete înfășurându-se în jurul balustradei, ca niște picioare albe de păianjen. Intrusul își îndreptă ușurel corpul până rămase la capătul de sus al scărilor, cu trăsăturile șterse, aproape invizibile din cauza întunericului și a felului în care lumina lămpii de veghe licărea în spatele lui. Pentru o fracțiune de secundă, uitându-se la silueta aceea, i se păru că îl vede pe soțul ei.

Deschise gura să îl strige, să îl întrebe cum de ajunsese acasă.

Dar el nu s-ar lovi la cap. Nu este înalt, îndeajuns de înalt.

Odată cu acest gând, imaginea se clarifică, silueta se destrămă pe margini, transformându-se într-un străin.

E un bărbat.

Era înalt, brațele lungi îi atârnau lejer pe lângă corp. Prezența lui avea un iz de rânced, ceva familiar, rău și putred, pe care-l mai simțise cândva, dar pe care nud putea localiza exact.

Îl recunoști? Cine este?

Bărbatul înclină capul și se uită țintă spre întinderea de întuneric din hol care o învăluia pe ea.

Știa, în mod obiectiv, logic, că ar trebui să fie imposibil s-o vadă. De câte ori stătuse ea acolo, exact în locul acesta, în aceeași poziție? De câte ori privise în întuneric, de-a lungul holului negru, ușor strâmb, către cea mai veche parte a casei, acolo unde stătea ea acum, în camera fiului?

Încercând să-si dea seama în toiul nopții dacă ușa era deschisă. Dacă băiețelul stătea acolo în picioare, însă niciodată neputând să vadă altceva decât o umbră. Pentru că lumina de veghe de pe palier, aproape de podea și așa slabă cum era, o orbea, nelăsând-o să vadă dincolo de strălucirea ei slabă. Întotdeauna, de fiecare dată, trebuia să fie aproape de ușa dormitorului până să poată să fie sigură că da, băiețelul era acolo, înapoi în pat, uitându-se la ea în tăcere în loc să doarmă buștean.

Lumina sigur, sigur îl orbește.

Chipul bărbatului fu transformat de umbre într-un craniu. Negru intens unde trebuiau să fie ochii. Lumina i se agăță de buze, dezvăluind un rânjet larg. Toată ființa lui i se părea atât de imensă, încât era dincolo de limitele raționalului, atât de materială, de plină de substanță de parcă până și gura, nările, urechile lui trebuie să fi fost pline, umplute cu carne. Se chinui să respire. O sufoca această realitate a lui, detaliile omenești, părul scurt, nisipos, zbârlit ca al unui copil după ce a stat peste noapte cu capul apăsat în pernă. Cămașa neagră era doar pe jumătate băgată în pantaloni. El se mută de pe un picior pe altul, se scărpină la nas, apoi frecă locul unde trebuie să se fi lovit la cap.

Ochii ei se deschiseră larg, sângele îi alerga gros și îi răsuna în urechi, asurzind-o. Își dădu seama că tremura. O străbătu un fior de rușine din cauza incapacității totale de a-și controla propriul corp. Își amintea rușinea asta. O revăzu în memorie. O pardoseală acoperită cu linoleum, nicio împotrivire, nicio fugă, doar imobilitate totală, cutremurătoare.

Și timpul: *tic-tic-tic,* ticăia cu siguranță un ceas pe undeva. *Tac-tac-tac.* Secunde care treceau imposibil de numărat.

Un minut, două? Zece? Respiră. Gândește. El te vede. Te poate vedea?

Dimensiunea bărbatului era o sufocantă aducere-aminte a cât de mică era ea. Umbra lui se vedea pe tavan, proiectată de licărirea lămpii de veghe.

Este în casa ta, casa ta!

De aceea urechile îi erau asurzite de sânge. De aceea groaza o făcea să se simtă imponderabilă.

Cineva care ar face pasul acela, cineva care ar trage brusc draperia aia?

Oh, da, cineva de genul ăsta e serios.

Dar... poate că nu e real? Poate că doar vezi lucruri, ai năluciri.

Ideea asta se topi prin ea. Bărbatul putea fi un coșmar foarte realist sau poate una dintre fricile pe care ea le frământa între degete. Una dintre grijile pe care le lustruia pentru a-și îmblânzi fantezia morbidă, în timp ce se holba fără somn la tavanul dormitorului.

De unde îți vin în cap toate lucrurile astea groaznice? Asta e, asta e tot. Imaginație hiperactivă. Un vis. Unu-doi-trei, inspiră, expiră, deschide ochii. Apoi puf! El va dispărea. O să vezi.

Însă, când strânse bine din ochi, iar apoi se forță să-i deschidă din nou, bărbatul nu dispăruse. Pentru prima oară, observă că el purta adidași. Înțelese implicațiile undeva adânc, visceral. El nu ar fi putut să meargă prin viscol în adidașii ăia. Și-l imagină stând pe băncuță în holul mic de la parter, scoțându-și ghetele de zăpadă, punându-le ordonat pe pardoseală una lângă alta, scoțând adidașii dintr-o geantă și încălțându-se cu ei. Un oaspete conștiincios, care plănuia să stea ceva vreme.

El este foarte, foarte serios.

Ochii îi fugiră pieziș, pentru a vedea fulgii care cădeau încă. Albeața lor era singurul lucru vizibil afară, atingeau și apoi se depărtau în rotocoale de bucata de sticlă a ferestrei vizibilă printre draperii, odihnindu-se în colturile tocăriei, îndulcindu-le liniile drepte. Înainte să înceapă

vântul dinspre nord-est, fusese un strat de cel puțin 30 de centimetri. La ora culcării, stratul ajunsese la peste o jumătate de metru, în momentul acela, ei bine, nu-și putea da seama de acolo de unde stătea, însă știa că toată casa, întreaga curte, întreaga lume era înfășurată strâns în zăpadă.

Lângă fereastră era patul fiului ei. Băiețelul era ghemuit, o grămăjoară moale, adormită, cu pieptul mișcându-i-se abia vizibil în sus și-n jos pe sub pătura verde. Un smoc de păr și un pic din curbura urechii erau singurele lucruri pe care putea să le discearnă pe întuneric. Pe când se uita la forma lui, inima i se strânse de dragoste și de-o panică atât de mare, încât mai că gemu de durere. Se gândi la obrăjorii lui moi, la felul în care întâlneau osul micuț al bărbiei. Proporțiile drăgălașe, de personaj din desene animate, ale ființei lui mici. Trunchiul, un dovlecel moale cu burtică, membrele subțiri și șoldurile drepte. Băiețelul ei perfect, care era pe deplin o persoană, chiar dacă micuță. Chiar dacă nouă aici.

Și acum?

Ce o să se întâmple cu persoana asta micuță acum? Își îndreptă ochii înapoi spre bărbat.

Zece secunde? Zece minute?

El era acolo doar de o clipă. Era acolo dintotdeauna.

Dar asta nu poate să se întâmple. Asta nu ți se poate întâmpla ție.

Lucrurile astea se întâmplă. Astfel de lucruri se întâmplă în fiecare zi.

Cu siguranță e vina ta. Ce ai făcut?

O împunsătură de disperare mai că îi tăie suflul.

Ai făcut totul cum trebuie, nu-i așa? Ai încuiat ușile, ferestrele.

Ce ai făcut ca să meriți asta?

Însă ea știa mai bine decât mulți alții că ceea ce meritai avea prea puțin de-a face cu ceea ce primeai. Era sigură că aproape nimeni nu apuca să-

și dea permisiunea pentru lucrurile cele mai groaznice care i se întâmplau.

Bărbatul rămase răbdător în pata de lumină slabă. Atât de groaznic și de dureros de răbdător. Îl privi în timp ce el asculta atent, ca să prindă cel mai ușor sunet de viață. Îl privi în timp ce el își alegea cu băgare de seamă următorii pași.

2

În camera învăluită de întuneric a băiețelului simți acut prezența ușii din spatele ei, ducând către palierul scărilor din față. Odinioară, acelea fuseseră singurele scări din casă. De cealaltă parte a palierului era ușa de la dormitorul fetiței, pe care o țineau zăvorâtă pe dinafară pentru ca micuța să fie în siguranță.

Cu ochii minții, îi văzu pe fiecare ca pe un element component dintr-o schemă. Fiul ei aici, fiica ei dormind în camera ei. Bărbatul care aștepta la capătul de sus al scării ce ducea la parter, în bucătărie. El stătea între ea și anexa modernă atașată părții din spate a casei vechi. Între ea și dormitorul matrimonial, birou, garaj. Ceea ce însemna că stătea între ea și telefonul ei, aflat pe noptieră. Mașina din garaj. Arma cuibărită în adăpostul din seiful încuiat montat în perete. Gloanțele pentru armă ascunse pe raftul de sus din dressingul soțului. Între ea și computerul instalat în camera de oaspeți ce servea și ca birou. El stătea între ea și toate posibilitățile de ajutor, salvare, comunicare și rezistență.

Simți nevoia să se apuce strâns de ceva.

Nu te mișca! Nu te mișca! O să te vadă!

Își dădu seama, uluită, că era leoarcă de transpirație. O sudoare vâscoasă, de amfibian, care lăsa frigul să i să agațe de fiecare bucățică de piele cu o apăsare dureroasă. Umezeala i se impregnase deja în tricoul și lenjeria în care se dusese la culcare. Făcea să i se lipească de trup, jilav, halatul pe care și-l aruncase pe umeri ca pavăză împotriva răcorii iernatice veșnice din casă.

Bărbatul pescui ceva dintr-un buzunar de la pieptul imens. Îl lăsă să i se legene în mână. Un obiect lung și îngust, greu, dar flexibil, care se legăna ușor.

Trosc! Îl legănă și obiectul îi lovi palma de la cealaltă mână. Sunetul neașteptat, greutatea plesnetului, realitatea, implicațiile armei neidentificate pe care o ținea în mână îi înmuiară genunchii, astfel că trebui să se chinuie să rămână în picioare.

Faptul că bărbatul nu purta mască făcea ca lucrurile să fie și mai suprarealiste în această lume nouă, în care toți purtau o mască. Iar el se afla acolo, făcând așa ceva, cu chipul expus?

Însă purta mănuși. Mănuși albe din latex ce luceau de la licărirea slabă a lămpii de veghe.

Amprentele contează, dar nu contează dacă îi vedem fața, căci are de gând să ne omoare.

Ea scutură din cap atât de repede și smucit, că parcă auzi oceanul.

Încetează! Nu fi ridicolă, calmează-te, gândește limpede.

Nu. Gândești limpede. Asta e ceva grav. Sunt mize serioase în joc. E totul în joc. Nu te preface că nu e așa. Uită-te la el. Fără mască. Cu mănuși. Adidași uscați.

Armă. E pregătit. O să le facă rău. O să te rănească. Orice altceva este fantezie. Știi bine asta. Doar știi ce limite a depășit deja. Să fii drăguță, să gândești pozitiv – nu.

Cuprinsă de un val de disperare, își dădu seama că totul era deja pierdut. Ce putea să facă altceva decât să-i ofere un gât moale și să se prefacă a fi în altă parte? Nu exista nicio modalitate de a se lupta cu el. Nicio armă, niciun ajutor. Doi copii mici și ea, cu trupul său minion, subțirel și fragil. N-avea cum să câștige, să apere, să protejeze. Se retrase în sine cu realizarea deznădăjduită că făcuse calculele, schițase toate opțiunile și că pur și simplu nu se putea ridica la înălțimea misiunii.

Teama de durere, groaza față de ceea ce putea el să facă erau o anticipare insuportabilă. Panica crescândă din trupul ei încremenit o transformă

într-un cablu electric cu izolația smulsă, dar incapabil să electrocuteze.

Asta e partea din film pe care nu ai voie să o vezi. Ceea ce urmează să se întâmple e ce îi silește pe cineaști să treacă la un cadru negru.

Bărbatul se înclină spre spate și își trosni coloana ca un atlet care se pregătește de startul unei curse. Arma ciudată părea să-l tragă de mână cu o greutate flască.

Fața lătăreață se întoarse încet când el își mută privirea dinspre ea către holul din anexa modernă. Greutatea trupului în mișcare făcu podeaua să geamă sub el.

Încă având o urmă de nădejde, încă sperând profund că o cuprindea încet nebunia, că totul era doar închipuire, își zise în sinea ei: *Frumos amănunt*, *creierule, să-ți aduci aminte cum scârțâie podeaua fix în locul ăla.*

Bărbatul făcu un pas, apoi încă unul. Ea clipi, nevenindu-i a crede în timp ce el se îndepărta. Se duse de-a lungul holului anexei, apoi intră pe ușa de la dormitorul ei, dispărând.

Pentru că el se îndepărtase în loc să vină spre ea, la baza gâtului i se aprinse fiorul unui crâmpei de speranță.

Fă ceva!

Era trează în toiul nopții din cauza fiului ei. O trezise, ca întotdeauna, într-un mod foarte deranjant. Zgâriindu-i pleoapa cu unghia de la un deget. Vârându-și degetul mare în urechea ei. Trăgând-o, abil, de un singur fir de păr. În seara asta, o strânsese de nas până se trezise icnind, lovind cu mâinile prin aer. Se ținuse după băiețel pe hol, trupușorul lui ager abia vizibil în întunericul adânc. Știa că nu e bine să-l întrebe despre coșmarul care-l făcuse să o trezească. Aproape întotdeauna îl uita deja între timp. Tot ce rămânea era sentimentul de spaimă, o stranietate reziduală, nevoia de a mai avea pe cineva treaz

alături, în seara aceea, ca de obicei, îl mângâiase ușurel pe cap, să-l liniștească, până când adormise.

Coșmarurile băiețelului începuseră la câteva luni după instaurarea carantinei.

Crezi că îți ascunzi temerile față de copii, *dar ei le absorb așa cum ți-au absorbit sângele.*

— Doarme cineva în casa asta? se plângea soțul ei, numărând apoi pe degete motivele. Somnambulism, pavor nocturn, insomnie, coșmaruri, prea cald, prea frig, prea ud, prea sete. Prea obosit!

— Tu, cel puțin, nu ai probleme să dormi, a căscat ea.

— Adevărat. Mă protejează zidul creat de mami. De ce să-l trezești pe bietul tati, când poți să o trezești pe mama ursoaică? Să scoți arma cea mare?

— Pe cine faci tu „ursoaică”? Și asta e prima oară când cineva m-a făcut „mare”.

Soțul ei i-a aruncat fermecătorul lui zâmbet special.

— Micuța mami, atunci. Mai bine s-o trezești pe mami cea micuță și *atrăgătoare.*

Așa că fiul ei o trezea pe ea, niciodată pe tatăl lui, iar ea îl urma în tăcere pe întuneric, băgându-l înapoi în pat. *Twinkle, twinkle, little star*, *how I wonder what you are.* Îi dădea părul negru la o parte de pe ochi, unde i se agăța de genele lungi, de la colțurile ochilor deja adormiți. Și rămânea complet trează la capătul patului, așteptând să vadă dacă absența atingerii ei îl trezea pe băiețel, așa cum se întâmpla adesea, ceea ce făcea necesară repetarea procesului. Apoi se întorcea lipăind de-a lungul holului, se întindea în pat și se holba la tavan, minunându-se de noua și strania ei spaimă din lume. Gândindu-se la lucrurile pe care le făcuse greșit. La lucrurile pe care poate că ar fi fost în stare să le controleze dacă s-ar fi gândit suficient de departe, suficient de atent, din timp.

Își închipuia alte lumi, unde lucrurile se petrecuseră diferit. Mai bine. Mai rău.

Nu e vina ta.

Totul e vina ta.

Bărbatul dispărând pe ușa de la dormitorul ei era ca trezirea din visul băiețelului. Un coșmar care se îndepărta târșâit, lăsând în urmă un tremur de aer ciudat de gol.

Ieri, pe scară, am întâlnit un om care nu era acolo.

Pielea i se destinse. Dinții i se descleștară.

Ce ai de gând să faci?

Prin minte îi trecu o imagine în care trezea copiii, îi trăgea afară în zăpada de lângă ușile vechi din față, la care duceau scările din spatele ei, un copil de cinci ani și unul de opt ani, amândoi desculți, în pijamale, iar ea într-un halat și papuci, fiindcă încălțămintea, hainele, mașina, totul – *totul!* – era în cealaltă parte a casei.

Ne-ar prinde. Cu ușurință. Imediat. Traversând casa ori, *dacă am încerca să fugim, prin zăpadă. Și cel mai apropiat vecin e atât de departe... La aproape un kilometru? Cel puțin. Cel puțin! Și pe viscolul ăsta. Prin nămeții ăștia. Record de temperaturi scăzute, s-a anunțat. Ninsori-record.*

Nu e timp, nu e timp! Fă ceva!

Era uluită pentru o clipă de constatarea că, pentru prima oară după multă vreme, se simțea vie, ba chiar, și mai uimitor, că voia cu disperare să rămână în viață. Însă uimirea îi era dublată groaznic de teamă profundă. Teama de violența fizică a bărbatului. De ce ar putea face cu arma aia ciudată. Teama de energia potențială descărcată asupra copiilor. Teama de durere. Niciodată nu gestionase bine teama.

Oare o gestionează bine cineva?

Apoi o posibilitate. În vârtejul paralizant creat de spaima frenetică, animalică, adrenalina și

sentimentul de neajutorare, își aduse aminte de ascunzătoare.

3

Mai târziu, avea să creadă că parcă a fost posedată. Când l-a văzut pe bărbat intrând în dormitorul ei, când și-a adus aminte de ascunzătoare, în clipele acelea parcă fusese smulsă din propriu-i trup. Se privea din exterior, nedumerită de propriile-i acțiuni, gândind: *Hei, uite ce pune femeia asta la cale. Tu n-ai putea să o faci.* Totuși, în ciuda distanțării, încă își simțea mâinile tremurând. Încă simțea gustul acid al spaimei cumplite.

Se privi punându-și într-un buzunar de la halat cana cu capac tip cioc, din care fiul ei bea apă noaptea, apoi îndesând în celălalt buzunar jucărioara plușată. Se privi dând cu grijă pătura la o parte, ridicându-l în brațe pe băiețelul adormit. El se foi un pic, apoi se relaxă, lipit de trupul ei. Picioarușele durdulii se legănau în voie, dar capul îi era bine sprijinit pe umărul ei. Copilul inspiră și expiră familiarul miros al transpirației mamei, cu brațele-i atârnând relaxate, plin de încredere.

Fiul ei mirosea a salivă. A căldură. Un miros unic și universal.

— Te iubesc, îi șopti în păr în timp ce-l ținea în brațe, zorind deja spre camera fetiței. Te iubesc.

Desfăcu zăvorul pus pe exterior pentru episoadele de somnambulism și intră în dormitorul ei. Copila sforăia. O năpădiră frânturi de imagini cu ea bebeluș, în care ei, părinții, își stăpâneau cu greu chicotitul provocat de seriile de pârțuri sonore, de sforăiturile ca niște claxoane care ieșeau dintr-un copilaș atât de angelic.

— Seamănă cu taică-său, îl tachinase ea în șoaptă, rânjind.

Soțul ei și-a pus mâinile-n șolduri, a scos un zgomot ca un sforăit exploziv și a zis:

— Ba bine că nu!

Mai că trezise copilul cu râsetele ei atunci.

Se așeză pe patul fetiței. Cu băiețelul odihnindu-i-se în poală, se întinse și o atinse pe umăr. Ea se răsuci imediat, frecându-se tare la ochi cu mânuțele strânse în pumni, așa cum făcea întotdeauna.

— Mami?

— Șșșt, șșșt, îngeraș, zise, mângâind-o pe păr prea repede, cu febrilitate. Liniște, te rog. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să coborâm la parter. Pe scările din față.

Fetița ridică privirea, scrutându-i fața cu ochii mari de nedumerire.

Nicio alinare în mâinile tale, în glasul tău. Nu poți evita asta.

— De ce, mami?

De ce, de ce, mereu de ce, tot ce vor să știe este: „De ce?” *De ce nu pot să facă pur și simplu ce le zici? De ce nu pot să asculte?*

Își dori cu disperare să mintă. Să o apere pe fată de spaimă. De realitate. Însă se ridică, ținându-și băiețelul strâns în brațe, și se auzi spunând:

— E cineva în casă. Cineva rău. Trebuie să ne ascundem. Acum!

Chipul fetei începu să se boțească a plâns.

— Nu, nu! Nu e timp de-așa ceva!

Reuși să o apuce pe fată de umăr. Aceasta aprobă din cap și dădu pătura la o parte. Învelitoarea îi trăsese cămășuța de noapte lungă, roșie, până la coapse, dezvăluind picioarele slăbănoage și genunchii noduroși. Porțiunile de piele albă, unde pigmentul se estompase, de pe labele picioarelor și glezne, păreau luminoase chiar și în lumina slăbită de viscol a lunii. Când se ridică, cămașa de noapte i se aranjă la locul ei. Fata își strânse cu putere la piept iepurașul zdrențuit din pluș roz.

Înghiți un nod nou de teamă la vederea frumuseții fiicei ei. Fata avea o drăgălășenie

mlădioasă care plutea la marginea acelui pod groaznic, instabil, ce ducea dincolo de copilărie.

E o problemă.

Asta nu era o grijă nouă, însă în aceste împrejurări era mai urgentă, mai prezentă. Mai terifiantă.

O mare problemă.

Fetița se ținu după ea până pe palier, închizând încetișor ușa dormitorului în urma lor.

Ea nu prea folosea scara asta, deoarece foarte rar trebuia să meargă din biroul soțului sau din cealaltă cameră din față, pe care o foloseau ca spațiu de joacă, până la etaj, la dormitoarele copiilor. Însă copiii o foloseau adesea pentru a merge din dormitoarele lor în camera de joacă, iar semne ale trecerii lor se aflau peste tot. Lumina înnegurată de nori a lunii, ce pătrundea prin fereastra de la capătul de sus al scărilor, și oberlihtul de deasupra ușii de la parter permiteau o vizibilitate scăzută. Un cavaler Lego era cocoțat trufaș pe balustradă. Un ursuleț de pluș era cu fața în jos într-un colț, de bună seamă căzut de pe pervazul unde era locul lui de odihnă. O panglică era înfășurată printre barele balustradei. Aceste lucruri i se înfipseră ca un cuțit în inimă, de parcă micuții ei pieriseră, de parcă deja eșuase în misiunea de a-i proteja și obiectele astea erau tot ce mai rămăsese din ei.

Pielea i se făcu de găină în aerul rece ce se ridica în sus pe scări. Viscolul trimitea violent fărâme înghețate prin crăpăturile din jurul ușilor vechi de jos. Se observă pe sine și fu șocată să descopere că, pus la păstrare undeva în faldurile memoriei, se găsea fiecare punct slab de pe aceste scări puțin folosite, fiecare locșor care ar fi putut să scârțâie. Purtându-și fiul în brațe, păși pe vârfurile degetelor din papucii ușori, alegând punctele ferme de pe fiecare treaptă, un fel de coborâre în pași de dans, făcând chiar, cu agilitate, un pas peste treapta cea mai zgomotoasă.

Ce ciudat, ce ciudat, cum ai făcut asta? Nu e ceva ce ești în stare să faci.

Însă piciorul fetiței ateriză fix în mijlocul primei trepte. Zgomotul produs îi înconjură cu un ecou de rău augur.

Cu ușile dinspre palier ale dormitorului închise, cu sunetul slab al vântului fâșâind prin casă, poate că bărbatul nu auzise? Cât de aproape era acum? Acolo, în cealaltă parte a casei, sigur văzuse imediat plapuma aruncată la o parte, locul ei gol în pat, telefonul pus la încărcat.

E posibil să vină deja încoace ca să vă găsească. Sau verifică la parter, crezând că ai adormit pe canapea.

— În liniște! Foarte încetișor, calcă pe vârfuri pe partea laterală a treptelor, îi șopti copilei. E în regulă, îngeraș, poţi să faci asta!

— Bine, mami.

Fetița coborî cu băgare de seamă, evitând mijlocul fiecărei trepte.

Da, ce copil cuminte. Ce fetiță curajoasă. Cea mai bună fetiță.

Cotiră la dreapta la baza scărilor și intrară în biroul soțului ei. Acestuia îi plăcea atmosfera mohorâtă a încăperii. Ea prefera decorul de sub luminile strălucitoare din camera de oaspeți. De la fiecare fereastră se vedea zăpadă. Troienind, viscolind, depunându-se.

Îl așeză binișor pe băiețel în fotoliul din colț. El se făcu ghem, încă adormit.

Pe întuneric, pipăi peretele din jurul șemineului ca să găsească lambriul care ieșea în afară când îl apăsai exact cât trebuia.

Aici este, nu-i așa? Stai – e mai jos. Ei, cum se face asta?

În genunchi, își trecu vârful degetelor de jur împrejurul lambriului până când apăsă în locul potrivit, cu presiunea potrivită. Panoul se deschise, dezvăluind golul din zid.

Spațiul era neregulat. Începea din spatele cuptorului în formă de stup, montat în șemineul din camera de zi, și se termina sub scări. Încercă să acceseze din memorie harta lui, dar nu-și putu aduce aminte bine dimensiunile. Nu atingea un metru în lățime. Înalt în partea din spate, scund în apropiere de intrarea unde scările din fată îi alcătuiau tavanul.

O lungime de aproape trei metri, poate.

Intrase acolo o singură dată. Vânzătorii le-au arătat ascunzătoarea în ziua în care au finalizat actele de cumpărare. Le-au făcut o demonstrație, arătându-le cum să apese ferm lambriul în colțul din stânga jos pentru a deschide panoul. Cum să-și facă degetul cârlig ca să poată apuca de partea de sus din stânga, ușor deformată, ca să o deschidă cu o smucitură. Un dar tainic, special.

Această dezvăluire a ascunzătorii îi dăduse un sentiment de ușurare. În acea parte a casei, veche de aproape 300 de ani, creierul ei matematic măsurase camerele și, în afară de un pic de lăsare, un pic de înclinare, fiecare avea aceleași dimensiuni ca încăperea aflată imediat deasupra sau dedesubt. Camerele erau atât de simetric așezate una deasupra celeilalte, încât era ceva tulburător în asta. Ceva inexplicabil și greu de precizat care răsturna toată acea raționalitate, transformând-o în irațional.

Când vânzătorii au deschis panoul, a înțeles. Imensul horn central se ramifica în mai multe coșuri de fum, eficient precum venele și arterele unei inimi omenești. Constructorii de multă vreme morți ai casei mascaseră această anatomie inestetică, suspect de animalică, prin zidirea ei în cărămida care forma multe coturi. Asta a lăsat în urmă o coloană simetrică, plăcută ochiului – și un spațiu gol.

Își amintea de la ora de istorie felul în care primii americani smulgeau din rădăcini indigenul, organicul, sălbaticul. Respirau cenușa tribului

Pequot și o înțelegeau ca pe ceva care le amintea de propria miruire. Le priveau pe vrăjitoare rămânând fără vlagă și își considerau faptele îndreptățite deoarece Dumnezeu le îngăduia. Regiunea New England din trecut predica eficiența și chibzuință, dar acele idealuri veneau pe locul doi după puritate. Iar puritatea necesită risipă.

Astfel că, în spatele acelor ziduri puritane, aștepta un spațiu mort. Un ciocănit în lambriul vechi din lemn și auzi ecoul. Dacă trăgea de o bucată de tencuială, dacă își vâra degetul prin ea, s-ar fi pomenit cu el mișcându-se liber în gol. Iar în spatele acelui panou lambrisat, sub scări, în jurul arterelor intercalate ale hornului, constructorii lăsaseră spațiul cel mai mare și mai misterios.

— De ce credeți că au construit încăperea asta? Că au pus o ușă secretă? întrebase soțul ei.

— Rețeaua de evadare a sclavilor sau, poate, un loc de ascunziș față de amerindieni, își dăduseră vânzătorii cu presupusul. Copiii noștri spun, desigur, că e bântuită.

Ochii soțului ei se luminaseră imaginându-și familiile protejate, asediatorii amerindieni, morții care stăteau de veghe.

Ea nu spusese nimic, dar era de altă părere. O cale de acces precum aceea înlesnea orice reparație din cărămizi și mortar, dacă s-ar fi ivit vreodată nevoia. Casa data dinaintea rețelei clandestine de eliberare a sclavilor. Iar în această parte din New England, conflictele cu amerindienii se mutaseră în altă parte cu mult înainte de a fi construită casa.

De ce să o închidem? s-au întrebat acei primi constructori în închipuirea ei. *Ar putea să fie folositoare într-o bună zi.*

După ce s-au mutat în casă, soțul ei a adus un aspirator profesional. Spațiul se umpluse cu praf de mortar, hârtie, moloz și câțiva șoareci stafidiți. Fiind mult mai mică de statură, ea a fost cea care s-a târât de-a bușilea înăuntru și a aspirat mizeria,

în timp de el înșuruba mai bine balamalele de la panoul lambrisat. Și-a adus aminte că nu putuse să stea în picioare, dar că îi fusese destul de ușor să se miște pe acolo în patru labe, dată fiind suprafața plană dintre fațada nefinisată a hornului și latura plină cu așchii a peretelui lambrisat cu lemn de pin.

Îi atrăsese atenția soțului asupra unui vechi calorifer electric care ajuta la ventilarea spațiului de sub scară, cu cablurile ferfenițite și măruntaiele înnegrite de arsură. El își strecurase anevoie umerii lați în ascunzătoare pentru a-l deconecta și a-l demonta, bombănind și perorând fericit cu privire la pericolul pe care îl reprezenta. Întotdeauna mânie față de iresponsabilitatea altora. Întotdeauna plăcere față de repararea unui lucru, de transformarea lui în ceva neprimejdios. Să-i protejeze, la urma urmei, făcea atât de mult parte din felul în care se vedea pe sine, încât dovada tangibilă a acestui scop era un lucru minunat, sclipitor. Nu mai conta că ea fusese cea care descoperise problema. Care o diagnosticase. El povestise cu mândrie la telefon părinților lui: „N-o să vă vină să credeți ce pericol de incendiu am eliminat de sub scări...”

„Nu știu la ce vom folosi spațiul ăsta vreodată. Ținând cont de temperatura la care se încing cărămizile astea când se pune în funcțiune cuptorul, nu știu. Probabil că ar trebui să-l lăsăm așa”, meditase el cu glas tare.

Celelalte spații ascunse create de hornul zidit fuseseră umplute de-a lungul secolelor de lucruri care sporeau confortul. Conducte, cabluri electrice și țevi se vedeau prin ușițele de acces mai mici, mai puțin ascunse. Cu această singură excepție, întrebuințări practice precum dulapuri în perete, rafturi, instalație de apă curentă și instalație electrică înlăturaseră spațiile secrete care acumulau superstiții, speculații și închipuiri.

În noaptea aceea cu ninsoare, ascunzătoarea părea cu totul diferită decât fusese în ziua însorită în care o goliseră și făcuseră curățenie. Deschizătura coridorului era neagră ca smoala. Atât de neagră, încât, în camera aceea învăluită de întunericul nopții, ea o văzu ca pe un puț și mai întunecat. O gură moartă cu un gâtlej mai închis la culoare decât cremenea.

Cumva, întunericul acela profund făcea ca restul camerei să fie mai vizibil. Își văzu fiul mișcându-se ușor în fotoliul din colț. Se năpusti spre el, însă până să apuce să ajungă ea, băiețelul se trezi și izbucni în plâns. Își aruncă palma peste gurița lui. Uimirea și durerea fiului ei au fost palpabile, parcă vibrând afară din trupul lui și izbind-o în stomac, de rușine.

— Șșșt, nu-i nimic, dar trebuie să facem liniște, foarte liniște! Uite, sora ta e aici, vezi? Și trebuie să fim cu toții curajoși și tăcuți.

Chipul băiețelului continuă să se boțească a plâns.

O, nu, o, nu!

Recunoscu începutul țipetelor, al înfricoșării dureroase, al plânsului zgomotos. Nedreptatea de a fi trezit din somn, pe întuneric, și mami care-și pune mâna peste gura mea, ce rea e, mi-e frig, unde sunt? Da, toate acestea se puteau citi pe încrețiturile de pe chipul băiețelului. Își apăsă mâna mai tare, iar el o apucă de încheietură și o zgârie, încercând să i-o îndepărteze de pe guriță.

— Trebuie să păstrăm liniștea, șopti ea. Trebuie să fim foarte tăcuți! Dacă nu tăcem, o să ne înhațe monstrul!

Ambii copii reacționară ca și cum cuvintele ei dureau. Dacă ar fi zis așa ceva oricând altcândva, unul dintre ei ar fi schițat un zâmbet, ar fi zis: „Nuuuu, mami, glumești! Nu există monștri!” Însă faptul că i-a trezit, că i-a adus la parter, în biroul unde nu aveau voie să se joace, că pusese mâna pe gura unuia dintre ei, rugându-i să facă liniște, că

erau învăluiți de întuneric, frig, furtună, că simțeau pulsul fricii ei. Frica unei mame. Toate se adunară, dând naștere unui soi de groază care-i făcu pe copii să tresară puternic. Și tăcură.

Slavă Cerului. Slavă Domnului.

Își luă mâna de la gura băiețelului, înspăimântată, ilogic, din cauza tăcerii și nemișcării lui, că poate îl sufocase cumva. Dar nu, scotea niște sunete slabe, un fornăit.

Apoi ambii copii începură să scâncească, să plângă. Frustrarea năvăli peste ea.

Nu e timp de așa ceva.

— Nu! Nu! Uite, aici e ascunzătoarea, aici o să ne ascundem ca să fim în siguranță. Le arătă spre panoul deschis. Vedeți? Uitați! Și vedeți? Înhăță pătura și perna de pe fotoliu, ținându-le ridicate. Astea o să fie confortabile, nu-i așa? Și avem păpușica de pluș și iepurașul de pluș și o să ne cuibărim înăuntru și o să ne ascundem până pleacă monstrul. Cuibăriți-vă cu mami. Bine?

Ținând strâns pătura și perna, se uită în jos la fețele lor speriate, cu ochi măriți.

Greu al naibii să-i conving de așa ceva.

Cât trecuse de când îl zărise prima oară pe bărbat? Minute? Doar minute. Însă tot era prea mult timp. Ce făcea el acum?

Mișcați-vă. Mișcați-vă! Trebuie să vă ascundeți.

De fiecare dată când arăta nerăbdare, grabă, copiii reacționau cu suspiciune și încetineală. Se văzu prin ochii lor. Încordată, vorbind în șoaptă, leoarcă de transpirație, tremurând incontrolabil, încercând să-i ademenească într-un loc murdar și nefamiliar.

Pentru că ce, că ai o pernuță moale? Niște jucării din pluș? Poartă-te calm. Bagă-i înăuntru.

În spatele lor, zări pe birou computerul soțului ei. Se strâmbă cu ranchiună din cauza inutilității lui. Soțul ei reușise, cumva, să îl deconecteze de la internet. Zicea că altminteri era

prea tentant să navigheze pe internet, să se conecteze la Wi-Fi, să amâne, să se scoată din ceea ce numea „dispoziția de muncă”. Nu-și aducea în birou nici măcar telefonul.

— Nu vreau să intru acolo!

Fiica ei se zgâi la botul căscat al ascunzătorii, ce părea să emane o respirație prăfoasă. Fata își încrucișă brațele peste piept, îmbrățișându-se singură ca pentru a-i fi mai cald, protejându-și părțile moi ale corpului.

Nici eu nu vreau să intru acolo, puștoaico! Dumnezeule!

Mișcați-vă! Ascundeți-vă!

Ai răbdare. Ai răbdare, fii calmă și te vor asculta. Așa merge treaba.

— Știu, șopti ea. Dar vom fi curajoși și în siguranță împreună, bine?

— Nu, nu vreau.

Fetița se dădu un pas înapoi.

— Nu, zise băiețelul, ascunzându-se după piciorul ei.

Trase cu ochiul la deschizătură de parcă de acolo putea în orice clipă să se năpustească ceva afară. Să-l înfulece.

În disperarea și nerăbdarea ei, pricepu impulsul animalelor de pradă care erau mame de a-și devora puii ca să-i protejeze. Simți o nevoie groaznică de a-i înghiți cu totul, de a-și ține din nou copiii înăuntrul ei.

Vă mănânc eu, atât de mult vă iubesc.

Apoi, în același timp, se uitară tustrei în sus la tavan. De deasupra venea sunetul inconfundabil de pași. Un zgomot familiar în casă, dar deformat. Fiindcă era un sunet care nu aparținea cuiva din familie.

Bărbatul se afla în camera fetiței.

Își ținură împreună respirația. Ascultară, cu capetele întoarse în sus, fără să clipească din ochi, de parcă asta le-ar fi permis să vadă prin tavan.

Încremeniră toți trei în realitatea înfricoșătoare a momentului.

Ea știa că era imposibil, dar, coborând precum praful dislocat dintre scânduri, apăru certitudinea că pașii aveau personalitate. Erau puternici. Nerăbdători. Mânioși. Erau mișcarea cuiva căruia i se promisese control total, iar acum i se refuza ceea ce considera că i se cuvine. Cineva care voia să experimenteze cu lucrurile care contau cu adevărat. Voia să joace un joc cu miză mare.

Auziră bufnetul surd al unui obiect căzut – *aruncat?* – când ateriză pe covorul prea mic. Îl auziră rostogolindu-se pe podea cu un zăngănit metalic.

Pe urmă, un răget, o furie guturală.

Pentru că dormitorul fetiței era gol. Pentru că patul ei încă era cald.

— Treceți înăuntru chiar acum, șuieră ea.

De data asta, copiii nu mai șovăiră.

4

Aruncă pătura și perna prin deschizătura întunecată, făcându-le să dispară. Se târî în ascunzătoare și își întinse brațele ca să-si ajute fiul și apoi fiica să vină înăuntru. Le spuse încetișor copiilor care plângeau să tacă și să înainteze mai mult înăuntru, ca să-i facă loc să închidă panoul lambrisat. Așezată în patru labe, se răsuci să tragă panoul, ca să-l închidă. Însă se întoarse prea iute și se lovi tare cu capul de un colț invizibil, de la cine știe ce. Se lovi suficient de puternic încât să creadă c-o să i se facă rău. Suficient de brutal încât să vadă stele verzi.

Mânie, mânie pulsând i se scurse picurând prin trup. Îi provocă spasme în vârful degetelor și un zvâcnet profund, surd, în coloană, așa cum pățea întotdeauna când se lovea la cap. Când dădea cu degetul mare de la picior în ceva. Când se lovea în fluierul piciorului. Nevoia de a da vina pe ceva, orice, pentru propria-i neatenție. Pentru durere. Pe orice altceva în afară de ea însăși.

Afurisitul naibii de... lucru. Trebuie sa te miști. Trebuie să-l închizi. Ți-ai mușcat limba? Nu. Atunci de ce te dor dinții? De ce simți gust de metal în gură?

Își puse o mână în fața frunții ca să se protejeze, se mișcă mai încet de data asta și nu se mai lovi de nimic. Trase de panou, închizându-l. În întunericul șocant, își lăsă buricele degetelor să alunece de jur împrejurul marginilor panoului ca să verifice că era bine închis, îl simți cât de etanș era. Fu recunoscătoare pentru cât de neașteptat de ușor fusese să-l închidă. Își aduse aminte cât de greu se închidea panoul din exterior.

Acum suntem invizibili.

Își lăsă partea nedureroasă a frunții pe lemnul aspru al ușii secrete, răsuflând ușurată.

Un pic de răgaz.

Cât timp trecuse? Timpul se dilata și se contracta.

Gândește-te bine. L-ai auzit, pe urmă, în mai puțin de un minut, l-ai văzut. A stat vreo două minute pe palier, poate, înainte de a se îndepărta. Iar tu ai luat copiii. Cât să fi fost, încă vreo două-trei minute până să coborâți scările și să-i bagi aici înăuntru? Atâta a durat tot întreaga lume s-a dărâmat în mai puțin de zece minute.

— Unde sunteți? șopti ea.

— Aici, mami.

Rămase cât mai jos, își întinse brațul și îl agită orbește ca să se apere de alte lucruri invizibile care puteau să o rănească.

— Nu vă ridicați, le zise în șoaptă. Încercați să stați nemișcați. Cuibăriți. Să nu vă loviți la cap cum a făcut mami. Veniți încoace, haideți să ne învelim cu pătura asta moale.

Cuibăriți. Moale. Da, cuvinte calme, care inspiră un sentiment de siguranță. Cum poți vorbi atât de încet și să te faci auzită?

Copiii i se așezară de o parte și de alta. Îi cuprinse cu brațele și îi trase mai aproape de trupul ei.

— Au, mami.

— Scuze, scuze.

Liniștește-te, fii blândă, îi sperii. Îi sperii și mai mult.

— Mami e aici, mami e aici.

Eu sunt aici. Voi sunteți aici. Asta e real.

— Gata cu șoptitul, bine? Gata cu plânsul. Trebuie să fim tăcuți ca niște șoricei.

Se gândi la chițăitul zgomotos al rozătoarelor din pod.

— Mai tăcuți decât șoriceii, le zise.

Pitiți împreună în spatele peretelui, absorbiți în vechiul spațiu gol, stătură să asculte.

I se păru că lucrurile se liniștesc în jurul lor. Praful, casa, întunericul. La început, era doar acel

bum-bum ritmic al sângelui în urechi, al sângelui care percuta în durerea crescândă a nodului de pe cap. Clipi, dezorientată de artificiile de pe partea interioară a pleoapelor, de felul cum era mai multă lumină când avea ochii închiși decât atunci când erau deschiși. O făcu să-si aducă aminte de vizita cu mama ei la o peșteră, când era copil, o atracție turistică la marginea șoselei, undeva pe autostradă. Ghidul își stinsese lanterna de se făcuse la fel de întuneric precum acum și ținuse o cuvântare. „În scurt timp, o astfel de lipsă de lumină ar cauza vătămări ochilor voștri, ar face ca retina să se deterioreze din cauza neutilizării”, zisese el. „Aiureli”, bodogănise mama ei în vidul complet al acelui întuneric. Remarca insolentă o făcuse să zâmbească, să se simtă foarte matură, mult mai deșteaptă decât ghidul. Însă, în clipa asta, în locul ăsta, pierderea capacității de a mai vedea vreodată i se păru o certitudine.

Trei șoricei orbi, trei șoricei orbi.

Zvâcnetul dureros din cap se extinse în afară și se împotrivi impulsului de a-și atinge cucuiul. Liniștea se adânci și mai mult în jurul lor când sunetul sângelui ei se domoli. Scâncetele copiilor se potoliră. Îi era greu, foarte greu, să se împotrivească nevoii imperioase de a-i strânge din nou aproape de ea.

Copilașii, copilașii mei.

E așa frig aici înăuntru. Trebuie să îi învelesc pe copii mai bine cu pătura. Ce e umflătura aia? A, da, cana din buzunar. Poți să te lași spre spate? Să pipăi în jur un pic. Podeaua e rece, dar cu pătura...

Pe urmă, pașii începură din nou. Toți trei înlemniră și își ținură respirația împreună.

Când s-au oprit pașii? Cum de nu ți-ai dat seama de asta? El nu s-a auzit. Asculta?

— Mami! lăsă să-i scape băiețelul.

— Șșșt.

Băiețelul își lipi capul de ea, vârându-l în halatul ei pufos și familiar. Se băgă cu nasul între brațul și mijlocul ei, ca să nu audă. Ea trase pătura mai sus, acoperindu-i stângaci umărul. Faptul că băiețelul credea, în mod atât de limpede și de eronat, că ea ar putea să-l apere, că se simțea cu atât mai în siguranță cu cât era mai aproape de ea, i se înfipse ca un cuțit în inimă.

Cum e posibil ca tu să fii tot ce au?

Bum. Scâââărț. Un scârțâit lung veni din spatele lor, trecu pe deasupra lor. Da, cunoștea sunetele astea. Originea fiecărui zgomot, fiecărui punct slab îi era clară în minte. Miile peste mii de sunete cotidiene erau ca niște așchii, culese și fixate în memoria ei în timpul nenumăratelor excursii nocturne spre camerele copiilor, pe parcursul ultimilor doi ani.

„Nu-i trezi. Nu călca aici sau acolo, închide ușa într-un anume fel, fii atentă la balamaua aia, cu grijă la zăvor. Dacă-i trezești, trebuie să-i adormi la loc."

Bărbatul ieșise din camera fetiței și se îndrepta spre camera băiatului. Călcase pe scândura înnădită de la etaj, de deasupra camerei de zi, care suna întotdeauna a gol. Apoi pusese un picior pe scândura lungă și subțire care se întindea pe aproape toată lățimea casei. De fiecare dată când ea călca pe scândura aia în hol, o auzea curbându-se la trei metri depărtare. Când s-au mutat, îl trezise pe fiul ei de câteva ori înainte de a i se instala memoria musculară. Înainte de a fi antrenată de casă pentru a-i evita punctele scârțâitoare.

I se părea respingător să-l poată urmări în felul ăsta. Să-l simtă pășind peste lucruri care erau ale ei, declanșând amintiri despre scârțâituri și despre pașii greșiți ai unei mame în miez de noapte.

Fetița se lăsa tot mai jos, tresărind la fiecare zgomot, o țestoasă care își trăgea lent capul în

carapace.

Se aplecă spre locul unde credea că se află urechea ei în întuneric și îi spuse abia auzit:

— Totul e bine, ești foarte curajoasă.

Copila se agăță de ea. Își vârî fața în părul fetei, unde știa că negrul strălucitor întâlnește albul izbitor care îi încadra o latură a chipului. Mirosi cu nesaț șamponul cu miere care-i plăcea fetiței și, pe sub el, parfumul dens și moscat de copilaș, al scalpului și uleiului și pielii, care nu fusese încă înlăturat de vârstă.

Când dispare mirosul ăsta? Poate că, pentru o mamă, niciodată. Iar el vrea să-l înhațe.

Pe urmă se auziră pașii apăsați și înfundați de covorul ce acoperea podeaua din camera băiețelului, vibrând ca un cutremur îndepărtat. Acel târșâit ciudat din aer însemna că el deschidea dulapul? Zornăitul ăla – poate o fi dat peste măsuța care nu stătea în echilibru perfect?

Scrâșnești din dinți.

Își deschise gura larg pentru a-și descleșta maxilarele dureroase. Roti din cap să-și elibereze tensiunea din mușchii gâtului. Era inutil, din cauza nodului zvâcnitor care o amețea.

Un foșnet îndepărtat. Un zgomot vag de rostogolire. Nu putu identifica aceste sunete și se chinui să audă mai bine, să înțeleagă.

Fetița respira mai domol acum, mai calm. Sus și jos, înăuntru și în afară. Ascultând.

Fu inundată de recunoștință că erau aici, ascunși în vizuina asta micuță, în loc să fie acolo afară, cu intrusul acela care să stea deasupra fiicei și fiului ei, așa cum altfel ar fi făcut acum. Folosind arma aia indefinită. Alte arme.

Dar acum sunteți blocați.

Simți în piept o apăsare de parcă îi era strivit de o mână uriașă.

Tu i-ai blocat.

Pereții se strânseră mai mult în jurul ei.

Nu exista altă cale. Nicio altă cale decât să ne ascundem.

Se întinse și căută să audă mai mult, orice.

Poate, cumva, lucrurile n-au scârțâit și el a ieșit afară. Afară din cameră, afară din casă, s-a dus, s-a dus, s-a dus.

Dacă dorințele ar fi cai, atunci cerșetorii ar călări. Dacă dorințele ar fi pești, am mânca și n-am muri.

BUUM!

Tresăriră toți trei ca niște căprioare, cu coastele ridicându-se și apoi încremenind. Fetița scoase un scâncet slab, vârându-si fața și mai mult în halatul mamei.

Bărbatul ajunse imediat deasupra lor. Sunetul era al unui picior pe aceeași treaptă care scosese atâta zgomot sub pasul fetei cu doar câteva minute în urmă. Cu o veșnicie în urmă. În ascunzătoare, se auzi ca un trăsnet după o lovitură de fulger ratată la limită, extrem de aproape și asurzitor.

Oare el auzise vaietul slab al fetiței? Bărbatul stătea nemișcat, fără să scoată un sunet.

Și apoi se făcu lumină. Se aprinse singurul bec care atârna în mica lustră de la capătul de sus al scării. Poate că-l aprinsese ca să nu se lovească din nou la cap. Poate că, necunoscând la fel de bine scările ca ea, ghidat doar de lumina sugrumată de nori a lunii furișată prin ferestre, bărbatul fusese luat prin surprindere de acel prim sunet puternic, surprins de vibrația seacă, deloc modernă, a treptelor.

Lumina se strecură prin deschizăturile dintre trepte și contratrepte. Căzu prin crăpăturile existente ici și colo în jurul nodurilor lemnului. Se revărsă cel mai puternic prin gura de aerisire, cea care fusese conectată la periculosul calorifer ars pe care, plin de mândrie, soțul ei îl demontase. Gura de aerisire pe care o lăsaseră mai departe în contratreaptă, căci de ce nu? Chiar dacă nu mai era caloriferul, chiar dacă era doar o mică fereastră ce

dădea spre ascunzătoare, putea să lase aerul să circule. Era bine să se asigure că spațiul nefolositor nu făcea mucegai, nu devenea o problemă. Oricum, o bătaie de cap să o astupi, dacă nu era neapărat nevoie.

Lumina i se păru un lucru groaznic, apocaliptic. Rănea așa cum o făcea lumina când o trezea, cu draperia dată brusc la o parte, iar ea își ridica brațul ca pavăză în dreptul feței, ca într-un film alb-negru cu vampiri. Șuierat și ars.

O *să poată să-și dea seama, acum că lumina e aprinsă? O să ne poată vedea?*

Dreptunghiul de lumină ce pătrundea prin gura de aerisire împroșca până pe marginea păturii. Încetișor, uitându-se la mâna care-i tremura atât de tare, încât abia fu în stare să apuce de un colț, trase pătura spre ea, astfel încât lumina să dezvăluie doar cărămidă și praf. Nimic.

Putu să simtă frica fetiței, oftatul tremurat pe care îl reducea la tăcere lipindu-se de ea, de halatul ei moale. Inima băiețelului bătea ca a unei mici păsări prinse în laț. Plângea, dar încet.

Suficient de încet?

BUM. BUM. BUM. BUM.

Cobora scările. Fiecare pas, o apăsare pe inima ei, pe plămâni. I se puse un nod în stomac, care începu să-i forfotească atât de tare, încât fu sigură că o să îi dea de gol.

Ai nevoie ia baie.

Ce ridicol. Ce urgent. Ține-te. De parcă ai de ales?

BUM. BUM. BUM.

Firicele de praf se cernură peste ei dintre trepte.

Nu strănuta.

BUM. BUM.

Îi zări adidașii prin gaura de la aerisire.

Picioarele lui erau atât de mari pe scările înguste, încât trebuia să le coboare mergând în lateral, asemenea unui bătrân care coboară panta

abruptă a unui deal. Adidașii erau îngălbeniți și ușor crăpați. Zări pe o parte, destul de șters, steagul Marii Britanii. Șireturi gri-jegos atârnând.

Lumina ar putea să fie un lucru bun. Să-l orbească din nou. Chiar dacă ar observa gura de aerisire, chiar dacă ar arunca o privire prin ea, i-ar fi greu să vadă ceva.

BUM. BUM.

Își ținu brațele în jurul copiilor cât de blând putu, mângâindu-i pe spate cu mâini atât de tremurânde, încât fiecare părea o creatură distinctă. Datorită luminii, îi văzu pe copii tremurând, încordați și înfricoșați. Se aplecă aproape de o ureche, apoi de cealaltă și șopti abia auzit:

— Șșșt...

Bărbatul era jos, la baza scărilor. Văzu frânturi din el ițindu-se, fragmentate, prin gura de aerisire. Pantaloni închiși la culoare. Cămașă închisă la culoare. Piele palida. Partea din spate a capului, cu păr blond, ciufulit.

Undeva adânc în creierul ei apăru, din nou, senzația fugară a ceva familiar la statura lui imensă, la conformație, sentimentul că bărbatul era cineva pe care-l cunoscuse cu mult timp în urmă. Era aceeași senzație pe care o avea când vedea pe cineva pe cealaltă parte a străzii, a cărui față o recunoștea, dar pe care nu știa de unde să-l ia.

Unde îi este haina?

Și-l închipui dându-și jos o geacă, agățând-o ordonat deasupra ghetelor pentru zăpadă pe care și le dăduse jos ca să se schimbe în adidași. Atât de politicos.

Se întoarse cu spatele la gura de aerisire, către vechile uși duble de la intrarea din față a casei. În buzunarul din spate era o umflătură.

Arma?

Roz aprins, dreptunghiular.

Telefonul tău. Are telefonul tău în buzunar.

Se frecă la gură, pe buze, ca să încerce să simtă mai reală această constatare.

Măcar l-ai văzut. Măcar știi. Cum era să fi alergat, să încerci să îți iei telefonul, doar ca să fii încolțită în dormitor, fără scăpare, fără posibilitatea de a telefona cuiva?

Slabă mângâiere.

El rămase nemișcat. Probabil că observa cum ușile duble erau încuiate și zăvorâte din interior. Uși moarte, nefolosite din cauza faptului evident că nu erau practice, de vreme ce exista o intrare mai mare în spate, la anexa modernă. Bărbatul trase de zăvorul gros din fier cu un *zdrang* zgomotos. Își făcu de lucru cu zăvorul vechi. Înjură în surdină, atât de normal și de omenesc, că asta o dezorientă.

Ea știa problema, desigur. Casa era plină de diferite zăvoare foarte vechi, fiecare enervant în felul său. Aceste uși anume erau prinse laolaltă de un zăvor încuiat de un mic drug din fier, care atârna de un cui. Era întotdeauna frustrant să ai de-a face cu el, cu zăvorul liber pe cuiul acela, deoarece, dacă nu țineai drugul în sus cu o mână în timp ce ridicai zăvorul cu cealaltă, drugul cădea, se răsucea jos pe cuișorul lui și întrerupea ridicarea zăvorului, astfel încât ușile nu se puteau deschide.

Bărbatul scoase un mormăit de enervare înainte de a se prinde cum stă treaba și a deschide ușile. Aerul înghețat intră vâjâind prin gura de aerisire și îi lovi în ascunzătoare, făcându-i pe copii să tresară brusc și să tremure.

El se aplecă în afară, în viscol, cu fulgii rotindu-se în jurul lui. Apoi se îndreptă de spate și închise ușile.

Pac, se auzi zăvorul. *Poc,* se auzi drugul.

Degetul ei arătător trăgea repede și fără menajamente de cuticulele de la degetul mare, iar stomacul i se revoltă, dându-i o senzație de greață.

Cine e? Nu poți afla, pentru că nici măcar nu poți să-l vezi. Nu ca lumea. Nu i-ai zărit fața, atât de umbrită în întunericul de la etaj.

Bărbatul se deplasă, dispărând din raza ei vizuală limitată de grilajul de la gura de aerisire. Îl auzi și îl simți deschizând ușa de la micul dulap de lângă scări și scotocind printre ce haine vor fi fost atârnate acolo, făcându-le să foșnească. Aparent terminând cu asta, sunetele se auziră înaintând spre camera de joacă. Urmă o cascadă de mici pocnituri scoase de piesele Lego măturate la o parte de deschiderea ușii. Un *țac* al întrerupătorului și se pomeniră cufundați din nou în întuneric.

Recunoscu zgomotul făcut de jucăriile date la o parte cu piciorul. De-a lungul ultimelor două luni, detașată de toate și părându-i-se greu să-i mai pese prea mult de ceva, darămite de cât de curat era în casă, nu-i mai silise pe copii să facă ordine cu regularitate. Ca rezultat, în camera de joacă era o harababură cu mult peste dezordinea obișnuită. Cunoștea frustrarea de a călca pe jucării, de a-ți croi drum prin camera aia. Însă trecerea bărbatului prin acel spațiu de copii era diferită. Pentru ea, iritare indiferentă. Pentru el, indignare furioasă.

O bufnitură puternică. Ceva care se dezintegra în bucățele după ce fusese aruncat în perete. Altceva se rupse cu un trosnet, în urma aruncării pe podea.

— Creațiile mele! șopti fetița.

Da, probabil că da.

Bărbatul distrusese, probabil, una sau mai multe dintre construcțiile speciale și supradimensionate din piese Lego, pe care fiica ei le păstra asamblate de jur împrejurul camerei. Castelul care se îngusta și apoi se lățea din nou, nava populată cu creaturi fantastice, scările în spirală în culorile curcubeului, care se înălțau până unde putea să ajungă ea, cocoțată pe vârfuri pe un scăunel.

Își închipui aceste scări ale imaginației făcute una cu pământul. Simți un val de furie neputincioasă când își aduse aminte de orele petrecute în tăcere de fiica ei, cu capul într-o parte,

mușcându-și buza, în timp ce construia, extindea și răsucea piesele, mânată de fantezie răbdătoare.

Era o durere permanentă să știe că lucruri care necesitaseră atât de mult timp pentru a fi construite fuseseră distruse ori puteau fi distruse cu atâta ușurință.

Îi trase pe copii mai aproape.

— Sunt obiecte, iar obiectele pot fi reparate, murmură. O să vă ajut să le reparați. Șșșt.

— Ăla nu era tati, zise fetița atât de încet, încât era posibil ca doar să fi gândit cu glas tare. M-am gândit că poate e tati.

Gâtul i se încleștă de dor, cu speranța absurdă că soțul ei ar putea să vină cumva acasă prin viscol să-i salveze.

Să nu plângi.

— Nu e tati, aprobă ea.

— Acela e un bărbat solid.

Hăul din stomac i se adânci și mai mult, ca un crater. Avea nevoie urgent la baie, să scoată tot din ea, tot ce îi forfotea în măruntaie.

Te tot gândești la tine ca fiind singurul martor ocular. Dar nu ești. Nu ești! Cum s-au uitat lung la tavan, urmărind traseul pașilor. Ții minte cum au mers repejor; *ca să intre în locul tăinuit?*

Sperai că ești tu nebună, în tot acest timp o parte din tine încă spera că doar îți pierzi mințile. Închideai ochii și îți doreai ca toată chestia asta să dispară.

— E OK, șopti. Mami e aici. Șșșt.

Ce drăguț ar fi fost să fie nebună în loc să aibă dreptate. Ca toate astea să fie doar un episod psihotic. Să-l vadă pe soțul ei coborând scările alea. Ar țâșni afară din ascunzătoare, ușurată – extaziată! – să-i întâlnească privirea plină de nedumerire. Ar urmări cum expresia de pe chipul lui s-ar transforma în groază când ea ar bâigui niște explicații. Cum a putut să-și închidă copiii în spatele peretelui? Să-i înspăimânte în toiul nopții? Simți că se încălzește ușor imaginându-și

consecințele acelea laborioase din viața cotidiană. Mânia, psihiatrii, divorțul și o cameră de izolare cu pereți capitonați. Ce minunat, câtă alinare, să trăiască o clipă în acea realitate alternativă în care mintea ei o luase razna și nu exista nici un pericol de violență din partea nimănui, în afară de ea însăși. Acele riscuri erau atât de mici! Atât de minunat de mici!

Realitatea poate să dezorienteze mai mult decât visurile.

— Mami?

Tremurul reținut din vocea băiețelului trăda lacrimile care dădeau să curgă.

Ce băiat curajos. Cel mai bun băiețel.

— Mami, ai zis că nu există monștri.

Își lăsă în jos capul, simțind cum asupra ei se coboară o greutate imensă.

— Îmi pare rău, șopti. Am mințit.

5

Când s-a pomenit închisă între pereții propriei case, nu era prima oară când fusese silită să se adapteze unei noi realități, dorindu-și ca problema să fi fost doar mintea ei.

Cu aproape doi ani înainte de asta, soțul ei a închis telefonul după un apel de la părinții lui și i-a spus:

— Mama are cancer.

S-a simțit de parcă ieșise din propriu-i corp. Se uita la el, clipind prostește.

Nu, nu cuvântul ăla. Sigur auzi greșit. Îți imaginezi lucruri. E ceva în neregulă cu tine.

— Poftim? Ea are... ce?

El a tăcut mult timp, privind în gol, apoi a adăugat:

— Tata o să fie ceva de groază.

— Biata... biata maică-ta, a reușit ea să bâiguie.

Soțul ei și-a cuprins capul între palme.

— O să fie un coșmar. Tata nu știe nici măcar cum să pornească mașina de spălat rufe.

Tatăl ei locuia singur. Mama ei fusese mândră să fie chibzuită cu banii, reparând aparatură casnică stricată, computere și biciclete pentru prieteni și vecini. Însă, după ce ea murise, el s-a concentrat obsesiv pe preceptele de tipul „cine nu păstrează nu are" ale soției lui. Strângea lucruri stricate, înghesuindu-le în casă, ca și cum ar fi crezut că obiectul potrivit, obiectul perfect de imperfect, ar fi ademenit-o pe soția lui înapoi din uitare. În decursul anilor, zidurile din scaune de răchită rupte, boxe care dădeau pe dinafară de cabluri, plăci de bază pline de praf deveniră atât de impenetrabile, încât atunci când se ducea ea în vizită cu copiii, stăteau la hotel, dați afară din casă de mormanele formate de dragele lui monumente comemorative care rugineau.

Totuși, până și tatăl ei știa să folosească o mașină de spălat rufe.

— Tatăl tău a fost un avocat de succes. E capabil. Poate că se va ridica la înălțimea situației?

Știa că asta era pură negare, iar vocea i-a șovăit apoi:

— Nu că n-am ajuta-o noi pe mama ta, evident, nu asta spun.

Soțul ei a clătinat din cap.

— N-o să miște un deget.

Ea l-a aprobat. Știa. De ani întregi, îl observase în tăcere pe socrul ei, încercând să-l înțeleagă, încercând să priceapă succesiunile toanelor lui. Își concentrase atenția asupra lui în detaliu, de parcă bărbatul vârstnic era un specimen pus sub microscop, care acționa și reacționa la un stimul sau altul. Îl examinase și de la distanță, sperând să compună o imagine completă, telescopică. Făcuse experimente cu întrebări despre copilăria lui, convingerile lui – bătrânul fiind ca o inimă de bovină sau un fetus de porc așezat pe masa din metal dintr-un laborator, care avea nevoie de o disecție pentru a fi înțeles.

Când soțul ei (pe atunci iubitul ei) o prezentase părinților lui în ultimul an de facultate, în inimă îi încolțise speranța, făcând-o să bată cu putere.

O *familie adevărată. Mamă, tată*, *copil.*

Fizic, soțul ei, solid și brunet ca mama sa, nu semăna mai deloc cu tatăl înalt, blond și subțirel, însă, la acea primă întâlnire, ea a sesizat asemănări clare.

Amândoi vorbăreți. Atletici. Siguri pe sine. Zgomotoși. Râd cu ușurință. Capabili să smulgă un zâmbet chiar și de la cel mai încruntat necunoscut.

— Știi ce-mi place mie la tine? Ești capabil de suficientă conversație cât pentru noi doi la un loc, îl tachinase ea pe la începutul relației lor.

Însă era adevărat. Alături de soțul ei cel sociabil, se simțea o parte din miezul lucrurilor, în ciuda faptului că era tăcută. În ciuda faptului că era, în mod cronic, incapabilă de conversație ușoară.

Soacra ei era și ea tăcută, intervenind doar ca să laude mâncarea. Să facă vreo remarcă privind vremea, îndemnându-i pe soțul și fiul ei să povestească despre cum le fusese ziua.

Ea ar fi opusul tău, tăcută pentru că e în stare doar de conversație ușoară? Sau e ca tine, ținându-și instinctiv cărțile aproape de piept, ferite de orice privire?

La câteva săptămâni după ce o prezentase părinților, învăța în camera lui când el i-a spus la telefon tatălui său că nu va da la facultatea de Drept. *Zbang!* s-a spart fațada superficială, colorată ca o acadea, a primei impresii pe care și-o făcuse despre bărbatul mai în vârstă, când acesta a început să țipe în telefon, cu urlete dure, metalice, admonestări despre așteptări și bani irosiți: „Ți-ai pierdut tot respectul! Ce dracu' să le spun prietenilor de la club?”

Peste o lună, soțul ei i-a spus tatălui său că și-a schimbat specializarea principală de la științe politice la artă fotografică – o decizie luată, în mod real, cu ani înainte, pe măsură ce acumulase credite peste credite la această materie. Apelurile telefonice au devenit o constantă, telefonul vibrând din cauza furiei bărbatului mai în vârstă.

— Tu nu știi ce e munca adevărată. Vrei să te învârți în... în... ce?... Într-o mică lume a artei, plină de pămpălăi? Să fii celebru? Este umilitor.

De ce răspundea mereu la telefon soțul ei?

— O să-i treacă. Mai mult latră decât mușcă.

Însă tatăl lui a refuzat să-i plătească taxele școlare. Când fiul nu a dat înapoi, când tot nu a vrut să meargă la facultatea de Drept și a făcut împrumuturi ca să-și plătească singur ultimul an de școală, taică-său și-a redirecționat veninul.

— Eu nu te-am crescut așa. Toată viața ta, ne-am canalizat eforturile pentru tine în direcția avocaturii. Niciodată nu te-ai comportat așa înainte s-o cunoști pe *fata aia*! Dumnezeule! E desfigurată!

Soțul ei i-a trântit telefonul în nas. Dar, chiar și atunci, spumegând de furie și plimbându-se de colo până colo, tot a răspuns la telefon când tatăl lui a sunat iar în secunda următoare, cât pe ce să facă apoplexie:

— Cum îndrăznești să mă întrerupi?

Dacă asta e ceea ce crede familia lui despre tine; *atunci e ceva ce ar putea să pună capăt relației. Tatăl lui s-ar putea să-l bată la cap până când îl va face să-i pună capăt. Sau te va face pe tine să-i pui capăt. Și chiar vrei pe cineva ca el în viața ta?*

— Sunt familia mea. Sunt singurul lor copil. După ce voi începe să câștig bani, o să se relaxeze.

Soțul ei avea sigur dreptate. Familia merita sacrificii. Ce știa ea, de fapt? Fuseseră cei nouă ani frumoși când mama ei încă trăia, idealizați, era sigură, până la o perfecțiune de o strălucire luminoasă. Fuseseră anii marcați de stabilitate, când bunica s-a mutat din Alabama pentru a locui cu ei, plini de dragoste strictă și loială și de așteptări clare. Însă, de la moartea bunicii, fusese singură, tatăl ei dedicându-se fragmentelor sparte ale obiectelor pe care nu le repara niciodată.

Spre surprinderea ei, conflictul dublase angajamentul soțului ei, de parcă ea devenise simbolul noii lui tării de caracter. Și, în ciuda propriilor rezerve, ea închise ochii, văzând familia plutind undeva la orizont, o aspirație spre viitor minunat.

Fiecare relație întâmpină provocări, își zicea în sinea ei, ceea ce era adevărat. *Familia se câștigă prin eforturi,* își spunea, ceea ce, aflase între timp, era mai complicat.

Și mereu gândul i se întorcea spre soțul ei. Felul în care o săruta pe frunte. Se ștergea la colțul ochilor după ce râdea la glumele ei. Se lăuda cu lucrările ei, înrămând și atârnând pe pereți preferatele lui dintre ilustrațiile ei pentru brevete. Brațul lui se sprijinea ușor în jurul taliei ei când intrau la vreo petrecere cu multă lume și ea se gândea: *Mi-am găsit locul.*

El nu o judeca din cauza fortăreței din obiecte defecte a tatălui ei. De ce să pună ea capăt relației din cauza temperamentului volatil al tatălui lui?

După facultate, tatăl și fiul au ajuns la o destindere a relațiilor care necesita ca ei toți să se prefacă, încordați, că nu existase niciodată vreun conflict, o abordare diametral opusă certurilor într-o manieră directă pe care ea le avea cu propriul tată.

Invariabil, când socrii veneau în vizită, ea și soțul ei se agățau recunoscători de banalitatea discuțiilor despre ploaie. Turneul Național de Golf. Produse de curățenie.

La un moment dat, a înțeles tacit limitele politeții lor. A înțeles de ce soacra ei părea capabilă doar de conversație ușoară, refugiindu-se în siguranța plictisitoare a acesteia. Progresele soțului ei cu fotografia erau un subiect tabu. Un subiect de asemenea interzis era faptul că ea își asigurase un loc de muncă la o firmă mare, ca desenator de ilustrații pentru brevete. Chipul socrului devenea și mai aspru când se pomenea despre faptul că ea avea o carieră mai bine plătită și mai intelectuală decât încercările fiului său de a-și vinde fotografiile. După niște ani, succesul soțului, felul în care fotografiile lui aeriene au devenit principala sursă de venit și i-au permis ei să lucreze *freelance,* să-i ia pe copii de la școală în fiecare zi, iarăși nu putea fi amintit și recunoscut; era dovada incontestabilă că bătrânul putea să nu aibă dreptate.

Uneori, dădeau accidental peste marginile nemarcate ale unui câmp minat de conversație. Socrul ei era sigur că i se fura încet-încet, pe nesimțite, ceva neidentificabil. Cea mai ușoară referire la orice știre îl făcea să turuie ciudățenii despre felul în care anumiți oameni deveniseră inacceptabil de vocali, excesiv de îngâmfați, încordați, perverși – o listă nesfârșită de eufemisme adesea contradictorii în loc de explicații.

La orice înnegurare a dispoziției lui, vocea soacrei cobora la o tonalitate liniștitoare. „Ai foarte mare dreptate, dragul meu. Bineînțeles că ai."

Spre deosebire de mama lui, soțul ei îl lăsa pe taică-său să urle, așteptând să se termine accesul lui furtunos.

Să-l ignori este, probabil, mai bine decât să încerci să discuți în contradictoriu, nu? Oricum, soțul tău a luptat pentru cele mai importante lucruri. Parteneră. Carieră. Viață.

De-a lungul anilor, dorința de o familie, de acceptare, se diminua lent, ca o piatră măcinată treptat de valuri.

Uneori, pur și simplu nu e apă deloc în fântână, îi reamintea vocea bunicii, cu accentul ei sudist. *Trebuie să scoți găleata imediat, scumpo.*

Când s-a născut fetița, bucuria soacrei a fost vizibil afectată de iritarea bătrânului, provocată de plânsetele bebelușului, de felul în care simpla existență a acestuia îl întrerupea întruna. În nici o jumătate de oră de când veniseră în vizită la spital să-și cunoască nepoata, socrul a ieșit fără o vorbă pe coridor, roșu la față precum nou-născutul, cu soacra cerându-și scuze și urmându-l grăbită. „Ar fi trebuit să-l facem să se simtă mai binevenit", insista soțul ei.

Călătorie sprâncenată. Nu e apă deloc în fântâna aia.

La petrecerea de ziua băiețelului, când acesta a împlinit trei ani, socrul se uita atent la nepot, îngustându-și pleoapele, în timp ce micuțul se cuibărea la ea în brațe, sugându-și degetul mare și chicotind când o vedea strâmbându-se la el în glumă.

— E băiețelul mamei, nu-i așa?

— Păi... na... da, e încă micuț, a bălmăjit ea.

Socrul a ridicat dintr-o sprânceană, cu aer atotcunoscător.

— Nu poți să-l răsfeți ca pe o fată. Băieții vor face praf un pămpălău.

O furie arzătoare i-a înăbușit în gât orice răspuns.

— Nu răsfățăm pe nimeni, tată, a oftat soțul ei.

A priceput că vorbele bătrânului fuseseră menite să-i înfigă ei un cuțit în coaste. Să-l răsucească. Mai rău, si-a dat seama că socrul scosese la lumină o îngrijorare cu privire la viitor pe care ea o alungase, rușinată de felul în care îi rodea inima, insidios. Din ziua în care se născuse, fiul ei fusese delicat și ascultător. A fost ușor să îl alăpteze. Stătea cuibărit în brațele ei. Se uita la ea lung, cu adorație, întinzându-și mânuțele spre ea, luând-o pe după umăr cu brațul lui mititel ca s-o îmbrățișeze, lipindu-și fericit căpșorul de gâtul ei de parcă acolo îi era locul. Dormea cu una dintre păpușile la care renunțase sora lui. O căra după el peste tot. Plângea când vedea că se lovea cineva sau dacă ea ridica tonul. Plângea de câte ori îl lăsa dimineața la grădiniță, trist s-o vadă îndepărtându-se.

Iar ea adora toate astea. Afecțiunea lui fățișă.

Sensibilitatea lui. Nevoia sinceră de apropiere.

Însă își făcea griji cu privire la lume.

„Băiatul mamei. Pămpălău. O să-l facă praf.” Când s-a întors cu spatele la fața lui scofâlcită, pe care se vedea clar că vrea să o provoace, a clocotit

în sinea ei din cauza posibilului adevăr din cuvintele bătrânului.

Nu-l lăsa să te întărâte.

Dar socrul ei găsise o rană pe care să apese. La fiecare vizită, îl ținea pe băiețel departe de vocea hârșâită a bătrânului, de degetul lui fluturând a admonestare. „Trebuie să fii mai înfipt. Nu mai plânge."

Simțea cum în capul ei încolțea putregaiul urii.

Nu-l lăsa să facă din tine o persoană mai rea.

— Tu ești băiețelul meu puternic. Și ești și bun. Poți să fii ambele în același timp, îi zicea copilului înlăcrimat după remarcile veninoase ale bunicului.

Pauza mare dintre vizite îi permitea să pretindă, cu lunile, că bătrânul nu exista, o ușurare care îi descleșta maxilarele încordate, care îi permitea urii să se usuce, însă nu avea cum să pretindă că lucrurile stau altfel după ce a auzit: „Stadiul patru. Agresiv, dar operabil. Va mai trăi câțiva ani buni, cu un pic de noroc și îngrijire corespunzătoare".

Simțise gustul amar al ranchiunei la auzul veștii. Căci, la fel ca soțul ei, prima reacție nu a fost de îngrijorare pentru durerea, spaima și chiar moartea ce se prefigurau pentru mama lui. Nu. Primul ei gând a fost că nu voia să aibă de-a face cu socrul, cu modul în care acesta avea să atragă inevitabil toată gravitația în direcția lui.

Asta nu e despre el. Sau despre tine.

La îndemnul soțului, s-au uitat la ofertele imobiliare situate aproape de comunitatea rezidențială pentru seniori în care erau stabiliți confortabil socrii ei, undeva în afara orașului, unde suburbiile se întâlneau cu zona rurală. Mai discutaseră despre mutat și înainte – copiii creșteau, școli bune, loc suficient pentru joacă —, însă căsuțele-tip din suburbii pe care le vizitaseră nu fuseseră niciodată de ajuns ca să-i ademenească

din metropolă. Apoi, nu foarte neobișnuit pentru New England, pe o stradă șerpuită cu proprietăți întinse, populate de case de fermă din secolul al XIX-lea, case cu mai multe niveluri din anii 1980 și vile-tip de dinainte de criza economică, au descoperit o casă din perioada colonială, cu horn central înnegrit, construită în 1722, situată pe aproape o jumătate de hectar de pajiște deschisă mărginită de păduri, cu tot cu un cimitir propriu.

„Totul proporțional, dar nimic pătrat. Sticlă decorativă, învălurată, la ferestre, distorsionând peisajul exterior până aduce cu o apă curgătoare. Nicio scândură nu e de aceeași lățime sau lungime. Nicio scară nu e la nivel. Unică, frumoasă, folosită."

Bineînțeles că îți place. E la fel de desfigurată ca tine.

Da, casa era șubrezită, nepractică, greu de încălzit. Da, ea și soțul ei erau amândoi stresați cu privire la îngrijirile pe care urmau să le acorde mamei lui. Însă perspectiva de a fi parte din istoria casei, peticindu-i locurile stricate, i-a oferit un scop pentru a se muta, în plus față de boala soacrei.

Așa că au cumpărat-o. S-au mutat. S-au dedicat ajutorării soacrei în timp ce, încet-încet, transformau casa în căminul lor.

Iar acum lemnul, cărămida și mortarul refugiului din miezul cel mai ascuns al casei erau tot ce stătea între ea și intrus.

6

După fâsâitul ușii și distrugerea creațiilor fetiței, pașii bărbatului se estompară.

O izbi o duhoare de vestiar și își dădu seama că era mirosul propriei transpirații. Că încă transpira în același timp în care tremura groaznic din cauza frigului din ascunzătoare constituia o nouă frântură de irealitate. Copiii erau singurul lucru cald din lume, trupuri cuibărite lângă ea. Inimile ca niște păsări colibri le vibrau în piepturile micuțe. Gura i se umplu de praf și groază când își imagină bărbatul cu o ureche lipită de peretele lor, ascultând.

Ar putea să fie în birou. Ar putea să fie chiar de cealaltă parte a lambriului.

N-ai de unde să știi asta, nu fi ridico...

Atunci se auzi scârțâitul distinctiv al celei mai șubrede scânduri din casă, tocită atât de mult de uzura din decursul secolelor, încât, de fiecare dată când își punea un picior pe ea, se gândea: *Va trebui să o înlocuiești, că o să fie și mai rău.*

Scândura aia se afla la intrarea în birou. Prezența nevăzută a bărbatului i se târî lent prin inimă, prin sânge.

Cât de gros e peretele ăsta? Doar scânduri simple din pin, lambriul decorativ prins în cuie peste el. Da, porțiunea care înconjura ușa secretă era cam de doi-trei centimetri grosime când treceai de-a bușilea prin ea, poate un pic mai mult.

Doi-trei centimetri de lemn între noi și el.

Încă un pas, apoi liniște. Încercă să-și imagineze ce făcea el. Observa detaliile încăperii. Căuta unde ar putea fi ei ascunși. Scotocea iute prin sertarele cu dosare. Se uita rapid la fotografiile printate pe care soțul ei le păstra în cufărul din stejar, la cele mai mari făcute sul în colț, la ilustrațiile pentru brevete și fotografiile

înrămate de pe pereți, cu autostrăzi și orașe pustii. Poate că stătea în fotoliu. Luându-și un moment de pauză, ca să se odihnească nițel.

Prin lemnul peretelui se auzi, clar și cald, un acord ușor de chitară. Atinsese corzile chitarei soțului ei, sprijinită pe stativul de lângă birou. Și nu o făcuse accidental, ci așa cum o face cineva care știe să cânte la chitară atunci când vede una. Își imagină degetul lui mare pe corzi. Intim. Asta o făcu să închidă strâns ochii. O mie de amintiri fericite cu mâinile ferme si puternice ale soțului mișcându-se pe corzile alea, exact aceleași sunete, și iată-l acolo pe bărbatul ăsta, revendicând instrumentul, dând peste cap toată acea frumusețe.

— Hei? zise el.

Copiii se foiră surprinși, de parcă, din obișnuință, voiau să răspundă și se abțineau. Ea se înecă, șocată, cu propria-i salivă. Gândurile îi alergau în cercuri panicate, își simțea oasele goale pe dinăuntru, ca ale păsărilor.

Știe că suntem aici!

— Hei? repetă el, mai tare.

Cum?

— Șșșt, le zise copiilor cu glas atât de scăzut, încât nu era sigură că o vor auzi.

— Vă vă-ă-ăd, rosti el cântat.

Nu, nu, nu.

Fetița gemu înfundat în halatul ei. Băiețelul începu să plângă în tăcere. Îl mângâie pe spate, liniștindu-l cu glas șoptit, abia auzit.

Bineînțeles că ne-a găsit. Sigur că știe unde suntem! După ce a văzut scările din față, trebuie să se fi prins că pe acolo am coborât din camerele copiilor.

Deznădejdea i se sparse în creștetul capului, scurgându-i-se prin creier.

Așadar, s-a terminat. S-a terminat totul. O să înceapă acum. Ai dat greș față de ei.

— Vă vă-ă-ăd! E timpul să încetați cu joculețul ăsta. Din nou vocea bărbatului cu tonalitatea aia ca

de copil, toate astea doar pentru distracție, doar ca să se amuze, ceva ce era atât de diferit de nenorocirea din realitatea ei, încât își înfipse unghiile în palme până când semilunile acestora săpară suficient de adânc încât să o doară.

Asta e real. Ești aici. Respiră. Trebuie să te pregătești. Va trebui să te bagi între cărămizi și ușa secretă. Asta va face să-i fie aproape imposibil s-o deschidă. Iar el e solid. Nu va fi în stare să intre ușor aici, chiar dacă va distruge lambriul. Ține-l afară cât de mult poți. Trage-i un șut în cap. Asta este, asta e tot ce-a rămas. Și dacă intră, zgârie-l până-i scoți ochii.

Însă nu se putu mișca. Nu-i veni să-i dezlipească pe copii de halat, nu-i veni să riște să dea de gol ascunzătoarea lor. Nu până când era sigură că nu mai aveau șansă de scăpare.

Vocea bărbatului era blândă și directă, de parcă vorbea cu un câine iubit.

— Nu vreau să fac rău nimănui. Bineînțeles că nu! Doar că o păsărică mi-a spus că aveți un seif, atâta tot. Vreau doar să deschizi seiful ăla, să-mi dai câțiva bănuți și apoi îmi văd de drum. Bine?

Deși voia cu disperare ca asta să fie adevărat, *doar bani, na-ți-i și la revedere,* în minte îi răsări amintirea unei colege de serviciu de demult, căreia îi fusese spartă locuința.

— Ne-am trezit din somn și laptopurile noastre nu mai erau, povestea colega grupului adunat să asculte relatarea. Portofelele dispăruseră, până și rețeta pentru analgezice. Cel mai înfricoșător lucru însă a fost că ne-au furat telefoanele, și al meu, și al soțului, care erau, amândouă, puse la încărcat pe noptiere, chiar lângă noi, unde dormeam.

Da, cu toții au văzut parcă aievea acea imagine. Obiectele șterpelite de lângă chipurile cufundate în somn, smulse de lângă răsuflările celor aflați pe tărâmul viselor. Atât de aproape. Atât de vulnerabili.

Colega își răsucise părul lung în jurul unui deget, cu neliniște, zicând:
— Polițiștii ne-au spus că a fost bine că nu ne-am trezit. Au zis că, atunci când proprietarul se trezește, încep necazurile. Spărgătorii de locuințe vor să ia lucrurile în modul cel mai ușor posibil. Nu vor martori. Vă închipuiți? Vă închipuiți dacă ne-am fi trezit? Într-un fel, am fost norocoși, zisese colega cu glas pierit.

Chipurile celor prezenți păliseră la această imagine. Această imaginare a violenței.

Sigur știe că noi i-am văzut. Nu există să vrea doar bani. Dacă ar fi vrut doar asta, și-ar ascunde fața. N-ar avea o armă pregătită. Și probabil că a văzut seiful la etaj. Nu e ca și cum e ascuns bine. Folosește asta ca pretext. Mincinosul!
— Micuților? zise bărbatul, părând că-i roagă, ba chiar că se simte trist. Nu vreți să ieșiți? Nu-s un om rău. Doar am nevoie de ajutor. Nu-s la fel de norocos ca voi. Mămica mea n-a avut niciodată grijă de mine. Vreau doar ca mămica voastră să mă ajute cu niște bani și apoi o să plec.

Cuvintele îi țâșniră prin corp cu un zumzet electric. Bărbatul știa că soțul ei nu e acolo – vorbea doar cu ea și cu copiii. Însă trupurile copiilor se relaxară un pic. Își închipui că simțeau aceeași speranță cu care se confruntase și ea, când credea că totuși el nu era un monstru. Doar cineva care o să plece dacă va obține ce vrea.
— Șșșt, le șopti ea, pe rând, la ureche.

Apoi se auzi scârțâitul familiar al vechiului șezlong din colț, ale cărui arcuri se plânseră de greutatea enormă a bărbatului când acesta se așeză. După o lungă pauză, zise supărat:
— Nu-mi mai place aici. Locul ăsta dă fiori când e pustiu. Fiecare cameră are prea multe uși și toate treptele sunt inegale. Sunt voci, sunete și nu-i nimeni aici.

Așteptă o clipă, apoi adăugă cu glas puternic:
— Vreau doar să iau ce mi se cuvine și să plec.

După o lungă tăcere, abia dacă reuși să-l audă zicând, aproape cu părere de rău:
— Nu așa ar trebui să meargă treaba asta. Ar trebui să se întâmple, pur și simplu.

Un alt scârțâit și trosnet dinspre șezlong – bărbatul se ridica. Niște scârțâituri slabe pătrunseră prin perete când el se plimbă încoace și încolo prin cameră.
— Nu vreți să-l scot la iveală pe tipul cel rău, nu-i așa?

Mai că-l putea vedea, cu ochii minții, înclinându-și un pic capul într-o parte, ridicând exagerat din umeri, așa cum făcea ea când le explica micuților consecințele acțiunilor lor. *Nu vreți să fiți pedepsiți cu o pauză obligatorie de la joacă, nu-i așa?*
— Dacă n-am încotro, pot să-l scot la înaintare pe tipul cel rău. Nu vreau s-o fac, dar văd că pur și simplu nu-mi dați ascultare.

Glasul bărbatului părea încărcat de regret, de parcă asta era ceva mai presus de el, rezultatul inevitabil al lipsei lor de cooperare.

În vreme ce copiii tremurau, înăbușindu-și scâncetele lipindu-se de ea, dintr-un cotlon al minții îi răsări gândul: *Se pricepe foarte bine să sperie copii.*

Își trase fiul și fiica mai aproape, ca și cum era posibil să le aducă alinare în avans față de orice ar mai fi putut să zică el în continuare. Așteptă, ciulindu-și urechile ca să audă în liniștea deplină. Lui îi luă atât de mult să vorbească din nou, încât timpul se trase în jurul și deasupra ei precum un cearșaf ud, târându-se alene și agățându-se de fiecare scârțâit, de fiecare geamăt al lemnului și cărămizii, adunând o groaznică anticipare și sfâșiindu-se agățat de ilogica speranță că el a plecat.

În cele din urmă, foarte aproape de peretele lor și atât de tare încât îi făcu pe copii să tresară ca

niște pui de căprioară lipiți de trupul ei, bărbatul strigă:
— Veniți încoace, veniți încoace, oriunde ați fi!

Glasul i se îngroșase, coborând o octavă, scrâșnind de o asprime ce arăta că-și pierduse răbdarea. Suna atât de diferit, ca de pe altă lume, și plin de o răutate atât de batjocoritoare, încât se simți nevoită să alunge convingerea subită că vorbea o cu totul altă persoană.

— Nu vreți să ieșiți la vedere, purcelușilor? Să plecați de lângă scroafa aia bătrână și murdară?

Frica îi aduse forțat din stomac în gâtlej ceva deopotrivă solid și moale, mare cât o boabă de mazăre. Înghiți și simți un gust amar, de fiere.

Dă, Doamne, să rămână tăcuți, te rog!

Mângâie ușor, cu mâini nesigure, corpurile tremurânde ale copiilor. Încercă să-i apere de această ciudățenie nouă, înăbușind groaza ghimpată a acelui glas cu o îmbrățișare oferită în așa fel încât fiecare dintre ei să aibă o ureche lipită de coastele ei și câte un braț al ei peste urechea cealaltă.

— Scroafă îngâmfată, se auzi scrâșnetul de tablă îndoită al acestei voci noi. La fel ca toate celelalte. Nu vezi ceea ce se află chiar în fața ta. Crezi că nu te urmărește nimic din colțurile întunecate. Un bărbat puternic urmărește dintr-un ungher. El vede totul. Purcelușii fragezi. Bătrâna scroafă bălțată care merge în două picioare.

Fetița gemu tare în halat, ca și cum aceste cuvinte îi provocau durere.

Apoi sunetul alunecos, întrerupt, al unui râs din plămâni infectați.

În minte îi veniră, nechemate, niște vorbe de duh insultătoare din repertoriul sudist al bunicii ei. *E pe jumătate dus cu pluta. Nu are toate țiglele pe casă. Îi lipsește o doagă. E nebun de legat.*

Da, cu siguranță, bărbatul se crăpa în două, cu mintea rostogolindu-i-se afară din cap și împrăștiindu-se în jurul lui.

— Un bărbat puternic vede că purcelușii sunt delicioși. Îi vede pe toți ceilalți așa cum sunt. Bărbați slabi cu dorințe slabe. Cu impulsurile reținute, legate în chingi. Înfrânți. Civilizați.

O limbă bifurcată lovi peste cuvântul „civilizați”.

— Un bărbat slab se smiorcăie la cel mai mic obstacol femeiesc. Crede că femeia e mai mult decât nimicul uzat care este.

Își căută alinare lipindu-si fața de creștetul unui copil, apoi de al celuilalt.

Bineînțeles că e nebun! Cine altcineva ar fi aici, făcând așa ceva? Cine altcineva ne-ar fi vânat, dacă nu cineva care nu e întreg la minte? Sucit, și defect, și ciudat.

— Dar un bărbat puternic? El calcă în picioare orice. Calcă în picioare toate regulile voastre fandosite. Liber. Un domn? El ia ce i se cuvine. Ce merită.

Capul i se răsuci involuntar pentru a identifica locul de unde venea vocea. Traiectoria frenetică, fără trup, a acesteia trecea amețitor prin perete ba aici, ba mai încolo, sus, apoi jos.

Se plimbă de colo până colo, atâta tot.

Își închipui glasul ieșind dintre buze răsfrânte, un zâmbet rânjit care se potrivea cu veselia crudă a tonului poruncitor.

— Toate lucrurile astea pe care le faceți ca să încercați să mă înmuiați, să mă faceți o oaie. Să-mi iau pastila și să-mi placă. Nu. Le calc în picioare. Le-am călcat în picioare.

A călcat în picioare reguli. Oi și porci. Asta suntem noi pentru el. O, Doamne.

Tăcere. Tăcere dinspre copii, tăcere dincolo de perete. Capul îi zvâcnea de durere, amețea din cauza dezorientării. Pulsul îi bubuia în urechi în timp ce asculta, luptând cu siguranța că bărbatul se transformase în vreo creatură necunoscută ce putea egala grozăvia acelui glas și cuvintele-i bizare. Încercă să alunge convingerea că putea să-l simtă

fizic pe acest monstru, ascultând din ce în ce mai aproape pentru a le da de urmă ei și copiilor.

Încetează! E doar un bărbat Nu-l lăsa să te sperie, încearcă să vă sperie ca să faceți zgomot.

— Feti-iii-țoo? Purcelu-uuu-șoo?

Ca răspuns la glasul acela cântat care o chema, degetele fetiței i se strânseră cu atâta putere în jurul brațului, că aproape o duru. Spiritul ei protector se intensifică și simți sub piele, ieșindu-i în relief precum alfabetul Braille, depravarea intențiilor bărbatului.

— Nu știi că ar trebui să fii recunoscătoare? Odată ce începe, vei vedea. Este în firea ta. Nu știi că tot rostul purcelușilor este să fie *delicioși*?

Cuvântul „delicioși” fu rostit pe timpul expirației cu un șuierat atât de prelungit, de poftă adânca, încât i se strânse inima. Își coborî fața la obrazul drag al fetiței, inhala mirosul ei, îi îmbrățișa șoldul îngust și picioarele subțiri, ca de pasăre, ce tremurau. Trase mai aproape corpul delicat și slăbuț pentru a dovedi că fiica ei era prezentă, reală, în siguranță, în viață.

Poate că e nebun. Poate că nu e. Încearcă să ne înspăimânte, ca să ne dăm de gol. Să nu permiți asta. Nu e un monstru. E un bărbat.

— Gata cu tăcerea. Glasul îi era jos, un zuruit amenințător. O femeie învață prin supunere deplină. O să te găsesc. Ești a mea și asta e tot ce ești. O să te găsesc. Pentru că vrei să te găsesc.

Cuvintele erau atât de sigure, atât de pline de hotărâre prădătoare, încât își închise ochii ca să se ferească de ele.

Pașii se deplasară apăsat pe covor. Scândurile ce trebuiau înlocuite gemură pe când el părăsea biroul. Deveni conștientă de atenția tăcută și nemișcată a copiilor lângă ea.

Cum explici asta? Cum îi faci să păstreze liniștea după asta? Respiră, respiră.

Putea să simtă spațiul în care stătuse bărbatul de cealaltă parte a peretelui. Avea o imagine clară

a zâmbetului său diabolic. Putea să-i simtă duhoarea neomenească.

Tresări instinctiv când auzi din nou glasul. Însă venea din depărtare, din altă cameră. Trupul i se detensionă de ușurare. Desluși cuvântul „purceluș”. Cuvântul „delicios”.

Încetează. Nu te mai gândi la el ca la cine știe ce creatură. E un bărbat. Ceea ce este mai rău. Imită o voce. „Pun eu mâna pe tine, mititico!”, „De ce ești atât de serios?”, „Neprețuitule!”[1] *Asta-i tot. Asta-i tot. Joacă rolul tipului rău. Ceea ce și este. Este foarte, foarte rău. E în bucătărie? E posibil să nu fi știut nicio clipă că sunteți aici? E posibil să aibă de gând să interpreteze afurisitul ăla de teatru în fiecare cameră ca să încerce să vă sperie și să vă facă să ieșiți din ascunzătoare?*

Da. Pentru că nu știe unde sunteți. Totul e în regulă. Totul e în regulă.

Însă în vreme ce se simțea tot mai apăsată de pereții din jur, în vreme ce simțea că mintea i se dezintegrează din cauza terorii, pe când simțea cât de strâns erau înfășurați ea și copiii, că se aflau într-o fundătură, fără cale de scăpare, știu că nimic nu era în regulă.

Era posibil ca lucrurile să nu mai fie niciodată în regulă.

7

Fetița o trase de mânecă.

— Mami, ce este el? îi șopti la ureche.

În minte îi veni brusc o imagine complet formată cu bărbatul în timp ce se întorcea de pe față pe dos, dând la iveală blană deasă și încurcată, ochi galbeni, colți ascuțiți ca niște ace.

Încetează.

— E doar un bărbat, murmură ea. E doar un bărbat care vorbește cu o voce fioroasă.

Își lipi obrazul de cărarea din părul fetiței, își trase băiețelul aproape, inspirând mirosul lor familiar care îi era atât de drag. Îl simți pe cel mic ștergându-și nasul ud care-i curgea de halatul ei.

— Dar îl cunosc. În glasul fiicei ei se simțea disperarea. Cunosc vocea aia. Bărbatul din colț. Din visele mele.

Capul îi zvâcnea de durere. Oricât se chinuia să gândească rațional, se simțea cuprinsă de stranietatea ca de coșmar și de disconfortul fizic. Supranaturalul acelei voci, descriind ce i se cuvenea, cum era mai bun, stătea lipit de ea ca o peliculă uleioasă.

— Dintr-un vis? șopti. Ce vrei să spui?

— E vocea lui. A zis că privește dintr-un ungher, mami! Exact ca bărbatul din visele mele! Bărbatul din Ungher.

Fetița o apucă acum strâns de încheietura mâinii, spaima încolăcindu-se molipsitor prin întuneric. Vise, nu un singur vis. Un monstru recurent care o bântuia pe fetița ei.

— Și eu am vise urâte, spuse, gândindu-se la propriile coșmaruri și la umbrele care o hărțuiau acolo. Cu toții visăm uneori lucruri înfricoșătoare. Dar ăsta... el... e un bărbat.

Nu. Ungherul – el suna diferit.

Fetița avea dreptate. Amenințarea hârșâită a Ungherului era cu totul diferită de glasul ciudat de copilăresc care o precedase.

Nu fi nebună să te lași atrasă în visele unei copile. Nu te mai gândi la el ca la Ungherul. El este o persoană.

— Mami, scânci încet băiețelul. Mami, nu-mi place de el. E o fantomă?

— Șșșt, vă rog, iubiților. Trebuie să păstrăm liniștea. Nu există fantome. Nu e o fantomă. Nu e un coșmar. Nu e chestia aia – Ungherul – din visele tale. E doar un bărbat. Îmi pare foarte, foarte rău că se întâmplă asta. Dar suntem aici, împreună.

— Ai spus că e un monstru, zise băiatul, trăgându-și nasul. Este un monstru.

N-ar fi trebuit să spui asta. De ce ai spus asta?

Fiindcă este adevărat.

— Eu... nu e un monstru adevărat, spuse. Este un om rău. Un om monstruos.

— El se ascunde în colț, stărui fetița. Așa a zis el. Îl cunosc. Mă urmărește din ungher când crede că am adormit. Când dorm.

De ce nu ți-a povestit despre asta până acum? N-are cum să-l cunoască. Însă tu nu-l cunoști? E ceva familiar; *ceva... ce anume este? Nu că e ceva?*

Senzația că da, îl mai văzuse pe acest bărbat din Ungher, că auzise vocea aia, o împunse la baza gâtului ca un ac uitat în țesătură.

I se făcu greață de la teroarea provocată de familiaritatea imposibil de identificat a vocii, de camera întunecată, de senzația de a fi urmărită, de irealitatea situației. De felul cum lucrurile se simțeau ca fiind ele însele, dar în același timp nefiind ele însele, familiare, ci extrem de diferite, ca în vise.

Seamănă cu un vis. Însă este real. Și ți se întâmplă ție.

Trebuie să-i faci să păstreze liniștea.

— Știu că a fost înfricoșător. Știu că n-a părut ca și cum vorbea aceeași persoană, dar așa era. Nu e un monstru sau o fantomă. Nu-i un vis. Nu-i Bărbatul din Ungher. E un om. Un om furios. A fost înfricoșător, precum coșmarurile, dar era doar el, vorbind cu glas înfricoșător.
— De ce? De ce ar face asta?
— Scumpo, e un om rău, așa cum a zis. Încearcă să ne sperie. Ca să facem zgomot. Ca să ne găsească. Trebuie să păstrăm liniștea.

Delicioși.

— Încearcă să ne facă rău? scânci fetița.

Se temu că, dacă spunea adevărul, copiii vor fi copleșiți de frică, vor plânge, vor da de gol ascunzătoarea, și în întunericul de cerneală nu putu vorbi.

— O să ne facă rău? întrebă ea din nou. Mami?

Să-i mintă pe copii era întotdeauna greu. Soțul ei se înfuriase când ea le explicase direct ce se întâmplase cu mama ei, după ce fetița întrebase de ce nu își cunoscuseră niciodată „cealaltă bunică”. Fusese și mai supărat când copiii i-au relatat veseli descrierea detaliată pe care ea le-o făcuse despre cum apar bebelușii. El nu putea să înțeleagă de ce, fără să discute cu el înainte, le răspundea cu sinceritate la întrebări directe, riscând ca niște copii de cinci și opt ani să își informeze prietenii despre păsări și albine[2] sau despre moartea violentă a bunicii, dar cu toate astea perpetua farsa despre Iepurașul de Paște și Moș Crăciun. Nici ea nu putea explica asta, dar pur și simplu se simțea, în mod ciudat, incapabilă să mintă fețișoarele alea delicate, întoarse în sus spre ea, când îi puneau întrebări directe despre lucruri atât de fundamentale.

Se frecă la gură, cu mâna aspră de la murdăria din ascunzătoare. Copiii înlemniră când, dintr-o parte diferită a casei, suficient de departe încât cuvintele să fie imposibil de deslușit, ajunse la ei sunetul gros și profund al Ungherului, care încerca

să-i sperie astfel încât să iasă la iveală dintr-o nouă cameră.
— N-o să ne facă rău, pentru că n-o să ne găsească, bine? reuși să articuleze în cele din urmă.
— Bărbatul din Ungher vorbea despre mine, mami? întrebă fiica ei cu glas șovăitor. Fetița despre care vorbea avea legătură cu mine?

Nu ar trebui să fie nevoită să se gândească la astfel de lucruri. E atât de mică. Atât de mică.
— Așa cred, iubito, îi zise, mângâind-o pe spate și încercând să-și rețină plânsul. Trebuie să stăm toți în liniște și în siguranță împreună. Suntem o echipă.

Fetița se gândi o clipă, apoi zise:
— Bine, mami.

Ce fetiță curajoasă. Iar el vorbea și despre tine, nu-i așa? A zis „obstacolul femeiesc". „Scroafa bătrână." *Asta ești tu.* „Calc în picioare", *a spus. Tu ești unul dintre obstacolele pe care le calcă în picioare ca să obțină ce vrea.*
— Vreau să plece, bâigui băiețelul, cu lacrimi în glas.
— Știu, scumpule.

Își trecu degetele prin părul lui cât de calm fu în stare.

Ferestrele zornăiau în tocurile lor. Viscolul se întețea. Aerul înghețat se năpustea în jos pe horn, vârând praf prin zidăria din jur. Toată structura părea să se clatine, înconjurându-i cu trosnetele produse de cărămidă pe lemnul vechi.

El pândește din unghere. Se ascunde în coșmaruri. O privește când doarme, a zis ea. Bineînțeles că e coșmaresc. Sigur că îi e frică. Tu trebuie să fii cea calmă. Gândește-te la pașii următori. Nu-l lăsa să câștige.

Trebuie să faci cumva încât copiii să stea comod, ca să poată păstra liniștea.
— Hai să pun pătura în așa fel încât să vă pot înveli pe amândoi, le șopti. Ca să puteți dormi.

Însă trebuie să nu mai șușotim. Să nu mai vorbim.

Îi îndrumă încet, orbecăind. De-a bușilea, trase pătura cât putu de adânc în ascunzătoare, cât mai departe posibil de gura de aerisire, ținându-și o mână ridicată pentru a-și feri capul dureros de alte lovituri, întinse pătura. Bâjbâi în jur ca să găsească perna și o așeză acolo.

Era mai strâmt acolo unde locul se învecina cu forma de cupolă a cuptorului montat în șemineul din camera de zi. Pipăind cu vârful degetelor, își făcu o idee despre cât de strâns erau așezați între peretele lambrisat al biroului, curbura cuptorului și verticala înaltă a hornului.

O *vizuină*, *nu un mormânt O vizuină, nu un mormânt*

— Veniți aici târâș, vă rog. Cu grijă, le șopti.

Își răsfiră degetele pe întuneric, mișcându-le ușor până dădu de un copil, apoi de celălalt. Unul dintre ei o lovi cu piciorul în piept, altul îi băgă un deget în ochi, în timp ce îi ajuta să ajungă în mijlocul păturii. Clipi din ochiul împuns. Se frecă la sânul lovit.

Nu se putea abține să nu-i atingă pe copii. Îi mângâia pe păr, strângea ușor o mână. Cu un braț pe după un umăr, cu buzele sărutând o frunte. Tăcerea, întunericul erau atât de pregnante, îi făcea să fie imposibil de văzut, încât fără aceste atingeri se temea că ei ar putea să dispară. Să fie înfulecați. Îi trecu din nou fugar prin minte un vers dintr-o carte pentru copii pe care le-o citise și răscitise.

O *să te mănânc de mult ce te iubesc.*

Îi înveli bine cu pătura, pipăind să se asigure că aveau piciorușele acoperite, capetele pe pernă. Dădu peste jucăriile din pluș. Le scutură de praf. Se asigură că nu erau atât de apropiați încât să înceapă să se împingă unul pe altul. Că erau suficient de apropiați ca să se încălzească reciproc.

— Un mic *burrito* în pătură. Nu e așa de rău. Un mic *burrito* bine strâns, le spuse.

Își încovrigă trupul în jurul lor. Simți aerul rece înghețându-i picioarele pe porțiunea expusă dintre papuci și halat. Îl simți furișându-i-se pe ceafă, apoi în jos pe stern, răcindu-i transpirația.

Își spuse, iar și iar, că totul era real, că nu era un coșmar, că niciun Ungher cu colți nu se furișase din vise sau umbre ca să-i înfulece.

E un bărbat real. O persoană reală.

— Ceea ce e cu mult mai rău decât orice altceva.

8

— N-aș putea să petrec o noapte în casa asta, zisese coșarul.

La câteva luni după ce se mutaseră, cu aproape doi ani în urmă, îl angajase ca să evalueze cele șase șeminee ce se ramificau din hornul central al casei. Era un bărbat înalt și, deși îl prevenise cu privire la înălțimea casei scărilor, se lovise la cap acolo, apoi din nou de tocul de sus al unei uși de la etaj.

— Oamenii erau mai scunzi în urmă cu sute de ani, de-aia sunt atât de joase ușile astea, mi-a spus cineva, comentase el.

Verificase informația și descoperise că înălțimile nu se modificaseră în cei aproape 300 de ani de când fusese construită casa, darămite în cei 200 de ani de când de partea din spate a clădirii fusese alipită, deloc elegant, o anexă construită în secolul al XIX-lea – bucătăria de la parter și scara cu tavan jos ce ducea către inutila încăpere de la etaj, care era pe jumătate cameră, pe jumătate hol. Dat fiind că scopul inițial al extinderii fusese să adăpostească servitorii, cel mai probabil tavanele și ușile erau joase deoarece așa era cel mai ușor de construit și de încălzit acel spațiu.

Așa cum era dintotdeauna.

A bănuit că ezitarea coșarului venea din faptul că era în mod limpede mult prea înalt pentru a locui confortabil în casă. Însă apoi el a privit-o pieziș și a întrebat:

— Ați văzut ceva până acum?

— Ce anume?

— Ei, știți dumneavoastră... fantome, a spus el, frecându-se pe brațe de parcă-i era frig.

Omul s-a cutremurat, vizibil marcat, iar ea i-a urmărit privirea prin cameră, încercând, dar nereușind, să-și închipuie ce vedea coșarul printre

lucrurile ei. În minte i s-a ivit invidia că el putea să creadă că răul, posibilitatea de a fi bântuit de ceva se limitau la o clădire sau alta; că durerea era închisă ermetic în trecut, în loc să pândească inevitabil în viitor.

Nu că asta ar fio alinare?

— Măcar hornul este într-o stare bună, a recunoscut el.

Coșarul s-a aplecat înăuntrul ușii de fier de la cuptorul în formă de stup, în jurul lui scăpând câteva firișoare de lumină de la lanterna pe care o folosea. Când se trase afară, imaginea i-a adus aminte, neplăcut, de o naștere în care fătul iese mai întâi cu zona pelviană, cuptorul fiind un pântec rotund, și ea și-a ferit privirea de la strania intimitate a analogiei.

— Ați folosit cuptorul până acum? A fost restaurat la un moment dat. Șamotă modernă. Marfă de calitate bună.

Coșarul o enerva. Lucra încet, pălăvrăgea și se aștepta ca ea să-i acorde atenție, dar îi ignora avertismentele cu privire la scări și uși. Mai rău, vizita lui prelungită îi întrerupsese concentrarea la munca pentru un client – ilustrații pentru o elegantă dronă pentru polenizare, cu motorașe ce își schimbau rapid poziția pentru a înainta, a se ridica și a se roti în zbor în jurul propriei axe. Așa că s-a pomenit înțepându-l în glumă cu remarca:

— N-am văzut nimic, să știți. Dar chiar există un cimitir în spate.

— Un cimitir? Nu vorbiți serios, nu?

— Ba da, pe bune.

— N-aș putea s-o fac, a clătinat el tânguios din cap. N-aș putea locui aici.

În primele patru luni, la marginea zonei suburbane din New England, s-a gândit cu regularitate la coșarul ăla în timp ce se învârtea de colo până colo prin apartamentul socrilor, tăcută și invizibilă precum una dintre fantomele lui. Orice cuvânt al ei se lovea de ranchiuna socrului, de

parcă intrase cu forța în casa lui cu un „bau” nedorit.

Cu copiii așezați în fața unui televizor, ca să nu-și deranjeze bunicul, se ocupa de spălatul rufelor socrilor, gătea cina, pregătea micul-dejun și prânzul pentru ziua următoare, se lupta cu mormane nesfârșite de vase, se asigura că în frigider așteptau puse la rece sticluțele de *Ensure* cu aromă de ciocolată, singurul lucru pe care soacra ei reușea să-l mănânce. În tot acest timp, bătrânul își citea ostentativ ziarul. Se uita la golf cu picioarele încrucișate comod pe divan. Evalua ce făcuse ea, pufnind batjocoritor.

Se îndepărta iute de foarte des repetatele „nu e nevoie să faci asta” și „sunt bine” spuse de soacră. Deoarece, în ciuda protestelor sale, bătrâna adormea pe canapea în lumina desenelor animate la care se uitau nepoții, cu piciorușele lor moi în jurul ei, iar la trezire repeta: „Îți mulțumesc. Îți mulțumesc”.

Când ea o ajuta cu lucruri intime – să meargă la baie, să se spele, cu gestionarea reacțiilor fiziologice la tratamente —, socrul își întrerupea răutăciosul stat degeaba și dispărea, revoltat de corporalitatea acestor sarcini. În absența lui, bătrâna o antrena în conversații ușoare, lepădând cuvinte așa cum un șarpe năpârlește de pielea uzată.

O întreba: „Draga mea, vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat cu mama ta?” sau zicea „Tatăl meu era un om aspru, ceea ce, cumva, a făcut să fie și mai dificil când a murit. Problemele nerezolvate... supurează” și „Am fost mereu genul de fată care a respectat vorba *cântă-le în strună să faci casă bună.* Ce pierdere de timp”.

Pe măsură ce la cabinetul doctorului primeau una după alta vești oribile, soacra ei rămânea calmă, zicând: „Aha. Înțeleg. Nu e ce speram noi, nu-i așa? Știu că trebuie să vă fie greu să îmi dați o

astfel de veste, dar vă mulțumesc, domnule doctor”.

Da, bătrâna o privea țintă în ochi pe Doamna cu Coasa și nu arăta nicio urmă de teamă, doar se minuna: *Pe bune? Te deranjezi cu mine?* În timp ce aceasta din urmă cobora un pic mai jos coasa.

Admira reziliența soacrei. Se întreba ce profunzimi încă ascunse privirii or fi creat-o. Care aveau să fie propriile-i regrete, punctele ei forte atunci când îi va sosi și ei ceasul.

— Mama ta e o femeie foarte puternică, i-a spus soțului. Așa bolnavă cum e, tot se gândește la ceilalți.

— Mda. Sunt sigur că face foarte zgomotos pe suferinda nobilă, a mormăit el. Este o martiră expertă.

— Sau e vorba de curaj. Adică... eu m-aș văicări întruna și m-aș răsti din nimic la toată lumea. Sau, nu știu, aș plânge tot timpul.

— Ai avea altă părere dacă ai fi crescut cu ea, a dat el din umeri.

S-a gândit la tatăl ei, rămas în Utah, care se agăța mai strâns de toate acele vechituri defecte decât se apropiase vreodată de ea. S-a gândit la felul ridicol în care soțul ei insista că era prea aspră cu tatăl ei, care nu stătea bine cu sănătatea, care poate că simțise chiar mai profund decât ea impactul zguduitor al pierderii mamei ei.

— Poate că ai dreptate, a admis ea. Cei din familie au într-adevăr un mod unic de a te exaspera.

Însă de fiecare dată când o îmbrățișa pe soacră pentru a-și lua la revedere, afecțiunea bătrânei era atât de sinceră, atât de învăluitoare, încât umplea acel vid de dragoste în care propriu-i tată nu turnase nimic niciodată. Își închidea ochii, inspira acea apropiere, acea acceptare și, pentru prima oară de când era copil, rostea în sinea ei *mamă*, *mami, mămico.*

Soacrei îi plăcea în mod deosebit să audă despre casa lor, chicotind la relatările despre

oameni precum coșarul. Și erau destui – creduli care predicau despre fantomele din pod, spiritele de sub scară, zgârieturile istoriei urâte, plină de răzbunări, trădate de urmele de pe podelele din lemn. Bătrâna dădea aprobator din cap când ea îi povestea cum hotărâseră să nu monteze un sistem de alarmă, după ce persoana care trebuia să-l instaleze le explicase că, la cum zornăiau ferestrele acolo, alarmele false aveau să fie o problemă în partea mai veche a casei. Ar fi trebuit să dea bani serioși pentru un serviciu de supraveghere, camere de luat vederi la exterior și instalație electrică pe afară pentru a putea face funcțional un astfel de sistem. Ținând cont că puținele spargeri din zona lor în ultimul deceniu fuseseră date de persoane în căutare de senzații tari sau de medicamente puternice care se puteau cumpăra doar pe bază de rețetă, soțul ei decisese că ar fi fost doar o risipă de bani.

— Pe aici nu se întâmplă nimic niciodată, pufnise el. Ce să fure? Nu avem nici măcar un televizor ca lumea.

Se încruntase la el, gândindu-se: *Cu toate astea, nu vrei să te descotorosești de arma aia*.

— Tipul ăla cu alarma, i-a povestit ea soacrei, stătea chiar acolo afară, pe peluză, uitându-se în sus la casă, și, pe un ton cât se poate de serios, a zis ceva de genul: „Cel mai bun sistem de supraveghere pe care îl aveți e că locul ăsta este al naibii de înfricoșător”.

Soacra și-a dat ochii peste cap.

— Jur, întotdeauna bărbații cei mai solizi sunt cei mai mari fricoși.

După un moment, a adăugat:

— Chiar și așa, nu știu dacă aș vrea să locuiesc în căsoiul ăla. Prea multe chestii care aduc aminte de lucruri neplăcute.

Pentru adevărații fanatici, era prea mult supranatural la casa asta. Pentru oameni ca soacra ei, era prea multă realitate.

Cei ținuți în sclavie de către familia care construise casa în 1772 făcuseră picturi murale în pod, desene care au subminat imediat lecțiile pe care și le amintea de la ora de istorie din școala primară. Acolo, numai procesele de vrăjitorie din Salem, Lizzie Borden cu securea ei și alte nebunii femeiești întrerupseseră litania de neprihănire morală despre regiunea New England, care sărea de la pelerini la revoluționari și la soldați unionisti.

Socrul ei mârâise la vederea desenelor de parcă acestea erau o insultă personală și strâmbase din nas ca la un miros acru.

Ea ura păianjenii, viespile și umezeala din podul nefinisat, faptul că acolo era, invariabil, ori groaznic de cald, ori groaznic de frig, însă întotdeauna se oprea lângă peretele pictat. Vocația ei era tehnică, însă avea convingerea că asta îi oferea o capacitate unică de a aprecia fluidul. Deși liniile erau estompate de vreme și ușor deteriorate de apă, toate portretele – desene cu siluete ale oamenilor de culoare undeva aproape de tavan, care pluteau într-un soi de judecată cerească deasupra bărbaților palizi cu peruci și a soțiilor rujate ale acestora, cu toții zugrăviți aproape de podea – erau pline de personalitate și se bazaseră, era limpede, pe oameni reali.

În ciuda abilității lipsite de emoție a soacrei de a înfrunta moartea, bătrâna se strâmbase la vederea pietrelor funerare înclinate de vreme din cimitirul casei, cele mai vechi având puse deasupra un craniu sculptat, flancat de aripi.

— Este prea dramatic să îl aveți chiar lângă leagănele copiilor, dragă.

— Îhî, murmurase ea, ocupată să citească epitaful stăpânului de sclavi care locuise primul acolo.

A trăit o viață lungă, fără pată.
Virtutea și hărnicia a practicat, învățându-i
acestea și pe alții.
Cititorule, de asta-i este pe plac lui Dumnezeu

și de folos omului, la fel să faci și tu.
1702-1778

Există cineva care se crede rău? Ori răul se percepe întotdeauna pe sine ca fiind superior?

Pe măsură ce soacra slăbea, suferea de mai multă durere și devenea mai somnoroasă și distantă, aparițiile soțului ei la apartament s-au rărit.

„Fata aia îl ține departe de noi”, îl auzea pe socru plângându-se în camera de alături. „Dumnezeu știe ce îi spune.”

Protestele soțului ei, cum că el era cel care făcea cumpărăturile de alimente în fiecare săptămână, lua de la farmacie medicamentele prescrise mamei lui, o ducea cu mașina să-și vadă o prietenă sau alta, erau lipsite de convingere. Știa și el, la fel de bine ca ei, că evada înălțându-se în văzduh, aplecat în afara aparatului său de zbor Super Cub cu două locuri, pentru a imortaliza o vedere panoramică aeriană cu zona New England. Fotografiile lui erau legate de anotimpuri: frunziș strălucitor; sute de oameni îmbrăcați în culori vii pe plaje sau în jurul piscinelor; mici puncte de umanitate coborând în viteză pârtii de schi. Fotografii care se vindeau bine designerilor de interior, mai ales tipărite în dimensiuni foarte mari și livrate în case de vacantă la fel de mari, din zone litorale, rurale și montane.

„Uite cât de ușor este să sfidezi moartea”, spunea înclinarea încăpățânată a bărbiei lui. „Eu fac asta în fiecare zi.”

Da, vedea groaza ghemuită în spatele bravadei lui. Sub raza iubitoare a privirii tot mai stinse a mamei lui, el se bloca. De aceea munca lui periculoasă ajunsese să-i consume tot timpul și energia, astfel încât ea și copiii mergeau la apartament singuri.

„Noi nu l-am crescut așa”, bombănea socrul în camera alăturată. „E manipulat de fata aia.”

Când bătrânul nu primea de la ea decât înclinări scurte și tăcute din cap drept răspuns la criticile arogante pe care le aducea mâncării gătite de ea (sărată), felului cum împăturea lucruri (strâmb) sau faptului că nu folosise apă distilată în fierul de călcat (stricător), se apuca să se ia întruna de nepot.

— La naiba, copile, arunci mai prost decât o fată! Sora ta știe să arunce. Sor'ta e mai băiat decât ești tu. Ce-i asta? *Plângi*? Din cauza unei emisiuni TV? Dumnezeule mare!

Iar soacrei epuizate, care-l alinta în poală pe băiețelul de trei ani:

— Nu-l mai alinta atâta. Una e ca fata să fie băiețoasă. Dar o să-l sucești și pe el.

— Nu vreau să mai merg la bunicul, i-a zis în mașină fiul ei.

— De ce?

— Nu știu.

Băiețelul se uita pe geam, cu buzele tremurând a plâns.

A angajat o bonă și a lăsat copiii cu adolescenta. Fără insultele bunicului ca parte din viața lui cotidiană, copilul și-a revenit la obișnuita-i veselie permanentă.

— Îmi pare rău, a zis soacra, frângându-și mâinile. Doar că își face griji că-l răsfăț prea mult. Și chiar îl răsfăț, zău că da. Probabil nu e bine pentru el și...

— O să-i aduc oricând vrei. Doar să mă anunți.

— E genetic, l-a auzit fără să vrea pe bătrân spunându-i foarte nervos soției. L-am avertizat – l-am avertizat că s-ar putea ca și copiii să arate la fel de groaznic. Iar acum fetița o are pe față! Trebuia să fie fata? Ar fi destul de rău și pe fața unui băiat, dar la o fată?

Fără să vrea, și-a atins porțiunile albe din jurul gâtului, punctele pale presărate de-a lungul obrajilor, locurile unde sidefiul mâinilor se întâlnea cu pielea pigmentată a brațelor.

— Gata cu asta, te rog să nu mai zici așa ceva, a încercat soacra să-l reducă la tăcere vorbind încet.

Cuvintele ei n-au făcut decât să-l întărâte pe socru, care a vorbit și mai tare, izbucnind cu o furie pe care o credea îndreptățită, orb față de orice ironie:

— Nu-mi spui tu mie ce să fac în casa mea!

— Dragă, vitiligo nu-i nimic. Doar un pic de culoare. Tonul soacrei se voia liniștitor, dar în el se simțea un pic de supărare. Mie mi se pare... mi se pare frumos.

Nu-i așa că e frumos? Nu-i așa că e frumos? i-a răsunat în memorie vocea mamei ei.

A simțit că o podidesc lacrimile și s-a retras în baie să și le ascundă.

Soacra ei, cu ochi apoși, abdomen supt, piele îngălbenită, a întrebat-o dacă crede în Dumnezeu. În rai.

Știa ce ar trebui să spună. În loc de asta însă, i-a povestit cum a stat în grădină să semneze cecul pentru coșar, nerăbdătoare să se întoarcă la desenele ei pentru polenizatorul robotic.

— Mult noroc cu locul ăsta! Mai bine dumneavoastră decât eu, i-a urat el, întrerupându-i gândul la servomotoare piezoelectrice care puneau în mișcare niște aripi extrem de subțiri din ceramică.

Când, în cele din urmă, coșarul a plecat, a dat să se întoarcă în casă și a observat albinele.

Se roteau prin petalele și în jurul staminelor trandafirilor înfloriți. Zburau la levănțică, picioarele și corpurile lor adunând polen de pe filamente invizibile. Le-a ascultat zumzetul. A privit perfecțiunea ingineriei lor. Un polenizator enorm de eficient, infinit de adaptabil, preprogramat, complet biodegradabil și capabil să se înmulțească singur, ce producea nu doar ceară folositoare, care ardea curat, ci și miere. Eleganță pură, dusă la superlativ. Robo-polenizatorul, oricât

de avansat i se păruse cu câteva clipe înainte, era dintr-odată cu ere, milenii în urmă.

Ce loc îngust își imagina coșarul că era viața de dincolo, decisese ea, suflete ce așteptau doar ca să-i înspăimânte pe cei vii. Dacă exista un vast dincolo, nu dovedea natura că ar fi mult mai uluitor decât puteau să-și imagineze oamenii? La urma urmei, deși o persoană inventase polenizatorul robotic, natura făcuse să evolueze albina însăși – o creație care depășea toată capacitatea de invenție a omului.

— Foarte drăguț, draga mea, zisese bătrâna, dar asta nu-mi răspunde cu adevărat la întrebare.

Ea fusese cea care o găsise moartă pe soacră, în patul reglabil nou-nouț, pe care socrii îl primiseră ca parte din achiziționarea locului în comunitatea rezidențială pentru seniori. O găsise pe patul ăla scump, în apartamentul atât de nou de putea să simtă mirosul de vopsea, cu pardoseala din plăci de plastic presat, făcute să semene cu lemnul. Nu era un loc în care, când intra cineva, să-i vină să întrebe de fantome. Însă, în dormitorul ăla, soacra ei era rece, cu gura deschisă într-o imitare grotescă a unui țipăt, cu ochii țintă în tavan, albul lor străbătut de vinișoare roșii, cu pielea pe cale să devină pământie.

Deși a încercat să-i închidă gura și ochii, pentru a ascunde groaza ultimelor clipe ale femeii, trupul era deja rigid și nu a reușit. Prosopul moale pe care l-a pus peste fața bătrânei s-a lăsat în adânciturile orbitelor și peste gura deschisă, cu un efect atât de răscolitor, încât l-a îndepărtat imediat. În schimb, a închis ușa și a sunat în liniște la firma de servicii funerare aleasă dinainte de soacră. Trupul neînsuflețit a fost scos din casă înainte ca socrul să se trezească din somnul de după-amiază, în dormitorul pentru oaspeți *(Nu pot să dorm în aceeași cameră, nu cu toate vaietele alea).* Când a văzut-o țâșnind în sus de pe canapea, agitată, bărbatul a ignorat semnele vizibile că plânsese și a

început imediat să se lamenteze că nu era gata cina.

Cu voce întretăiată, îi zise că îi părea rău, că soția lui murise cândva în timpul acelei zile, în propriu-i pat, exact așa cum își dorise.

El a făcut iute doi pași spre ea și a pălmuit-o peste față atât de puternic, că a dărâmat-o pe pardoseala aia din plastic presat.

— Nu poți să fii tu cea care-mi spune asta! a zis el, dominând-o așa cum stătea în picioare și îndreptând spre ea un deget acuzator.

S-a chinuit să se ridice și s-a dus cu spatele spre ușă, și-a înșfăcat geanta în timp ce stătea cu ochii ațintiți asupra lui, de parcă era un șarpe, un prădător veninos.

În timp ce pleca, printre toate acele emoții – durere, rușine, furie, umilință —, tot ce a zis a fost:

— Nu!

Mânia soțului ei a înflorit odată cu vânătăile de pe fata ei. S-a certat cu taică-său la telefon, bătrânul afirmând, fără vreo remușcare, că ea îi zâmbise batjocoritor, fusese crudă și păruse bucuroasă.

Cei doi bărbați nu și-au vorbit la înmormântare.

Apoi vânătăile i s-au estompat. Soțul a început să spună lucruri precum: „Acum tata nu ne mai are decât pe noi" și „Chiar crezi că mama ar fi vrut ca el să fie atât de singur?"

Dar nu e pic de apă în fântâna aia.

La vreo două luni după moartea soacrei, soțul s-a uitat țintă undeva peste umărul ei și a zis:

— Știu că poate fi dificil să reacționezi la tatăl meu. Ai făcut tu ceva? L-a înfuriat ceva din ce i-oi fi zis tu?

Cuvintele lui s-au ramificat înlăuntrul ei ca un sistem de rădăcini modelat la nesfârșit cu ajutorul fractalilor, aproape imposibil de tras afară odată plantat.

— Ce-aș fi putut... putut să... să fac? Să fac pentru a merita asta? a răspuns, bâlbâindu-se.
— Ai dreptate. Ai dreptate. Dar... poate?

Ea a izbucnit în lacrimi, iar el și-a cerut scuze. Însă îi acordase tatălui său prezumția de nevinovăție, pusese dorința de a-i face lui pe plac mai presus de siguranța ei. Chiar în timp ce, în stare de șoc, gândurile i se învârteau în spirala acelei trădări, a înțeles că și ea se învinuia pe sine. Se autoînvinuia într-un fel pe care nu avea cum să-l explice vreodată soțului, deoarece, dacă o făcea, ar fi durut ireparabil.

De multă vreme l-ai văzut pe socrul tău așa cum e. Cu toate astea, l-ai lăsat în viața ta. Și ce s-a întâmplat? Exact ceea ce ai crezut întotdeauna că s-ar putea întâmpla. Așa că este vina ta. Chiar e.

Autoînvinuirea impunea, în mod liniștitor, o cauză și un efect, sentimentul că avea puterea de a preveni violențe viitoare. I-a spus soțului că nu va mai vorbi niciodată cu socrul. Că nici copiii nu aveau voie să-l vadă.

Poate că acel sentiment satisfăcător de control era motivul pentru care, vânată în întunericul rece din spatele pereților propriei case, ceea ce o zgândărea, cu frenezia unui șoarece prins în capcană la aproape fiecare gând și la fiecare mișcare, era o căutare a motivului pentru care ea era cumva de vină pentru toate astea. Că era ceva ce făcuse sau ar fi trebuit să facă sau încă ar trebui – ceva de care nu își dădea seama exact, o modalitate de a se concentra și a vedea totul clar, astfel încât să-i permită sa prevină răul.

Ce ai făcut? De ce se întâmplă asta? De ce ți se întâmplă asta?

Ce urmează? Ce urmează?

9

Nu puteți sta aici înăuntru la nesfârșit. O să plece? Cum să îți dai seama dacă pleacă?

În ciuda frigului, a disconfortului podelei tari, în ciuda fricii care-i încleșta mușchii, o greutate imensă o trăgea de pleoape.

Revenirea după puseul de adrenalină... Sau poate că n-ar trebui să stai întinsă deloc, din cauza cucuiului ăluia cât un ou de pe frunte.

Se ridică în capul oaselor. Sângele i se scurse din capul care-i zvâcnea. După un moment în care fu sigură că o să vomite, se simți un pic mai bine.

Nu, n-ar trebui să stai întinsă cu lovitura aia la cap.

Își înveli picioarele cu halatul ca să și le încălzească. Sânul de curând lovit de copil o durea într-un fel care o făcu să se mire, așa cum se mira mereu când copiii o loveau din greșeală, cum de cineva atât de mic putea să provoace atâta durere. O făcu să rememoreze suferința alăptării, mușcătura umflată a mastitei. Se rezemă de cărămizile hornului, dislocând particule de praf care i se strecurară în jos pe spate.

Când închise ochii, mintea-i epuizată distilă toate criticile interne, transformându-le în vocea soțului ei, având același ton ca atunci când o întrebase: „Ai făcut tu ceva?"

„Ar fi trebuit să te duci la parter", zise vocea asta, „să te prefaci că ai adormit pe canapea, să lași copiii dormind. Poate că atunci el ar fi crezut că nu l-a văzut nimeni și doar ți-ar fi luat lucrurile. V-ar fi lăsat în pace."

Dar știi ce vrea. Sau poate că vrea. Nu! Nu poate. A zis chiar el. L-ai auzit. A venit aici deoarece crede că merită orice vrea, pe oricine vrea.

„Ar fi trebuit să cobori imediat în fugă pe scări, să alergi după cheile de la mașină în timp ce el era în camera ta, să pleci cu mașina, să găsești ajutor."

Însă zăpada... Ții minte anul trecut, când nici măcar n-am putut să scoatem mașinile, când am așteptat să vină plugul? Dacă rămâneai înzăpezită, atunci ce s-ar fi întâmplat? El te-ar fi tras târâș de păr, țipând, înapoi în casă.

Se gândi la arma aceea pe care nu o putuse identifica și tresări, aducându-și aminte sunetul pe care-l scosese când el o lovise tare de palmă.

„Câte o scuză pentru toate", îi răsună în minte vocea-fantomă a soțului, exasperată. „Când, de fapt, tu ești prea speriată, prea înfricoșată de lume ca să faci lucrurile cum trebuie. Ca să gândești. Gândește!"

Dacă a venit aici cu mașina, s-ar putea ca mașina lui să blocheze garajul.

Își imagină o mașină înaintând încet pe alee în timp ce ei dormeau. Și-l închipui pe bărbat așteptând afară, în întuneric, văzându-i în casă, vulnerabili, neștiutori. Mici actori luminați pe o scenă dincolo de ferestre. El, o creatură sălbatică invizibilă pe când dădea ocol focului de tabără care îi orbea.

„Ești sigură că ai încuiat ușile?", întrebă vocea soțului ei.

Nu-mi aduc aminte... exact? Dar întotdeauna încui ușile. Tu ești cel care uită. Care nici măcar nu crede că e necesar. Tu ești cel care crede mereu că suntem în siguranță, că eu exagerez. Că sunt paranoică.

„Ești paranoică."

Dacă cineva e suficient de hotărât, dacă nu-l deranjează să facă rău, dacă își ia răgazul necesar, nu-l poți împiedica să intre. Nu cu adevărat.

„Știi că nu se întâmplă aproape niciodată ca un necunoscut să ia ca țintă pe cineva. Ai toate

micile tale statistici întunecate stocate în minte. Violența vine aproape întotdeauna din interiorul casei.”

El este aici. Asta e real.

„Violența vine aproape întotdeauna de la cineva cunoscut.”

Își frecă ușor obrazul, simțind fantoma mâinii lungi și subțiri a socrului.

„Uită-te și tu, i-ai silit să intre în locul ăsta groaznic, nu ai răbdare cu ei, le acoperi gura cu mâna, nervoasă, incapabilă, spunându-ți că e din cauză că-i iubești. *Tu* ești violența din casă.”

Tu l-ai lăsat pe socrul tău în viața ta. Iar acum l-ai lăsat pe Ungherul ăsta să intre. Ceva ce ai făcut. Ceva ce n-ai făcut. Și nu ți-l amintești? E ceva în legătură cu el. Ceva familiar. Nu-i așa?

Se dădu cu capul de horn ca să-și scoată din creier vocea contrafăcută a soțului, să întrerupă vârtejul amețitor de vină și confuzie.

Încetează, încetează. Nu-i vina ta. Vrei să fie cineva pe care să-l recunoști pentru că atunci se poate să fie ceva groaznic ce ai făcut tu, un motiv pentru toate astea. Și o să ieși afară și – ce? – o să spui: „Iu-huu! Mi-am adus aminte cine ești și ce am făcut și îmi pare foarte, foarte rău, totul este din vina mea”. *Iar el o să zică:* „Uau, mersi, nu mai e nevoie să te omor acum, căci apreciez foarte mult scuzele tale”. *E ridicol. N-ai făcut nimic. Este vina lui. A acestui Ungher.*

„Iar acum te gândești la el așa cum o fac copiii? Ca la Ungherul? Dacă la început nu aveai halucinații, poate că acum ai. Trebuie ca măcar să iei în considerare asta.”

Nu ai halucinații. El chiar încerca să vă sperie. Și a făcut o treabă bună, căci ești speriată.

„Ar fi trebuit să pui mâna pe o armă”, zise soțul ei.

Ce armă? Nu e nimic, nimic.

„Vătraiul.”

Simți în tot corpul o cutremurare de regret acut.

De ce nu te-ai gândit la asta? Ești proastă, atât de proastă!

Se închipui întinsă în ascunzătoare, ținând mânerul ca o buclă al vătraiului, capătul în formă de L îndreptat spre ușa ascunsă din lambriu. Când se deschidea, ar avea talpa pusă pe L-ul de la vătrai, iar mâinile pe buclă. Ar fi puternică, folosindu-și mâinile și picioarele împreună. Poc, perforează capul, mort.

Frumusețea și imposibilitatea unui astfel de deznodământ o făcură să ofteze zgomotos. Vătraiul era chiar de cealaltă parte a peretelui, în camera de zi. Dar ca să-l ia însemna să părăsească ascunzătoarea, să treacă prin birou și să meargă în camera de zi, care era vizibilă de pe scară, de la intrare, din camera de joacă, din bucătărie.

Așadar, iată-te. Închisă complet și fantazând la cele mai bune modalități de a înfige în capul cuiva vătraiul pe care nici măcar nu-l ai. Nu poți să-l iei, nu fără riscul de a fi văzută. N-ar fi mai bine să stai lipită de ușă? Să folosești greutatea corpului și picioarele împinse zdravăn în horn ca să nu-l lași să intre? Să-l împiedici să-și dea seama, chiar dacă ar apăsa în locul potrivit, că ușa chiar e o ușă?

„Exact cum mă așteptam”, bombăni soțul ei. „Soluția ta e să nu faci absolut nimic. Să te ascunzi.”

Uneori, cel mai greu lucru de făcut este să nu faci absolut nimic.

Tresări, întorcându-se în timp.

Însă, alteori, cel mai rău lucru de făcut este să nu faci absolut nimic.

Descuia ușa camerei de cămin de la facultatea ei din zona de nord-est a țării, după ce tocise la bibliotecă până seara târziu. Iubitul ei de atunci a zărit-o de pe hol, a venit iute în spatele ei și a cuprins-o în brațe exact când ea dădea să deschidă

ușa și să facă primul pas înăuntru. Intenționase să o întâmpine cu o îmbrățișare afectuoasă, însă ea nici nu-l văzuse, nici nu-l auzise apropiindu-se. Doar a văzut și simțit brațe de bărbat blocându-i mâinile în lateral în timp ce o strângeau. A perceput forța aceea, holul pustiu, camera ei goală, ora târzie și s-a înecat într-un val de totală neajutorare, siguranța că gata, până acolo îi fusese, răul primar.

Nu țipase. Nu se luptase. Spre profunda ei rușine și groază, se lăsase moale, se ghemuise într-un ghem fetal de scâncete tremurătoare, holbându-se în gol la pardoseala acoperită cu linoleum a camerei de cămin.

Nu poți să înlemnești așa din nou. Dacă e să se ajungă la asta. Dacă e să se ajungă la o confruntare.

Chiar și acum, dezamăgirea provocată de propria-i reacție fu nemărginită. Se lăsase să cadă, ghemuită, pentru a-și proteja abdomenul, de parcă atacatorul ei era un urs, nu un om. De parcă un bărbat ar fi la fel de milos ca un animal, ar lovi-o pe după cap și gât și ar încerca să o muște de mijlocul moale, să încerce s-o omoare repede. Sigură că era un bărbat venit s-o împingă în cameră și să-i facă rău, tot ce a fost în stare să facă a fost să se descurajeze, într-o slăbiciune înspăimântată. Cum se deosebea asta în vreun fel de supunere? La urma urmei, nu a putut nici măcar să spună „nu”. Să țipe după ajutor. N-a putut să vorbească deloc. N-a putut să-l lovească tare cu cotul, să se împotrivească sau să se miște.

În cap îi răsunaseră aceleași lucruri pe care le auzise foarte des, de astă dată spuse despre ea: *Plecată la o oră atât de târzie, singură-singurică, fără nicio precauție, cu ce era îmbrăcată?*

Își răsuci spre stânga și spre dreapta capul lipit de cărămida hornului. O cuprinse un val de epuizare profundă și își lăsă ochii să se închidă.

La început, își aminti, iubitul ei s-a simțit groaznic. Nici măcar nu-i trecuse prin cap nivelul de spaimă pe care îmbrățișarea lui surpriză ar putea să i-l provoace, nivelul de amenințare pe care l-a simțit în camera de cămin la acea oră târzie, când credea că e singură.

Ce frumos trebuie să fie, se gândise ea cu amărăciune. *Trebuie să fie frumos să trăiești viața așa, simțindu-te în siguranță.*

Chiar dacă el și-a cerut scuze, acela a fost începutul sfârșitului pentru relația lor. Fiindcă, atunci când ea i-a spus că a luat hotărârea să facă un curs de autoapărare, linia subțire, strânsă, a gurii lui i-a zis, pe tăcute: „Nu crezi că exagerezi? Faci o dramă din nimic”.

După aceea, orice emoție arăta ea – că tresărea de spaimă din cauza vreunui miriapod ce se târa de sub pat, că se enerva când el întârzia, că încerca să-și verse năduful cu privire la vreo notă mică, obținută nemeritat —, el doar își dădea ochii peste cap. Ofta.

„Ăia nu pot să muște, să știi.” „Nici măcar nu am întârziat chiar așa de mult, calmează-te.” „Ce-ai greșit de-ai luat nota aia?” „Liniștește-te.” Cuvintele lui făceau să-i fie ușor de citit gândurile. *E supersensibilă. E ilogică. E la fel ca toate celelalte, cu emoții în care nu se poate avea încredere. Las-o mai moale, soro, las-o nițeluș mai moale.*

— Nu mă iei în serios, îi zicea.

Însă pentru gândurile lui era la fel de greu de găsit o dovadă palpabilă ca pentru respirația lui.

— Ce vrei să spui? răspundea. Despre ce vorbești?

Faptul că se plângea de asta era doar o altă reacție exagerată.

Era mai ușor pentru el să creadă așa, bănuia ea, decât să accepte că fusese neintenționat crud. Mai ușor să creadă că avea ea o problemă decât să accepte că, în loc să o protejeze, o înspăimântase.

Căci lucrurile alea chiar se întâmplau. Puteau să se întâmple.

Lucrurile alea ți se întâmplă chiar în momentul ăsta.

„De ce ești atât de abătută? De ce ești așa nervoasă?” De parcă el n-avea nicio legătură cu lacrimile ei, cu nervozitatea ei. De parcă emoțiile erau lucruri pe care ea le alegea la nimereală și le strângea bine la piept, complet separate de micile lui cruzimi, în timp ce el căuta să se justifice.

Cursul de autoapărare pe care l-a urmat a fost dezamăgitor. Își imaginase kung-fu. Mișcări șmechere care să transforme, cumva, trupul ei micuț într-un avantaj, ca în filmele unde tipa minionă cu cizme cu tocuri punea la pământ matahalele rele.

Însă cursul a fost, în principal, despre țipat.

„Femeile sunt condiționate să fie tăcute, să nu facă zgomot”, zicea profesoara. „Cea mai mare parte dintre noi suntem prea stânjenite ca să fim gălăgioase. Ca să atragem atenția. Chiar și într-o situație de urgență.”

Nu reușea să țipe suficient de tare, de dezinhibat, încât profesoara să fie mulțumită. Înconjurată de femei ce urlau ca niște iele triumfătoare, îi rămânea sunetul în gât și ieșea strangulat. Au învățat o singură mișcare agresivă la curs, o lovitură rapidă cu latul palmei pentru a sparge nasul cuiva. Un șoc și o uimire care (poate) permiteau șansa de a o lua la fugă țipând. Nu avusese nicio problemă să lovească în față manechinul de la curs cu toată puterea, atât de tare că i se învinețea mâna. Capul manechinului abia dacă se mișca.

„Dacă aș fi în locul tău”, i-a spus atunci cu lejeritate profesoara, „dacă aș fi în locul tău? M-aș concentra să fac o gălăgie serioasă”.

Ei, ca să vezi. Profesoara aia nu avea deloc dreptate. Imaginează-ți unde te-ar fi dus zgomotul și țipatul când l-ai văzut pe el pe scară.

Însă linoleumul din camera de cămin îi reapăru în minte și sentimentul fugar de superioritate, de victorie, se evaporă.

Orice-ar fi, n-ai voie să te mai pierzi cu firea așa. Dacă o să se întâmple, dacă va reuși să intre aici, lovește-l cu picioarele, scoate-i ochii și folosește-ți unghiile, dinții – orice. Totul! Altfel nu ți-ai ierta-o niciodată!

„N-ai merita iertare”, îi răsună în minte vocea soțului.

— Mami? zise fetița, de o făcu să tresară surprinsă din tot corpul și să scoată un „hm” involuntar.

Pe când colinda somnoroasă în adâncurile memoriei, ale conversațiilor imaginare, crezuse că micuții adormiseră.

— Mami, am nevoie la baie.

— Treaba mică sau treaba mare? o întrebă, gândind în sinea ei: *Ești pe pilot automat.*

— Treaba mică.

Tipic, tipic. Reușești să îi pregătești pe copii de plecare. Sunt în mașină, cu centurile puse. Au primit câte o jucărie de pluș, o gustare și, chiar când te pregătești să intri pe autostradă, auzi: „Mami? Am nevoie la baie”.

Măcar nu e treaba mare.

— Mami?

— Șșșt, mă gândesc.

Gânditul o făcu să-si dea seama că și ea avea nevoie să meargă la baie. Musai.

— În regulă, șopti. Amice, am nevoie să îți dai jos scutecul. Te ajută mami, bine?

Înainte de carantină, trecuseră câteva luni bune de când fiul ei nu mai avusese nevoie de scutec pe timpul nopții. Însă udarea patului a reînceput la nici două săptămâni de stat acasă, un lucru pe care ea și soțul îl puseră pe seama sensibilității copilului, a îngrijorării lui din cauza îngrijorării lor. Pediatrul nu a considerat că era ceva grav. Le-a zis să aibă răbdare, că regresiile cauzate de stres erau normale, și să nu-l certe ca

să-l facă să-i fie rușine. Peste vară, aparent aclimatizat la ciudata lume nouă, accidentele nocturne ale băiețelului au încetat. Însă în noiembrie au reînceput, mai frecvente ca niciodată. Îi pusese din nou scutece, încercând să alunge sentimentul de vină că nu putea să-și apere fiul perceptiv de cruzimile lumii.

Avu loc un dans straniu pe întuneric pentru a da la o parte pătura și a-l ajuta pe băiețel să-și dea jos pantalonii de pijama, apoi scutecul.

— Scârbos, zise fetița, când își fixă scutecul fratelui.

— Știu, îi șopti. Dar fă-o oricum.

Își ajută fiica să-și scoată scutecul când termină. Apoi își dădu și ea jos chiloții. Cu repulsie, se lipi de scutecul umed.

Ei, ca să vezi. Uite un avantaj că ești micuță de statură. Iată un lucru bun legat de asta. Poți să folosești un scutec pentru copii, ura! Și nu e nici pe departe atât de groaznic sau de scârbos pe cât credeai că va fi. Abia dacă e folosit. Ai pești mai mari de prins, griji mai mari.

A fost dificil să-și pună la loc chiloții, pe corpul încă lunecos de la transpirație. Dar se chinui să intre în ei, alungând gândurile cu privire la motivul pentru care conta atât de mult să-i aibă pe ea.

Își puse ușor mâna pe umărul băiatului, apoi pe umărul fetei, așezându-i înapoi pe pătură. Brațul fetiței îl cuprinse pe frățior.

Ne-am ocupat de un obstacol. S-a rezolvat o mică problemă.

Respirația i se liniștise. Sângele îi pulsa aproape normal. Mâinile scăpaseră de o parte din tremurat.

O calmase să aibă un lucru fizic de care să se ocupe, o problemă rezolvabilă pe care să fie capabilă să o soluționeze. Vocea critică a soțului, punându-i la îndoială acțiunile – tăioasă și mai

nemiloasă decât ar fi fost vreodată în realitate –, se potoli.

Închise ochii și privi luminile îndepărtate din spatele pleoapelor, doar ca să aibă ce vedea. O pauză de la negrul ca smoala. Ascultă după orice ar fi putut să indice unde se afla Ungherul. Își rezemă capul de horn. Singurele sunete erau foitul și respirația copiilor și șuierul viscolului prin casă.

Te fură somnul, își dădu seama. *N-ai voie să adormi. Trebuie să pui mâna pe vătraiul ăla. Sau să faci rost de ajutor. Sau, cel puțin, veghează asupra lor. Blochează ușa.*

Însă stând cu picioarele încrucișate, cu labele picioarelor vârâte în golul din spatele genunchilor, ca să și le încălzească, începea, în sfârșit, să se înmoaie. Ușurarea datorată golirii vezicii o făcu să se simtă stăpână pe corpul ei pentru prima oară după o perioadă de timp ce-i părea că durase săptămâni întregi. Iar coborârea de pe culmile acelea înalte ale fricii îi provocă o moleșeală somnolentă, căreia îi fu imposibil să i se împotrivească în acea baltă întunecată ce părea că seamănă cu siguranța.

Nu e vina ta. Nu e vina ta.

Pe când se lăsa învinsă de epuizare, simți ceva ca o răsuflare pe obraz, ceva ca atingerea ușoară a unei pânze de păianjen.

Delicios, îi sâsâi glasul Ungherului direct în ureche, iar ea icni tare, înecându-se când inspiră panicată aerul viciat.

10

— Mami! Ești bine?

De-abia putea să vorbească, avea gâtul blocat ca și cum o mână invizibilă o strângea de trahee.

Mâna fetiței o ținea strâns de genunchi. Își îmbrățișă strâns fiica, lipindu-și capul de umărul micuț.

— Totu-i bine, mami, totu-i bine!

— Îmi pare rău, spuse. Îmi pare rău. Am adormit. Doar un picuț.

Băiețelul scânci.

— Vino aici, îl chemă cu voce foarte scăzută. Vino aici, omulețul meu. Îmi pare rău. Sunt bine. N-am vrut să vă sperii.

El se întinse spre ea, îi atinse brațul, i se trase de-a bușilea în poală. Ca de obicei, corpul lui se lipi de al ei.

„Uită-te la tine, îți faci griji pentru comportamentul lor, că fac ei zgomot, și când colo tu faci asta? Strigi așa? Ce e cu tine? Dacă te prinde, dacă îi prinde, va fi vina ta.”

Băiatul își vârî nasul la gâtul ei. Ea expiră, respiră din nou, absorbind sentimentul de liniștire oferit de dragostea primară a copilului.

— Îmi pare rău, le zise. Îmi pare foarte rău.

Fiul ei îi luă obrajii în palmele micuțe și calde. Își închipui ochii lui negri, cu pleoapele aproape închise, uitându-se țintă în ochii ei prin întuneric.

— Nu-i nimic, mami, răspunse el serios.

„Ce ne facem când o să mai crească?”, spunea soțul ei.

Se uitau unul la altul, îngroziți. Fiecare imaginându-și cum iubirea pură a fiului lor, nevoia lui constantă de a fi cuprins în brațele lor, va dispărea. Căci bineînțeles că avea să dispară. Trebuia să se întâmple asta. Acel tip anume de

sensibilitate, o afecțiune atât de fățișă, nu putea supraviețui. Ordinea firească era să-ți ascunzi profunzimea iubirii, de teamă că alții ar putea s-o considere slăbiciune. Iar dacă asta nu se petrecea de la sine, nu evolua organic, oameni ca socrul ei se vor strădui să-l facă să se rușineze, astfel încât băiatul să-si ascundă sentimentele, nu doar fată de ei, ci față de toată lumea, la fel de repede cum ai închide iute o carte.

Își ținu băiețelul strâns în brațe.

Trebuie să faci ceva. Ce e de făcut ca să fie bine?

— Sunt așa de mândră de voi, le șopti copiilor. Sunteți foarte curajoși și cuminți. Îi arătați și lui mami cum să fie curajoasă.

Cum poți să-i ajuți? Cum poți să faci rost de ajutor? N-ai cum să știi unde e el decât când a dat, practic, de voi.

Pe când stăteau lipiți de zidăria nefinisată, cuprinzându-se în brațe unii pe alții și fără să poată vedea ceva, fu sigură că, de-ar fi fost copiii doar un pic mai mici, dacă asta s-ar fi întâmplat cu doar câteva luni în urmă, n-ar fi putut să păstreze liniștea atât de bine. Să fie așa de ascultători. Gata să o aline pe ea. Capabili să accepte că se puteau întâmpla lucruri rele.

Ei înțeleg că viața se poate frânge într-o clipă.

— Ce facem, mami? șopti fetița.

— Așteptăm. Ascultăm. Păstrăm liniștea cât de bine putem. Uneori, cel mai greu lucru de făcut e să nu faci nimic.

Băiatul i se foi în poală, făcându-se ghem la pieptul ei. Molozul de pe jos i se lipi de piele acolo unde halatul i se dăduse la o parte de pe picioare.

Delicios.

Era cât pe ce să adormi. Din cauza stresului. Sigur că din cauza stresului. Vocea aia ce ți se furișa în ureche. E cât se poate de normal. O

confuzie normală, o reacție normală, într-o situație anormală.

Chiar și așa, se scărpină cu un deget în ureche, ca pentru a curăța locurile goale de glasul Ungherului.

Se concentră pe respirația băiatului, care-i făcea trupușorul să se miște ușor în sus și în jos. Pe moliciunea lui, pe greutatea capului său lipit de sânul ei lovit.

Fetița se întoarse de-a bușilea pe pătură. O auzi cum se învelea cu ea, apărându-se de frig și murdărie.

— Haideți să ne gândim la ce e de făcut, le șopti. Doar ne gândim. Nu vorbim. Doar ne gândim un pic și așteptăm în liniște.

— Bine, mami.

Cât timp o să așteptați? Cât timp putem să stăm aici? Gândeste-te bine.

Avem cana cu capac, plină, dar mică. Scutecul. Pătura. Copiii s-ar putea să adoarmă. Dacă adorm, e mai ușor să păstreze liniștea mai mult timp. Când o să se lumineze de ziuă, el o să plece? Cât timp a trecut deja?

O rafală de vânt se năpusti în jos pe horn, făcând să zornăie clapetele care reglau tirajul. Se cutremură de frig.

„Din cauza previziunilor privind intensitatea viscolului", spunea mesajul înregistrat primit de la școală, „am anulat cursurile cu prezență fizică de mâine, atât pe cele de dimineață, cât și pe cele de după-amiază. Prezența la cursurile online este obligatorie. Recomandăm tuturor membrilor comunității noastre să evite drumurile cu mașina.

Rămâneți în siguranță!"

Cursurile cu prezență fizică de vineri s-au anulat din cauza viscolului. Cât despre cele online? Chiar dacă nu intră online copiii, profesorii pur și simplu vor face ce fac mereu – vor trimite un e-mail la care nu așteaptă răspuns. Pe urmă e sâmbătă, duminică. Nu ne așteaptă

nimeni undeva până luni. Și de joi nu se mai face școală, că e vacanța de Crăciun. Ba chiar e posibil – probabil – cei de la școală să presupună că vă izolați înainte de sărbători, ca să puteți petrece în siguranță timp cu familia. S-ar putea să sune ca să te mustre, dar asta-i tot. Nu ar suna la poliție sau ceva de genul ăsta. E o perioadă prea lungă. Prea mult timp în care să li se facă foame, sete. Să facă zgomot. Timp ca el să ne caute prin toată casa. Să asculte atent. Să ne găsească.

De parcă l-ar fi strigat pe Ungher, auzi deasupra lor o greutate ușoară și străină. Pași lenți și egali traversară camera fetiței. Apoi se auzi un *poc!*

Fu sigură că sunetul venea de la ușa șifonierului fetei. Avea magneți care funcționau extrem de bine, făcând ca ușile să fie greu de deschis și ridicol de zgomotoase când se deschideau. Un moment de tăcere, apoi *bang!,* cu siguranță sunetul provocat când a închis șifonierul, lipirea la loc a magneților cu atâta putere de-ți smulgeau mânerul din mână.

Încă un lucru care trebuie reparat.

Băiețelul fornăi la pieptul ei.

Acum verifică toate dulapurile. Nu caută lucruri pe care să le ia. Nu mai țipă cu voce înfricoșătoare. Ne caută. Caută în locurile suficient de mari încât să se ascundă cineva în ele.

Pașii erau măsurați. Metodici. Deși el încerca să nu facă zgomot, fiecare pas scoase un pocnet înfundat în timp ce străbătu palierul de deasupra și intră în camera băiatului.

Fetița veni lângă ea și o înconjură strâns cu brațele. Simți mișcările capului ei când i-l așeză pe umăr, felul în care stătea cu o ureche ciulită, în căutarea zgomotelor făcute de Ungher.

Un șuierat rece de vânt veni prin gura de aerisire din scară. Oare el deschisese o ușă undeva?

Scââârț! Da, călcase din nou pe scândura lungă de pe holul din fața camerei băiatului. Asta însemna că părăsea, probabil, partea veche a casei, prin încăperea de deasupra bucătăriei, înapoi spre anexa modernă ce cuprindea camera ei, camera de oaspeți, spălătoria.

O fi observat ușa de la pod? Puțin probabil. Ai fi auzit-o deschizându-se.

Chiar în fața camerei fetiței, în zid era tăiată ușa de la pod. Agentul imobiliar o numise ușă mascată, ceva ce ea căutase pe internet și descoperise că nu era chiar așa. Imaginile cu uși mascate pe care le găsise fuseseră cu uși ascunse frumos, înadins, decupate în ornamente reliefate sau în biblioteci.

Însă ușa de la podul lor era mai vizibilă. Era construită din aceleași scânduri verticale care lambrisau peretele din jur. Asta făcea ca laturile verticale ale ușii să fie la același nivel cu peretele, însă tăietura de sus era la fel de evidentă ca la o ușă normală. Deși în restul casei balamalele aveau feronerie masivă din fier, balamalele de la ușa asta erau de un tip diferit, vizibile doar din interiorul podului. Se gândise că poate ușa fusese pe jumătate mascată așa deoarece primii proprietari nu voiseră să li se aducă aminte de cât de aproape erau oamenii pe care-i luaseră ca sclavi și care dormeau deasupra, dar și pentru că fuseseră prea zgârciți ca să se deranjeze să o ascundă complet. Ușa de la pod nu avea mâner, dar se deschidea dacă o trăgeai și se închidea cu ajutorul unui mic cârlig, greu de observat. Se deschidea întotdeauna larg când cineva ridica acel cârlig, strania forță a aerului de la etaj făcând-o să se dea de perete, în zid era o mică adâncitură acolo unde cârligul se lovea mereu.

Ar trebui să pui neapărat un opritor la ușă, ca să nu se mai dea de perete când se deschide, și să cârpești peretele.

Opritoare de uși, lucruri de reparat Ce contează astea?

Gândește-te la lucruri care contează.

A găsit beciul? Probabil.

Ușa de la beci era vizibilă în holul de la intrare. Nu ar putea să-l audă când o deschidea, nu din ascunzătoare.

Mare păcat. Ai putea să-l închizi în beci. Are zăvorul ăla masiv, ca să nu poată coborî copiii acolo. În pod n-ai cum să-l închizi. Cârligul ar ceda de îndată ce el s-ar împinge cu un umăr în ușă.

Se certă în sinea ei pentru această fantezie.

Gândește-te la lucruri reale. Un plan adevărat. Trebuie să existe ceva. Întotdeauna există ceva... cu excepția cazului când nu există.

Închise ochii și vizualiză casa. Un dreptunghi, un triunghi. Patru ferestre în stânga, patru în dreapta, încă una deasupra ușii, la mijloc. Foi de sticlă hașurate ca într-un joc de X și 0. În centrul acoperișului, un ciot pătrat – hornul. Noțiunea de casă.

Da, casa arăta exact ca desenul unui copil. Exact cum ar trebui să arate o casă. Cu ochiul minții, adăugă un fuior de fum, care șerpuia din coș, desenat cu creion gri. Pentru copii, pentru ea, casa era un loc ce reprezenta în mod elementar și liniștitor *acasă.*

Schiță mental casa de sus, așa cum ar vedea-o o pasăre, etichetă cu grijă totul, terenul din jur, secțiunile transversale pe fiecare nivel, zbură din ce în ce mai sus în imaginație pentru a obține o perspectivă mai bună.

Dreptunghiul casei vechi. Pătratul bucătăriei adăugate ulterior în spatele lui. Dreptunghiul anexei moderne, lipită de bucătărie. Aleea lungă pentru mașină, ce venea în linie curbă din stradă, ocolind copacii, trecea pe lângă lateralul casei și ajungea la ușile garajului din anexă, în spate de tot.

Zbură și mai sus, mijindu-și ochii și mai tare, folosi tehnica *bracketing*[3]-ului și etichetă distanțele.

Vreo 60 de metri pe alee până la strada lor. Dacă o lua la stânga, numai pajiști, câmpuri, apoi păduri și abia după vreo trei kilometri apărea o casă de fermă. Așa că, în schimb, să o ia la dreapta de pe alee, să țină drumul pe deal în sus, pe strada șerpuită. La o distanță cam cât un teren de fotbal[4], era prima casă. După încă vreo 60 de metri, alta. Cine locuia acolo? În prima casă, o asistentă medicală. Locuia singură și lucra adesea ture de noapte.

Să o ia spre asistenta medicală ar fi un risc. Cât de departe era următoarea casă?

Nici măcar nu știi cine locuiește acolo! De ce nu-i cunoști? Ai avut timp berechet să te duci să te prezinți înainte de carantină. Ai făcut cunoștință cu asistenta medicală, apoi pe ceilalți vecini nu i-ai găsit acasă. De ce nu te-ai dus din nou?

Prea timidă, *prea stingheră*, *prea emoționată.*

Concentrează-te.

Desenă geografia cu linii imaginare de creion.

Da, casele se îndesesc în direcția aia. Însă nici măcar casa asistentei medicale nu e tocmai aproape pe o vreme ca asta. Plus că trebuie să urci dealul. Și atunci, dacă el s-ar uita afară pe oricare dintre ferestrele din partea din față a casei, te-ar vedea. Sau ți-ar vedea urmele, cel puțin. Ar putea să se ia după tine. Șoseaua nu va fi curățată încă. Acolo, *prin zăpadă*, *ai fi foarte expusă.*

Și dacă ai încerca să mergi așa cum zboară cioara, în linie dreaptă?

Făcu o listă cu pericolele. Troienele mari de zăpadă de pe câmpuri. Mărăcinișul răsucit din pădure, plin cu vrejuri târâtoare de viță sălbatică, joardele spinoase și încurcate de iederă țepoasă. Ziduri de pietre de câmp, omniprezente în New England, trasate neregulat prin pădure, peste care era atât de dificil de trecut din cauză că pietrele nu

erau stabile. Și mai erau pâraie, acoperite de nămeți, dar care curgeau totuși pe sub gheață și omăt, neauzite și nedetectabile.

Imposibil. Impenetrabil. Impracticabil.

Răsuci harta mentală. În spatele casei era curtea, cu toboganul și leagănele copiilor. Mai în spate, cimitirul, care marca trecerea de la iarbă la copaci. Dincolo de cimitir, prin pădure, poteca.

Asta este. Asta e calea.

Cărarea prin pădure.

11

Cu un an înainte, pe la începutul lui noiembrie, nu mult după ce murise soacra, și-a întrebat soțul dacă a folosit suflanta pentru frunze pe cărarea prin pădurea din spatele casei.

— Nu, de ce?

— Pe nicio porțiune a cărării? Pentru că nu sunt frunze aproape deloc pe ea.

A venit să vadă cu ochii lui. Copiii alergau și strigau pe lângă el, folosind bețe drept săbii.

În pădure era un strat gros de frunze și ace de pin. Însă poteca era curată. Șerpuia, cafenie și moale, prin pădure de parcă era folosită și întreținută cu grijă.

— Erau frunze înainte, nu-i așa? Nu mai țin minte când ne-am dus ultima oară pe cărare, a zis el.

— A trecut ceva vreme. E ciudat. Crezi că a curățat-o cineva de acolo din spate?

I-a arătat spre cărăruia de vreo 60 de metri în direcția unei porțiuni asfaltate, plină de case, de pe o stradă tip intrare înfundată, care începea de unde se termina poteca, cam la trei metri de hotarul proprietății lor.

Casa lor fusese inițial locul unei ferme de vreo 120 de hectare. Subdivizat în anii 1980, o mare parte din pământ a fost vândut de către un proprietar anterior unui dezvoltator, care l-a transformat într-un cartier de vile-tip impunătoare, specifice anilor 1990, plasate pe loturi enorme.

I s-a părut neplăcut atunci să treacă pe lângă casa lor de epocă și suprafețele întinse de pajiști, pentru a străbate cimitirul, a o lua pe poteca din pădurea cu arbori bătrâni de sute de ani, să se afle în mijlocul liniștit al unui New England perfect, de mult dispărut, ca apoi să se pomenească brusc în lumea diferită a acelei străzi înfundate.

Își mijise ochii la asfaltul negru de parcă era o fata morgana. Din el a răsărit o priveliște țepoasă de ferestre semicirculare, terase cu coloane, intrări principale și uși laterale, garaje cu trei locuri, vârf de acoperiș în spatele altui vârf de acoperiș în spatele altui vârf de acoperiș. Existau camere de supraveghere strălucitoare, arbuști decorativi tunși în vase mari din lut, folie neagră de protecție a solului, piscine, piatră pe lemn pe vinil pe tencuială, plăcuțe negre cu auriu pe care scria INTRAREA INTERZISĂ. Se trezise clipind din ochi pentru a alunga iluzia că greutatea din partea de sus a acestor case le va face să se răstoarne, ca niște vapoare prost manevrate, în oceanele lor verde-fosforescent de gazon.

Se deranjase cineva din vreuna dintre casele acelea imense cu poteca neîntreținută? Era legată cu micul trotuar bine îngrijit din jurul fundăturii, care se continua apoi, ajungând să se intersecteze cu aleea pentru biciclete a orășelului, așa că era foarte posibil ca poteca să fi enervat pe cineva cu naturalețea ei, cu faptul că nu se prea potrivea. Persoana aceea o măturase? Încercase să-i modifice starea primitivă, sălbatică, pentru a semăna cu rondurile lor de flori cu margini precis trasate?

— Nu cred că ar veni pe proprietatea noastră, a zis soțul ei. Cred că a fost doar vântul.

— Poate sunt fantomele, zâmbise larg fetița.

Ea i-a surâs fiicei, mișcându-și degetele înspăimântător:

— Da! Venind pe potecă din cimitir.

— Cu ce, cu greble? Mături? a întrebat soțul, făcând-o pe fetiță să chicotească.

— Nu există fantome! Nu-i așa, mami?

Fiul lor părea sigur de sine, dar apoi o trăsese de mână, uitându-se în sus la ea cu ochi mari.

— Așa este. Nu există fantome. Doar glumeam.

— Nu m-ar deranja niște fantome care să facă treabă prin curte, a zis soțul, iar ea îl lovise

afectuos cu umărul în brațul puternic.
— Ciudată chestie, a mormăit el foarte încet.

După vreo lună, l-a găsit uitându-se de-a lungul potecii în timp ce copiii își dezgropau toboganul și leagănele de sub o zăpadă timpurie.
— Ce e?
— Nu e prea multă zăpadă comparativ cu restul proprietății. E ciudat.

Într-adevăr, poteca se vedea chiar și prin omătul depus. O adâncitură îi marca dimensiunile, de parcă cineva o curățase cu lopata chiar înainte să se oprească ninsoarea, menținând un strat moale, dar extrem de subțire.
— Poate că a fost apărată de copaci, care au reținut zăpada?

Se uitară împreună în sus, la hățișul de crengi ce se arcuia deasupra potecii.
— Însă zăpada este peste tot mai mare. Chiar și în partea cea mai deasă a pădurii.
— Crengile cu siguranță au reținut din ea, totuși? Sau ar putea fi vântul. Poate că zăpada din pădure pare mai mare pentru că s-au format troiene din omătul viscolit de pe cărare.
— Mda. Poate că poteca e ca un fel de culoar pentru vânt? Zăpada ajunge să fie măturată de el. Asta ar explica și de ce nu sunt frunze pe cărare.

Se uitaseră amândoi lung, cu mâinile în șolduri, copiii jucându-se în spatele lor, de cealaltă parte a cimitirului, în zăpada proaspăt căzută.
— Vreau să fac o *femeie* de zăpadă, insista fetița.
— E un *bărbat* de zăpadă, răspundea băiețelul, după glas părând a fi gata-gata să plângă. Pentru că am o căciulă de *băiat* pentru el.
— Copii, nu vă certați, se răsucise să-i dojenească. Nu e ca și cum oamenii de zăpadă au gen. Nu sunt bărbați sau femei. Doar oameni de zăpadă.

A simțit imediat un moment de regret când a zărit privirea pusă pe șotii a fiicei.
— Hai să-i punem părți intime ăstuia! a zis fetița.

— O, Doamne, copii, vă rog, să *nu* care cumva să puneți părți intime pe omul... persoana de zăpadă.

Copiii chicotiseră. Știa că, în spatele ei, deja sculptau organe genitale din zăpadă, de un tip sau altul, de dimensiuni exagerate. A hotărât să nu se lase atrasă mai mult în această bătălie, acum că micuții măcar nu se mai certau.

— Un strat de doar câțiva centimetri de zăpadă pe potecă, aproape 30 de centimetri peste tot în jur, a zis soțul. Nu pricep.

— E ciudat, a încuviințat ea.

— Eu *tot* cred că sunt fantomele! le-a strigat fetița. De Halloween, fantomele au avut fustele alea lungi. Astea mătură cărarea.

— Fuste?

— Știți voi, ca niște cearșafuri.

— Vrei să zici așa cum se costumează oamenii în fantome folosind cearșafuri?

— Da.

— Știm că doar încerci să-ți sperii frățiorul, a mustrat-o soțul. Nu e frumos din partea ta.

— Ar putea fi căprioare? s-a întrebat ea. Țin minte, de când eram copil, că făceau cărări prin crângurile de plopi-tremurători. De la atâta umblat, se croiau poteci până la pământ. Dacă ar fi multe căprioare, e o explicație. Ba chiar ar explica și de ce nu e așa multă zăpadă aici iarna. S-ar putea s-o taseze căprioarele.

— Pun pariu că asta e! Dacă nu vezi căprioare pe aici, înseamnă doar că nu te uiți cu destulă atenție, a zis el.

— Sunt sigură că asta e, a întărit ea.

În noaptea aceea, băiețelul a trezit-o lovind-o puternic cu degetul direct între ochi.

— Am văzut o fantomă, a șoptit.

— Lasă-mă să ghicesc, i-a răspuns, pe când îl băga înapoi în pat. Fantoma asta era într-un cearșaf?

— Nu, a spus băiețelul, căscând. A vrut să-l urmez la parter, pe scări.

În noaptea următoare, a trezit-o iar, strângând-o ușurel de gât cu mânuța. A trezit-o și în noaptea următoare, trăgând-o de pleoapa închisă.

— O fantomă. Vrea să mă joc cu el. Pot să las lumina aprinsă?

— Nu te lasă să dormi deloc, i-a spus soțul. Trebuie să oprim asta din fașă.

Deloc surprinzător, a apelat la fotografie pentru a rezolva problema. A cumpărat un aparat de fotografiat cu funcție video, specializat în fotografii și captură video din natură, ce era conceput astfel încât să poată fi prins cu bandă cu arici în jurul unui copac. Se activa la mișcare, avea o carcasă de tip camuflaj, se alimenta solar și era rezistent la apă. Soțul ei făcuse mare tam-tam din montarea lui, îi chemase pe copii să-l ajute. A îndreptat lentila aparatului de fotografiat spre locul unde se termina cimitirul și începea poteca. A doua zi de dimineață, au vizionat filmulețul, înghesuiți deasupra micului ecran încastrat în partea din spate a aparatului, sub o clapetă de protecție.

Filmulețul le-a arătat căprioare mergând una după alta pe potecă, tăcute și lipsite de culoare, dar cu ochii scăpărând, luminați de vederea nocturnă, prin vârtejurile de zăpadă suflată de vânt.

Soțul ei lovise ușurel ecranul.

— Vedeți asta? În mod sigur, cum copacii sunt atât de deși acolo, poteca e ca un tunel de vânt. Nu e de mirare că arată atât de bine.

— Căprioare-fantomă! zisese băiețelul, printre hohote de plâns, acoperindu-și fața.

Ea își mijise ochii la ecran. Cu ochii lor strălucitori și învăluite de nori albi și mișcători de zăpadă, a văzut, cu uimire, că animalele dădeau o senzație neliniștitoare de supranatural.

— Minunat, a bombănit, rezemându-și, obosită, fruntea de umărul soțului. Căprioare-fantomă. Asta e, cel puțin, o treaptă mai sus față de o scară bântuită?

— Priviți! a arătat fetița spre ecran. Fantomele nu fac caca!

Într-adevăr, un cerb se oprise în fața camerei, își ridicase coada și se pusese pe treabă.

Băiețelul s-a luminat la față, apoi a început să aplaude și să râdă.

— Caca! Fantomele nu fac caca! a țipat.

Ea și soțul ei au bătut palma discret.

— Îți mulțumesc, i-a șoptit ea.

El a pus aparatul la loc pe trunchiul copacului, însă nu au mai avut nevoie niciodată de dovezi antifantome. Băiețelul încetase să o mai trezească plângându-se de o fantomă obraznică pe scări, iar ea și soțul erau mulțumiți că o cărare des folosită de căprioare și vântul, ce bătea în regiune constant dinspre nord-vest în anotimpul rece, explicau bizara curățenie a potecii și aspectul ei neobișnuit.

Acolo, în ascunzătoare, simți cum o străbate ca o revelație ideea potecii și a întinderii ei curățate de zăpadă de către vânt. Era alegerea evidentă. Toate acele vile artificiale erau cea mai apropiată sursă de ajutor posibilă.

Rămâi pe sub streșinile casei, ca să fie mai puțină zăpadă. Lasă-te în jos în dreptul ferestrelor, ca să nu fii văzută. Vreo 30 de metri până la cimitir. Vreo 75 de metri pe cărare până la casele alea. E un pic mai departe, dar e mult mai bine decât distanța aia la deal până la locuința asistentei medicale. Ai fi în spatele casei. Nu dă nicio fereastră în direcția aia. N-ai fi atât de expusă.

„Greu, desigur”, zise soțul ei, „nu cunoști pe nimeni nici acolo. Nu te-ai deranjat să faci cunoștință cu ei. Aere de superioritate, deoarece crezi că sunt urâte casele lor.”

Alungă intervenția nedorită a vocii lui imaginare. Se gândi la cât de tentant de aproape se afla față de vechile uși duble de la intrare.

Vizualiză drugul ce se rotea pe cuiul lui micuț, căzând înapoi la loc când se închidea ușa.

O să rămâi încuiată pe dinafară.

Gândul de a păși peste pragul acela, la drugul acela mic revenind în poziția de închis, încuind-o departe de copii, o făcu să scoată un scâncet îndurerat.

Mai era și cheia de rezervă din ascunzătoarea specială din plastic, de forma unui pietroi. Extrem de bine ascuns acum sub zăpadă. Așadar, nu era chiar imposibil să intre înapoi în casă, dar aproape imposibil, mai ales dacă Ungherul se afla încă înăuntru.

Dar în papuci de casă? Într-un halat? Iar pe sub el doar lenjeria și un tricou vechi, ud de transpirație. Ar putea să te ucidă frigul?

Creierul îi trecu în revistă lucrurile din birou. Nimic acolo care ar fi putut să-i țină de cald.

Însă el a răscolit prin dulapul de pe hol când ne căuta acolo. S-au auzit niște pocnete și foșnete, ca de haine pe umerașe.

Își masă gâtul deasupra locului unde se rezema capul băiețelului. Simți pe piele mușcătura ușoară a aerului rece.

Ar trebui ca pur și simplu să aștepți! Ai răbdare. El o să renunțe. Soarele o să-l alunge. Nu știe dacă nu cumva mâine trebuie să vină cineva în vizită. Cu siguranță se așteaptă să vină plugul de deszăpezire. N-ar vrea ca tipul cu plugul să-i vadă mașina. Sau pe el. Dar dacă a parcat în altă parte? Dacă a venit pe jos? Iar tipul cu plugul nu ar suna la poliție, nu pentru o mașină necunoscută. Poate că și-ar aduce aminte de mașină mai târziu. După ce se va fi întâmplat ceva. Ceea ce nu-ți folosește la nimic.

Weekendul prelungit se derulă în fața ei, părând la fel de curat și de straniu de gol precum poteca aceea îngrijită printre copaci. Cum școala se închisese din vreme în așteptarea viscolului, se pregătise pentru un weekend lung și liniștit acasă,

singură cu copiii. Se simțise motivată de apropiatul vânt rece dinspre nord-vest ca să iasă din letargia ultimei perioade. Se asigurase că exista o rezervă suficientă de benzină în generator. Spălase toate mormanele de rufe, în caz că rămâneau fără curent electric cât erau singuri acasă, le împăturise și le pusese pe toate la loc, pentru prima oară de aproape două luni. Comandase și se dusese să cumpere alimente chiar la începerea ninsorii. Curățase cenușa din șemineu, din enormul cuptor din camera de zi, amintindu-și-l pe soțul ei făcând pizza acolo, cu toții fericiți, sătui și la căldură. Adusese înăuntru multe lemne pentru foc, ca să poată face bezele pe frigare și să le pună în sendvișuri cu biscuiți, ca tratație specială. Le spusese copiilor că, în funcție de starea drumurilor, puteau să meargă sâmbătă sau duminică să aleagă un brad pentru Crăciun.

Nu e ca și cum tatăl tău va băga de seamă dacă nu va primi vești de la tine. Nu e ca și cum soțul tău o să sune să vadă ce faceți. Sau socrul tău.

Da, organizase un weekend ce nu necesita alți oameni, dar pe care fusese hotărâtă să-l facă să pară cât mai normal posibil.

Însă Ungherul nu știe asta. Nu știe că n-o să observe nimeni că ați dispărut. Cum ar putea să știe? A știut că sunteți doar voi trei aici, singuri. N-ai de unde să știi ce știe el. De cât timp stă la pândă?

Își atinse cucuiul. Se strâmbă de durere.

Și erai așa de mulțumită de tine, făcând toate pregătirile pentru weekend. Făcând lucruri mărunte și vesele pentru copii, după toate săptămânile în care nu ai fost în stare.

O înfioră o nouă răbufnire de aer rece. Involuntar, privirea îi fu atrasă spre gura de aerisire, prin care șuiera vântul.

Înlemni, simțind că nu mai poate respira. Pe partea dinspre exterior a gurii de aerisire, în

întuneric, se zărea o mișcare ondulatorie. Forme vagi căpătară încet contur clar în lumina slabă a lunii, ce pătrundea în holul de la intrare prin cele patru mici luminatoare de deasupra ușii din față. Ochi galbeni și rotunzi, nefiresc de mari, se holbau la ea de pe cealaltă parte a gurii de aerisire.

Ungherul.

Deși corpul ei se încordă, băiețelul rămase în continuare la ea în poală, iar după cum respira, fu sigură că dormea. Capul fetiței îi era rezemat pe umăr, greu și cald. Dormeau amândoi? Nu băgase de seamă, concentrată cum fusese pe schițarea în minte a tuturor posibilităților de scăpare. Nu îndrăzni să se miște, ca să nu-i trezească. Își ținu ochii ațintiți asupra creaturii de la gura de aerisire.

Nu e nimic, nu e nimic. Stresul. O iluzie optică. Nu e Ungherul. Și oamenii n-au ochi galbeni. Nu e el. E doar imaginația. Nimic, absolut nimic.

Dar era ceva. După atâta vreme petrecută în întuneric, ochii ei nu puteau încă să perceapă ceva în bezna din ascunzătoare, dar, în exteriorul gurii de aerisire, lumina firavă a lunii îi permise să distingă un chip cu piele palidă. Un cap chel cu câteva fire țepoase. Partea de jos a feței, gura, dinții, bărbia și nasul erau retrase în întuneric.

Ochii clipiră, enormi și galbeni.

12

Când era copil, școala ei punea mare accent pe forma fizică bună și abilitățile de supraviețuire în natură, fiecare excursie organizată fiind un chin reprezentat de o drumeție sau de o tură de schi fond.

Ca de obicei, se chinuia să țină pasul cu colegii ei în timpul unei astfel de drumeții, în clasa a patra. Ceilalți erau întotdeauna mai rapizi, de parcă îi făcea mai iuți faptul că aveau în comun un consum de-o viață de *Wonder Bread* și *Jell-O*. La fiecare cotitură a potecii montane, spera să vadă alți copii așteptând-o, înroșindu-se de la soare sub părul blond, aproape alb, în timp ce înfulecau batoane proteice.

Simțise o vibrație în aer și se opri din mers. Era exact aceeași senzație ca atunci când se afla în mașină și *vâj,* întorcea capul și întâlnea privirea cuiva care se uita țintă la ea din altă mașină. Acea întâlnire de o fracțiune de secundă, certitudinea că erai privită, capabilă s-o simți chiar și la viteza de aproape 130 de kilometri pe oră. Era o percepție care devenise și mai fin acordată, atunci când anticipa curiozitatea prostească stârnită de recent albitele semne de pe fața ei; cele care începuseră să apară curând după moartea mamei ei, de parcă ea lăsase în urmă povara acestora pentru a fi preluată de fiică.

Înlemnită, căutase din priviri sursa neliniștii, cercetând poteca și pădurea din jur până când ochii au întâlnit privirea aurie a unei pume. Era la vreo zece metri depărtare, de cealaltă parte a unui râu.

Cu nivelul scăzut din cauza secetei, râul curgea cu un debit mediu în jurul bolovanilor ridicați, peste care pumei i-ar fi fost ușor să treacă. Animalul era la umbra plopilor-tremurători, iar

lumina filtrată printre frunzele în mișcare dădea blănii galbene o tentă de verde-acvatic.

Cu toate că nu mai văzuse niciodată o pumă, a știut că exemplarul acela nu era cum trebuia. Era descărnat. Coastele îi erau proeminente, ca și cum înghițise un butoi. Blana avea porțiuni fără păr, mărginite de sânge închegat. Urechile îi erau ciulite, orientate în sus, dar din una mai avea doar jumătate, sfâșiată într-o linie inegală. Mustățile lungi erau lăsate în jos pe capul plecat, ce se mișca încet înainte și înapoi, ca o cobră din filme ce dansa pe o melodie. Șoldurile și umerii se conturau ascuțite în sus, întinzându-i mult pielea.

Și mai dezorientantă era diformitatea pumei. Când își deschise fălcile, limba lungă, roz, ieși afară de parcă era o pisică de casă care căsca. Își trase înapoi limba după ce se linse pe bot, un lins care trecu peste un întreg set de dinți suplimentari, colțuroși și inegali, o protuberanță în lateral pe capul pumei, ca o a doua gură, mai mică.

Pentru prima oară de când începuseră să i se albească semnele de pe piele, ea înțelese că stranietatea, diferența puteau fi irelevante. Căci singurul lucru care conta era felul în care ochii rotunzi și galbeni ai pumei trădau că era lihnită de foame.

Își aduse aminte ce fusese învățată. Și-a dat jos rucsacul și l-a ținut deasupra capului. A încercat să strige și să țipe pentru a speria animalul, dar frica îi blocase gâtul și a descoperit că nu era în stare să scoată un sunet.

Așa că, în loc de asta, se puse pe cântat, ceea ce, în mod inexplicabil, descoperi că nu era nici pe departe la fel de greu ca încercarea de a țipa. A adaptat versuri și a pus de la ea acolo unde nu și le amintea, în timp ce a început să meargă înapoi pe potecă.

„Unu, doi, trei, ești cea mai frumoasă felină care există!”

S-a gândit că unei creaturi care nu era deloc cum trebuia să fie – desfigurată, proscrisă și, era sigură, vătămată chiar de propria specie – s-ar putea să-i placă acele cuvinte. Ar putea fi bucuroasă să primească și ea o dată un compliment. Că se putea să tânjească după ele, așa cum tânjea și ea însăși.

„Șase, șapte, opt-nouă-zece, te rog lasă-mă să pot trece."

A mers cât de bine putea de-a-ndăratelea pe potecă, străduindu-se să nu cadă, cu ochii fixați pe pumă, surprinsă de cât de limpede și de tare îi devenea vocea pe măsură ce teama îi creștea odată cu ea.

„De ce nu vrei să mă lași să plec?"

Felina mergea cu pași mari pe celălalt mal, ținându-se după ea atât de lejer, încât a priceput cu groază cât de simplu îi era animalului să țină pasul cu ea. Cât de ușor i-ar fi pumei să o prindă.

Fă-te cât mai mare. Nu te întoarce cu spatele la ea. Fă zgomot. Să nu care cumva să cazi. Să nu cazi, să nu cazi.

Foamea animalului alungase orice rămășiță a frumuseții și a simetriei sale. Vocea îi tremura când cânta: „Vrei să mă mănânci?"

Și-a tras de fâșul de pe ea, ca să-l înfoaie și s-o facă să pară mai mare.

Nu te împiedica, nu te împiedica.

Teama și concentrarea ei erau atât de mari, încât abia când a făcut o cotitură pe potecă, în timp ce cânta cât o țineau plămânii „Te rog, pisicuțo, nu mă mușca, de degetul ăsta mic de la a mea...", și a fost cât pe ce să se împiedice de trei colege oprite să ia o gustare, care s-au uitat la ea cu ochii măriți de uimire și zeflemitori, si-a dat seama cât de ridicolă trebuie să le fi părut.

— O, Doamne, ce faci? chicoti o fată.

Roșeața care i-a cuprins obrajii, stânjeneala au depășit chiar și sentimentul de ușurare. La urma urmei, avea zece ani. Se simțea deja o slăbătură

stângace, iar acum recenta pierdere suferită o singulariza fie ca demnă de milă, fie ca blestemată.
— Mă urmărește o pumă!
— Ce? Unde?

Fetele s-au ridicat, lungindu-și gâturile.

Le-a arătat cu degetul peste râu, dar animalul dispăruse. Se retrăsese undeva în pădure. Încă îi simțea ochii galbeni.
— Eu nu văd nimic.
— E acolo! Undeva.
— Ei, haide.
— Probabil ți-ai închipuit-o. Sunt foarte rare pe aici. *Eu* n-am văzut niciodată una.
— Era foarte slabă. Părea bolnavă.
— Bolnavă? Cum ți-ai dat seama de asta?
— Făcea spume la gură?
— Nu, doar era foarte slabă. Și nu avea blană pe alocuri. Avea urme de sânge.
— Dacă era bolnavă, sigur te-ar fi atacat. Așa zice tatăl meu.
— Arăta cu totul aiurea, insistă ea. Avea dinți care-i ieșeau în afară de pe o latură a capului!

Toate cele trei colege ale ei se uitară una la alta înainte de a râde.
— Ce? Dinți unde?
— Aici! zise ea, atingându-se pe obraz. Avea dinți în plus, ieșiți în afară. Sau ceva de genul ăsta.

Ochi dați peste cap, priviri cu înțeles, chicoteli.
— Sigur, bine. Ai văzut un monstru.
— Nu un monstru. Doar o... Nu știu, o pumă super-aiurea!
— Daaa, biiiine.

Inima i s-a frânt pentru a supraviețui unui astfel de moment, acela de a face totul așa cum trebuie și de a-i fi desconsiderate cuvintele ca fiind un nimic. Doar închipuire.
— Nu-mi pasă dacă nu mă credeți, le-a spus, și-a spus sieși, reținându-și lacrimile. Nu-mi pasă ce credeți voi.

Bineînțeles că-i păsa. Îi păsa foarte mult.

După mulți ani, tatăl ei i-a trimis prin e-mail un articol despre o pumă ucisă în Idaho. De pe o latură a capului i se ițea un rând suplimentar de dinți și mustăți. Un geamăn siamez care murise în pântec și rămăsese lipit de fratele său sau poate un teratom – o tumoră umplută cu păr, dinți și mustăți, presupuseseră oamenii de știință. Un adevărat mister, zicea articolul. Fără precedent.

Se îndoia că puma ei mai putea fi încă în viață, deci era posibil să nu fie deloc ceva fără precedent. Și-a imaginat alte feline de acest fel cutreierând prin Munții Stâncoși, rareori zărite, și, pentru oricine nu le văzuse, dincolo de puterea de a crede că există.

„Vechea ta prietenă?”, scrisese tatăl ei, adăugând un emoticon cu o față zâmbitoare.

„O pumă e una, dar o felină cu două guri? O iluzie optică”, zisese el la vremea respectivă. „Stresul. Imposibil.”

Așa cum stătea bine ascunsă sub scară, în raza vizuală galbenă a acelor ochi rotunzi, prădători, îi răsună în minte vocea tatălui ei.

„Iluzie optică. Stresul. Imposibil.”

Clipi la chestia aia din exteriorul gurii de aerisire, la capul țepos, descoperit. La enormii săi ochi galbeni.

Ai luat-o razna. Ai halucinații.

Silueta creaturii se răsuci. Odată cu acea mișcare, deveni neînsuflețită. Pentru o clipă, nu putu să înțeleagă ce vedea. Nu putu să proceseze ochii de pumă ce rămăseseră fără viață, dar totuși se holbau la ea prin gura de aerisire. Însă apoi îi pică fisa. Nu era un prădător viu, care o privea țintă, ci o imagine.

Pielea i se făcu de găină, firișoarele de păr i se ridicară în sus din transpirația provocată de frică.

Se uita la un desen. Un desen cu un craniu cu smocuri rare de păr, cu ochi lucitori. Genul care se

imprima pe un anumit tip de tricouri. Fu sigură că, dacă ar putea vedea mai mult din el deasupra craniului, deasupra ochilor lucitori, ar scrie *Black Sabbath, Metallica,* numele vreunei alte trupe care cocheta cu reprezentări grafice ale morții, cu scopul de a părea mișto și de a vinde albume.

Da, acum pricepea ce se petrecea, care era explicația.

Ungherul stătea așezat pe scară. Cu spatele la ea. Văzuse un pic din cămașa lui mai devreme, frânturi prin gura de aerisire când el verificase ușile alea din față, însă asta era o parte din el mărită, de aproape. Așa cum stătea așezat, ochii din craniu o priveau de pe spatele tricoului, prin aerisire, clipind și făcând cu ochiul la fiecare cută, la fiecare mișcare.

Pisicuțo, te rog să nu muști.

Se gândi că bătăile puternice ale inimii ei s-ar putea să fie suficient de zgomotoase încât să-l trezească pe băiețel, care încă dormea la ea în poală.

E imposibil! Cum a ajuns aici fără să-l auzi? Sau... iar ai adormit?

Nu credea asta, dar presupuse că era posibil. Frica, durerea cumplită de cap, felul în care zburase pe deasupra casei ca să se gândească la rute de scăpare erau atât de asemănătoare cu un vis.

Dar... tot zgomotul pe care l-a făcut înainte. Jucăriile din camera de joacă, scândura care scârțâie de la intrarea în birou! Și în niciun caz n-a coborât pe scările din față. Chiar și atât de în liniște pe cât ai reușit să-i aduci la parter, cu toată experiența ta, tot ar fi asurzitor de zgomotos în locul ăsta gol.

Încercă să înțeleagă. Luă în calcul ipoteza că el coborâse pe scara de la bucătărie și venise aici prin camera de zi. Că, întâmplător sau intenționat, evitase scândura zgomotoasă de la intrarea în

birou. Că se așezase cu suficientă grijă încât ea nu auzise treapta trosnind.

Învață sunetele casei. Cum să se camufleze.

Simți din nou cum mintea i se agață de ceva familiar, ceva ce ar trebui să își amintească.

Are legătură cu tricoul. Ai mai văzut tricoul ăsta?

Sigur că da. Oamenii le poartă tot timpul, tricouri negre de la vreo trupă, cu cranii pe ele, ochi lucitori, oase.

Dacă ai reuși să-ți aduci aminte, ar putea să ajute.

Încetează. Concentrează-te.

Închise ochii, copleșită de recunoștință că se nimerise ca micuții să adoarmă. Că nu șușoteau, permițându-i Ungherului să-i ia ca din oală. În mod cert, așa cum stătea el acum, până și șoaptele se puteau auzi prin gura de aerisire. O micuță întorsătură a sorții ce se dovedise în favoarea ei.

— Locul ăsta e ciudat când e pustiu. Voci, zgomote și nu-i nimeni acolo, se plânsese mai devreme Ungherul ca pentru sine, dar cu glas tare.

Da, auzise voci. Iar acum îi căuta pe ea și pe copii, luând urma sursei acelor sunete imateriale. Ungherul stătea la un metru și jumătate depărtare, ascultând răbdător, cu urechile ciulite. Apropierea lui o sufoca.

Știe că sunteți aici.

Încetează, încetează. Stă în locul ăsta pentru că de aici poate să audă pe cineva care ar fi în camera de joacă, în birou, pe scară, în dormitoarele copiilor. Așteaptă să faceți o mișcare, o greșeală. Să vă dați de gol.

Își dădu seama că ea și Ungherul făceau același lucru. Amândoi așteptau în liniște în prezentul ireal, oprit între viața lor din trecut și orice viitor va fi urmând.

Respiră. Gândește. Nu poți face nimic. Nu poți să controlezi nimic, doar cât de liniștiți și de nemișcați stați. Și nici măcar asta nu poți să

controlezi. Nu cu adevărat. Fornăieli, strănuturi, oftaturi. Cea mai mică mișcare din partea copiilor și el o să vă audă.

Această completă lipsă de influență asupra prezentului și a viitorului îi făcu pulsul să se calmeze. Nu erau decizii de luat. Nu în momentul de fată, oricum. Își rezemă capul de cărămidă, simți căldura trupurilor copiilor în timp ce respirau și fu ciudat de ușurată că, momentan, era scutită de orice responsabilitate.

13

Se trezi buimacă, simțind un gust acru și prăfos în gură. Un sunet familiar tocmai dispărea la marginea înțelegerii ei. Văzu doar întuneric. Se orientă și pulsul i se acceleră când își aduse aminte unde se află.

Privirea i se îndreptă iute spre gura de aerisire. Nu era nimic de cealaltă parte. Ceea ce nu însemna că Ungherul nu se afla acolo. Doar că nu era așezat pe aceeași treaptă.

Proasto, *proasto! Să-ți permiți să adormi! Acum te-ai găsit să adormi? Aici?*

Se apăsă binișor cu un deget pe cucui. Crescuse până la dimensiunea unui sâmbure de piersică. Încă zvâcnea de durere, dar nu atât încât să-i provoace greață, ca mai înainte. Pipăi în jur cu mâna liberă, găsi cănița cu capac și bău. I se duse un pic din senzația de păienjeniș din gură. Se abținu să bea mai mult.

Păstreaz-o pentru copii.

Simți cârcei la picioare când se mișcă. Greutatea băiețelului îi întrerupsese circulația. Își înăbuși un geamăt de durere, de la senzația groaznică a venelor care i se contractau de la călcâi până la șold, și se sili să stea nemișcată, ca să nu-l deranjeze pe copil.

Prin toată durerea aia, auzi ceva și își dădu seama imediat că era același sunet care o trezise, dar care apoi încetase.

Cântat.

Melodia era veselă. Nu foarte departe. Bucătărie? Camera de zi? Cu siguranță pe același nivel al casei. El fredona, o vibrație care se propaga joasă și profundă prin perete.

Era aproape acum. Camera de zi?

Apoi pragul de la birou trosni. Se auzi un zgomot găunos, de gol – sunetul chitarei când fu

ridicată de la locul ei. Pe urmă, sunetul unor acorduri de chitară. Un moment de tăcere. Un alt zgomot. Acorda instrumentul.

Ascultă cu ochii măriți în întuneric. Fetița se trezi și înlemni lângă ea, apucând-o cu mânuțele de braț și de încheietura mâinii, strângând-o puternic.

Prin lemn veni sunetul unei note care urca și cobora, stabilizându-se, alunecarea familiară a chitarei care găsește un punct clar pe scara muzicală. Își putea imagina vârfurile degetelor soțului pe cârligele de acordare argintii, felul în care chitara stătea ușor în poala lui, cât de mică părea lipită de pieptul său lat. Era întotdeauna foarte surprinzător să vezi că cineva cu constituția lui fizică de luptător era atât de delicat, că reușea să creeze cu blândețe o asemenea frumusețe.

Când ținea chitara, îi amintea de modul în care îi legănase în brațe pe copii atunci când fuseseră bebeluși.

— Ești aici, micuțo? Am un cântec pentru tine! zise Ungherul cu glas aspru.

Cântă la chitară, cu sunetul clar la instrumentul tocmai acordat.

Nu reuși să identifice cântecul, dar știa că era un cântecel pentru copii, cu versuri imposibil de amintit. Mintea nu-i putea funcționa din cauza discrepanței ireconciliabile dintre frica ei și sunetul liniștitor al chitarei.

Acordurile încetară.

Pe urmă, vocea Ungherului, cu timbru dezacordat și plin de cuie zornăitoare.

— Purcelușilor, purcelușilor, lăsați-mă să intru.

Băiețelul își schimbă poziția. Ea se mișcă un pic, să își dezmorțească picioarele. Își mușcă buza din cauza chinului provocat de cârceii care o înțepau ca niște ace.

Nu te trezi. Continuă să dormi, te rog.

El rămase nemișcat, liniștit.

Mâna fetiței se strânse atât de tare în jurul încheieturii mâinii ei, că se strâmbă de durere.

— M-am săturat de așteptat! Ați auzit? N-am de gând să mă îmbrac în cămașa de noapte a bunicuței și să stau să mai aștept. Treaba asta nu trebuia să fie plictisitoare.

Glasul hârșâit al Ungherului scârțâi și se afundă, plin de dispreț.

Unghiile fetiței se înfipseră și mai adânc în braț.

— Nu mă îmbrac în oaie. Sunt doar eu, purcelușilor.

Tăcu, ascultă, apoi adăugă:

— Știți, Lupul cel Rău s-a ars, a coborât pe horn. Prinzându-se cu ghearele de cărămizi, oare cum o fi avut loc? S-a strecurat și a coborât într-o oală. S-a opărit, a fost fiert și apoi mâncat.

Ciupi din nou corzile chitarei.

— Însă viața nu e așa, micuților. Porcii sunt cei meniți să fie mâncați. Iar eu sunt mai deștept decât lupul ăla bătrân, spuse Ungherul. Eu o să *ard* casa.

Simți cum pereții se prăbușesc în jurul ei. Își închipui cum ar fi – să se afle în ascunzătoare, cu fumul umplând locul. Să fie forțați să iasă, în căutare de aer, și să-l găsească pe el, așteptând. Fetița începu să plângă cu fața băgată în halatul ei, scâncind:

— Mami, mami!

— ȘȘȘt, șșșt!

— Aaarrrrde, fredonă el. Asta o să vă scoată la iveală pe voi, cei trei purceluși. Ați auzit asta? O să vă scoată fumul afară cât ai zice *cioco-cioco rogu-te frumușel.*

Ea tresări, îndreptându-și coloana, cu degetele răsfirându-i-se de parcă se afla în cădere și trebuia să-și prindă greutatea întregului corp.

Rogu-te frumușel. Cum? Cum de știe asta?

Aceea era expresia fiului ei. O auzise într-un desen animat și, încă de pe la trei ani, era singurul

mod în care spunea „te rog”, ornând-o cu diverse rime.

Un biscuițel, rogu-te frumușel, niște spănăcel, rogu-te frumușel un șervețel, rogu-te frumușel.

Văzu în minte chipul băiețelului, râzând la propria-i istețime, la propriile-i poezioare, și simți distanța agonizantă dintre acele momente de fericire cotidiană și clipele groaznice în care erau captivi acum.

Cum de știe, cum de știe, cum de știe asta? Ne cunoaște. Îl cunoaște pe băiețelul tău, dar...

— Credeți c-o să observe cineva fumul pe viscolul *ăsta*? La ora *asta* din noapte? La cât de departe de orice e afurisitu' ăsta de loc? Nuuu! Sunteți compleeet singuri!

Fetița își băgă nasul între brațul ei și halat. Băiețelul încă dormea, netulburat, cine știe cum, de zgomot, amenințare, muzică și frica ei.

Se crede în siguranță. Fiindcă stă la căldură, pe întuneric, în brațele mamei. Dar Ungherul îl cunoaște, ne cunoaște, cumva – cum?

— Chiar și cărămizile devin prea fierbinți. Până și ascunzătorile se umplu cu foc. Ungherul se delecta cu aceste cuvinte, de parcă vizualiza ceva atât de frumos, încât era imposibil de descris. Un-doi-trei și pe cel mai bun îl iei. Ați auzit asta? Auziți asta, purcelușilor? Scroafă bălțată uscată, purcelușă frumușică? O să vă dau foc. Vouă și afurisitei ăsteia de case bântuite. Veniți încoace acum, înainte să vă prăjiți ca slănina. Și poate...

Ungherul făcu o pauză, de parcă se gândea, iar, când vorbi din nou, în glas i se strecură o tonalitate umană.

— Poate, dacă sunteți cuminți, poate atunci băiatul o să fie lăsat în pace. El nu trebuia să fie amestecat în treaba asta. Din nou, o scurtă tăcere, apoi glasul Ungherului se modifică, devenind scrâșnit, acuzator, furios. E vina ta, vrăjitoare bătrână. E numai vina ta. Încă cineva rănit pentru că nu accepți felul în care ar trebui să fie lucrurile. Nu

vrei să ai mâinile pătate de și mai mult sânge, nu-i așa?

Cuvintele se rostogoliră ca un val atât de aproape de peretele lor, încât se trase, fără să-și dea seama, înapoi, lipindu-se de hornul rece, departe de Ungher, departe de creatura care părea să vadă prin lemn, să descrie unde erau ei, lingând cu limba peste cuvintele „cărămizi" și „ascunzători".

Sângele îi năvăli bubuind în urechi când se lipi de băiețel și, pentru o clipă, crezu că era fâsâitul focului.

Și mai mult sânge? Ce sânge e pe mâinile tale? Respiră. E în regulă. Ești bine. Nu face zgomot. N-ar lăsa băiatul să plece. Niciodată. E un mincinos.

Ungherul bodogăni cu glas scăzut, vorbind singur, se auzeau doar frânturi din ce spunea.

— Camera de zi, bucătărie, pivniță... dulap, dulapuri... unde? Aş fi văzut... știu asta... unde?

Din aceste bombăneli întrerupte, înțelese că enumera încăperile din casă, dulapurile, spațiile de sub paturi și dulăpioarele. Și-l imagină numărând pe degete, unu, doi, trei, toate locurile în care îi căutase. Toate camerele pe care le luase la puricat, dând la o parte draperii, uși, plăpumi. Gândindu-se ce anume ar fi putut să-i scape. Uitându-se pe ferestre ca să verifice zăpada neatinsă de afară, după vreo urmă de fugă.

Se plimbă încoace și încolo prin birou, făcând podeaua să scârțâie, ca o fiară în cușcă. Se așeză, făcând fotoliul să tresară, apoi aproape imediat își reluă mersul de colo până colo. Trupul ei stătea nemișcat, lipit de zidărie. Ochii, orbiți de întuneric, se mișcau, cu toate acestea, dintr-o parte în alta, parcă urmărind sursa cuvintelor, sunetelor, mintea ei trecând rapid în revistă totul, tot ce văzuse, tot ce auzise, încercând să înțeleagă.

Rogu-te frumușel, rogu-te frumușel, nu poate fi o coincidență. Gândește-te! Gândește-te! Fă o

listă. Ăsta nu e primul lucru care ți s-a părut familiar.

Inspiră și expiră pentru a încerca să-și încetinească mintea frenetică. Ordonă momentele în timp și amintirile într-o hartă mentală.

Când l-ai zărit prima oară, când ai văzut cât de solid e, ai recunoscut ceva. Mintea ți s-a blocat așa cum face atunci când vezi pe cineva cunoscut într-un loc nefamiliar, dar nu-ți poți aduce aminte numele pentru a-l asocia cu corpul aflat undeva atât de scos din context.

Și apoi, vocea lui. Nu groaznica voce de Ungher, ci felul în care a sunat prima oară. Era ceva familiar, ceva distinctiv.

Fetița ta. Bărbatul din Ungher din coșmarurile ei, așa a spus.

Iar când el a zis că vrea doar bani, a arătat clar că știe că sunteți singuri în casă. Vă cunoaște, cumva.

Și ochii galbeni. Tricoul ăla. Era familiar. Era!

Rogu-te frumușel, rogu-te frumușel.

Însă aceste bucăți de puzzle nu se uniră cu un clic satisfăcător. Nimic nu se lega pentru a-i oferi un tot coerent, o explicație. Își lăsă capul în jos, amețită de o dezamăgire nedefinită. Nici măcar nu era sigură dacă să fie supărată din cauza eșecului propriei memorii sau dacă nu exista absolut nimic de care să-și aducă aminte.

Un huruit, un zgomot jos pe care îl recunoscu ca fiind cel al zăpezii care aluneca de pe acoperiș, declanșă pașii Ungherului. Și-l imagină mergând repede la ferestrele de la birou din partea din față a casei ca să-și dea seama care era sursa zgomotului nefamiliar și văzând un vârtej de zăpadă căzând cu o bufnitură puternică la pământ, după ce alunecase de pe panta abruptă a acoperișului.

— O, la dracu'! zise Ungherul, cu vocea modificându-i-se de la asprimea joasă într-un registru mai înalt.

Ce vede? V-a văzut?

— La dracu'! repetă, în mod limpede vorbind singur, dar atât de entuziasmat de ceea ce-i trecuse prin minte, încât cuvintele se auziră mai tare.

— Idiotule, în tot timpul ăsta. Nici măcar nu te-ai gândit! N-ai cercetat îndeajuns. N-ai făcut ce-ar fi trebuit să faci. Linia aia a acoperișului. Cu siguranță există un pod. Se ascund în podul ăla afurisit!

Râse cu putere și bătu victorios din palme.

Mai târziu, ea avea să se gândească la cum, dacă apuci strâns ceva fragil, îl zdrobești. Și se va gândi cât de fragilă putea să fie memoria. Agățându-se cu putere de vocea familiară, de tricou, de proporțiile intrusului, de felul cum zicea *rogu-te frumușel*, mintea ei înăbușise orice coerență dintre aceste frânturi disparate de recunoaștere.

Însă bucuria Ungherului când realiză că trebuie să existe un pod, tonul aproape prietenos pe care-l folosi ca să se dojenească singur, nuanța de cruzime detectabilă în acea fericire, anticiparea momentului în care-i va lua de beregată făcură ca toate piesele să se lege și îi luminară mintea.

Este el. În mod sigur, *clar este el.*

Realizarea faptului că-l cunoștea pe acest bărbat, că și-l amintea, i se răspândi ca un foc prin vene. Începu să icnească de greață, întrerupse cât de bine putu reacția fizică, dar ceva scârbos încă se umfla în gâtul ei, trebuind să fie înghițit.

Este el.

Știa că mulți dintre cei mai răi prădători nu erau pur și simplu niște străini. Unii dintre ei găseau căi să se întâlnească și să interacționeze cu prada lor înainte de a decide să o vâneze.

Nu este vina ta. Și nu e nimic ce-ai fi putut să faci.

O copleși un sentiment de neajutorare. Ungherul era o lovitură de fulger într-o zi senină. Alegerea lui de a-i vâna pe ei i se păru la fel de

mai presus de controlul ei pe cât fusese moartea mamei ei. Nu era niciun sentiment de ușurare în asta, nicio revelație în recunoașterea lui care să permită o cale de scăpare.

Ce-ai de gând să faci?

Prin șuvoiul dureros al gândurilor, auzi zdrăngănitul nearmonios al chitarei când Ungherul o lăsă să cadă pe jos. Cu siguranță se grăbea acum, agitat. Ușa dintre birou și hol se deschise larg cu un pocnet puternic. *Clic!* Se aprinse lumina slabă de la intrare. Străluci prin gura de aerisire ca o armă, alunecă din nou printre crăpăturile scărilor, în jurul nodurilor din scânduri. Acolo unde o atinse lumina, o simți de parcă era foc.

POC! POC! POC! se năpustiră pașii în sus pe scări, un pic dintr-un adidas îngălbenit trecând repede pe lângă gura de aerisire, POC! POC! POC!

Sunetul ăla, atât de puternic, de parcă erau într-o tobă în care se lovea, fu prea mult.

Fiul ei se trezi și începu să plângă.

14

Își duseseră sendvișurile la una dintre mesele din metal din fața cafenelei și dăduseră cu mâna la o parte firimiturile adunate de la ocupanții anteriori. Deși fiica lor era înaltă pentru opt ani, încă putea să stea turcește pe scaun, cântând vechiul cântecel de la grădiniță în timp ce își încrucișa picioarele sub ea: „Cruciș-cruciș cu sos de mere, lingurile în castronele!”

Un bărbat a venit și a rămas în picioare lângă masă, blocând soarele fierbinte de august. Luminându-l din spate, soarele îl contura ca pe un tablou cu un sfânt cu aureolă.

— Sunt managerul. Am trecut doar să vă urez bun-venit.

Fetița și-a lăsat capul pe spate ca să se uite la înălțimea lui ieșită din comun. I-a oferit un surâs de copil, cu colțurile buzelor ridicate doar un pic, ezitant.

— Ce prințesă! Frumoaso! a exclamat el.

Ceva legat de corpul extrem de solid al managerului, capul lui lat, paloarea îi amintiră de nisipul ud. Și totuși, în intensitatea ochilor ce o măsurau pe fiica ei, zări o energie încordată, ca un elastic.

— Ce-ai acolo, un cocteil? a întrebat-o pe fetiță, arătând spre limonada ei.

— Nu. Nu sunt destul de mare.

— Ei bine, n-aș fi ghicit niciodată! Știu însă că nu ești destul de mare să conduci.

Vocea lui avea uimirea plină de afectare exagerată, comună adulților când tachinează un copil.

Fetița îi aruncase o privire plictisită, inexpresivă înainte de a mușca din sendviș în tăcere.

Deși avea gura ascunsă de mască, a fost sigură că a zărit umbra unei încruntări pe chipul lui, din cauza felului în care fiica ei l-a ignorat fățiș.

Managerul și-a dres vocea, apoi i s-a adresat soțului ei, pe un ton înțelept:

— O să vă dea mari bătăi de cap, o să frângă inimi.

— Aveți copii? l-a întrebat soțul.

— Nu încă.

Și-a imaginat că, sub mască, bărbatul își lingea buzele groase, crăpate, și barba scurtă, aspră. Corpul lui, privirea, cuvintele – toate îi provocau repulsie. Știa că, în afară de statură, omul era pur și simplu obișnuit, la modul obiectiv. Trăsături comune, culoare de păr obișnuită, vârstă medie. Și totuși, ea simțea un instinct atavic neliniștitor care nu-i dădea pace, făcându-i ghem stomacul și încordându-i gâtul să stea perfect drept. Avertismente îi ciripeau iute în urechi și s-a gândit: *Fii rezonabilă. Nu s-a uitat la ea... așa. Sunteți în public. E în regulă.*

— Și uite la voinicul ăsta! Ce mai faci, uriașule?

Managerul mimă în joacă un boxer.

— Grozav! Tu ce mai faci? îi zâmbi fiul lor cu gura până la urechi, așa cum făcea tuturor adulților.

Simți că se topește la drăgălășenia băiețelului. Permanenta lui bună dispoziție.

— Cei mai cuminți copii pe care i-am avut aici, a zis bărbatul.

— Mulțumesc, i-a zâmbit soțul ei. De cât timp ați deschis?

Managerul a aruncat o privire peste umăr la cafeneaua din spatele lui:

— Nu de mult timp. Grele vremuri să faci asta, sigur, dar totul fusese pus la punct și plătit dinainte de – știți dumneavoastră – toate astea.

Flutură din mână în jur, ca pentru a cuprinde magazinul cu sendvișuri, șoseaua de dincolo de el, orașul, zumzetul îndepărtat al autostrăzii, infecția

invizibilă, lunile de carantină totală, moartea însăși. *Toate astea.*

Privirea îi alunecase din nou spre fetiță. Ea și-a simțit mâna zvâcnind către fiica ei, ca pentru a opri... ce?

Încetează. Nu e nimic.

— Măcar avem și serviciul de livrare, știți? Și avem și mesele afară.

— Sigur, a aprobat din cap soțul ei. Sigur! Toată lumea vrea să mănânce afară. Iar ăsta e un loc grozav!

Ca întotdeauna, a frapat-o cât de mult oglindea personalitatea lui ceea ce își amintea despre mama ei. Entuziasm debordant. Exagerare. Atitudine prietenoasă. *Un loc grozav!*

Locul devenise mai urât în ochii ei, transformat în decorul bărbatului ce-i crea o stare de disconfort. Arbuștii artificiali care mărgineau terasa lată din beton a cafenelei nu prea reușeau să ascundă priveliștea spre o parcare plină de gropi, de parcă era ciupită de vărsat. De cealaltă parte a balustradei de beton pătat a parcării, era Autostrada 23. Dincolo de drumul aglomerat, erau un magazin Verizon, unul Joann Fabrics și un Taco Bell. Cafeneaua făcea parte dintr-un centru comercial cu un Starbucks de-o parte și un spațiu comercial gol de cealaltă parte, având un banner în vitrină, pe jumătate căzut, care proclama „Vom deschide în CURÂND!” Mașini care treceau în viteză. Mașini care așteptau la semafor. Mașini care făceau zgomot și scoteau gaze de eșapament.

Ea sugerase să-și mănânce sendvișurile acasă, dar soțul ei insistase să rămână pe terasă, profitând de orice ocazie de a fi înapoi în lume.

Totul este atât de urât Am putea fi oriunde, oriunde în America.

— Ați făcut o treabă bună aranjând mesele la distanță. Îți dă senzația că ești în siguranță, a remarcat soțul ei.

Ea s-a încruntat observând cât de mică părea fetița în umbra managerului.

În siguranță.

— Păi, dacă aveți ocazia, ne-ar plăcea să ne faceți o recenzie pe internet. Ne-ar face mare plăcere dacă ați mai veni. Până una-alta, pot să vă aduc ceva, oameni buni?

Managerul și-a lovit palmele una de alta.

— Nu, nimic.

Era prima oară când vorbea ea de când el sosise la masa lor. I s-a părut că vocea îi sună enervant de tare, însă bărbatul nu a părut s-o audă. Breteaua de la maioul fetiței alunecase, atârnându-i pe brațul subțire. Managerul a apucat breteaua cu un deget și a pus-o cu îndemânare la loc. Fetița s-a tras înapoi, tresărind instinctiv din cauza atingerii. El și-a retras mâna. Totul s-a întâmplat într-o clipită.

Ai văzut asta? Chiar s-a întâmplat asta?

I s-a strâns totul pe dinăuntru, reducându-i limba la tăcere. Mintea i s-a rostogolit peste amintiri vagi despre același gest. Toate dățile când un iubit sau soțul ei pusese la loc o bretea care căzuse.

Era un gest intim. Întotdeauna este, întotdeauna era, de fiecare dată.

Nu fi ridicolă. A fost doar o secundă. Doar o mică reacție rapidă.

— Aveți chestii pentru colorat? Creioane colorate? l-a întrebat fiul ei pe manager.

— Cum se întreabă? l-a corectat ea automat și a tresărit.

— Rogu-te frumușel, ai un creionel?

— Nu e genul ăla de loc, amice, îmi pare rău, dădu bărbatul din umeri. Dar tu, prințeso? Mai vrei un cocteil de-ăla?

Se lăsase în jos, ca pentru a întâlni privirea fetiței.

În spatele dinților i se agitau cuvinte rămase captive. *Nu te apropia de fiica mea.*

Ești ilogică.

Căci ce făcuse omul, de fapt? Nimic, absolut nimic. Pusese iute la locul ei o bretea. Tachinare. Priviri lungi, cercetătoare. Bărbații și privirile lor, întotdeauna credeau că sunt foarte subtili.

Ai avut vreodată dreptate cu privire la ceva de genul ăsta? Nu într-un fel ce poate fi dovedit.

S-a imaginat spunând ceva. Punând în mișcare ceea ce era sigură că avea să fie o nedumerire prefăcută a managerului și apoi nedumerirea sinceră a soțului ei, care era, la urma urmei, un om bun și, prin urmare, imunizat la intuiția bazată pe frică. Simțea de parcă avea gura cusută de toate nuanțele ascunse, implicațiile și consecințele. Dacă spunea ceva, orice, asta l-ar fi transformat pe bărbat în victimă. L-ar fi lăsat pe soțul ei perplex, făcându-l să-și ceară scuze. Ea și soțul s-ar certa. Genul de ceartă ce devine aspră și personală, arzând și marcând pielea așa cum o face fierul roșu. O ceartă cu ramificații adânci, deoarece adevărata problemă era că, în profunzime, ei trăiau fiecare în realități distincte, imposibil de pus în cuvinte astfel încât să fie înțelese de celălalt.

Da, ar părea ridicolă. N-ar avea câștig de cauză într-o ceartă, iaca așa, rogu-te frumușel.

A fost o secundă. Ai văzut? Ar putea fi totul normal.

Așa că nu a zis nimic. La fel a făcut și fiica ei, ronțăind paiul flexibil din băutură.

— Ți-a mâncat pisica limba? a întrebat-o managerul.

— Scumpo? Ai nevoie de ceva? Omul te întreabă, a intervenit soțul ei.

Fetița a clătinat din cap și s-a ghemuit și mai mult, neridicând privirea spre tatăl ei sau spre bărbat.

— Ooo, nu ascunde zâmbetul ăla, ce zici de...

Asta a făcut-o, în sfârșit, să cedeze.

— Cred că avem tot ce ne trebuie, nu vrem să vă reținem de la treabă, l-a întrerupt ea cu o veselie stridentă, cu ochi ficși, înnegurați.

Managerul a părut să sesizeze pentru prima oară existența ei. Pe sub piele, mușchii lui s-au încordat vizibil. Ea s-a gândit imediat la un pescar aflat pe malul unui râu care, când să arunce și el fericit cu undița, se pomenește smucit de firul care i s-a agățat într-un copac pe care nu l-a observat cât de aproape era în spatele său.

Ea și-a lipit limba de partea din spate a dinților, pentru a forța un zâmbet.

— *Vămulțumimfoartemult,* șuieră. *Ațifostfoarteamabil.*

— O... ăăă... bine! Atunci vă las să mâncați.

Pe chipul bărbatului apăru o expresie ofensată și mirată, ce ei i s-a părut exagerată.

L-a urmărit cu privirea în timp ce se ducea înapoi la cafenea. Asemenea celorlalți angajați, era îmbrăcat în negru, dar ea s-a încruntat la tricoul lui uzat, cu craniul rânjitor de pe spate, sub numele unei trupe, imprimat cu caractere gotice atât de complicate, încât nu se putea citi. A mușcat o bucată enormă din sendviș, prefăcându-se că nu simțea cum soțul ei se uita țintă la ea.

— De ce-a trebuit să fii nepoliticoasă cu tipul? a întrebat-o.

Ea a terminat de mestecat. A înghițit.

— Am spus că a fost amabil.

— Ei, hai.

— O să supraviețuiască.

— Încerca doar să fie prietenos. Să-i facă pe oameni să mai vină aici. Fiind o afacere nouă.

— Îhî.

— Am știut că o să te deranjeze în *clipa* în care i-a zis „prințesă”, a spus el, rezemându-se de spătarul scaunului. Genul ăsta de lucruri te face să-ti ieși din minți.

— Pur și simplu n-am vrut să stau de vorbă cu el când aș putea să vorbesc cu voi.

Soțul ei a pufnit, răsuflând zgomotos.

Ea și-a trecut mâna prin părul negru al fiului. În jos, pe gâtul lui moale. Băiețelul și-a frecat ușor obrazul de mâna ei, ca un pui de căprioară. Apoi s-a scobit în nas.

— Încetează, e scârbos, i-a zis ea.

— Nu mă pot abține.

— Ba sigur că poți.

Din cafenea a ieșit o femeie care ducea două căni.

Zărind stegulețul numerotat ce le fusese dat la casă, s-a îndreptat spre masa lor.

— O cafea cu gheață și un ceai negru cu lapte și gheață?

— Da, mulțumim, a răspuns, în timp ce femeia așeza pe masă paharele din plastic acoperite de condens.

— Vă pun chitanța aici, a zis ea, băgând hârtia ce se ondula sub postamentul din metal al stegulețului numerotat.

— Îmi place părul tău, i-a spus fetița, cu ochii fixați asupra unei șuvițe roz de lângă obrazul femeii.

Și-a ținut respirația, așa cum făcea mereu la astfel de situații hazardate.

— O să-ți spun un secret. Nu e părul meu adevărat! E doar o meșă, a zis femeia.

A ezitat, uitându-se la expresia dezamăgită a fetiței, apoi s-a lăsat un pic în jos, cu o mișcare de expert în fusta aceea scurtă, pentru a o privi în ochi și i-a spus cu un aer conspirativ:

— Dacă aș avea un păr frumos ca al tău, n-aș avea nevoie să-mi îndes o chestie falsă în el. A privit negrul strălucitor al părului foarte des al fiicei lor. O pată albise jumătate din sprânceana stângă a fetei și o șuviță de păr de la tâmplă.

— Pe bune, întări ea. E foarte special.

Fetita s-a luminat la față și i-a oferit un surâs timid.

Îi mulțumi femeii, schimbând cu ea o privire încărcată de înțeles, ce arăta în mod limpede că îi era cu adevărat recunoscătoare. A observat-o pe fetiță uitându-se lung după chelneriță, cu ochii rămânând ațintiți la ușa cafenelei pe unde intrase. A înregistrat asta în memorie.

Soțul ei avea o mină acră.

— Ce e? a oftat ea.

— Pur și simplu nu pricep. Ești politicoasă cu chelnerița, dar nu și cu managerul?

Uite cum o luăm de la capăt.

De la înstrăinarea de taică-său, el nu mai amintise de acuzația cum că era posibil ca ea să fi interpretat greșit situația în ziua morții mamei lui; că poate făcuse ea ceva ce merita mânia tatălui lui. Însă acest obicei nou – ca soțul ei să îi analizeze comportamentul, căutând semne că era inabilă social, lipsită de considerație prin franchețea ei – ieșise la suprafață pe luciul altminteri liniștit al căsniciei lor pentru a-i aminti: *Desigur, el vrea să dea vina pe tine. Desigur, are nevoie atât de mult de aprobarea tatălui, încât e gata să sacrifice ideea că se poate baza pe tine. Și, desigur; este vina ta că l-ai lăsat în viața ta pe omul ăla ca o gaură neagră.*

Știa că trebuia să vorbească pe un ton calm. Care să pună punct discuției. Trebuia să reprime prelegerea pe care o simțea ridicându-i-se în gât despre felul în care ea își ignorase instinctele în privința tatălui lui și uite cum ieșiseră lucrurile, despre cât de enervant era că acum soțul ei voia ca ea să își alunge repulsia față de acest necunoscut întâmplător, fără niciun motiv anume. O perorație de acest fel ar fi arătat că ea era exact așa cum nu avea voie să fie. Înverșunată.

Furioasă. Plină de regret neputincios.

Așa că a ridicat din umeri și a întrebat:

— De ce faci atâta caz din asta?

— Pur și simplu nu înțeleg de ce ești atât de ciudată cu oamenii câteodată.

— Uite ce e. Știu că tu crezi că sunt nepoliticoasă, sau ciudată, sau mai știu eu cum. Dar nu trebuie să mă prefac că-mi face plăcere ca omul ăla să se învârtă atâta pe lângă noi. Iar femeia aia a fost... cumsecade.
— „Prințesă” nu e un cuvânt jignitor.
— Mie nu-mi plac prințesele! Trăim într-o democrație, a intervenit răspicat fetița.

Ea a arătat spre fiica lor, ca pentru a spune: „Exact, înțelege!”
— Mie îmi plac prințesele. Sunt bune la cântat, a zis băiețelul.
— Bun argument, a aprobat ea, interceptând în aer mâna băiețelului, care dădea să se scobească din nou în nas.
— Ce înseamnă să frângi inimi? a întrebat fetița.

Soțul s-a întors spre ea, surprins de lipsa de legătură cu discuția lor. Ea s-a prefăcut absorbită în timp ce îl ajuta pe băiețel să-și sufle nasul, curioasă cum o să răspundă el.
— Este atunci când... când nu iubești pe cineva care te iubește. Asta se cheamă a frânge inima cuiva, a zis el.
— Deci când frângi inima cuiva îi rănești sentimentele?
— Uneori. Dar... e un compliment. Omul a spus-o ca să fie amabil.

Ea mai mult a auzit decât a simțit cum i se încleștează dinții.
— A folosit expresia asta cu sensul de „frumoasă”, i-a spus ea fetiței, deoarece oamenii vor lucruri care sunt frumoase și sunt triști dacă nu le pot avea. Însă nimeni nu e obligat să iubească pe altcineva. Nimeni nu are dreptul să pretindă dragostea sau atenția ta.

Își privi fiica cea frumoasă. Unică, neobișnuită, ziceau oamenii, vrând o explicație, simțindu-se jenați din cauza dorinței și nevoii lor de a defini ceea ce este diferit. Se holbau, încercând să împace ceea ce vedeau drept o

aberație cu interesul lor, stingheriți de atracția față de așa ceva, stingheriți de incapacitatea lor de a clasifica. De a izola frumusețea ei singulară.

Fetița a aruncat o privire spre ușa cafenelei pe care dispăruse femeia.

— Înțelegi?

— Da.

Chiar înțelege? Tu înțelegi?

Privindu-i pe copii cum făceau schimb de murături, soțul ei a recunoscut:

— Cred că tipul era un pic ciudat.

— Nu-i așa? a zis ea, plăcut surprinsă de faptul că el se răzgândise. Cât să fi avut, vreo 30 de ani? „Prințeso, scumpo, drăguțo." Nu e suficient de în vârstă încât astfel de apelative să pară, nu știu, acceptabile. Și ai băgat de seamă că nu s-a dus și pe la alte mese? Asta nu e... ciudat?

El a dat din umeri, expediind asta ca lipsit de însemnătate.

— Probabil că făcuse deja turul meselor înainte să ajungem noi aici.

— Posibil. Nu mi-a plăcut cum i-a aranjat breteaua. A fost... ciudat, a zis ea încet.

A aruncat o privire spre copii, adânciți în propria lor conversație.

Soțul ei s-a aricit, iar ea si-a dorit imediat să-și poată retrage cuvintele.

— Despre ce vorbești?

— I-a aranjat la loc breteaua de la maiou. Pe umăr.

A apucat o bretea imaginară și și-a pus-o pe umăr, făcându-i o demonstrație.

Soțul ei si-a încrucișat brațele și și-a lăsat capul într-o parte.

— Ei, haide. Nu s-a întâmplat așa ceva.

— Poate că n-ai observat tu, dar a făcut asta.

El a strâns din buze și a ridicat din sprâncene, afișând expresia sceptică pe care o avea mereu când era de părere că ea percepea lumea aiurea. Această expresie o anunța că se aflau pe punctul de a începe o ceartă. O ceartă în care știa că ea nu

va avea câștig de cauză, *rogu-te frumușel*, *lasă-mă nițel,* deoarece managerul spusese doar lucruri scuzabile. Pentru că îi stârnise un sentiment de repulsie, o înfricoșase, într-o manieră îndeajuns de ilogică, de viscerală, încât știa că nu putea s-o explice.

A încercat să treacă la o discuție în contradictoriu diferită.

— Vreau să zic... Nu pricep de ce te enervează. Adică tu poți să țipi la curierul de la UPS, dar eu trebuie să fiu prietenoasă cu tipul ăsta? Am voie să fiu un pic nepoliticoasă când se întâmplă să cred că cineva e respingător, sau enervant, sau mai știu eu cum.

— Tipul de la UPS e un idiot, bombăni soțul ei.

Ea a pufnit în râs.

— Adevărat! Foarte adevărat. Iar tipul ăsta era excesiv de familiar. A fost enervant.

Ochii lui s-au mărit de uimire. A ridicat ușor din bărbie pentru a-i face semn să se uite în spate.

Managerul venea spre ei ducând cea mai mare felie de tort cu vanilie pe care o văzuse vreodată. A așezat farfuria pe masă cu un gest teatral, cât pe ce să răstoarne stegulețul numerotat prins de bățul din metal. Tortul avea o nuanță frumoasă de crem. Era atât de moale, stratul de glazură vălurită era atât de înalt, cu luciul atât de mat, încât părea a fi prea perfect pentru a fi adevărat. Copiii se holbau de parcă erau martori la o apariție a Fecioarei Maria.

— Din partea casei! a anunțat el, punându-și mâinile în șolduri. Pentru cei mai cuminți copii, desigur.

Fetița s-a întins spre tort de parcă avea de gând să-l atingă, să se asigure că era într-adevăr acolo. Și-a tras mâna înapoi. Apoi i-a zâmbit larg bărbatului și i-a spus:

— Mulțumim!

— Prăjitură pentru o prăjiturică, a răspuns el.

Zâmbetul fiicei lor s-a stins.

— Nu era nevoie să faceți asta, i s-a adresat ea, cu o voce exact atât de rece și de înțepată pe cât intenționase.
— E plăcerea mea! Trebuie să fii un domn când ai o prințesă în local.
— Vă mulțumim. Asta da bucată de tort!

Soțul ei părea la fel de fermecat precum copiii.

Bărbatul a pus pe masă niște farfurioare și tacâmuri. A luat stegulețul, făcând să zboare în cealaltă parte a mesei chitanța pusă dedesubt de chelneriță. A împiedicat hârtia să-și ia zborul, trântindu-și palma peste ea cu putere.
— Vă scap eu de ăsta de aici, să nu vă încurce, a zis, ridicând stegulețul de pe masă. Vreți să arunc asta? a întrebat, fluturând chitanța între două degete.
— Sigur, mersi, i-a răspuns soțul ei.

Managerul a îndesat hârtia într-un buzunar de la spate.
— Bine. Poftă bună!

Toată ființa lui strălucea triumfătoare. Și-a intersectat privirea cu a ei și era sigură că în spatele măștii lui se afla un rânjet batjocoritor, unul care șoptea: „Am câștigat”.

Le-a făcut o plecăciune servilă, apoi s-a dus înapoi în cafenea.
— Aici e cam un sfert dintr-un tort cu patru straturi, a mormăit ea. Și nici măcar nu a întrebat dacă e în regulă să-l aducă?
— Serios? Chiar ai o problemă cu mâncarea gratis? *Desertul* gratis? N-am crezut c-o să apuc ziua aia, a zis soțul ei, care zâmbi larg și clătină din cap, cunoscându-i bine slăbiciunea pentru dulciuri.

El a tăiat tortul în bucăți. Când s-a apucat să îi taie și ei o porție, i-a făcut semn din mână să se oprească.
— Nu, mersi. Nu mai pot.
— Pe bune? Refuzi desert?

— Da.
— Poate c-ar trebui să te răstești mai des la oameni, cred că treaba asta îți aduce mâncare gratis, a tachinat-o el.

Îi dispăruse enervarea, expresia lui arăta că se considera răzbunat.
— Posibil, a zis ea.

Și-a privit familia mâncând tortul. Buzele fetiței erau acoperite de glazură. A șters o bucățică de glazură de pe bărbia băiețelului și i-a îndepărtat niște firimituri de pe tricou. S-a dus în cafenea după o cutie de luat la pachet, ușurată că nu l-a zărit pe manager înăuntru. A folosit două furculițe ca să ridice tortul rămas să-l pună în cutie. Nu a putut să închidă capacul din cauza mărimii bucății de tort. A trebuit să o ia cu capacul desfăcut. Pe drumul spre casă, a ținut cutia pe jos între picioare, ca să nu alunece și să umple de glazură scaunul și portiera.

A doua zi, în timp ce copiii se jucau pe afară, iar soțul ei zbura pe deasupra unui port plin cu vase, cu pânzele părând mici ca niște aripi de insecte în lentila aparatului, a aruncat tortul la gunoi.
— Putem să mâncăm la desert din tortul rămas? au întrebat copiii după cină.
— L-am mâncat eu, a zis ea.
— Ia uite, ca să vezi, a râs soțul ei. Până la urmă n-ai putut rezista la mâncare gratis.

În minte i-a răsunat vocea bunicii ei: *Nimic pe lumea asta nu e gratis.*

15

Își puse mâna peste gura fiului ei, care plângea.

— Șșșt, șșșt! Mami e aici, șopti ea. Șșșt, șșșt!

În lumina aruncată prin gura de aerisire, o văzu pe fetiță aplecându-se foarte aproape de frățiorul ei, șoptindu-i ceva, lipindu-și fruntea de a lui.

Se concentră din nou, trecu totul în revistă.

Pașii Ungherului nu se opriseră deloc, ultimele două trepte răsunaseră BUM! BUM! înainte ca pașii să i se audă apăsat pe palier, după care se auzise cum mergea grăbit prin camera fetiței.

Nicio oprire, nicio ezitare.

— N-a auzit nimic, murmură ea cu o ușurare atât de densă, încât umplu ascunzătoarea. Nu ne-a auzit! A fost prea mult zgomot, e bine, suntem bine. Amice, o să-mi iau mâna de pe gura ta acum, bine? Trebuie – trebuie! – să păstrezi tăcerea! Nu putem să-l lăsăm să ne audă.

Își înlătură mâna încet. Era udă de saliva lui. O durea. În lumina ce se furișa în ascunzătoare de la lustra de pe scări, văzu că băiețelul o mușcase de palmă.

— Mami! își vârî el capul la pieptul ei, plângând.

— Șșșt, știu că ești speriat, îi zise. Știu, dar șșșt.

— Are de gând să ne dea foc. Vocea fetiței era pițigăiată și disperată, iar mâinile ei răsuceau cordonul de la halat. O să ne dea foc!

— Șșșt, șșșt. Încă ne caută. Caută ușa de la pod. Trebuie să nu facem zgomot.

Împreună, ochii li se îndreptară spre tavanul ascunzătorii. Sunete ce aduceau a zgârieturi, pași. Da, cotrobăia la etaj. Nu avea să treacă mult timp până găsea podul.

Ceva cald și umed se revărsă peste ea, o conștientizare învelită în teroare.

Acum e acum. De când i-ai ascuns aici, e prima umbră de șansă pe care o ai de a face rost de ajutor. Știi bine că el spune adevărul. Știi că e dispus să dea foc ca să vă scoată la lumină. Sau să aștepte până când ieșiți singuri.

Cu ochii minții, îl văzu pe manager la cafenea, băgând nonșalant chitanța lor în buzunar. O chitanță care avea pe ea numele soțului ei. Își aminti privirea cercetătoare pe care i-o aruncase fetiței.

A plănuit asta. De patru luni pune asta la cale.

Văzu podeaua laminată a camerei ei de cămin, se auzi pe sine scâncind. Simți rușinea trupului ei care se vlăguia, fiecare crâmpei al minții evaporându-se în frică.

Nu poți să retrăiești așa ceva, să dai greș în felul ăla. Te-ai gândit bine la toate, știi ce ai de făcut. Singurul lucru care o să-ți atragă eșecul este ezitarea.

Și acum nu e cu adevărat despre tine.

Simți groaza ei veche de zece ani. Auzi glasul ei din urmă cu zece ani. *De ce nu-mi dai drumul? Tii morțiș să mă mănânci?*

Ăsta nu e un joc. Asta e pentru tot ceea ce contează. Bine. Bine.

Încercă să-și oprească tremurul din glas.

— Podul e mare, zise. O să-i ia ceva timp să se uite pe acolo când o să-l găsească.

Tăcu și îi trase pe copii lângă ea într-o îmbrățișare frustă și incomodă. Erau atât de perfecți, pielea lor, mirosul lor, părul și răsuflarea nu tocmai proaspătă.

— Unde mergem dacă e un incendiu? îi întrebă. Dacă simțim miros de fum?

— Afară, la bolovanul cel mare.

— Foarte bine! Dacă vedeți foc, simțiți sau vedeți fum, trebuie să ieșiți pe ușa secretă. Trebuie să

mergeți la ușile vechi din față. Țineți minte că v-am arătat cum funcționează zăvorul? Drugul ăla mic pe care trebuie să-l ridicați?
— Da, mami.
— O să mă asigur că zăvorul este descuiat, așa că, dacă simțiți miros de fum, dacă vedeți foc, tot ce trebuie să faceți este să ridicați ivărul ăla. Închideți ușile alea după voi, încercați să ajungeți la bolovan. Dacă e prea frig, vă ascundeți sub tufele de lângă gard. Nu-i chiar așa de departe și n-ar trebui să fie foarte multă zăpadă acolo. Știți unde zic? Stați cuibăriți unul în altul. Luați pătura cu voi.
— Dar nu o să ne duci tu?
— Nu. Eu trebuie să... trebuie să plec. Acum.
— Nu, nu!

Se agățară de ea, plângând. Își dădu seama că i se păreau foarte zgomotoși, dar că sunetele lor, fiecare sunet pe care-l scoteau, erau reținute, ca și cum spaima le înăbușea, inconștient, vocile.
— Trebuie să fiți curajoși. La fel și mami. O să mă duc să aduc ajutoare, bine? Căci, altfel, Ungherul – omul ăla – o să ne facă rău. Trebuie să închideți ușa secretă în urma mea. Să stați în liniște. Nu stați în lumină și rămâneți împreună. Țineți-vă de cald. Ieșiți de aici doar dacă e fum sau foc.
— Nu, mami, putem să mergem cu tine!

Disperarea lor o lovi undeva adânc în maxilar. Îi simțea cum începeau să se dezintegreze.
— Nu puteți veni. E prea frig. E prea multă zăpadă. Ne-ar prinde.

BANG!

Tăcură cu toții la auzul zgomotului.
— Aia e ușa de la pod, spuse, cu respirația mai rapidă. L-a găsit. Trebuie să plec. Cât e în pod, n-o să mă audă când ies.
— Mami, nu! Nu! Te rog!

Se simți pusă în mișcare de o forță ce semăna cu a unui cablu electric neizolat. Își dădu seama că era voința de a trăi. De a se asigura că micuții ei

vor trăi. Se văzu din nou din exterior, se miră: *Cum de ești atât de trează? Ai fost vreodată atât de trează, de prezentă?*

— Acum. Trebuie să plec *chiar acum.*

Se duse de-a bușilea spre panoul lambrisat, de data asta putând să vadă pe unde merge datorită luminii ce se strecura de deasupra. Copiii se agățară de ea, se ținură după ea, apucând-o cum puteau și jelindu-se încetișor.

Se așeză și se întoarse cu fața la ei, cu spatele lipit de panou. Aveau dâre de murdărie. Se uită lung la ei, la frumusețea lor, la ochii mari și negri, la genele dese. Își trecu mâna ușurel peste fața fiecăruia dintre ei, pentru a le da părul la o parte. Mâinile lor erau peste tot, încercând să o țină captivă acolo. Se aplecă spre ei, îi sărută pe obraji, nas, pleoape, repede și disperat. Flămândă de fiecare amintire nouă. Dar cuprinsă de panică.

Nu ai timp de-așa ceva!

— Vă iubesc. Vă iubesc mai mult decât orice pe lume. Mami o să se străduiască să se întoarcă la voi. Simțiți fum, vedeți foc, plecați. Nu ieșiți de aici pentru nimic altceva.

În minte îi veni o imagine în care Ungherul îi făcea rău ei ca să-i ademenească pe copii să iasă. Își auzi vocea devenindu-i frenetică, disperată, când le zise:

— Chiar dacă o auziți pe mami spunându-vă să ieșiți, voi să nu ieșiți. Chiar dacă o auziți pe mami că o doare, că plânge, să nu ieșiți de aici, bine? O să deschid eu însămi panoul ăsta când mă voi întoarce, bine?

Fiica ei se ținea zdravăn de tivul răsucit de la halat. Fiul i se înfășurase în jurul gambei. De parcă credeau că o să se transforme într-un fuior de fum și doar faptul că se agățau de ea o menținea în stare solidă.

— Promiteți-mi!

— Bine, mami, zise fetița.

— Și tu, promite-mi!

— Bine, răspunse și băiețelul, cu o înclinare din cap.
— Sunteți cei mai cuminți și cei mai curajoși și vă iubesc. Sunt foarte mândră de voi.

Încercă să se răsucească pentru a deschide panoul lambrisat, dar ei nu-i dădeau drumul. Mânuțele se strânseră mai bine, brațele lor mici o apucau cu cât se mișca mai mult. Niște șerpi boa constrictor, care se așezau bine în jurul ei pentru o sufocare mai eficientă, într-o clipită, gura i se încleștă, vederea i se încețoșă.

De ce nu vor să facă ce le zici? De ce nu sunt pur și simplu ascultători? Nu o să mai ai timp! Un părinte e un tiran, un părinte e un dictator. Dacă ai face exact ce zic chiar atunci când îți zic, ar fi pace.

— Ați promis! Dați-mi drumul! le spuse cu vocea aceea care era pe punctul de a deveni furioasă, cea care, în mod normal, îi făcea să-i dea ascultare de frică, o voce care acum îi aducea aminte, îngrețoșător, de Ungher. Dați-mi drumul *în clipa asta!*

Însă ei i se răsuciră în jurul piciorului, halatului, încheieturilor de la mâini, trăgând-o în jos, iar ea gemu cu furie:
— Nu e timp de-așa ceva! Încetați!

Se scutură de ei, desfăcându-le brutal mâinile de pe ea, îndoindu-le degețelele, printre icnete și plânsete. Tot nu-i dădeau drumul. Mâinile lor se agățau iar și iar de ea, disperarea făcându-i să găsească locuri noi de care s-o apuce, imediat ce reușea să facă vreo mișcare, în timp ce glăscioarele lor o strigau:
— Mami!

Prea tare! Fac prea mult zgomot!

— Nu! șuieră la ei. Nu! Terminați, e inacceptabil! Trebuie să faceți ce vă spun eu. Altfel Ungherul o să pună mâna pe noi.

Își împinse cu ambele mâini fiul în piept, cu putere, iar el căzu pe podeaua murdară. Zări

expresia șocată de pe fața lui când se lovi. Auzi un trosnet care spera că era de la resturile de mortar de sub el.

Trase mâinile fetiței de pe brațul și halatul ei, o ținu de încheieturile mâinilor și o împinse spre spate, în șamota hornului.

Să pună mâna pe copii într-un mod violent era atât de șocant, de ireal, încât, pentru o clipă, fu convinsă că i-a omorât.

Apoi începură amândoi să plângă.

E spre binele lor, e pentru ei.

Îi scrâșniră dinții din cauza panicii frenetice, a repulsiei față de ceea ce făcuse, iar asta îi îngreună vorbitul.

— *Liniște!* Niciun plânset, niciun sunet! Altminteri Ungherul o să pună mâna pe voi.

Delicios.

Erau speriați de ea. Nu ridicase niciodată mâna la ei, iar chipurile lor nedumerite și zgâriate încercau să împace toate amintirile lor, toate vorbele ei despre dragoste, și siguranță, și întoarcere, cu felul în care-i rănise. În loc să se întindă spre ea, se ridicară și se târâră unul spre celălalt ca să se ia în brațe, o priviră cum împinse panoul, se uitară la el cum se deschidea în biroul întunecat.

Ieși cu dificultate, incomodată de halat și papuci. Se răsuci stând de-a bușilea.

— Închideti-1!

Ei nu se mișcară.

— *Acum!*

Cu ochi neîncrezători, fetița se aplecă în față și împinse panoul ca să-l închidă. Îi privi pe copii dispărând, privi cum panoul reveni la locul său.

Chiar înainte de a se închide complet, le șopti disperat:

— Vă iubesc!

Rămase o clipă în patru labe. Simți că se clatină cu senzația de rău, plutind în derivă din cauza separării, a violenței acesteia. Încercă să

suprime imaginile cu ei sufocându-se în fum, țipând în flăcări. Groaza i se furișă în suflet când deveni subit conștientă de toate colțurile întunecate ale încăperii.

Nu reușea să se stabilizeze, nu putea opri goana imaginilor care-i asaltau mintea. Se puteau întâmpla atât de multe, foarte repede. Ideea absenței ei. A strigătelor lor. A ghearelor Ungherului. A faptului că asta ar fi ultima lor amintire cu ea, transformată în monstruozitate.

Respiră, respiră. Nu e timp. Mișcă-te.

Se ridică și fu cât pe ce să cadă din cauza picioarelor amorțite. Scutură din ele ca să reporneasca circulația și înaintă clătinându-se, ieșind pe ușă și îndreptându-se spre intrare. După întunericul din ascunzătoare, lumina de la lustra cu un singur bec de deasupra scărilor fu orbitoare.

Ai făcut ce trebuia să faci. Pentru ei. Încetează să te mai gândești la tine. Nu, nu, nimeni nu vine să vă salveze. Nu există alternativă reală. Se apropie durerea și riscul. Pierzi timpul!

Deschise micuțul dulap de la intrare, închise strâns ochii în speranța că ceea ce auzise când Ungherul scotocise pe acolo era călduros, util.

Deschise ochii.

— Mulțumesc, mulțumesc! le zise soțului ei, soacrei ei. Mulțumesc!

În dulap era atârnată haina veche din blană a soacrei. Cu umeri lați, demodată, mirosind a substanțe antimolii, lungă până la pământ, din nurcă. Sau vulpe. Sau, cum nu se pricepea la haine din blană, poate era de iepure.

— Am de gând să o donez, îi spusese soțului, ținând-o ridicată. Soacra ei o silise să accepte haina în timp ce o îngrijea într-o zi, insistând că era un cadou. De parcă era genul de lucru pe care lumea încă îl mai purta sau încă îl mai prețuia.

— Este... imoral, îi explicase.

— Păi, nu e ca și cum am cumpărat-o noi, spuse el. Și să te descotorosești de ea n-ar fi și mai rău?

— Vorbești ca tata, a zis ea, gândindu-se la mormanele de reviste vechi, scaune stricate, covoare făcute sul care putrezeau colecționate de el.

Soțul ei a luat haina și a ținut-o în mâini, zâmbind, cu ochii luminați de o mie de amintiri, amintiri despre mama lui în haina aia, când era nouă, și lucioasă, și iubită. Ea a oftat. I se părea urâtă, nepractică, nici la modă, nici măgulitoare pentru siluetă. Dar știa că era neputincioasă pusă în fața perspectivei de a-i face lui o bucurie.

— Poate c-o s-o porți cândva, a spus el.

— Doar... găsește-i un loc unde să nu încurce.

Așa că iat-o acolo. El o agățase în acest dulăpior în perete ciudat, nefolositor, de sub scările din față. Dulapul era atât de mic, că poalele hainei agățate pe umeraș se îngrămădeau pe jos. Așteptând ziua în care ea n-o va urî. În care o să o poarte.

Ziua aceea venise.

Întinse mâna după ea, șovăi.

Dar el s-a uitat aici, înăuntru. L-ai auzit scotocind în dulapul ăsta. N-o să bage de seamă că nu mai e? Nu e timp. Nu e timp! Merită riscul. Uită-te la tine. Lenjerie și un tricou vechi, leoarcă de transpirație. Papuci pufoși. Un halat jilav. O să fie dureros. Crezi că ți-e frig acum, că ți-e inconfortabil. Nu, nu. Asta nu e nimic. Dacă nu-ți pui haina pe tine. Hipotermie? Degerături? Cât de rapid se produc astea?

Își aminti cum a săpat un adăpost din zăpadă iarna, lângă colegii ei de clasă, transpirând la minus zece grade, cu soarele ce apunea și senzația de cămașă leoarcă de transpirație sub haină. Fusese incapabilă să doarmă, primul strat de îmbrăcăminte fiindu-i atât de ud, încât alunga orice fărâmă de căldură.

„Păi, bineînțeles”, i-a spus mama ei. „Ești norocoasă că n-ai făcut hipotermie stând așa cu

hainele alea ude pe tine. Profesorii ăia nu sunt atenți la nimic? Ei nu știu asta?”

Se dezbrăcă de halat, îl folosi ca să își șteargă dâra de transpirație dintre sâni și de sub ei, de pe abdomen. Se gândi o clipă și își dădu jos tricoul ud. Rămase doar în chiloți.

Aruncă halatul și tricoul în dulap și îl închise. Își puse haina, grea și duhnind a substanțe antimolii. Interiorul era mătăsos și i se lipi de pielea umedă. Era prea lungă pentru ea, terminându-se cam la doi-trei centimetri peste labele picioarelor. Avea degetele umflate din cauza agitației și se chinui să bage nasturii prin butonierele din blana rigidă, reușind să încheie trei dintre ei. Se opri, deschise din nou dulapul, trase afară halatul și îl înfășură în jurul capului ca pe un turban, sperând că o să-i țină mai bine de cald. În loc de asta, îi perturbă echilibrul. Azvârli halatul înapoi și închise dulapul.

Pierzi timpul!

90% din succes e în pregătire, restul este sudoare, o instrui vocea bunicii ei.

De sus nu se auzea niciun zgomot.

Sigur e încă în pod.

Se uită la gura de aerisire, mijindu-și ochii. Nu-i putea vedea pe copii, se aplecă și își lipi fața de ea.

— Șșșt, șopti. Îmi pare rău. Stați în liniște. Vă iubesc!

Ascultă, dar nu reuși să audă vreun răspuns.

Asta e bine, nu-i așa?

Pieptul îi era străpuns de un ac cu ață care cosea un mesaj însângerat ce zicea: *Tu le-ai făcut rău. Tu le-ai făcut rău.*

Ba nu, nu le-ai făcut rău. Nu foarte mult. Tot ce ai făcut a fost să-i împingi la o parte.

Panica îi zvâcnea fără oprire în gât.

Nu e timp, nu e timp!

— Vă iubesc! Vă iubesc!

Se auzi un foșnet slab.

— Liniște. Stați în liniște, zise. Și să nu ieșiți de acolo.

Se uită în sus pe scară, ciuli din nou urechile la orice sunet care ar fi putut să indice ce făcea Ungherul în momentul acela.

Ți-a scăpat vreun zgomot? E acolo sus acum, scotocind, dar pentru cât timp? Cât va dura până să se enerveze, să înceapă să încerce să-i silească să iasă afară? Grăbește-te.

Se întoarse spre ușă. Se auzi hârșâitul inevitabil al fierului pe fier când dădu drugul la o parte. Apoi ridică micul cui de închidere cu o mână și ivărul cu cealaltă.

Când deschise ușile, fu șfichiuită de o pală de vânt rece, de gheața ce se învârtejea. Îi lăcrimau deja ochii din cauza asta. O duru imediat pielea și trupul i se cutremură cu putere din cauza șocului provocat de frigul fără seamăn.

Nu-i venea să iasă în viscol.

Du-te, du-te!

Corpul ei nu se clinti. Își strânse haina pe lângă ea în timp ce tălpile îi rămaseră bine înfipte pe loc.

Ai mai fost în situația asta! Nu există nicio alternativă reală la ce urmează să se întâmple. Nu există alternativă reală la durere. Durerea va veni indiferent ce vei face, o să fie mult mai rău înainte de a putea să fie mai bine.

„Ești foarte curajoasă!”, i-a spus asistenta medicală, i-a spus soțul ei, și își aminti cum știa că nu era curajoasă, chiar deloc. Doar că pur și simplu nu avea vreun cuvânt de spus cu privire la ce se întâmpla. Bebelușul urma să se nască, travaliul o lovise repede, era prea târziu pentru medicație, punct. Își aduse aminte că se gândea: *Poate că a fi curajos înseamnă pur și simplu a îndura. Poate curajul nu există. Tot ce există este să treci prin asta până la capăt.*

Asta e la fel! Cu nimic diferit de o naștere. Mingea se rostogolește deja la vale. Gravitatea

are grijă. Dacă stai, durerea va fi și mai mare. Va fi violență. Moarte. Nu doar pentru tine, ci și pentru ei. Pentru ei! Așa că nu, nu există deloc alternativă reală. Nu se pune cu adevărat problema de curaj. Trebuie să te forțezi, trebuie să-ți provoci și mai multă durere înainte ca durerea să se poată domoli.

Acolo, în prag, durerile cumplite pe care le putea provoca Ungherul îi explodară în cap, infinite. Ce era aia în comparație cu ce se afla afară, dincolo de această ușă?

Inspiră, expiră și, în sfârșit, acceptă. Păși afară din casă. În timp ce închidea ușa în urma ei, ochii i se fixară pe grilajul din scară până când ușile se închiseră și micul drug căzu înapoi la locul său, încuind-o pe dinafară.

Punctul de la care nu mai exista întoarcere.

16

Stând afară în viscol, știu imediat că era imposibil.

Cine te crezi?

Rămase lipită de latura casei.

Îi veniră în minte, ca un vârtej, povești despre mame supereroine. Mame care ridicaseră mașini de pe copilași prinși sub ele. Care se luptaseră cu urși, tigri, șerpi. Trăseseră copii din gura aligatorilor, împușcaseră mortal. Țipând, simțindu-se îndreptățite moral, învingând.

Ce de aiureli.

Cu ani în urmă, sărise într-o parte liniștită a râului, unde apa era adâncă și calmă. Era un soare de sfârșit de august, cu aer uscat, dogoritor. Însă apa era zăpadă recent topită din Munții Wasatch și, când s-a lovit de ea, a intrat în șoc și a înghițit, reușind să nu se înece doar pentru că se dusese până la fund și, involuntar, se împinsese suficient de puternic în sus de pe stânca de la fundul râului, astfel încât să iasă din nou la suprafață.

Gerul ăsta era la fel. Atât de dureros, atât de brusc, încât se înecă. Mușchii i se contractară, maxilarul îi fu străbătut de un junghi dureros, de parcă sub ureche îi fusese implântată o bucată de sticlă până la os.

Și toate astea, toate astea, chiar și îmbrăcată în haină.

Slavă Domnului pentru haină.

Viscolul vuia, ninsoarea cădea în vârtejuri, făcând lucrurile când vizibile, când invizibile, ba întunecate, ba albe.

Ar fi trebuit să iei vătraiul. Să-l aștepți. Să-l lovești. Asta e prea mult

Se uită în jos la trupu-i tremurând, la felul în care haina de blană îi înghițea cu totul picioarele.

Nu. Probabilitatea asta de reușită e mai bună. Și ești aici, acum. Nu ai de ales. Dacă nu te miști, ceva o să te miște.

„Asta e tot ce înseamnă să fii adult. Să faci un lucru pe care nu vrei să-l faci. Apoi, cât poți de bine, să mai faci un lucru pe care nu poți să-l faci”, zicea demult bunica cu accentul ei sudist.

Respiră aerul înțepător, călcând cu grijă în locuri aproape de casă și protejate de streșini. Zăpada i se strecura în papuci, topindu-i-se pe picioare.

Când dădu colțul, vântul se mai domoli un pic. Era latura mai apărată de vânt, iar zăpada era mai mică aici. Chiar și așa, fața și capul îi zvâcneau de durere din cauza gerului. Își scoase o mână din buzunar ca să și-o pună pe obraz, pe nas. Făcu la fel cu cealaltă, alternând când pe-o parte, când pe alta, pentru a se încălzi, în timp ce înainta încet.

Haina mirosea tot mai urât pe măsură ce era lovită de zăpadă, umezeala dublând duhoarea de antimolii, neglijare și miros de animal.

Trebuia să fie atentă să nu se împiedice de poalele prea lungi. Aerul și gheața i se furișau în sus pe picioare, șopteau prin găurile dintre nasturi, îi suflau în jos pe șira spinării, înghețau umezeala adunată încă în adâncitura de la baza gâtului.

Căldura hainei era supranaturală. Singurul punct de speranță în lumea întunecată, nenorocită, nedreaptă și înghețată.

Trase cu ochiul pe o fereastră în camera de zi. Nu era niciun semn de mișcare. Încăperea era atât de liniștită, de pustie, încât părea mai rece chiar și decât locul ăla unde stătea ea în zăpadă. Simți acut cât de singură era fără copii. Trecu iute pe lângă ferestre, simțind ochi nevăzuți îndreptați asupra ei.

Un pas, încă unul, da.

Se lăsă în jos în dreptul ferestrelor de la bucătărie, în timp ce vântul urla, iar umezeala rece se absorbea prin tălpile papucilor. După ce făcu o

pauză sub ferestre, trase cu ochiul în bucătărie prin sticla decorativă translucidă, de epocă.

Ungherul cobora scările, de data asta înclinându-și capul într-o parte acolo unde tavanul era prea jos, ca să nu se mai lovească. Părea neclar prin sticlă, fiecare părticică a lui distorsionată și în mișcare.

Sângele i se ridică bubuind în urechi, asurzind-o, și se trase îndărăt de la fereastră, lipindu-se de zid.

Te-a văzut? A coborât din pod, e deja jos. Ei sunt singuri. Singuri! O să stârnească un incendiu. Ca să-i facă să iasă din cauza fumului. Singuri!

Gemu, forța neajutorării scoțând ceva imposibil de văzut de acolo de unde se afla îngropat în oasele ei. Frica, ochii dați peste cap când și-i imagină pe copiii ei suferind făcură ca frigul să poată fi dat uitării un pic, îl făcură mai puțin dureros în comparație cu oroarea de care era în stare Ungherul.

Mișcă. Mișcă! Ai trecut de ferestre, dar... dacă te-a zărit, o să te urmărească. O să te prindă. Trebuie să pleci acum. Dacă rămâi, n-o să ți-o ierți niciodată. Nimeni n-o să te ierte.

N-ai merita iertare.

„Acum e-acum!”, îi zgârie creierul vocea soțului. „Nu poți da greș. Nu ai voie!”

Alergă. Alergă de-a lungul casei înainte de a se avânta pe aleea pentru mașină. Zăpada era adâncă acolo, așa neprotejat cum era locul, îndeajuns de adâncă încât ea să icnească atunci când cristalele îi tăiară gambele, genunchii. Trebui să pășească precum o căprioară prin nămeți, cu zăpada împingându-i haina în sus, cu gheața sfâșiindu-i pielea, umplându-i papucii până când fiecare pas îngheță.

Să nu pierzi papucii. Ține-ți mâinile la căldură în buzunare când poți. Nu-ți pierde echilibrul.

Slavă Domnului pentru haină.

Căptușeala din satin a hainei i se lipi de pielea udată de zăpada viscolită ce i se furișa în jos pe gât, trezindu-i un sentiment de claustrofobie. Sesiză că bătăile inimii erau neregulate și că simțea un junghi în piept. Inima unei prăzi sub pielea de animal a hainei.

Copacii de deasupra și din față scoteau foșnete puternice sub rafalele viscolului. Chiar și așa, torturată de ger, cu respirația îngreunată din cauza plămânilor ce-o ardeau de la inhalarea gheții, linia întunecată a pădurii o înspăimântă. Se profila amenințător în fața ei, ascunzând lucruri, părând prea vastă și mânioasă ca să o lase să treacă.

Constată, fugar, că nu reușea să vadă nicio mașină, că nu exista nicio modalitate evidentă prin care sosise Ungherul.

Niciodată nu faci ce trebuie, i-ai părăsit – i-ai părăsit! Ar fi trebuit să fugi după chei, mașină, armă.

În față erau mormintele, într-o rână și acoperite de omăt.

Da, da! Poteca. Aproape acolo. Poteca va fi mai ușoară.

Picioarele îi erau ciuruite de mii de tăieturi, fiecare pas necesitând un efort de voință pentru a-l transforma în realitate. Gerul îi străpungea gambele, se furișa în sus pe partea interioară a coapselor, o înșfăca de părțile intime într-un fel ce o făcea să creadă că cineva trecuse cu o sabie de la genunchi până la vintre și îi scotea prin mușchi dantela de artere și vene, întocmai cum ar smulge ea o buruiană și ar ridica din țărână firele încurcate ale rădăcinii.

Insuportabil! Trebuie să încetezi, trebuie să-ți încălzești picioarele.

Nu. Dacă te oprești, n-o să te mai ridici.

Ajunse la morminte, își găsi calea printre ele din memorie. Majoritatea erau doar niște ridicături în zăpadă, complet acoperite.

Nu te împiedica! Nu te împiedica de ele!

Dar deja o făcuse. Căzu peste cel mai mic dintre ele, ascuns sub un nămete. Piatra funerară a pruncului de opt luni, cu data morții chiar înainte de Războiul Civil.

Se ținu, apucându-se zdravăn de craniul înaripat acoperit cu zăpadă de pe cea mai înaltă piatră funerară.

„Mamă, tată, vă voi întâlni în rai" era epitaful de pe mormântul de care se împiedicase.

Și-l amintea. Îl citise de multe ori, cu sprâncenele încruntate în timp ce stătea lângă acel loc de veci mititel, imaginându-și cum trebuie să fi fost pentru părinții aceia.

Vezi? Asta nu-i nimic. Nimic în comparație cu aia. Trebuie să răzbești, pentru ca să nu se întâmple așa ceva.

Fără morminte micuțe.

Picioarele îi erau sfâșiate. Tălpile nu o mai ajutau.

Toate poveștile alea, toate filmele alea, minciuni. Minciuni și iar minciuni despre cât de multe puteau să îndure oamenii. Despre ce era în stare să facă o mamă. Cât de multă durere putea să suporte corpul omenesc. Ultima fată rămasă în viață dintr-un film, snopind în bătaie bărbați înarmați, alergând mai repede decât monștrii.

E ca nașterea. N-ai de ales.

Așa e. Și sunt femei care mor la naștere. Și vei muri și tu dacă nu te miști.

Se ridică, înaintă, mișcarea ei mai lentă după căzătură. O parte din ea se răsucise în așa hal, încât durerea îi urca de la gleznă până la măsele.

Labele picioarelor nu erau decât cioturi dureroase. Trupul îi tremura așa de tare, că frigul părea să-i ajungă până la măduvă, făcându-se ghem ca să-și facă acolo culcușul.

N-ar trebui ca de-acum să ai picioarele amorțite? Când vor amorți? Cum de nu le poți

controla, dar în același timp să simți fiecare crâmpei de durere groaznică?

Mâna îi era udă în buzunarul stâng. O trase afară, se uită la ea. Pe întuneric, sângele ei era negru.

E doar o tăietură. E o tăietură de când te-ai ținut de piatra funerară.

Cantitatea de sânge o tulbură. Tăietura se întindea de-a latul părții rotunde a palmei ei albite. Sângele pulsa afară din ea, gros, peste încheietura mâinii, unde semnele sidefii se întâlneau cu pielea pigmentată normal. Sângele făcu alunecoasă blana hainei.

Își îndesă mâna înapoi în buzunar. Strânse pumnul ud în căptușeală, cald și lipicios la mijloc, dar răcindu-se rapid până la îngheț pe margini.

Nu te uita, nu e chiar așa de mult sânge.

Grăbește-te! Grăbește-te! A trecut prea mult timp de când i-ai părăsit. Cât a trecut?

Continuă să meargă, cu ochii la poteca din față. Copacii se aplecau deasupra acesteia, plini de zăpadă. Semăna cu un tunel săpat de vreo creatură gigantică, rotund și întunecat. Casa diavolilor și a lucrurilor ce nu puteau fi cunoscute.

Încetează! Diavolul este cel din spatele tău. Pădurea e doar pădure.

În aer se simți ceva înțepător.

Fum?

Se răsuci iute să se uite la casă, îngrozită că ar putea fi în flăcări. Însă nu era nimic. Nu se vedeau vâlvătăi. Niciun semn de fum pe cerul negru, prin zăpada viscolită. Și niciun miros.

Mintea îți joacă feste.

Însă nu-i juca feste. Avu aceeași senzație de a fi urmărită pe care o simțise sub privirea galbenă a pumei diforme. Aceeași care o făcea să își îndrepte ochii la altă mașină ce trecea în goană pe autostradă, pentru a surprinde privirea cuiva ațintită asupra ei. Împunsătura cuiva care se holba.

Își miji ochii prin vârtejurile de zăpadă, deschizând și închizând pumnul însângerat din buzunar. La etajul casei, era o lumină în dormitorul ei, vagă din cauza viscolului.

Acolo se contura silueta Ungherului.

Știa ce se vedea de acolo. Era singura fereastră ce oferea o vedere directă dincolo de aleea pentru mașină, unde urmele ei adânci tăiau prin zăpadă. Fereastra aia era singurul loc care-ți permitea să vezi până la intrarea pe potecă, unde stătea ea acum, uitându-se țintă înapoi la casă.

Silueta dispăru. Lumina se stinse.

Te-a văzut.

Frica i se rostogoli în gât. Țipă, dar nu ieși niciun sunet.

De ce nu poți niciodată să țipi?

Cu greu, își ridică haina în brațe, se întoarse și o rupse la fugă pe cărare.

Ochii i se încețoșară de la ger, vânt, viteză. Cumva, picioarele încă i se mișcau, dar nu la fel, unul abia dacă o susținea atunci când își punea greutatea pe el. Inima îi bătea mai să-i sară din piept. Plămânii îi ardeau de la gheață.

Nu privi în urmă, nu privi în urmă!

E sânge pe cărare.

Se uita țintă doar în față, încercând să vadă prin beznă ce urma, ce se afla sub picioarele ei înghețate, murdare, dureroase. Zăpada de pe potecă era mică, același strat neobișnuit de subțire ca întotdeauna, doar cât să ascundă rădăcinile arborilor. Să ascundă frunzele ce putrezeau, alunecoase. Se împiedica, se dezechilibra. Picioarele dădeau să-i cedeze iar și iar, când în lateral, când alunecând spre spate, dar totuși își păstra din inerție direcția înainte. Alunecă pe o piatră de sub zăpadă și căzu. Se chinui să se ridice, trase de haină în sus ca să-și elibereze picioarele și să le permită să alerge.

Aerul era dens și straniu, dificil de respirat, trupul îi era într-o nouă dimensiune, între pământ

și apă.

Te miști? Alergi? Totul este atât de lent. De ce nu ești în stare să te miști mai repede?

Tunelul potecii se îngustă, distorsionând distanța ce i se așternea înainte, ca și cum capătul cărării se îndepărta tot mai mult.

Este din cauză că poteca e bântuită. De-aia arată ciudat. Atâta tot. Toate fantomele cu poalele lor ce fac aerul să se coaguleze. Mergi mai departe.

Ceva se agăță și sfâșie haina cu atâta putere, că umărul îi scoase un trosnet, iar gura un *aaa!* în timp ce era trasă înapoi cu tot corpul.

Nu privi în urmă! Mergi!

Se trase, se desprinse. Se aruncă înainte, eliberată. De o creangă? De o mână? O luă din nou la fugă.

Apoi se trezi plesnită peste obraz, sprânceană, frunte. Șocul o făcu să dea înapoi un pas și să se prăbușească la pământ, uluită. I se întunecă vederea la un ochi, însângerat și dureros. Se șterse de ce i se prelingea din el cu mâna teafără. Ceva negru se arcuia în fața ei, vag și lipsit de profunzime, când se uită în sus cu singurul ochi bun.

Doar o creangă. Te-ai lovit de-o creangă. Lăsată mult în jos sub greutatea zăpezii.

Nu, nu, este Ungherul, e o gheară.

Plutea pe loc deasupra ei, cu gheare tăioase ca niște lame, iar când se ridică, redeveni o creangă.

Continuă să mergi. Nu-l lăsa să te înhațe! O să te folosească împotriva copiilor.

Delicios! șuiera Ungherul.

Totul era inegal acum. Pământul se înclina în unghiuri bizare. Copacii dădeau roată. Pădurea șușotea.

Înapoi, înapoi, drăguță, e sânge pe potecuță!

Ai tras în piept zăpadă și gheață și te-au tăiat și însângerat pe dinăuntru, atâta tot.

Plămânii i se deschiseră ca niște aripi de fluture, roșii și moi, sângele din organ împroșcând zăpada cu un nor de vapori și îngheț.

Ochi în sânge, mâini în sânge, picioare în sânge. Bună gustărică mai ești, n-am a mă plânge.

Delicios.

Realiză, ca prin ceață, că nu-i funcționa creierul cum trebuie. Și nici ochiul. Că nu mai avea papucii, înghețase? Privi în jos. Nu, picioarele încă i se mișcau. Se șterse la ochi, zări printre genele lipite deschiderea de la capătul negru al potecii, atât de aproape dintr-odată, atât de imediat și de copleșitor!

Se aruncă înainte ca să iasă dintre copaci, zbătându-se în nămeți ce erau mai înalți acolo unde se termina poteca. Încercă să țipe și îi ieși sânge. Îl tuși în zăpadă. Ea înota, înota prin omăt.

Casele erau negre. Uriași adormiți, abia vizibili acum prin viscolul ce se întețea, nefiind protejate aici, în spațiul deschis pe care-l creaseră tăind copacii, plantând chestii mici, cărora li se putea da formă.

Unde e el? E foarte aproape, e cât pe ce să te prindă, cu siguranță, doar poți să-l simți. Nu te uita!

Haina era grea, atât de groaznic de grea, captând toată zăpada. Și-o trase din nou în sus, se sili să înainteze. Picioarele umblau greoi, negre în contrast cu toată albeața aceea. Coapsele ei expuse țipau de durere.

Cu un singur ochi deschis, dar încețoșat la margini, și cu celălalt umflat de nu mai vedea nimic, se avântă clătinându-se spre conturul întunecat al celei mai apropiate case.

Timpul era destrămat. Spațiul nu arăta normal. Se legăna și se mișca întruna, iar casa fugise.

O rază puternică de lumină.

— Ajutor! articulă, tăcută.

Era la fel ca în coșmarurile ei. Văzu podeaua acoperită cu linoleum din camera de cămin. Încercă să țipe și nu ieși niciun sunet.

Să-ți fie rușine! Strigă după ajutor, fă-o!

Din gură îi ieșiră aer și metal, gustul de folie de aluminiu dintre dinți.

O *ușă! Acolo! E o ușă, du-te la ușă!*

Haina era greu de ținut, aluneca întruna și îi încurca picioarele, căptușeala fiind alunecoasă și udă.

Prin ochiul nevătămat, văzu că se află la o ușă, cu un ciocănel de alamă în formă de ananas.

Întinse mâna. Era dificil să folosească acel ciocănel. Era foarte greu. Zări o cutiuță albă cu un buton, îl ținu în jos, apăsă de mai multe ori. Auzi un clinchet îndepărtat.

O lumină în apropiere. Își rezemă fruntea de una dintre ferestrele înalte și înguste ce flancau ușa. Chestii neclare se mișcau dincolo de fereastră. Apoi pe geam privi un chip, alb și palid, cu ochii mari de uimire.

Își văzu reflexia în sticlă, întunecată, însângerată, de nerecunoscut.

Chipul dispăru, apoi se uită din nou pe fereastră.

Ea apăsă soneria.

Când ușa se deschise, când mâna îi căzu de pe cutiuța albă, văzu că rămăsese mânjită cu sânge.

— Bună. Sunt vecina voastră. Puteți să mă ajutați, vă rog? se auzi zicând.

17

Avea doar nouă ani pe atunci, însă își amintea clar că ucigașul mamei ei chelea. Imaginea din spate a capului său, în timp ce stătea cu fața la judecător, îi rămăsese adânc înfiptă în memorie. Avea un ușor tremur al obrazului, vizibil dacă se întorcea chiar și un pic. Burtă mare, fund teșit, brațe ce păreau slăbănoage, ținând cont de dimensiunea mijlocului său. Părul pe care-l mai avea încărunțea. Ei i se părea că arată ca o pată albă. Bărbatul între două vârste pe care-l vedea peste tot. Polițistul, avocatul, doctorul, contabilul, politicianul.

Îl ura. Arunca din priviri pumnale în trupul lui ca o bilă de aluat. Bărbatul care o făcuse pe mama ei să dispară ștersese vocea aceea frumoasă, albul ca laptele al pielii ei, degetele care-i împleteau părul, respirația mereu înțepătoare, glasul prea puternic – ștersese toate astea de pe fața pământului. Anihilase pentru atunci și pentru eternitate toată iubirea maternă pe care ar fi primit-o și lăsase închisă ermetic, fără să aibă unde se duce, toată dragostea pe care ea încă o avea.

Chiar și așa, avea dificultăți în a-și aminti fața criminalului. Semăna prea mult cu toți ceilalți. Același bărbat umflat, fără chip, care credea că lucrurile pe care le avea erau lucruri pe care le merita.

A simțit ca pe o trădare față de mama ei faptul că procesul i s-a părut groaznic de plictisitor. Era mai monoton decât ar fi o elevă de a treia captivă în clasă, la fel de anost ca slujbele de la biserică pe care le imita atât de precis. La fel ca la biserică, trebuia să poarte rochia incomodă cu pantofii negri lucioși și dresul care nu stătea niciodată cum trebuie între picioare. Trebuia să se ridice când intra tipul cel mare, să se așeze când se așeza el.

Să asculte vorbăria. Bla-bla-bla, Milă. Bla-bla-bla, Dreptate. După cum au zis cutare și cutare. Să citim din. La fel ca la biserică, se holba la statui. Se uita discret la ceasul de pe perete. Ședea lângă bunica pe o bancă lungă. Și, exact ca la biserică, tatăl ei nu participase, folosindu-se de tot felul de scuze.

— Las' să rămână acasă, a zis bunica atunci când treceau cu mașina hotarul dintre state, în drum spre proces. Fiecare reacționează diferit la suferință.

A decis că-i plăcea mai mult biserica decât sala de judecată. Măcar la biserică erau cântările care o trezeau și o gustare spre final. Măcar la biserică toată lumea cerea iertare.

Cuvintele care răsunau în sala de judecată erau și mai puțin inteligibile decât lecturile din Biblie. În loc de crimă, se zicea omucidere, deși omul ucis era, de fapt, o femeie. În loc să se zică pe șleau ce s-a întâmplat, de fapt, în loc să se descrie sacrificarea unei întregi vieți într-o clipită din cauza acelui omuleț beat și a camionetei sale prea mari, în loc să se vorbească despre locurile moi zdrobite, osul tare făcut fărâme, lucrurile prețioase nimicite irevocabil – în loc de toate astea, se vorbea despre semafor. Sincronizare. Hărți mici, pe care se indica ici și colo cu o vergea metalică extensibilă. Limite de viteză. Semnalizare de viraj la stânga. Alcoolemie.

Se uita cu ochi mânioși la acele diagrame antiseptice. La nouă ani, era deja o făcătoare de liste, o organizatoare, învățase lângă mama ei cum să desfacă mașinării, cum să le repare, să conecteze două cabluri electrice și să folosească un ciocan de lipit ca să topească bucățele de circuit electric pentru a le transforma în picături de lichid ce se supuneau voinței ei. Exista un moment potrivit pentru discuții tehnice, pentru analiză la rece. Și apoi exista locul ăsta, care ar fi trebuit să fie plin, la fel ca la înmormântarea mamei, de

chipuri împietrite de durere sau contorsionate de lacrimi.

Cu oameni care să spună că nu înțeleg, cum de s-a putut întâmpla, e nedrept, îngrozitor, toți frecându-și mâinile ca să alunge frigul, atingându-se ușurel pe brațe, pe piept, ca pentru a se asigura că da, ei încă erau în viață, cumva, în ciuda faptului că mama ei fusese îndepărtată iute de pe panou.

Însă bărbații din față continuau să bată apa în piuă, în timp ce ea scrijelea în piatra neagră înfiptă în mușchiul și osul ei, cea insuportabil de grea ce îi alunecase din inimă în stomac, apoi în gât și până în miezul creierului, șoptind: „Nimic din toate astea nu contează, fiindcă ea nu mai e, nu mai e, a murit. Unele lucruri nu pot fi reparate. Unele lucruri sunt ireparabile. Lumea se poate frânge în două".

A durat trei zile. Trei zile de uitat la bărbatul fără nimic distinctiv din sala de judecată, ce stătea încovoiat și încerca din răsputeri să pară că se căiește, însă care, în principal, părea la fel de plictisit ca ea, la fel de iritat ca ea de proceduri.

Îi părea rău, foarte rău, va trăi cu asta toată viața, cu povara asta cumplită. Cetățean respectabil, care se pedepsea deja singur. Se afla deja într-un program de dezalcoolizare. *Și* reducere a pedepsei. Contribuție. Ce făcuse *ea,* unde-i era mintea? Nu uitați, era o mașină închiriată. Era o șoferiță din alt stat. Bineînțeles că fusese neatentă. Mașină nefamiliară, cu siguranță se uitase frecvent la hărți ca să își găsească drumul. Da, cazierul ei auto era bun, dar haideți să acceptăm adevărul. De unde era ea, sunt mai multe vaci decât oameni, toată lumea este abstinentă de la alcool, toată lumea are cazier auto bun. Adevărat, el avea alcoolemie mare, stimați jurați, dar... arată la fel ca dumneavoastră. Soțul dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră. Seamănă cu toți cei pe care-i cunoașteți. Bietul om. Cam de aceeași vârstă, nu-i

așa? A făcut doar o mică greșeală, sincronizare nefericită. Spuneți-mi, n-ați făcut niciodată o greșeală? Poate chiar aceeași greșeală. Iar această femeie din alt stat, cea a cărei față este diferită, nu e chiar cum trebuie, o femeie, aici, singură în interes de afaceri? Nu e asta cam neobișnuit? Cea care, în fine, o boală precum aceea, să fie însemnată în felul ăla, e cam suspect, nu-i așa? Gândiți-vă la acțiunile ei. Greșelile ei. Ciudățenia ei. De ce să distrugem viața lui?

Bunica se prezentase procurorilor și polițiștilor în acea primă zi, mulțumindu-le pentru munca depusă. A doua zi, îi atenționa bătându-i pe umăr, politețea ei sudistă transformată în oțel:

— E incompetență, asta e. Cum îndrăzniți? El o să facă asta din nou. Data viitoare, poate cuiva pe care-l iubiți. Ați văzut ce-a făcut. Unei tinere soții. Unei tinere mame.

Însă din partea poliției și a procuraturii a fost doar indiferență, sugerată nelămurit și insidios, ca un fum.

— Vă rugăm să vă calmați, doamnă. Noi lucrăm cu datele concrete pe care le avem.

— Să mă calmez – ce tupeu! Ei ar trebui să vorbească în numele mamei tale, fierbea de furie bunica. Asta e toată treaba lor. Dacă s-ar fi întâmplat acasă, în Utah, poți să pui rămășag că lucrurile ar fi altfel. N-oi fi eu iubitoare de Sfinți[5], dar sunt anumite lucruri pe care ei le înțeleg, iar alcoolul e unul dintre ele.

Ea nu putea să priceapă de ce bunica insista că avocații și polițiștii ar trebui să simtă o responsabilitate față de mama ei. Nu înțelegea că ei erau diode, condensatori, tranzistori, fiecare o parte esențială a circuitului din acest loc unde mama ei era reinventată ca fiind iresponsabilă, culpabilă, suspectă, de nerecunoscut?

Ucigașul era cineva aflat la conducerea a ceva oarecum important prin partea locului. Și, bineînțeles, el era cineva aflat în viață și, prin

urmare, avea avantajul de a fi capabil să existe. Să fie privit, luat în considerare, compătimit.

Iar mama ei era un punct pe o diagramă. Mama ei era absentă. Putea să simtă acea nimicnicie. Era un loc gol și infinit pe care iubirea mamei îl umpluse atunci când o ținea în brațe, o punea la culcare, îi făcea pachețelul pentru prânz, o lăsa să împingă căruciorul de cumpărături, mama ei care o strângea de mână în timp ce mergeau – *bum-bum*, *bum-bum* – ca o bătaie a inimii, o modalitate secretă de a spune „te iubesc", mama ei care-i spunea: „Fata mea cea frumoasă, cum de-am fost atât de norocoasă încât să fii a mea?" Chiar și aceste lucruri mărunte deveniseră enorme în urma pierderii, amintiri care o făceau să-și ducă genunchii la piept sub plapumă și să se încolăcească în jurul centrului ei de curând golit.

Când judecătorul a citit verdictul de nevinovat, ea s-a întrebat dacă jurații aveau nevoie să creadă că mama ei făcuse ceva greșit, meritase, cumva, să fie nimicită violent, dureros. Deoarece asta ar fi însemnat că ceea ce i se întâmplase mamei nu putea să li se întâmple niciodată lor, nu avea să li se întâmple niciodată lor. Poate că acel jurat se scărpina stânjenit la rădăcina părului, iar celălalt se tot trăgea de o cuticulă, toți evitând să se uite înspre bunica, deoarece undeva, în sinea lor, auzeau un glas micuț scâncind: „Aș fi putut fi eu. Ar fi putut fi cineva drag mie. Cineva care mă iubește".

Jurații n-au vrut să vadă, așa cum vedea ea, că acele fire invizibile, delicate și ușor de rupt se aflau dedesubtul a tot. O suflare îndepărtată a unei circumstanțe întâmplătoare, o alegere făcută de un necunoscut puteau să le frângă, capetele lor plutind apoi ca niște pânze de păianjen în timp ce lucruri prețioase cădeau rostogolindu-se către beznă, imposibil de recuperat.

Unele lucruri nu pot fi reparate. Unele lucruri sunt ireparabile. Lumea se poate frânge în

două.
— E o nedreptate, asta e! se lamenta bunica.

Însă dreptatea nu era posibilă. Dreptatea ar fi însemnat ca jurații să i-o dea înapoi pe mama, vie și nevătămată. Însă exista în ofertă doar posibilitatea unei răzbunări diluate, și chiar și aceea fusese ratată.

După verdict, bunica o trase într-o îmbrățișare, șoptind:
— Purtările lui nu sunt ale noastre.

Însă în grozăvia morții mamei ei nu exista niciun sens posibil pe care ea să îl accepte vreodată, nicio semnificație superioară. Pentru a-i supraviețui, s-a agățat strâns de amintirea bucuriei expansive pe care i-o dădeau mamei lucrurile cotidiene. Pasărea colibri de la locul special pentru hrănit păsări, răsucirea precisă a unui cablu, ninsoarea, un ou gătit perfect, la toate aceste lucruri simple, mama ei spunea cu uimire sinceră: „Nu-i așa că e frumos? Nu că e pur și simplu frumos?"

Ghemuită sub plapumă în jurul hăului durerii ei, își aducea aminte de felul în care i se plimbau prin păr degetele mamei, strângerea ei de mână, spunând *bum-bum, bum-bum, te iubesc.* Curbura inegală a zâmbetului ei. Înțelegea că până și unghiul ciudat al articulației degetului ei mic, felul în care fredona ca pentru ea însăși erau speciale, importante, și toate aceste mici fragmente minunate i-au permis să formeze o schelă de sens, o voință de a merge mai departe. Viața era cu siguranță frumoasă, pentru că așa spusese mama. Viața sigur era prețioasă deoarece era fragilă, putea să dispară atât de ușor, transformându-se în absentă. Da, trebuia să supraviețuiască dezolării, fiindcă, deși mama ei nu mai era acolo să fie martoră la frumusețea lumii, la precaritatea ei, ea încă putea să fie.

A privit captivanta drăgălășenie rotitoare a vălătucilor de praf ce dansau în lumina soarelui în

sala de judecată, în timp ce judecătorul l-a condamnat pe bărbat la 15 luni de închisoare. Nu pentru crimă, nu pentru omor prin imprudență, ci pentru acuzațiile mai puțin grave de conducere în stare de ebrietate. Părăsirea locului accidentului. Cu timpul deja petrecut în detenție, douăsprezece luni. Micul ucigaș benign a ieșit după opt luni, prin eliberare condiționată. A petrecut mai puțin timp în închisoare decât îi luase mamei ei să o creeze pe ea; să creeze întreaga ei existență.

Alți oameni se așteaptă să le crească coarne. Alți oameni cred că răul știe că e rău. Alți oameni zic: „E un om cumsecade, zău așa”.

Dar nu. Ea și bunica aveau locurile alea din primul rând ca să vadă că răul poate să arate ca un mic nimeni, un mic oricine, vărsându-și lacrimile de crocodil. Răul poate fi un bărbat flasc, gheboșat, care, când judecătorul a citit sentința, nu și-a putut ascunde sclipirea de satisfacție din ochi, care spunea: „Vedeți, da? Dreptate! Nu sunt chiar atât de rău până la urmă. Nu sunt mai rău decât oricine altcineva, exact așa cum am bănuit mereu”.

Chiar dacă, desigur, era mai rău. Răutate mai mare, ce nu se căia, nu se îndrepta, incapabilă să înțeleagă imensitatea a ceea ce luase, importanța fundamentală a unei vieți care nu era a lui. Chipul răului, atât de ușor de uitat din cauza banalității sale, încât nici măcar ea, pentru care conta cel mai mult, nu a reușit să păstreze în minte fizionomia acelui bărbat. Își amintea doar capul care începuse să chelească pe corpul grăsan. Părul care încărunțea și se rărea. Senzația de ușurare ce radia dinspre el după lungul și plictisitorul proces de injustiție.

La nouă luni după proces, bunica a luat-o deoparte să stea de vorbă. Primise un telefon. Bărbatul care o nimicise pe mama ei nu ieșise de nici 30 de zile din închisoare când el și soția lui au fost omorâți într-un accident de mașină.

Alcoolemia lui, a zis bunica, „era mai mare decât un stâlp de iluminat”.

„Dumnezeu a îndreptat lucrurile”, a insistat ea.

Nu era de acord. Deși știa că asta ar dezamăgi-o pe bunica, ea nu mai vedea o putere superioară ca pe un dat neîndoielnic, având certitudinea că moartea mamei ei dovedea că orice dumnezeu era inadecvat. La urma urmei, dacă Dumnezeu îndreptase lucrurile, atunci tot Dumnezeu trebuie să le fi stricat din capul locului. Poate că ieșise cu totul din peisaj. Poate că nu se aflase niciodată în el. Ea nu pretindea că știe.

— Chiar mi-e milă de sărmana nevastă-sa, a oftat bunica. Și-a făcut alegerile ei, presupun, dar nu pare că merita acel sfârșit.

Soția, care stătuse chiar în spatele ucigașului în timpul celor trei zile de proces. Soția, care se foise și se agitase întruna. Doamna pe care o surprinsese uitându-se lung la ea de mai multe ori, apoi ferindu-și repede privirea. Femeia cu coafură, bijuterii și rochii înflorate cu mâneci lungi, în stilul lui Krystle Carrington[6]. Își amintea perfect chipul neliniștit al acelei femei, acum moartă.

18

Bărbatul palid și cărunt din ușă purta pantaloni de pijama și un tricou. Nu o invită în casă, doar se holbă la ea, cu gura căscată.
— Scumpule? Ce este? se auzi vocea unei femei.
— O doamnă! îi răspunse el strigând, fără să-și ia ochii de la ea.
— Poftim? strigă femeia.
— Bună, zise ea din nou, printre dinții cu gust metalic. Sunt vecina voastră. Puteți să mă ajutați, vă rog?
— La naiba, tresări el. Ce-ai pățit?

Fu cât pe ce să se prăbușească, dar se prinse de cărămida zidului exterior.
— Scuze, îi zise bărbatului, când văzu urma de sânge lăsată de mâna ei. Îmi pare foarte rău.
— Dumnezeule... intri?

Păși în casă și alunecă, picioarele desculțe niște chestii moi ca un jeleu, ude și alunecoase pe gresie. Căzu tare. Vecinul se aplecă, dând s-o ajute să se ridice, dar apoi se răzgândi și își trase brațele la piept. Ea se trase mai în față cu mâinile, căci picioarele n-o ajutau deloc, iar genunchii îi erau blocați de haina de blană; se târî ca un bebeluș până când vecinul putu să închidă ușa în fata viscolului de afară. Bărbatul își frecă mâinile una de alta, căci erau deja reci de la scurta expunere la frig.

Ea își lipi obrazul de plăcile pătrate de gresie.

Doar un pui de somn. De asta ai nevoie, un pui de somnie, ca un pisic.
— Ce s-a întâmplat? Sunteți bine?

Undeva mai departe în casă se auzi mișcare, o femeie ce cobora grăbită scările.
— Dumnezeule! exclamă ea. Ce naiba?
— Nu știu, zise vecinul. Sună la 911, e rănită.

— Ar putea fi... *periculoasă*? Femeia articula asta de parcă doar bărbatul ar fi putut să înțeleagă.
— Nici măcar nu poate să stea în picioare. Sună odată la poliție!

Femeia își strânse buzele într-un O roșu.

Lumina electrică din casă îi ardea ochiul bun. Gresia era atât de albă. Covorul de dincolo de gresie era crem ca ovăzul. Un candelabru imens din cristal strălucea deasupra scării. În casa întunecată se vedea mobilier din lemn de esență moale. Oglinzi în holul de la intrare. În celelalte camere. Totul luminos și cu reflecții. Femeia purta un halat lung, roz, ce flutura în urma ei, fluid, în timp ce urca în grabă scările. Mătase.
— Ce s-a întâmplat? repetă bărbatul.
— E cineva la mine în casă, zise ea. Încearcă să mă omoare. Încearcă să pună mâna pe copiii mei.

Între timp, vecinul îi observase pielea, se uita lung la urmele de alb.
— Ești contagioasă?
— Nu, este... genetic. Vă rog, încearcă să pună mâna pe copiii mei.
— Poftim? întrebă el, mijindu-și ochii.

Poate că nu-ti funcționează vocea. Poate că nu reușești să te faci auzită printre buze, pline de sânge cum sunt
— Poți să te ridici în capul oaselor? întrebă vecinul. Abia dacă te aud când vorbești cu fața în pardoseală.

Întinse o mână ca s-o ajute, iar ea și-o întinse pe a ei, dar el își retrase mâna din nou. Se întrebă fugar dacă bărbatul se temea mai mult de sânge sau de pielea albită de pe mâinile și încheieturile ei. Se împinse în sus până când se așeză lipită de perete. Își șterse buza umflată, încercând să o curețe. Își duse mâna la ochi și și-o dădu imediat la o parte, căci atingerea îi cauza o durere teribilă.
— Cineva a intrat în locuința mea. Copiii mei se ascund în casă. Am nevoie de ajutor.

— Am poliția pe fir! Vor veni. Vor să știe cine este ea! strigă femeia în timp ce cobora din nou scările, arătând spre telefonul mobil din mână.

Femeia se opri brusc:

— Ce e în neregulă cu pielea ei?

— Distrusă, zise ea, cu respirația îngreunată.

— A spus că a intrat cineva prin efracție în casa ei. Că încă se află acolo copiii, spuse vecinul.

— Vaaaaai!

Sprâncenele femeii se ridicară brusc. Repetă cuvintele lui la telefon.

— Care-i adresa ta, scumpo?

Ea își spuse numele și adresa.

— Cred... cred că m-a urmărit.

— Ce?

Ambii vecini se năpustiră pe lângă ea, bărbatul încuind zăvorul înainte ca fiecare dintre ei să țâșnească la câte una dintre ferestrele înguste plasate de o parte și de alta a ușii de la intrare, cu mâinile făcute căuș în jurul fețelor ca să tragă cu ochiul afară, în viscol.

Labele picioarelor i se ițeau în unghiuri ciudate de sub haină. Pielea lor semăna cu blana pumei, parțial sfâșiată, însângerată pe porțiunile cu piele.

Se rezemă de perete ca să poată să-și facă vocea să sune mai tare, să poată fi auzită.

— Trebuie să ajungă la copii, copiii mei, sunt ascunși, trebuie să se ducă acasă la mine, vă rog!

— Zice că e posibil ca intrusul să o fi urmărit, spuse femeia la telefon. Dar eu nu văd pe nimeni. Tu vezi pe cineva?

— Nu, pe nimeni, confirmă vecinul.

— E cineva în casa mea, repetă ea.

— Noi nu zărim pe nimeni, însă e greu să vezi ceva pe întuneric, cu toată ninsoarea asta, zise femeia la telefon.

Păreau atât de aproape că vocile lor îi răneau urechile.

— El ți-a făcut... asta? întrebă femeia, privind-o.

— Are de gând să pornească un incendiu. Are de gând să folosească fumul...
— Bărbatul ăsta care a intrat prin efracție a făcut toate – femeia arătă cu un deget spre ea, formând un cerc în aer – *astea*?
— Mă duc să iau trusa de prim ajutor, zise vecinul. Caută pe Google hipotermie, bine? Vezi ce-ar trebui să facem.
— Vă pun pe difuzor, zise femeia la telefon, ca să pot căuta informații despre hipotermie. Să vedem dacă are hipotermie.

Își linse buza și simți gust de iod. Energia frenetică a vecinilor, zăpăceala lor exaltată îi sporiră senzația de epuizare, nevoia de somn.
— Mi-am ascuns copiii, îi zise femeii. I-am ascuns de Ungher. Bărbatul din colț.
— Ați auzit asta? zise femeia spre telefonul pe care și tasta în același timp. Vorbește aiurea, nu mai e în firea ei. Iar fața îi e toată vătămată, ca și cum a lovit-o cineva. Și e desculță. Îmbrăcată într-o haină de blană.
— O haină de blană? se auzi o voce slabă din difuzor.
— Da, îi zise femeia vocii. Pur și simplu și-a făcut apariția într-o haină de blană, dar desculță în zăpadă și bătută măr.
— De unde a venit?
— De acasă, răspunse ea ca de departe, cu un firicel de glas. De acasă!
— Ați auzit asta? Zice că a venit de la ea de acasă.
— Care-i adresa?

Bălmăji adresa și femeia o repetă tare în difuzor.

Vecinul reapăru cu o trusă de prim ajutor, prosoape și o cană aburindă. Smulse telefonul de la soția lui.
— Ascultați, e greu de înțeles ce zice, dar pare să creadă că e cineva străin în casa ei, că persoana aia îi vrea pe copiii ei, care sunt încă acolo.

Ascultă ce i se spunea, apoi o întrebă:

— Câți ani au?

Ea îi răspunse și vecinul transmise mai departe la telefon.

Bărbatul pusese trusa de prim ajutor, prosoapele și cana pe jos, lângă ea. Își înfășură cu grijă un prosop în jurul tăieturii de la mâna stângă. Degetele erau umflate și nu se puteau îndoi. Nu reuși să deschidă fermoarul de la trusa de prim ajutor.

Vecinul părea foarte înalt așa cum stătea în picioare, vorbind la telefon. Femeia se uita din nou cu atenție în întunericul de afară, frângându-și mâinile și trăgând cu ochiul prin geamuri diferite, de parcă priveliștea se putea schimba de la unul la altul.

Își puse mâna netăiată pe cana pe care vecinul o lăsase lângă ea. Căldura ei era miraculoasă. Luă o gură care îi arse gâtlejul și simți un val de recunoștință că simțea ceva cald, că simțea din nou ceva care o alina.

— Tot nu văd pe nimeni, se auzi femeia.

Ea se sili să rostească inteligibil.

— Lasă-mă. Să. Vorbesc. Cu. Ei.

— Vrea să vorbească cu dumneavoastră, zise vecinul la telefon. O să pun telefonul jos, lângă ea, ca s-o puteți auzi mai bine.

— Copiii mei, spuse, cu voce gâjâită. Cinci și opt ani. I-am ascuns de el. A zis că o să pornească un incendiu. Ca să ne scoată fumul afară. Trebuie să ajungeți la casa mea. Să-i ajutați.

— Doamnă? Alo?

— Cinci și opt ani. Are de gând să dea foc. Ajutați-i.

— Vă simțiți în siguranță acolo unde vă aflați acum, doamnă?

Printr-un val de amețeală, zise spre telefon:

— Are de gând să-i scoată cu ajutorul fumului, Ungherul.

Pluti, departe de încăpere. Vecinii erau ridicoli, alergând încolo și încoace. Luă o gură din

băutura fierbinte, apoi încă una. Gustul era atât de prezent. Atât de cald.

— Îmi pare rău, doamnă, nu înțeleg ce ați spus. Vă simțiți bine?

Nu. Sunt lovită și am orbit și picioarele mele vor trebui să fie amputate și nu pot să respir cum trebuie și Ungherul așteaptă să-i mănânce de vii și pielea o să-mi cadă de pe mine și inima mea nu bate egal și creierul mi-e îndesat cu ghemotoace de vată și sunt pe moarte.

Dar când a contat asta? Cunoști placa asta, ai mai fost în această situație. În avion este singurul loc în care se zice: „Puneți-vă măștile cu oxigen înainte de a-i ajuta pe alții." *De cele mai multe ori ești pe acel pat și ei au un bisturiu și răspunsul corect este întotdeauna, fă ce este mai bine pentru copil. Și dacă spui*: „Hei, poate stai un minut, scapă-mă de puțină durere, am câteva întrebări", *sunt încruntate și* „Serios?" *și, în sfârșit*, „Asta nu este recomandabil pentru bebeluș, iubito."

— Scăpați-mi copiii, a spus ea.

Lichidul care ardea era singurul lucru cald din întreaga lume. Singura sursă de confort. Ea a închis ochiul pentru a se odihni puțin.

Delicios.

Vecinul a luat telefonul.

— Mai bine trimiteți și o ambulanță. Se pare că s-a rătăcit prin zăpadă după ce a fost folosită ca sac de box.

Rătăcire. Doar o mică plimbare, o mică excursie. Scufița Roșie urmând poteca forestieră, tra-la-la.

Femeia nu mai era la fereastră, și se aplecă lângă ea, cu brațele pline de prosoape de plajă.

— Internetul spune că ar trebui să dăm jos hainele ude și să te învelim în haine uscate, bine?

Când a dat din cap, era plină de apă care mergea dintr-o parte în alta.

Întinse din nou mâna spre telefon, dar apoi văzu că mâna ei era înfășurată cu un prosop. Sângele era atât de strălucitor în acest loc alb. Țesătura era roșie. Sângele de pe brațul ei era uscat în dungi maro noroios. Își întoarse brațul spre dreapta și spre stânga, uluită.
— O să dorm puțin, i-a spus femeii.
— Sângerează, da. Toate umflate, a spus vecinul, apoi a ascultat înainte de a anunța: Spun că sunt pe drum.
— Unde?
— Aici.
— Dragă, nu mă lași să te schimb în ceva uscat? întrebă femeia. Haina este udă.
— Nu! Nu! Du-te la mine acasă.

Vocea ei era departe.
— Vrea să mergeți acasă la ea, spuse vecinul la telefon.
— Vor merge la ambele case, îi relată el, după ce ascultă la telefon. Și aici, și la casa ta.
— Și zăpada? întrebă femeia. Pot să ajungă aici?
— Ah, da... asta! Cum rămâne cu viscolul? Locuim într-un cartier rezidențial închis și pe drumul privat încă nu s-a intrat cu plugul.

În ciuda panicii și agitației vecinului, auzi răsunând o notă de mândrie în glasul lui când zise „cartier rezidențial închis", „drum privat".

Femeia trăgea ușor de nasturii hainei, iar ea îi dădu mâna la o parte. Vărsă o parte din lichidul fierbinte din cană pe pardoseală.
— Bine, zise femeia, ridicând mâinile ca pentru a se preda.

Apoi îi spuse bărbatului:
— Nu vrea să mă lase s-o ajut.

Luminile pulsau și mai aprins acum și își închise din nou ochiul teafăr ca să le facă să se oprească, pentru a-și oferi un mic răgaz de la cât de prezenți, de vibranți erau oamenii aceia.
— Au spus că se vor descurca să treacă prin zăpadă, se auzi vecinul. Au zis că știu unde e casa

ta. Au zis că au mai fost acolo.

Bineînțeles că își amintesc casa. Bineînțeles că da.

— De ce ați mai fost acolo? întrebă vecinul încet la telefon. Tăcu un pic. Bine. Fie, nu-mi spuneți. M-am gândit doar că ar putea fi relevant.

Pardoseala era atât de comodă. Își trecu mâna de-a lungul dungilor de chit, toate pătratele atât de liniștitor de egale.

Stai. Nu aici ar trebui să fii. Trebuie să te ridici, să te duci acasă. Pentru că... pentru că ceva.

Puse jos cana. Încercă să se ridice în picioare. Picioarele nu vrură s-o asculte. Haina era foarte grea. I se răsucea în jurul picioarelor.

— Hei! îi strigă vecinul. Liniștește-te! Relaxează-te. Cuvintele împunseră ceva dureros la baza gâtului ei, stârniră o mânie care o făcu să se chinuie cu și mai multă încăpățânare, cu labele picioarelor pline de sânge uscat puse acum pe pardoseală.

— Stai jos!

— Trebuie să...

Ce trebuie să faci? Ceva important Ai întârziat, ai întârziat la o întâlnire foarte importantă.

Încercă să facă un pas. Picioarele începură să-i cedeze.

Vecinul se repezi s-o sprijine. Telefonul căzu cu zgomot pe jos.

— Mă ajuți un pic aici? îi zise el soției, strâmbându-se.

Femeia veni repede de la locul ei de pază de la fereastră și îl ajută să o așeze.

— Nu văd nimic în partea aia, bine? îi spuse. Nici fum, nici foc, pe nimeni ținându-se după tine, bine?

Ea se lăsă moale lângă perete. Femeia îi dădu cana și bău din ea până o goli.

Atât de cald că ardea.

Ești în viață. Asta este real.

— Hei, pocni femeia din degete în fața ei. Hei! Nu cred c-ar trebui să adormi.

— *Hei* e pentru cai, o mustră pe femeie, folosind tonul bunicii ei.

Vecinul luă din nou telefonul de jos.

— Da, sunt încă aici, scuze. Mi-a căzut telefonul, începe să o ia razna. Vrea să încerce să iasă în zăpadă să ajungă la copiii ei. Isterică, înțelegeți?

— Pe site-ul WebMD zice că trebuie să te încălzim, spuse femeia. Măcar lasă-mă să te învelesc pe picioare.

Ea încuviință. *Pleosc, fleoșc,* făcu apa din capul ei.

Femeia șovăi un pic înainte de a-i atinge pielea sfâșiată și pătată, apoi îi înfășură un prosop de plajă în jurul labelor picioarelor – cu flori roz și portocalii din Hawaii.

Privi în jur la gresia albă, pereții albi, chipurile albe. Sângele roșu ce devenea maro.

— Ăsta e un spital? o întrebă pe femeia care-i înfășură în ceva picioarele.

— Nu. Suntem vecinii tăi. Ai venit la noi după ajutor.

— Nu, oftă ea. Nu vă cunosc. Nu vă cunosc deloc.

19

Bărbatul și femeia erau când roșii, când albaștri, în lumina colorată intermitentă ce pătrundea pe ferestre. Auzi voci agitate, văzu mâini ce fluturau ca niște păsări. Bău cu înghițituri mici din cana care îi fusese umplută din nou, iar căldura lichidului i se păru imposibil de frumoasă.

— Și *apoi* a zis că el o urmărise, dar noi n-am zărit nimic.

— Iar *pe urmă* a spus că e fum, dar noi n-am văzut niciun fum.

— A zis că cei mici se ascund, că ea i-a ascuns.

— N-a vrut să ne lase să-i dăm jos haina, cu toate că e udă. N-a vrut să ne lase s-o ajutăm. Probabil e hipotermică.

— La telefon ni s-a spus că ați mai fost la ea acasă.

— Vedeți? Nu arată ca și cum a lovit-o cineva în față? Cu ochiul ăla umflat tot?

— Poate c-a fost soțul ei. Nu e mereu soțul?

— N-a fost soțul ei, spuse o voce nouă.

Se întoarse ușor și văzu un polițist. Acesta se lăsă pe vine lângă ea.

— Sunteți bine, doamnă? Cum vă simțiți?

Era tânăr, iar ea clipi pentru a-l face mai în vârstă.

— Am ceva în ochi, îi zise.

— Mda, sunteți lovită zdravăn, spuse polițistul cu înfățișare de puști, încuviințând.

— Copiii mei?

Din lumina puternică de la intrare își făcu apariția un alt polițist, având în spate efectele luminoase roșu-albastre. Se lăsă și el pe vine lângă ea. Era același lucru pe care îl făcea și ea cu copiii. „Punerea la nivelul lor”, așa numeau asta cărțile de parenting.

— Vă aduceți aminte de mine, doamnă?

Se uită în ochii albaștri, calmi, de deasupra măștii albastre. Observă părul blond, care începea să încărunțească.

— Domnule sergent...

— Ambulanța e pe drum.

— Trebuie să merg acasă..., murmură.

— Credeți că puteți să vorbiți un pic mai tare? spuse sergentul, aplecându-se spre ea.

— Copiii mei.

— Da, am trimis o mașină la locuința dumneavoastră. Ziceți că a intrat cineva prin efracție, corect?

Vecinii începură să vorbească în același timp.

— Asta a spus! Că cineva a intrat în casă...

— Că cineva vrea să pună mâna pe copiii ei, așa a zis, și că i-a ascuns fiindcă el avea de gând să...

Sergentul ridică o mână, cu un gest exersat însemnând „stop”, ca și cum dirija traficul.

— Doamnă, lăsați-o pe ea să vorbească. Așadar, cineva a intrat în casă, corect? zise cu voce calmă.

Ea aprobă.

— Un bărbat. Eu m-am ascuns... m-am ascuns cu copiii.

— Bine. Bărbatul ăsta era înarmat?

— Avea ceva.

Puse cana jos lângă ea și își ținu mâinile la o distantă de 15 centimetri.

— Cam... Cam atât de mare. El... Scotea un zgomot... Era... ceva flexibil.

Imită mișcarea Ungherului, felul în care se lovise cu arma aceea peste palmă.

— Cum poate o armă să fie flexibilă? întrebă femeia, iar vecinul îi zise să tacă.

— Vreo armă de foc?

— Ce?

— Bărbatul ăsta avea vreo armă de foc?

— Nu. Nu știu.

— N-ați văzut vreo armă de foc? Vreun cuțit?

— Nu.

— Și există vreun mod în care colegii mei pot intra în casă? Vreo cheie sub covoraș sau ceva de genul ăsta care să le permită accesul mai ușor?
— În pietroi, răspunse.
— Poftim?
— Pietroiul. Dar totul e acoperit de zăpadă.
— Nu înțeleg, doamnă, zise sergentul.

Își simțea capul greu. Închise ochiul.

— Doamnă?

Se auzi un pârâit zgomotos de la stația lui radio, un bip, cuvinte neclare.

Foarte obosită, mi-e foarte frig și-s foarte obosită.

— Aveți o pătură pe care putem să o folosim? îi întrebă sergentul pe vecini. Trebuie s-o scoatem din chestia asta udă, s-o încălzim. Sunt niște accidente grave pe șosele. Iar din cauza noului val epidemic, toată lumea are personal mai puțin. O să dureze un pic până ajunge ambulanța.
— Am încercat s-o ajut să se schimbe, n-a vrut să mă lase.
— E în regulă. Vom încerca noi acum, bine?
— Noi i-am dat ceva cald de băut, le zise vecinul.
— Bine. Aveți pături electrice, recipiente pentru apă caldă, ceva de genul ăsta?
— Cred că avem un recipient pentru apă caldă pe undeva.
— Aduceți-l. Apă caldă, dar de la robinet, nu clocotită. Nu vrem să o opărim, bine?
— Bine.
— Haideți să vă scoatem din haina asta.

Simți mâini pe ea, chinuindu-se cu nasturii de la haină, iar mișcarea lor nepoftită o sili să se zbată și să lovească în mâinile care o apăsau pe piept, picioare, șolduri.

— Nu! Nu!
— Liniștiți-vă, încercăm să vă ajutăm, nu vă putem încălzi cu haina asta udă pe dumneavoastră. Doamnă, calmați-vă.

Se zbătu orbește, dădu în ceva moale.

— Fir-ar... doar... țineți-o de mâini, bine?

Aerul i se strecură în jos pe piept pe măsură ce îi descheiau haina. Polițiștii dădură haina la o parte și apoi își ridicară mâinile de pe ea când văzură trupul gol, sânii, abdomenul, picioarele, semnele albe simetrice ce se întindeau în formă de fluture de la vintre la buric. Ea se zbătu, încercă să țipe, dar nu reuși decât să icnească, iar și iar.

Văzu linoleumul. Încercă să-și tragă brațele și picioarele cât mai aproape de trunchi, pentru a-și proteja locurile moi.

Ai alergat tocmai până aici, ai făcut toate astea și se întâmplă oricum. Te-a prins oricum, asta e ce s-a întâmplat.

Începu să plângă, să plângă în hohote, și sarea o ustură.

Asta e o morgă. Cu gresie albă, lumină puternică, și tu ești pe o masă și ți-au tăiat pielea cu foarfecele, să vadă ce te-a făcut să nu mai trăiești.

— Ce... Ce faceți? femeia părea șocată.

Niște mâini au eliberat-o și reuși, în sfârșit, să se ghemuiască total, ca o minge, cu fruntea pe genunchi, culcată pe-o parte pe haina întinsă.

— Doar încercăm s-o ajutăm. Să se usuce. Să-i dăm haina jos.

— Poftim, zise femeia. Dumnezeule, acoperiți-o. E numai piele și os, adăugă ea cu îngrijorare.

O țesătură îi acoperi trupul gol, până peste față. Deschise ochiul și văzu o pătură roz, gresie albă.

— Hei, puteți să ne acordați un pic de intimitate? Vedeți că e speriată. Mă lăsați pe mine s-o ajut?

— Noi o ajutăm. Trebuie să vorbim cu ea.

— Sigur, îmi cer scuze, n-am vrut să insinuez nimic. Doar că, poate, s-ar simți mai... În largul ei? Să o ajute o femeie? Doar un minut?

— Bine. Un minut.

Femeia se așeză lângă ea, în timp ce mătasea roz a halatului i se îmbiba cu sânge.

— Hei, au plecat deocamdată. Un pic de intimitate, nu-i așa? Hai să te îmbraci, ce zici?
— Halatul... halatul tău. Sângele.
— O, nu-i nicio problemă.

Femeia își feri privirea.

— Bărbații, spuse. Ei nu gândesc. Ajută, auzi la ei! Aș fi la fel de speriată ca tine dacă m-ar dezbrăca așa. Aș vrea să mă lași să iau haina aia udă de pe tine, în primul rând. Am un pulover, pantaloni de trening, șosete. O să fie de ajutor. N-o să câștigi vreun concurs de frumusețe, dar ar trebui să-ți țină de cald.

O lăsă pe femeie s-o ajute să se ridice în capul oaselor și să-i pună un pulover imens cu nasturi. Îi trase ușurel în sus niște pantaloni de trening cu cordon reglabil, îi puse niște șosete mari, flaușate, peste picioarele umflate. Nu putu să simtă nimic din toate astea, căci pielea îi era, în sfârșit, complet amorțită.

— Ești bolnavă?
— Nu.
— Doar că... scumpo, ești atât de slabă. Iar pielea ta! E ceva... e ceva ce vrei să-mi spui? Te simți în siguranță acasă?

Își înăbuși râsul, simți din nou gust de sânge.

— Ați terminat acolo?
— De ce erai dezbrăcată? o întrebă femeia în șoaptă.
— Ca să-mi fie cald.

Femeia îi aruncă o privire fugară, în care se citea mila.

Polițiștii își făcură iar apariția, o apucară de coate ca să o ajute să se mute pe un scaun care nu fusese acolo înainte. Mâna îi era pansată cu tifon, în poală avea un recipient cu apă caldă. O pătură îi înconjura umerii. Înghiți ultimele guri din băutura caldă și își aduse aminte că iroseau timp.

— Trebuie să plecăm, zise ea, cu respirație șuierătoare.

Stația de emisie-recepție se trezi la viață.

— Suntem la casă, domnule sergent. Nu sunt vehicule. Nu sunt urme de anvelope. Nu sunt urme de pași, cu excepția unora care traversează aleea pentru mașină în spatele casei, cel mai probabil ale femeii, pentru că se îndreaptă în direcția voastră. În casă e întuneric. Avem undă verde să intrăm?
— O clipă, zise polițistul tinerel în aparat.
— Bine, spuse sergentul. Sunteți un pic mai bine acum? Arătați un pic mai bine. Ne pare rău dacă v-am speriat. Încercam doar să vă ajutăm să vă încălziți, bine? Erați cât pe ce să vă pierdeți cunoștința. Sunteți OK? Credeți că ne puteți ajuta?

Ea încuviință.

— Așadar, există o cheie undeva?
— În pietroi, sub zăpadă.
— Doamnă, ați mai spus asta, dar nu are sens, înțelegeți?
— Pun pariu că vorbește despre una dintre chestiile alea în care se ascund chei! interveni femeia. Care seamănă cu o piatră, dar e din plastic? Au în ele un mic compartiment de depozitare? În care ascunzi cheia?
— La așa ceva vă referiți? o întrebă polițistul tinerel.

Ea înclină din capul pe care-l simțea foarte greu din cauza creierului lichefiat.

— Unde este?
— Lângă ușa de la intrare. În partea stângă.
— Biiine, doamnă, zise sergentul.
— Sunt prea multe uși, murmură ea. Fiecare încăpere are foarte multe uși și lui nu i-a plăcut asta.

Sergentul se îndepărtă în lumina puternică din casă, vorbind cu cine o fi fost la celălalt capăt al legăturii radio stabilite prin stație.

— Nu sunt urme de anvelope, hmm? îi spuse vecinul polițistului tinerel. Nici urme de pași în afară de ai ei? Ce credeți că înseamnă asta?

Polițistul tinerel îl ignoră.

— Intrusul v-a rănit? o întrebă el.

Ea scutură din cap.
— Cum v-ați rănit?
— Zăpada, gheața. Își trecu ușurel limba peste buze. Cred că am mâncat sânge.

Trei perechi de ochi se uitară lung la ea. De fiecare dată când clipea din ochiul teafăr, cel vătămat încerca și el să clipească, iar durerea o săgeta pe față atât de adânc, încât era sigură că vătămarea era ireparabilă.

Sergentul reveni, rămânând în picioare lângă polițistul tinerel.
— Doamnă, colegii mei sunt în casă. Au cercetat locul. Nu pare să fie niciun intrus.
— Incendiu?
— Nu.
— Copiii mei?
— Încă nu i-au găsit. Dar ați zis că se ascund. Unde sunt?
— În spatele peretelui, răspunse.
— Dumneavoastră... v-ați pus copiii în spatele unui perete?
— Da, în ascunzătoare.

La intrare se făcu liniște. Cuvintele ei răsunaseră cu ecou, ca într-un canion, iar acum toată lumea era atât de nemișcată și tăcută, încât i se păru că îi țiuie urechile.
— Nu înțeleg, zise sergentul.
— În spatele șemineului. În birou, i-am lăsat acolo.
— Sunt bine? o întrebă el.

Simți că îi vine să plângă și încercă să se abțină, dar lacrimile o înțepau prin pleoapa umflată și însângerată, scurgându-i-se în craniul crăpat. Se șterse de ele cu mâna care nu era înfășurată în tifon.
— Sunt foarte mici, bolborosi.
— Erau bine când i-ați lăsat acolo?

Se gândi la obrazul moale al fiului ei când s-a lovit de podea, la capul fiicei ei când s-a lovit de cărămidă. La degetele mititele pe care a trebuit să

le îndepărteze cu forța. Se înecă de plâns și muci la această amintire.
— Erau atât de speriați, atât de speriați!

Fața sergentului era acum la același nivel cu a ei. Stătea într-un genunchi, ca un jucător de fotbal în grămadă.
— Am nevoie să vă concentrați, zise el cu blândețe. Trebuie să știu unde se află exact copiii dumneavoastră.
— Capul meu, îi răspunse. S-a stricat ceva.
— Spuneți-mi pur și simplu ce puteți.
— E un tip foarte, foarte solid, managerul de la cafenea. A zis că suntem delicioși. A zis că o să ne găsească.
— Bine, în regulă. Asta este... de ajutor. Acum, unde sunt copiii?
— În birou. Panoul lambrisat de jos, din dreapta. Se deschide dacă e apăsat în locul care trebuie. O ușă secretă.
— Spune-le, i se adresă sergentul polițistului tinerel, care dădu mai departe informația prin stația de emisie-recepție.

Aparatul pârâia și bipăia, transmițând instrucțiuni de la unii la alții.

Chiar și în genunchi, postura sergentului era hotărâtă. Se minună de felul în care marginile uniformei lui călcate și apretate rămâneau atât de rigide pe sub haină. Ochii lui erau albaștri și inexpresivi, fixați asupra ei, până când ea își închise ochiul teafăr și se pierdu în lumea ei.

Polițistul tinerel îi șopti ceva sergentului.
— Doamnă, zise el, scuturând-o ușor de umăr, ca pentru a o trezi. Oamenii mei nu găsesc vreo deschizătură. Nici vreo cameră secretă. I-au strigat pe copii. Nimic. Unde sunt?

Da, erau copii curajoși, copii cuminți. Încă se ascundeau. Se ascundeau de toate glasurile alea bărbătești care îi chemau. „Să nu ieșiți de aici nici măcar pentru mama, nici măcar dacă o auziți pe mami că țipă și e omorâtă. Să nu ieșiți decât dacă e

fum, foc. Mami o să vină la voi! Mami o să deschidă panoul!” Nu asta era ceea ce le spusese?

Asta trebuie să fie, căci altfel...

Icni, îngrețoșată din cauza panicii.

Și dacă? Dacă nu pot să-i găsească pentru că i-a luat el?

Sergentul o tamponă ușor pe față cu un prosop. Vocea îi era încordată când o întrebă încet:

— Doamnă, le-ați făcut ceva?

Gândurile i se îndesiră. Le dăduse degetele la o parte de pe brațele ei, de pe halat. Își împinsese fiul de căzuse pe jos, în praf. Își împinsese fiica până se lovise de cărămida hornului. Praf și poc.

Cum de-a știut? Cum de-a știut asta?

— Eu nu...

— Le-ați făcut vreun rău?

Era atât de liniște în cameră, iar vocea sergentului era atât de joasă, că până și pereții părură să se încline spre ei, ascultând.

Își atinse buza umflată și degetul lăsă în urmă o adâncitură. O simți umplându-se încet la loc, ca și cum fața îi era făcută din nisip și apă de mare.

Sergentul ăsta avea copii? Data trecută, prima oară când l-ai întâlnit, nu a zis că are copii? Nu oferise această informație, nu zisese: „Îmi pare foarte, foarte rău, eu însumi sunt tată”?

Dacă era și el tată, ar ști cât de ridicolă era această întrebare. Bineînțeles că le făcuse rău. Nu doar în seara asta, înfuriată și speriată că nu o vor lăsa să-i ajute, nu. Le făcuse rău într-un milion de moduri accidentale, împiedicate, nerăbdătoare.

Ești o mamă groaznică.

Atunci când își lăsase fiica pe masa de înfășat și bebelușul alunecase de pe ea, de se alesese cu tăietura aia la cap în urma căreia a rămas o cicatrice chiar sub sprânceană. Atunci când îl călcase pe fiul ei pe degetul mic de la picior și-l rupsese, de-a trebuit să-l prindă cu bandă adezivă de cel alăturat ca să se vindece. Atunci când o alinta pe fetiță și s-a ridicat în picioare, smulgând

un mic smoc din părul copilei, care i se prinsese cumva în jurul nasturelui de la cămașă. Încă mai auzea țipătul ăla.

O *mamă groaznică, groaznică.*

Apoi mai erau nenumăratele răniri pe care ei i le cauzaseră. Unghia de bebeluș care i-a zgâriat retina suficient de adânc încât să vadă încețoșat luni întregi. Lovitura cu piciorul în bărbie care a făcut-o să-și muște limba atât de tare, că rămăsese fără o mică bucată din ea. Sarcina, lunile de vomitat, constipație, crampe. Nașterea, să fie spintecată și cusută la loc și să rămână cu mușchii atât de rupți de nu putea să-și controleze intestinele, atât de deteriorați de intestinul i se ițea prin stomac, rotund și dureros, de a fost nevoie să fie tăiată ca să i-l pună ca lumea la loc înăuntru. Lipsa de somn care o făcea să spună: „Acum înțeleg de ce privarea de somn este considerată tortură. Acum înțeleg de ce își pierd oamenii mințile”.

Nu se termina niciodată.

Nu ești o mamă bună.

— Nu i-am rănit niciodată intenționat, zise, plângând încetișor.

— Bineînțeles că nu, răspunse sergentul, cu glas scăzut și ușor arțăgos. Dar i-ați ascuns? În peretele casei?

— Da. Da!

— Ce părere aveți de asta? spuse el. Ce-ar fi să vă luăm în mașina noastră, să mergem cu toții acasă la dumneavoastră și acolo puteți să ne arătați unde sunt? Iar pe urmă o să vă ducem la ambulanța aia? Putem să facem asta?

Ea simți un val de ușurare.

— Asta e tot ce am vrut.

— După perete? îi șopti vecinul cu voce tare soției sale.

Dintr-o singură mișcare, sergentul o ridică de pe scaun. Cu un braț pe sub genunchii ei îndoiți, cu celălalt pe după umeri. Instinctiv, își încolăci

brațele pe după gâtul lui ca să-și sprijine greutatea, apoi și le trase protector înapoi la piept, gestul fiind prea ciudat de romantic.

Vecinii se dădură mai în spate spre interiorul casei, cu fețe lungi și palide de uimire.

— Deschide ușa, zise sergentul, iar polițistul tinerel o ținu deschisă.

— Vă mulțumesc, strigă ea spre vecini când sergentul se întoarse într-o parte ca să aibă loc pe ușă cu ea în brațe. Vă mulțumesc.

Polițistul tinerel îi urmă afară în viscol.

— O, Doamne, spuse femeia, a cărei voce se estompă în urma lor, dispărând când polițistul închise ușa. O, Doamne.

20

Vehiculul nu era o mașină de poliție, ci o camionetă mare, albă, cu efecte luminoase pe parbriz, ce își aruncau culorile alternativ pe zăpadă, până când sergentul le stinse. Drumul nu era curățat cu plugul și anvelopele aruncau zăpada în sus pe geamuri în timp ce mergeau. Ajunseră aproape imediat pe aleea pentru mașină de la casa ei, înaintând încet printre semnele reflectorizante lăsate de plug, ce se ițeau prin nămeți, până când opriră lângă garaj.

Sergentul o luă din nou în brațe ca un bărbat pe cale să-și treacă mireasa peste prag. Ameți în timp ce o purta până la ușă, cu polițistul tinerel ținându-se după ei. Înăuntru mai erau încă doi polițiști, care așteptau în hol.

Atât de mulți ochi.

— Pe aici, zise unul dintre polițiștii noi, iar ea fu purtată pe sus prin casă.

Când trecură pe lângă scările abrupte de la bucătărie, îl simți pe sergent șovăind, făcând un pas mare pentru a evita un loc de la baza scărilor, așa cum ocolesc vizitatorii locurile unde trebuie să fi putrezit cadavre sub țărâna din cimitir.

— Aveți nevoie de ajutor, domn' sergent?

— Nu, nu e grea deloc.

Toate luminile din casă erau aprinse. În camera de zi, lumina strălucea puternic când trecură prin ea. Însă în birou era aprinsă doar veioza mică. Soțului ei îi plăcea să lucreze în semiîntuneric, zicea că asta făcea ca imaginile de pe monitor să fie mai clare. Ochii i se îndreptară spre umbrele de la marginile încăperii, căutând orice urmă de mișcare prin colțuri. Vederea îi era atât de limitată, încât fiecare colțișor aflat în întuneric dincolo de raza mică a veiozei vibra, viu și amenințător.

— Vedeți? Vedeți aici? Nimic.

Unul dintre bărbați avea o lanternă și apăsa pe panouri lambrisate diferite, într-o manieră dură și lipsită de răbdare.

— Biiine, doamnă.

Sergentul o lăsă lângă perete, iar genunchii i se înmuiară, îndoindu-se încet până când se așeză pe podea. El dădu din cap spre un polițist care își ținea telefonul ridicat. Lumina de la acesta era atât de puternică pentru ochiul ei teafăr, încât tresări.

— Sunteți pregătită, doamnă? Da? Așa... doamnă, ce-ar fi să ne arătați unde i-ați pus pe copii. Puteți să ne arătați asta?

Ea se mișcă greoi pentru a se poziționa în fața panoului lambrisat. Îi fu greu să găsească locul exact cu degetele ei încă amorțite și cu mâna rănită bandajată. Își scutură mâna bună, încercă din nou. Își trecu vârful degetelor pe lângă margine până simți adâncitura din lemn care indica locul cu pricina, împinse.

Ușa de la ascunzătoare se deschise spre interiorul acesteia. Polițiștii se împinseră în spatele ei ca să se uite, unul zicând încet:

— Ca să vezi!

Ea își vârî capul în golul întunecos.

— Dragilor? E totul în regulă, poliția este aici, veniți...

Înainte să apuce să termine de vorbit, fu împinsă tare la o parte, ceea ce îi smulse un scâncet de durere din gâtul strangulat de uimire. Sergentul și polițistul cu lanterna aprinsă la telefon se interpuseră imediat între ea și panou, iar ea căzu pe spate, simțindu-și gamba zdrobită sub presiunea unui picior de-al lor când se puseră în patru labe ca să se uite prin ușa secretă. Își folosi antebrațele ca să-și tragă corpul departe de picioarele lor grele, încâlcite, încălțate cu ghete. Sergentul ținea o lanternă mare, neagră, îndreptând lumina în și împrejurul ascunzătorii.

Atunci se produse un *clic* care uni laolaltă în creierul ei umflat toate micile bucăți de puzzle.

Ei cred că i-ai rănit Ei cred că i-ai îngropat în perete.

Închise ochii. Înghiți cu putere.

Dar n-ai făcut asta. Ei o să fie acolo și vor fi bine. Nu-i așa?

Îi vuia capul. Creierul ei era ca un jeleu. Străfulgerarea de lumină a lanternei încolo și încoace îi provoca durere.

Te-au împins la o parte ca să nu contaminezi locul faptei. Nu așa se întâmplă?

Însă copiii trebuie să fie bine. I-ai văzut și erau bine? Fața fiului tău în praf, capul fiicei tale pe cărămidă, dar s-au ridicat de jos. Indiferent de câte ori ți-ai ieșit din fire, i-ai pus în pătuț și ai plecat de acolo și ți-ai acoperit urechile ca să-ți oferi un moment de pauză, niciodată nu ai...

Nu vru să părăsească acel moment. Acela în care nu știa. Era mult mai bine să nu știe. Să-si închidă ochii, să se adâncească în oftatul de epuizare al creierului ei. Să nu știe dacă făcuse ceva irevocabil. Să nu știe dacă fuseseră sufocați de trupul mătăhălos al Ungherului. Dispăruți, răniți, suferind chiar în clipa aceea, deoarece ea îi abandonase. Sau îi rănise.

Este vina ta.

Sergentul se împinse mai adânc în ascunzătoare, doar picioarele i se mai vedeau.

— Hei, este totul bine! Puteți veni afară. Este în regulă. Suntem polițiști.

Vocea fetiței se auzi subțire și îndepărtată.

— Mami?

Ușurarea care o cuprinse fu un drog euforic atât de intens, încât crezu că o să adoarmă pe loc acolo, fericită pentru totdeauna.

Sergentul se trase înapoi afară, așezându-se pe vine. Se uită lung la ea.

— Poate că vor ieși dacă vă vor vedea pe dumneavoastră, îi zise.

Nu reuși să vorbească, buzele îi erau prea umflate și răsfrânte. Pielea zgâriată o ustura din cauza lacrimilor pe care nici nu își dăduse seama că le vărsa.

Sergentul îi întinse o mână. O refuză, reușind să înainteze singură, târâș.

Polițiștii se dădură la o parte ca să o lase să treacă, își băgă capul în ascunzătoare. Nu avea o lanternă, nu reuși să vadă nimic.

— E timpul să ieșiți, dragilor, suntem în siguranță acum.

— Mami! Mami!

Se așeză înapoi în cameră și așteptă. Copiii se târâră afară, cu dungi de mizerie pe ei. Fiica ei superbă și radiind în cămașa de noapte roșie. Fiul ei cu burtică rotundă și moale, lipindu-se de ea.

— Bună, le zise. Totul e în regulă acum. Totul e bine.

— Mami, spuse fetița, lăsându-se un pic pe spate și privind-o, arăți *groaznic.*

Ea se întoarse cu fața dinspre ei și vomită pe cel mai frumos covor din casă.

21

Cu două luni înainte, fiul ei se costumase în liliac, iar fiica ei în vrăjitoare. Mersul la colindat de Halloween fusese anulat din cauza pandemiei, așa că s-a inspirat din tradiția Paştelui și a ascuns bomboane în curte. Ea și soțul i-au privit pe copii alergând în jur cu găletușele lor din plastic în formă de dovleac.

— Uite, mami! Uite, tati! țipau ei de fiecare dată când găseau o bomboană.

Băiețelul dădea din brațe pentru a-și întinde aripile de liliac în timp ce alerga, zicând:

— Zbor, zbor!

Fetița mergea târându-și mătura de vrăjitoare între picioare.

— Si eu zbor, și eu zbor! Ca tati! Priviți!

După cină, copiii au răscolit prin prada găsită, au făcut schimb, au mâncat bomboane cât de repede au putut.

— Putem să colindăm așa în fiecare an? a întrebat fetița.

— De ce?

— Nu trebuie să zicem: „Ne dați sau o pățiți”. Nu trebuie să zicem: „Mulțumesc”.

— Astea nu sunt motive întemeiate, a mustrat-o soțul ei. Trebuie să te simți în largul tău când vorbești cu oamenii.

— Credeam că n-avem voie să vorbim cu necunoscuți, a replicat fiica lor.

— Păi, asta așa este. Dar întotdeauna sunteți însoțiți de adulți la colindat, nu? Să vorbești cu adulții e un lucru important de învățat. Nu e bine să fii prea timidă.

— *Mami* este timidă, bombăni fetița.

— Pot să vorbesc cu adulți bine-mersi, a spus ea, simțind o împunsătură de resentiment.

Bineînțeles că fetița spusese ceva legat despre faptul că ea era timidă. Bineînțeles că remarcile soțului din cursul anului trecut se întrețeseau acum în felul în care ea o percepea pe mama ei. Fata înregistrase înclinarea capului lui când zicea, pe un ton critic: „Știi că l-ai întrerupt pe tipul ăla?”, „A fost ciudat că tu n-ai...”, „De ce ești atât de emoționată?” Mici înțepături care arătau incompetența socială a lui mami, o colecție indirectă de dovezi că ea îl înțelesese greșit pe socru, că interpretase greșit situația, reacționase nepotrivit, deoarece asta era ce făcea ea, ce tocmai făcuse, nu înțelegea asta?

Tatăl lui îl lasă singur în pădure iar și iar, dar el încă încearcă să-și găsească drumul înapoi cu ajutorul firimiturilor de pâine.

Când l-a cunoscut pe soțul ei, în ultimul an de facultate, la un curs de desen după model viu, atitudinea lui prietenoasă fățișă, dezinvoltura îi stârniseră interesul. El se simțea atât de în largul său să traseze rotunjimile delicate ale trupurilor dezbrăcate, încât profesorul l-a mustrat pentru că glumea prea des cu modelele. Ea nu reușea niciodată să-și oprească stânjeneala, trebuia să-și imagineze că subiecții erau la fel de neînsuflețiți precum mâinile din lemn pe care le desenaseră în prima săptămână de curs. Însă concentrarea ei tăcută păruse să-l fascineze.

Zâmbetul lui strâmb era minunat când se uita la munca ei.

— Nu cred c-aș putea să desenez ceva atât de bun nici pe departe.

Nu întâlnise niciodată un bărbat care să admită atât de deschis că ea era mai bună la ceva, darămite unul care să pară fericit că lucrurile stăteau așa. Dezinvoltura și aprecierea lui îi aduceau aminte atât de mult de felul în care o făcuse mama ei să se simtă – deșteaptă, specială, capabilă —, încât să se îndrăgostească de el a părut a fi predestinat, o conexiune la ceva elementar

despre care crezuse că a dispărut pentru totdeauna. Mai era și felul în care ochii lui o priveau lung, fără să se mute de la o pată la alta, așa cum era obișnuită. Când le trasa liniile, el le numea – o numea pe *ea* – frumoase.

„Ai făcut tu ceva?”, întrebase el, iar ea simțise prima fisură în căsnicia lor. Acum, de fiecare dată când îi critica purtarea, disperat după aprobarea, dragostea, dezvinovățirea tatălui său, ea simțea o daltă care lovea ușurel, producând fisuri cât firul de păr, slăbind în mod invizibil respectul, cheia de boltă ce susținea tot ce construiseră împreună.

— Știți de ce mi-e dor la colindatul de anul ăsta? îi întrebase ea pe copii.

— Ce?

— Să văd costumele! Și casele decorate! Poate că am putea să dăm o tură cu mașina, să vedem ce-a făcut lumea pentru Halloween?

— Da, mami! Crezi că au scos din nou scheletele?

— Daaa, mai țineți minte asta?

— Și dragonul care scotea fum!

— Așa e. Era o casă care avea un dragon gonflabil mare.

Au urcat în mașină și s-au plimbat încet pe străzile celui mai popular cartier pentru colindat din apropiere. S-au pus la rând la coada de mașini, pline și ele cu copii costumați, cu fețele lipite de geamuri, care se uitau la ornamente.

Pălăria de vrăjitoare a fetiței atingea plafonul mașinii. Fiul lor zâmbea cu dinții lui de liliac-vampir. Le făceau cu mâna oamenilor ce stăteau pe șezlonguri, bine înfofoliți, uitându-se la mașinile cu copii ce treceau prin față.

— Asta a fost o idee bună, a spus soțul ei, fericit că putea să atingă, chiar și tangențial, lumea exterioară. Cum de-ai știut că se întâmplă așa ceva?

— N-am știut. Dar ce altceva să facă oamenii?

— Bine gândit, a zis, zâmbindu-i, și ea și-a reamintit că, în cea mai mare parte a timpului, așa era el. În cea mai mare parte a timpului, exact ca înainte, când se uita la ea, știa că el o considera deșteaptă, și amuzantă, și creativă.

Fetița a zărit un grup de vrăjitoare cu șosete în dungi și pălării ascuțite, pe post de sperietori, puse în jurul unui foc fals, cu niște ceață artificială care li se ridica de jos, de la picioare.

— Uitați-vă! Vrăjitoare ca mine!

— O, da, a zis soțul. Aia clar e o echipă grozavă. Le cunoști?

Ea a râs zgomotos și l-a tachinat:

— De ce crezi că toate vrăjitoarele se cunosc între ele?

— Tati, există vrăjitoare adevărate? a întrebat fetița.

— Nu, dar cândva lumea credea că există.

— Liliecii există? interveni băiețelul.

— Da.

— Și liliecii-vampir?

— Da. Însă nu trăiesc pe aici. Și beau sânge de animale, nu de oameni.

— Ce scârbos!

— Mda.

— Nici unicornii nu există, dar narvalii există.

— Corect.

— Și Moș Crăciun există?

— Îhm, a mormăit el, nespunând nici da, nici ba.

— Dar fantomele nu există.

— Corect.

— Există dragoni?

— Nu, nu există dragoni.

— Dar dinozauri există!

— Ei au existat.

— Si au lăsat în urmă oase.

— Da.

— Dar nu există oase de dragon.

— Corect.

Copiii s-au gândit la asta.

— E complicat, a spus fetița.
— Da, este, a încuviințat el. Întotdeauna am crezut că s-ar putea ca, demult de tot, oamenii să fi găsit oase de dinozauri și să fi născocit dragonii ca să le explice.
— La anul am de gând să fiu dragon, a spus fiul lor. Vreau să scot foc pe nări.

Băiețelul a scos un răcnet, prefăcându-se că scuipă flăcări invizibile.
— Câh, mami, mă scuipă!
— N-o scuipa pe sora ta. Oricum, acum ești liliac, ți-aduci aminte? Liliecii nu pot să scuipe.
— Pe bune?
— Ai văzut vreodată un liliac care să scuipe?
— Nu.
— Ei, păi, vezi...
— Doar pentru că n-ai văzut ceva nu înseamnă că nu există, a spus fetița.
— Adevărat, a recunoscut ea. Ești prea deșteaptă pentru mine.
— Nu poți să vezi gravitația, a adăugat.
— Sau aerul! a strigat băiețelul.
— Așa este. Și nici iubirea nu o poți vedea, a zis soțul ei.
— Ba cum să nu poți, i-a replicat ea, iar când el i-a zâmbit, l-a strâns ușor de mână. A simțit cum o ruptură micuță s-a reparat.

Pe când se întorceau acasă în înseratul timpuriu de toamnă, a început să ningă. Acum, soțul ei era cel lipit de geamul mașinii, plin de entuziasm.
— Ia uitați-vă! Ia uitați-vă! Toți arțarii sunt atât de roșii acum, iar cu zăpadă pe ei? De-aș putea să fac niște fotografii cu asta – oho! Alea se vând cel mai bine, pozele cu frunziș de toamnă. Și mai ales dacă iese soarele și le luminează exact cum trebuie! Ce părere ai? Ți-e OK să-i distrezi pe copii singură mâine? Fiindcă trebuie să plec înainte de ora 5 ca să fiu în aer pe când se luminează de ziuă.

— Sigur. Bineînțeles. Mâine ar trebui să fie vreme frumoasă.
— Ține-mi pumnii!

Soțul ei ridică o mână strânsă în pumn în oglinda retrovizoare, zâmbi când copiii făcură la fel, ridicându-si mâinile ca el să vadă.

Când au ajuns acasă, el și-a încărcat mașina cu aparate de fotografiat, echipament foto și mâncare, pregătindu-se pentru o plecare înaintea ivirii zorilor.

S-a băgat în pat înainte ca ea să apuce să-i dezbrace, cu greu, pe copii de costume.

Când i-a spus fetiței că era timpul să pună deoparte pălăria de vrăjitoare, ca să facă baie, ea a țipat: „Nu vreau!”, a fluturat din mânuța cu palma deschisă și a lovit-o în bărbie.

A pedepsit-o cu o pauză obligatorie ca să se liniștească, izbită de cât de mult semănase fata cu bunicul ei în acel moment.
— E greu când se termină ceva, i-a spus, în timp ce copila se smiorcăia plină de regrete, frecându-și fruntea de umărul mamei. E dificil când se termină ceva distractiv. Dar asta nu e motiv să rănești pe cineva. Mai ales pe mama ta. Familia ta. Familia ta e echipa ta.
— Îmi pare rău, mami.
— Știu, îngerașule.

Le-a citit din *Pânza lui Charlotte.*
— Chiar o să taie porcul, mami? Chiar au de gând să-l mănânce?
— Noi mâncăm porc.
— Nu mâncăm porci vorbitori.
— Foarte adevărat.
— Dar ei o să-l mănânce pe Wilbur, mami?

Energia în exces dată de zahăr se evaporase, hiperactivitatea indusă de sărbătoare transformându-se în oboseală. Se uitau la ea cu ochi mari, îngrijorați pentru sărmanul porc vesel și minunat.

— O, scumpule, sunt sigură că nu vor mânca porcul.
— Charlotte nu va permite să se întâmple așa ceva, a spus cu tărie fetița. Charlotte o să-l ajute să trăiască veșnic.
— Nimic nu trăiește veșnic, le-a spus. Asta face ca lucrurile vii să fie speciale. Dar Charlotte e isteață. Va ajuta, cu siguranță va face astfel încât ei să nu-l mănânce pe Wilbur.
— Wilbur-abur-cangur-mugur, făcu o rimă băiețelul, somnoros. Putem să ne luăm un porc vorbitor, mami?
— Îți spun cum facem. Dacă tu găsești unul, îl putem păstra.

După ce i-a învelit, a coborât la parter să încuie și să stingă luminile. Pe întuneric, a văzut că ninsoarea se oprise, că nuanțele de galben și roșu ale frunzelor de toamnă erau acoperite cu un strat subțire de alb. Temperatura scăzuse sub zero. A strâns ușor pumnii, așa cum făcuseră copiii în mașină, ca vremea să rămână frumoasă.

În pat, și-a apropiat încet picioarele până au intrat în cercul de căldură pe care-l făcea întotdeauna soțul ei, și-a lipit fruntea de punctul dintre omoplații lui, locul ei preferat. Când el dormea, când căldura și mirosul lui o învăluiau așa, putea să creadă că, într-o zi, marginile suferinței ei se vor îndulci. Că, într-o bună zi, el va înțelege felul în care distrusese lucrurile, că se va căi pentru că o bănuise pe ea că ar fi indus, cumva, violența socrului, că ea ar fi fost de vină.

La urma urmei, era plină de bucăți sparte care se reparaseră. Chiar dacă se lipiseră laolaltă în unghiuri ciudate. Chiar dacă erau încă sensibile. Spre deosebire de vechiul proverb, nu devenise mai puternică atunci când i se vindecaseră rănile sufletești. Însă, până în acel moment, se lipiseră întotdeauna la loc suficient încât să-i permită să funcționeze.

Iar soțul ei încă nu vorbea cu tatăl lui. Asta trebuia să însemne ceva. Asta trebuia să fie un început.

Mai târziu, când s-a gândit retrospectiv la dimineața aia, ceea ce a chinuit-o cel mai mult a fost cât de fericită fusese să-și audă soțul plecând atunci când încă era întuneric afară.

În fiecare zi, el avea nevoie să simtă că dusese la bun sfârșit ce și-a propus. Altminteri era incapabil să fie în toane bune; totuși, treburile gospodărești cotidiene – rufele, vasele, dereticatul după copii – nu-i satisfăceau setea de „lucruri duse la bun sfârșit”. Nu, fiecare proiect trebuia să fie ceva bine delimitat, dar spectaculos și, lucrul cel mai enervant, trebuia să fie și punctul central al zilei ei. Dacă nu-l ajuta ea să mute grămada de lemne dintr-un loc în altul, să repare ușa aia, să înlocuiască o țiglă crăpată, dacă nu-l ajuta la părțile cele mai plictisitoare ale muncii lui, verificând fotografiile imprimate pe care tocmai le primise, dacă nu le semna cu numele lui când îi zicea fericit: „Tu faci semnătura mea mai bine decât mine!”, atunci el se bosumfla – o dispoziție care putea să dureze zile în sir, afectând orice interacțiune. Bănuia că el își dorea, în principal, ca ea să-i fie aproape, mai mult decât că îi voia ajutorul. Însă nu-i plăcea că treburile casnice încă așteptau și că nu-i mai rămânea decât să le facă singură, odată ce el putea, în sfârșit, să se relaxeze, cu lucrurile duse la bun sfârșit.

Așa că acolo, pe întuneric, s-a ghemuit confortabil în pat, știind că va fi stăpână pe ziua ei. Putea să termine toate treburile astea ce nu erau apreciate cât încă era lumină afară.

Și-a tras mulțumită pătura peste cap, a mormăit un „zbor liniștit!” când el a închis ușa dormitorului. S-a auzit un zgomot înăbușit de la parter și s-a încruntat ușor pentru că el trântise o ușă atât de tare, aducându-și aminte nesfârșitele lui plângeri adresate copiilor: „Nu trântiți ușile, copii,

nu mai fiți atât de zgomotoși, de ce trântiți mereu lucrurile?”

Când s-a trezit iar, afară era lumină. Și-a luat telefonul, a văzut că trecuse de ora 7. Cât timp a stat acolo culcată? Din pat, a tras cu ochiul afară, la frumusețea însorită, glazurată cu zăpadă, a noii zile. Și l-a închipuit pe soțul ei în avionul lui micuț, dând rotocoale în văzduh.

Gândindu-se la cât de groaznic de înghețat trebuie să fie aerul acolo sus, în acea dimensiune diferită, s-a cuibărit mai adânc în așternuturi. A stat un pic pe telefon, delectându-se cu luxul timpului irosit. În cele din urmă, s-a dat jos din pat. S-a spălat pe dinți, și-a făcut duș. S-a îmbrăcat, a început să adune rufe pentru o tură de spălat. N-a îndrăznit să bage capul pe ușă la copii, de teamă să nu-i trezească.

De la începerea carantinei, cu șapte luni înainte, urmată de relaxarea într-o vară fără program și apoi de școala desfășurată parțial la distanță, să fie singură devenise un lucru rar și prețios. Ajunsese să savureze orice fărâmă de liniște. Nu exista niciun singur moment, în ultima vreme, în care să-și amintească să fi fost, fizic, complet singură. În timpul zilei, nu era oră în care membrii familiei ei să nu-i ceară ceva, să tragă de ea, să aibă nevoie de ajutorul ei, ca să „ducă lucrurile la bun sfârșit”, ori să fie alinați, distrați, ajutați sau învățați. De șapte luni, cobora scările și toți ochii se îndreptau la ea, spunând: „Ce ne-ai pregătit pentru astăzi? Îmi trebuie. Am nevoie. Vreau, vreau, vreau”.

Epuizată de constanta încălcare chiar și a ultimului vestigiu al intimității ei, își pusese un zăvor la ușa băii, suficient de sus încât copiii să nu ajungă la el și, din greșeală, să rămână încuiați înăuntru.

Chiar și așa, ei mișunau pe la ușă. „Mami, ce faci acolo?” Își sprijinea capul în palme, zicând: „Ce credeți că fac în baie?” Îi auzea îndepărtându-

se tropăind, apoi soțul ei ciocănea scurt în ușă: „Scumpo, ești bine?” Se uita la telefon. Nu treceau niciodată mai mult de patru minute. Cu ochii închiși, răspundea: „Sunt bine. Ies acum”.

Îndreptându-se spre scări, se gândea că o să aibă toată cafetiera doar pentru ea, că o să scoată vasele curate din mașina de spălat în timp ce se va uita la genul de programe TV care erau plăcerea ei vinovată și pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să le urmărească atunci când soțul ei era în casă. Se întreba dacă i-ar plăcea atât de mult emisiunile alea dacă dezaprobarea lui nu le-ar fi dat atracția lucrului interzis.

— Cum poți să suporți asemenea porcării?

— E doar ceva la care să mă uit cât împăturesc rufele curate, zicea ea, ridicând din umeri.

Nu-i putea explica de ce era fascinată de femeile din aceste emisiuni. Învățaseră de multă vreme valoarea pecuniară exactă a frumuseții lor și, cu toate astea, suprafețele lor atent îngrijite arătau cât de imposibil era să fii mereu în cea mai atractivă și interesantă formă a ta. Înțelegând dimensiunea scenei lor, se poticneau chiar și la cea mai ușoară critică, explodau spectaculos și erau apoi îmbrățișate de un public care experimenta indirect acele crize de nervi distractiv de privit, telespectatorii putând doar să viseze că le-ar fi permis să arate o astfel de furie. Iar când aceste femei deveneau bogate, celebre, îndrăgite, când erau sigure că au pus mâna pe premiul cel mare, atunci soții, iubiții, partenerii le părăseau. De fiecare dată. La urma urmei, bărbații lor nu învățaseră niciodată cum să fie în roluri secundare.

Mai târziu, a ros-o faptul că, în timp ce cobora scările, se gândise la acei soți, acei soți nevolnici de reality-show.

Scena de la baza scărilor de la bucătărie era atât de neobișnuită, încât s-a oprit la jumătate, nedumerită.

— Iubitule?

Soțul ei era pe jos, lângă masa mare din pin pe care o foloseau ca insulă în bucătărie. Era pe-o parte, în poziție fetală, cu mâinile strâns împreunate sub bărbie. Era același fel în care dormea întotdeauna fiul lor, semănând cu un îngeraș care se roagă.

— Ești... ești bine?

Se odihnea pe o pătură pe care n-a recunoscut-o imediat. Era atât de netedă, reflecta atât de limpede lumina venită prin ferestrele bucătăriei, încât a crezut că era mătase. O culoare frumoasă, mai închisă pe margini decât în centru, unde era el. Chiar în afara perimetrului acesteia, i-a zărit telefonul pe pardoseală.

Ecranul era spart. Văzând crăpăturile zimțate ale sticlei distruse, a fost, în sfârșit, capabilă să înțeleagă.

A sunat la 911. A zis „soț", a zis „scări" și „sângerare". I-au spus să nu-l miște. Să oprească sângerarea dacă putea. Sângele adunat într-o baltă în jurul lui pe acea pătură strălucitoare venea de undeva dintre craniu și pardoseală, dar i-a fost teamă că ar putea să-i facă un rău ireparabil dacă i-ar fi ridicat capul. A ținut apăsat un prosop pe părul lui și s-a întins lângă el. Și-a pus brațul peste el în timp ce prosopul se înroșea. I-a spus că totul avea să fie bine, cât se poate de bine, în timp ce simțea sub palmă mișcarea superficială a plămânilor lui.

Paramedicii l-au pus pe o placă din plastic alb. Poliția i-a pus întrebări. Vocile lor ajungeau la ea distorsionate, ca printr-un tunel.

— Nu, n-am văzut cum a căzut. Dormeam. Îmi făceam duș. Mă îmbrăcam. Nu credeam că era încă acasă.

A mers pe lângă soțul ei când au ridicat placa, îndreptându-se spre ambulanță.

— Îmi pare rău, doamnă, nu puteți veni cu noi.

— Dar...

— Asta e regula. Nici măcar membri ai familiei în ambulanță. Și nici în spital n-o să vă lase să intrați. Fără vizitatori.
— Pot să...
— Trebuie să plecăm.
— Vă rog! Lăsați-mă să-mi iau la revedere.

S-a întins după mâna lui, moale și palidă, legată de targă. I-a strâns-o ușurel.

— Te iubesc, i-a spus. Te iubesc.

El a scos o mică bulă de salivă însângerată care s-a spart ca guma de mestecat. Iar apoi a dispărut.

22

Se trezi într-o cameră îngălbenită. Totul era monoton și uniform.

Cineva îi zise că e în siguranță. Știu, după durerea pe care o simțea, că asta era o minciună și închise ochii.

Exista lumina soarelui ce pătrundea pe fereastră. Și agonie. Persoana care vorbea purta uniformă albastră acoperită de un halat galben de unică folosință, iar chipul lui era ascuns sub o mască și o vizieră din plastic. El, sau cineva care suna ca un el, venea și pleca întruna, repetând aceleași lucruri, cuvinte care îi alergau pe trup și dispăreau ca printr-o scurgere, ușor de uitat. *Fractură orbitală*, *bazal, umflătură, intervenție chirurgicală, drenaj, edem, degerătură, copci*, *cicatrice, nutriție, luxație*.

Încăperea se legăna dintr-o parte în alta.

— Unde sunt copiii mei? se auzi întrebând împleticit.

— Nu știu.

— Pot să-i văd?

— Nu sunt permiși vizitatori acum.

Trase de tubul pe care-l avea în mână.

— Hei... doamnă, hei! Nu faceți asta!

— Trebuie să-i găsesc, încercă să spună.

— Doamnă, încetați! O să vă răniți!

— Unde sunt ei?

Smulge, *smulge*, *poc*, *poc.*

Apoi mâini, și piuituri, și întuneric.

Se trezi din nou și îl zări pe sergent așezat pe un scaun lângă pat, uitându-se la televizorul fără sonor montat sus în colț. Apucă de pătură și și-o trase peste piept, simțind încă mâinile lui pe sub haina de blană.

— Unde sunt ei?

Vocea ei îl făcu să tresară. O făcu și pe ea să tresară. Suna de parcă deprinsese obiceiul de a fuma un pachet de țigări pe zi și trecuseră ani buni de când se văzuseră ultima oară.

— Poft... ce?

— Unde sunt copiii mei?

— Mi s-a spus că v-ați trezit. Speram că am putea discuta despre intrarea prin efracție.

— Copiii mei?

— Sunt cu socrul dumneavoastră.

— Nu! Nu! exclamă, cu glas spart.

Încercă să se împingă în sus, să stea mai ridicată în pat. Se uită în jur după telefonul ei, să sune pe cineva, pe oricine altcineva.

— Hei, liniștiți-vă. Sunt bine. O asistentă socială se duce să vadă ce mai fac.

Ea trase de tuburi, auzi declanșându-se un piuit.

— Nu cred c-ar trebui să... doamnă, încetați!

Smulge, *smulge, poc*, *poc.* Mâini, amețeală și întuneric.

Era singură într-o cameră slab luminată. Nu știa unde se află.

Plutește de aici și găsește A.

Se săltă în capul oaselor, își puse picioarele peste marginea patului. Erau înfășurate în tifon, iar labele picioarelor, pansate așa, erau ca niște imenși coconi albi. Se ridică în picioare și apoi se prăbuși. Într-un fel vag, distant, își simți obrazul făcând contact cu pardoseala, cu un trosnet.

Când își deschise ochii, pricepu că se afla pe un pat de spital. Durerea era o chestie vie, care se zvârcolea și se modifica. Fața i se transformase într-o despicătură umflată. Încercă să-și ducă mâna la cap, să și-l atingă, să evalueze vătămarea și descoperi că era legată de pat. Manșete căptușite prinse cu arici îi țineau încheieturile mâinilor lipite de pat. O mână era bandajată. Din braț îi ieșeau

tuburi, încurcate ca o pânză de păianjen sterilă. Nu reușea să ajungă să le smulgă. Putu să ajungă, cu greu, doar la un buton care avea imprimat pe el o femeie în rochie.

— Da? se auzi o voce fără trup.

— Ajutor!

— De ce anume aveți nevoie, doamnă? Ați apăsat butonul pentru apelarea asistentei în caz de urgență.

— Sunt legată! Vă rog să mă ajutați!

— Asta este pentru siguranța dumneavoastră. Ați căzut din pat. Ați tot tras de tuburi. Încercați să vă odihniți.

Se zbătu.

— Încetați, doamnă, doar...

Vocea nu se mai auzi. Se aruncă înainte și înapoi pe pat și obosi așa de repede, încât, până să ajungă asistentele, era nemișcată și slăbită.

— E totul în regulă, doamnă. Ați tot încercat să mergeți și să vă scoateți tuburile. Asta e ca să nu vă răniți.

— Copiii mei?

— Da, v-am spus, sunt cu socrul dumneavoastră.

— Nu, nu.

Începu din nou să se zvârcolească, să tragă de legăturile moi până deveniră dureroase. Și pe urmă fu un chip ascuns de o mască, dispărându-i în pleoape.

Data următoare când înotă până la suprafață și redeveni conștientă, rămase nemișcată. Simțea că era grav rănită. Își aminti vag cuvintele „intervenție chirurgicală". Cuvântul „fractură". Apăsă butonul de apelare a asistentei și, când veni cineva, zise cu voce hârșâită:

— Doare.

— Bine, scumpo, doar apasă aici. Vezi dispozitivul ăsta micuț pe care ți-l pun în mână?

Apăsă un buton rotund, roșu, și prin unul dintre tuburi se produse o mișcare, ca o umflare a

lichidului. Nu fu tocmai o ușurare a durerii, ci un val de nepăsare care făcu ca durerea să o supere un pic mai puțin.
— Când pot să plec?
— Mai ai un pic de stat, scumpo. Dar ești foarte bine. Deja vorbești, deja te aduni, îmi pot da seama. Cel mai important lucru e să te odihnești.

În spital nu se făcea niciodată întuneric. Ziua și noaptea se amestecau laolaltă. Zile sau ore mai târziu, întrebă o altă asistentă:
— De cât timp sunt aici?
— Un pic sub 48 de ore.
— Doar atât?
— Doar atât.

Asistenta își lăsă capul într-o parte. Expresia feței îi era ascunsă în spatele unei măști și a unei viziere. Însă vocea îi era plină de curiozitate.
— Aici scrie că ai fost rănită în timpul unei intrări prin efracție?

Asta este, asta e ce trebuie să le spun. Trebuie să le povestesc despre Ungher.
— Puteți... puteți să anunțați poliția? Trebuie să le spun cine a fost.
— Cine a fost? întrebă asistenta. Cine ți-a făcut asta?

Ea clătină din cap, nu prea reușea să-și adune gândurile din scurgerea care le aspira din capul ei spart.

Ține minte. Ține minte. Nu uita.

Sergentul era din nou pe scaunul de lângă pat. Se uita din nou la televizorul fără sonor montat sus în colț. Ea încercă din nou să se acopere cu pătura, dar de data asta nu putu să-și miște brațele pentru a o face, încheieturile mâinilor făcând să zornăie ușor manșetele care le țineau. Subțirimea cămășii de noapte de spital, strânsoarea legăturilor o făcură să se simtă în același timp expusă și sufocată.

Sergentul ținea strâns în mână niște flori galbene, pe cale să se ofilească.

— Pentru mine? zise ea.
— Hmm? Astea? Da.

Așeză florile pe masa de lângă pat.

Sergentul păru să nu știe unde să se uite. La fel și ea. Rezistă impulsului de a apăsa butonul roșu, temându-se că o să adoarmă iar din cauza senzației de plutire pe care o aducea medicamentul. Ochiul o mânca groaznic, bandajat cu tifonul care era înfășurat în jurul capului, încurcându-i părul.

— Copiii mei... sunt în siguranță? îl întrebă cu vocea ei nouă, hârșâită și îmbătrânită.
— Da.
— Unghe... scuze, bărbatul... s-ar putea să o caute pe fiica mea. S-ar putea ca el...
— Vă rog să vă liniștiți, doamnă. Copiii dumneavoastră sunt în siguranță. Nu e nimeni pe urmele lor.
— Dar el, bărbatul care a intrat prin efracție, o căuta pe fiica mea. Cum puteți ști că ea este în siguranță?

Sergentul oftă adânc, iar ea se văzu așa cum trebuie s-o fi văzut el. Un ochi înfricoșat, celălalt vânăt și nefuncțional. Legată de pat. Rostind cuvintele cu glas dogit și neclar.

— Nu e ca la televizor, doamnă. Infractorii nu se întorc la locul faptei, după victimele care le-au scăpat. Tăcu, părând să-și dea seama, în sinea lui, că asta nu era mereu adevărat. Asta dacă nu cumva persoana asta avea vreun fel de... legătură de familie? Sau una romantică?

Scutură din cap la ideea că ar fi rudă cu Ungherul, că ar fi avut vreo relație amoroasă cu el, iar mișcarea frenetică a capului îi declanșă o spirală de durere în craniu și mai jos, pe gât.

Poate are dreptate. Poate că ei sunt în siguranță. Dar...

— Copiii mei sunt încă la bărbatul acela? întrebă ea.
— Socrul dumneavoastră? Da.

— O să găsesc pe altcineva. O să sun pe altcineva, îmi zăriți telefonul?
— Telefonul dumneavoastră a fost luat ca probă. Bunicul lor a fost singura rudă pe care am reușit s-o găsim în apropiere.
— V-am... v-am spus ce a făcut, nu-i așa? Când am discutat despre căzătura soțului meu?
— Da.
— Și totuși, i-ați dat lui copiii?
— Alternativa este serviciul de protecția copilului.
— Ce?
— Ar sta cu niște străini. Sau într-un centru de plasament. Cel mai probabil, ar fi despărțiți.

Îl văzu pe socrul ei rânjind disprețuitor, îi auzi vocea spunând: „Nu-l mai alinta atâta. Una e ca fata să fie băiețoasă. Dar o să-l sucești și pe el".
— O să găsesc pe cineva, zise.
— Aveți vreo altă rudă de care nu știu?

Și-i închipui pe copii băgați printre mormanele de lucruri abandonate ale tatălui ei.
— În Utah. Dar... O să mă gândesc la cineva.

Avea prieteni, bineînțeles că avea. Însă, în ultimii doi ani, cam întrerupsese comunicarea, fiind acaparată de mutare, boala soacrei, apoi boala întregii lumi, izolarea. Și niciunul dintre prietenii pe care îi mai avea nu locuia în apropiere.

De ce? De ce i-ai lăsat să se îndepărteze de tine? Chiar există cineva de care să fii îndeajuns de apropiată? Care este suficient de aproape încât să-i ia?

Oricine ar fi mai bun decât el.
— E de preferat să fie o rudă, zise el.
— Nu una care să fie periculoasă.

Sergentul oftă iar, într-un mod ce dădea de înțeles că ea se panica inutil, că nu înțelegea lucrurile.
— Doamnă, el neagă că v-ar fi făcut ceva. Dumneavoastră n-ați depus plângere. Iar un bărbat care tocmai a aflat că i-a murit soția? Este de

înțeles că ar putea să se poarte... altfel de cum îi e firea.

— Altfel de cum îi e firea, repetă ea, simțind împunsătura raționamentului lui, corpul ei dat la o parte, împins de sergent în același fel în care o făcuse când deschisese panoul lambrisat.

Simți din nou confuzia dureroasă a acelei realizări: *Ei cred că le-ai făcut rău copiilor*. Și, din nou, înțelegerea: *El nu te crede. Îl crede pe socrul tău. Crede că minți. Sau, cel puțin*, *că exagerezi. Isterică.*

O durea capul și memoria îi juca feste. Totul se amesteca laolaltă, se suprapunea. Sergentul se modifică în trecut, deveni unul dintre bărbații în costum din sala aia de judecată din urmă cu mult timp, una dintre diodele din acel circuit ce zicea: „Ce trebuie să luăm în considerare este vina acestei femei, contribuția ei activă".

— Fiți sigură, continuă el, cu o voce îngăduitoare acum, că suntem conștienți de acuzațiile dumneavoastră și copiii sunt verificați în mod regulat. Cât despre a-i muta de acolo... – își drese glasul, ferindu-și privirea – acum că sunt cu bunicul lor, el s-ar putea să nu vrea să-i dea altcuiva.

Ea dădu zgomotos din mâna teafără în manșeta restrictivă, ca să se concentreze.

— N-a manifestat niciodată vreun interes. Ar fi fericit să scape de ei.

— Nu, doamnă, e ferm pe poziție.

Vrea să controleze. Soțul tău nu mai e, soacra ta nu mai e. Nepoții sunt tot ce i-a mai rămas. Vrea să te îndepărteze și să-i păstreze pentru sine. Poate c-ar trebui să suni un avocat. Dar nu, la cum e el, probabil că s-a săturat deja de copii.

— I-am văzut chiar eu azi-dimineață. Erau bine. Fericiți. Cum vă simțiți?

Simțea foc prin picioare. Sânge pompând în ochiul rănit. Nu-și putea strânge în pumn mâna stângă.

— Grozav, îi răspunse cu glasul ei croncănit. Dar... școala?
— A angajat o bonă să-l ajute și ca să se descurce cu toată chestia asta cu intrarea pe internet pentru ore la distanță. Oricum, vine vacanța de Crăciun. Nu e nicio problemă. S-a descurcat să rezolve tot.

În capul ei era ceva ce o gâdila, undeva unde nu se putea scărpina. Încercă totuși să se scarpine. Își simți mâna oprită în manșetă.

Fii bărbată. Nu mai plânge.

— Acum, să ajungem la motivul pentru care mă aflu aici? M-au sunat. Au zis că l-ați putea identifica pe individ.

Ea își linse buzele. Parcă erau făcute din gumă mestecată ușor. Încăperea era neclară, parcă se rotea, și lipsită de volum.

Cu cât ieși mai curând de aici, cu atât vor fi mai în siguranță. Cu cât îl prinde poliția mai repede, cu atât veți fi mai în siguranță. Și cu cât îi vei lua mai repede de lângă omul ăla. Concentrează-te.

— Doamnă?
— Scuze, e... fața mea. Doare.
— Ce-mi puteți spune despre persoana care a intrat prin efracție în locuința dumneavoastră?

Încercă să-și adune gândurile. Erau învălmășite de îngrijorarea referitoare la socrul ei.

Concentrează-te.

Un craniu galben. Pantofi vechi. Șireturi lungi, înalt.

— E de la cafeneaua aia nouă.
— Care e aia? întrebă sergentul, aplecându-se mai aproape de ea.
— De la magazinul unde se vând sendvișuri. Brutăria. Pe Autostrada 23, lângă Starbucks? Aia nouă.
— O știu, da. L-ați recunoscut ca fiind de acolo?
— El e managerul acolo.
— Deci îl cunoașteți.
— Nu.

— Scuze, a fost managerul ăsta sau nu?
— El a fost.
— Așadar, chiar îl cunoașteți.
— L-am întâlnit o singură dată.
— O dată?
— O dată, repetă ea.
— Când?
— Mai demult, în august. Anul ăsta în august.
— Bine. Dar l-ați recunoscut?
— Da.
— Puteți să-l descrieți?

Creierul ei se scurgea, însă ochii îi erau uscați, erau aspirați în craniu din interior.

— Solid, încercă gura ei să spună. Își scutură încheietura mâinii în manșetă. Închise ochii pentru a-l vedea pe Ungher mai bine în memorie. Alb. Păr blond murdar. Foarte înalt.
— Cât de înalt? Doamnă?

E prea neatent ca să vorbești cu el. Așteaptă-l să vină pe lungimea de undă care trebuie.

— Doamnă?
— Era îmbrăcat în negru. Avea pantofi sport Reebok, vechi, albi. Mănuși. Un tricou cu un craniu pe el.
— Un craniu?
— Un craniu galben. Adidași îngălbeniți, craniu îngălbenit. Înalt. Solid. Uriaș. S-a lovit la cap. Vreți să... puteți să-i sunați pe copiii mei? Vreau să vorbesc cu ei.

Simți cum își pierde cunoștința, cum trupul ei era tras fizic în somn, dar își aduse aminte ceva important și zise:

— Credeți că el s-ar duce din nou după ea? O voia pe fiica mea. Trebuie să fiți atent la ea, s-o vegheați, ar putea să pună mâna pe ea acum, ar putea...

Când își deschise ochiul teafăr, parcă după ce clipise doar o dată, sergentul dispăruse.

O asistentă cu contururi colțuroase ba o împungea cu degetul într-un loc, ba îi punea ceva în jurul altui loc, ba trăgea de un bandaj, ba ridica pansamentul de pe ochi, ba muta ceva pe sub pătură.

— A fost... a fost poliția aici?

— Nu știu, scumpo.

Atunci văzu florile galbene ce se veștejeau pe măsuță. Sergentul nu le pusese în apă.

De ușurare, își descleștă mâinile, strânse în pumni în manșetele restrictive.

Sergentul a fost aici. Probabil că-l arestează pe Ungher chiar acum. Și pe urmă o să-i iei pe copii de la socrul tău, iar el nu i-a avut pentru multă vreme, o să fie bine...

Data următoare o trezi durerea. Apăsă butonul roșu și nu se întâmplă nimic. Pe fereastră nu se vedea lumină afară, însă, ca de obicei, era foarte luminos în cameră, cu ușa deschisă spre hol. O chemă pe asistentă și îi spuse că nu funcționează butonul roșu.

— Îmi pare rău, scumpo, asta înseamnă că va trebui să aștepți. O să funcționeze iar când va fi lipsit de pericol. Dar asta e o sincronizare bună, trebuie să ți se recolteze sânge pentru analize.

Eprubetă după eprubetă. Își feri privirea.

— Puteți să mă dezlegați? o întrebă pe asistentă.

— Îmi pare rău, scumpo. E pentru siguranța ta. Oricum, această decizie nu ține de mine.

— Mă puteți ajuta să-mi sun copiii?

— E miezul nopții, scumpo. În plus, nu cred că numărul e bun. Bărbatul care răspunde închide întotdeauna imediat.

Pe tavan era o crăpătură. Poate că amintirea ei despre apelul telefonic alunecase printr-o crăpătură ca aia. Se uită la ea, gândindu-se la bărbatul în uniformă medicală albastră care îi apărea și îi dispărea prin minte pentru a-i ține prelegeri despre rana de la cap. *Fractură orbitală.* A repetat cuvintele, dar nu le-a explicat. Își imagină un

desen animat cu o pisică lovindu-se la cap, cu stele verzi rotindu-i-se deasupra, în jurul unui cucui imens, pisica clătinându-se, cu ochii învinețiți. *Te rog, pisicuțo, nu mușca!*

Asta pare corect. Pare foarte corect. Stele din desene animate. Orbită fracturată.

Manșonul de la un aparat de măsurat tensiunea îi șuieră în jurul brațului.

— Ce-ar fi să te așezăm în capul oaselor? Arăți mai bine. Umflătura aproape că s-a retras.

Asistenta îi dădu la o parte pătura de pe picioare, desfăcând încet un bandaj.

Pe laba piciorului, gleznă și gambă erau fâșii de piele zdrențuită. Lipseau unghii. În locul lor, o rană de culoarea cărbunelui.

Dădu agitată din picioarele distruse.

— Ce-ați făcut? Ce mi-ați făcut?

Ăsta nu e spital.

O altă asistentă intră în grabă. O ținu ușurel de mâna bună în manșeta restrictivă.

— Scumpo, încetează acum. Îți schimbăm pansamentele, bine? E ca să te ajute, să te faci bine. Știu că vrei să te faci bine, să-i vezi pe copiii ăia de care vorbești întruna, nu-i așa?

Nu se mai mișcă. Se uită în sus la asistente.

Amândouă erau ascunse în spatele măștilor și vizierelor pe care le purtau. Aveau prinse de uniformă poze în care se vedea cum arătau pe sub toate alea. Chipuri zâmbitoare ce nu semănau deloc cu aceste figuri.

— Ce mi-ați făcut? La picioare?

— E de la degerături. Medicii au îndepărtat pielea moartă și au debridat porțiunile afectate. Ar trebui să crească la loc fără probleme. Poate că arată un pic ciudat, dar ar trebui să se refacă. Unghiile de la picioare vor crește și ele din nou. Asta necesită timp.

Se uită în altă parte cât îi schimbară pansamentul la piciorul stâng, apoi la dreptul.

— Îmi pare rău dacă v-am lovit cu piciorul.

— Nu, dragă, sunt bine. Ai avut un șoc, atâta tot.
— Unde este polițistul?
— O, va veni din nou.

Vocea asistentei căpătă un ton întrebător, de o lejeritate prefăcută:

— Toate astea s-au întâmplat în timpul unei intrări prin efracție?
— Îhî. Am mers prin zăpadă ca să scap. Să găsesc ajutor.
— Ei, nu că ești curajoasă? Pare că ai trecut prin multe.
— Copiii mei erau în casă. Pe ei îi voia.

Asistentele își luară mâinile de pe ea, de parcă o astfel de nenorocire putea să fie contagioasă.

— Bărbatul ăsta care a intrat în casă... Îl cunoșteai?

Vor să fie vina ta.

— Un necunoscut, răspunse. Îl mai văzusem o singură dată înainte de asta.
— Cine ar face așa ceva?

Un monstru.

— Un bărbat oarecare.
— De ce a făcut-o? A luat lucruri?

Simți inimile ca niște păsări colibri ale copiilor, închise ochii și zise:

— A încercat.

23

S-a așezat lângă ușa de la intrare, pe care paramedicii au închis-o în urma lor după ce au ieșit cu soțul ei. Și-a îmbrățișat genunchii și s-a legănat înainte și înapoi. Asta a făcut ca lumea să se clatine în timp ce mintea i se mișca în același ritm, readucând totul la același nivel. Mâinile, obrajii erau lipicioase de la sângele lui.

— Nu știu ce s-a întâmplat, le-a spus iar și iar polițiștilor, care stăteau în picioare lângă ea. A zis că o să zboare în zori.

S-a supus, fără vlagă, când polițiștii i-au făcut poze. A stat în picioare în baie cu o polițistă. Și-a dat jos hainele pline de sânge, le-a pus în pungile de plastic pe care i le-a ținut femeia. S-a rușinat fugar de starea uzată a lenjeriei, când polițista a pus-o îndemânatic într-o pungă cu fermoar.

I-au dat voie să facă un duș, să se îmbrace, să plece la spitalul unde știau cu toții că nu i se va da voie să intre.

Privind retrospectiv, cu siguranță că ea le-o fi explicat ceva copiilor. Trebuie să-i fi pregătit de plecare, să-i fi dus jos pe scările din față și afară lângă ușile duble de la intrare, astfel încât ei să nu vadă sângele de pe pardoseala bucătăriei. Trebuie să fi plecat cu mașina. Știa că trebuie să fi făcut toate astea, deoarece s-a pomenit în parcarea spitalului, ținându-și copiii de mână, când li s-a spus că nu puteau să intre.

— Vă rog! Puteți măcar să ne dați vreo veste?

S-a plimbat încolo și încoace, ținându-i pe copii strâns de mâini, până când un bărbat a venit afară și s-a prezentat ca fiind doctor.

Primul lucru pe care l-a zis a fost „Îmi pare rău" și asta i-a făcut genunchii să se înmoaie, până când s-a uitat în sus la el de pe asfalt, în timp ce

ușile automate se deschideau și se închideau din nou de la greutatea ei.

Doctorul s-a așezat lângă ea de parcă să stea pe pământ ar fi un lucru normal.

— Am dori să vă vorbim despre donarea de organe, a spus el.

Pentru aceasta, li s-a permis intrarea în spital. Într-o cameră mică, privată, doctorul i-a spus că nu sunt posibile minuni în acest moment. Moarte cerebrală. Nu era ca poveștile de la știri despre oameni care se trezeau după ani sau decenii. Nu existau povești, nici cazuri de cineva care să se întoarcă vreodată din locul în care se afla acum soțul ei.

Copiii s-au agățat de ea în timp ce acest doctor le-a distrus realitatea. Tata mort, dar nu mort. Tati a plecat, dar tot aici.

— Nu am nevoie de discurs, i-a spus ea medicului. Ar vrea să fie util.

Ea a renunțat la inima soțului ei care încă bătea, ficatul, rinichii, plămânii care se umpleau și se goleau pe un aparat respirator, pancreasul, țesuturile, corneele. Osul, pielea și sângele lui.

— Putem să-l vedem? l-a întrebat ea pe doctor. Pot copiii să-l vadă? Înainte? Să-mi iau rămas bun?

— Nu sunt permiși vizitatori pe etajele pacientului. Din cauza COVID-ului. Dar am făcut apeluri video.

Ea nu s-a certat. Ea văzuse știrile. Ea a înțeles că nu era specială, că acum se alătură familiilor rupte de cei dragi pentru a întrerupe răspândirea furioasă a bolii. Pe ecran, gura soțului ei a fost deschisă disproporționat de larg pentru a se potrivi unui tub. Capul îi era parțial ras. Ochii îi erau închiși.

— Tata și-a lăsat trupul în urmă, le-a spus ea copiilor. Trebuie să ne luăm la revedere.

— Dar este chiar acolo!

— Îmi pare rău, iubirilor. Acesta este doar corpul lui. Mintea lui, a lui... orice altceva... a dispărut.

Dar măcar putem sa ne luăm rămas-bun de la corpul lui. Cel puțin apucăm să-l mai vedem o dată.
— Te iubim, tati, a spus încetișor fetița. Te iubesc!
— Îmbrățișări în aer, a strigat băiețelul, mimând o îmbrățișare. Îți dau îmbrățișări în aer, tati! Ne vedem curând!
— Scumpule, n-o să-l vedem curând pe tati. Acesta este... El nu o să vină acasă.
— Bine, mami, dădu din cap copilul, ca să-i facă pe plac.

Asistenta care ținea telefonul în salonul soțului ei era experimentată. A vorbit alinător înainte de a închide, știind că ei, familia, n-ar închide niciodată.

În timpul drumului cu mașina spre casă, le-a spus copiilor o poveste, sperând să o facă adevărată prin verbalizare.
— Tati cobora iute scările pe întuneric, uitându-se la telefon, plin de entuziasm! Atât de fericit. Verifica prognoza meteo, verifica timpul rămas până la răsăritul soarelui. Dar s-a împiedicat, a căzut. E ca atunci când stingi un întrerupător. N-a suferit. Și, mai mult decât orice, nu a vrut să vă părăsească.

Nu le-a spus copiilor că fusese vina ei, nu le-a spus despre îndelunga ticăire tărăgănată a timpului irosit.

Poliția era încă la ei acasă când au ajuns. I-a pus pe copii să aștepte la vechile uși duble, în timp ce ea s-a dus roată la intrare, a trecut pe lângă polițiști, pe lângă balta de sânge și a deschis zăvorul, ținând ivărul pe cuiul său care se rotise în jos în urma lor când plecaseră. Au urcat împreună pe scările din față. I-a băgat pe copii în birou, cu o emisiune TV dată tare la calculator. I-a instruit, cu cea mai severă voce, să nu meargă la parter.
— Ne-au anunțat cei de la spital, a zis sergentul. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită. Sunt și eu tatăl unor copii mici.

I-a înmânat o carte de vizită.

— E o firmă de curățenie specializată în înlăturarea reziduurilor biologice în cadrul activității criminalistice. Să luați legătura cu ei.

Îi mai dădu o carte de vizită.

— Contactați-mă dacă vă mai amintiți ceva. Orice care ar putea fi important, orice ați uitat să ne spuneți. Aproape am terminat aici. Mai e ceva ce putem face?

— Ați putea... ați putea să-i spuneți socrului meu? Ce s-a întâmplat? Nu ne vorbim. Pot să vă dau datele lui de contact.

— Sigur că da. Sigur că putem face asta.

După plecarea lor, s-a uitat lung la balta de sânge. Era crăpată, se uscase precum deșerturile din Utah ale copilăriei ei. A sunat la firma de curățenie. O femeie repezită i-a spus că nu luau clienți noi. Nimeni nu lua. Prea mare riscul, prea multă infecție.

În decursul următoarelor trei zile, a curățat singură sângele. Înainte de a ateriza pe pardoseală, el se lovise cu capul de masa veche pe care o foloseau ca insulă în bucătărie. Sângele s-a curățat ușor de pe masă cu înălbitor. Cu podeaua a fost mai dificil. Sângele picurase printre scândurile vechi și a fost descoperit iute de furnici micuțe, mâncăcioase. După ce a șters și a frecat, a rămas cu o pată neregulată îmbibată în pinul poros. A adus șlefuitorul orbital, nimicind furnicile și creând rumeguș plin de sânge aerosolizat.

L-a sunat pe tatăl ei și i-a spus versiunea pe care o inventase pentru copii.

— Ce necaz! a spus el. Întotdeauna mi-a plăcut de el. Vrei să vin acolo?

Bineînțeles că voia, dar își cunoștea prea bine tatăl, așa că a tăcut, ca să-l lase să-și termine gândul.

— Deși cred că nu prea pot, nu-i așa? Să risc să urc în avion sau să conduc pe o distanță atât de mare prin valul ăsta de epidemie. În plus, e

împotriva regulilor, nu-i așa? Însă, dacă vrei tu să vii acasă...

Ea a păstrat din nou tăcerea.

— Păi... asta ar fi la fel de rău, nu-i așa? Să trebuiască să ajungeți toți trei aici prin toată nebunia asta. Și după aia carantina și... Și știi că eu n-am spațiu.

Era exact așa cum se așteptase, cum învățase să se aștepte de la tatăl ei. Chiar și așa, apatia lui, înțepătura provocată de indiferența lui o siliră să închidă ochii.

Nu plânge.

— O să rămânem aici, tată. Am vrut doar să te anunț.

La telefon s-a auzit un suspin de ușurare.

— Bine, atunci, bine! Păi... ținem legătura.

— Mi-aș dori ca bunica să mai fie în viață, a spus ea, cu vocea gâtuită de un suspin. Mi-ar prinde bine să vorbesc cu ea, știi?

El a rămas tăcut. L-a auzit mutând telefonul.

— Mda. Âăă... Hmm. Oricum, te iubesc și îmi pare foarte rău, a spus el și a închis.

După rașchetare, pinul a revenit la culoarea lui naturală, galben pal. Numai în spațiile dintre scânduri se vedeau pete de sânge. A dat cu pensula, cu grijă, strat după strat de poliuretan. Când s-a uscat, a rămas curat.

Dacă n-ai ști că a fost acolo, nu ți-ai da seama că a fost acolo.

După ce s-a curățat sângele, iar soțul ei a fost transformat în cenușă și cutia a fost depozitată în colțul dressingului său, nu a mai rămas nimic de făcut.

Nu și-a schimbat așternuturile. Nu s-a atins de perna soțului. Uneori, stătea întinsă, cu ochii deschiși, uitându-se lung la adâncitura unde stătuse capul lui.

Ce o să faci acum? Ce o să faci de-acum înainte?

Le-a dat din nou voie copiilor în bucătărie, pentru școala online. Îi căra cu mașina de colo până colo în zilele când aveau activități doar jumătate de zi. Vocile lor erau greu de distins, păreau scufundate. Când se uitau la televizor, își freca nasul de pielea lor, îi pupa pe burtică. Putea să mai adoarmă doar ținându-și copiii în brațe în zgomotul televizorului, la lumina lui albastră.

— N-a suferit, le-a spus celor care au dat telefon, încercând să facă să pară adevărat. A fost rapid. Nu, nu putem să facem o înmormântare acum. Poate o slujbă comemorativă mai târziu? O să vă anunț. Nu, nu puteți face nimic. Vă mulțumesc, vă mulțumesc că v-ați gândit la noi.

Într-o lună, robinetul de simpatie s-a epuizat și telefoanele au încetat. Până a apărut articolul despre soțul ei, desigur, dar asta a fost altfel. Oamenii care au contactat-o atunci aveau o nerăbdare dornică, un entuziasm în voce din cauza proximității lor cu moartea. A apropierii lor de chiar și cea mai mică umbră de faimă.

24

Psihiatrul nu a început interacțiunea cu o discuție despre intrarea prin efracție. În schimb, s-a așezat pe scaunul din camera de spital și a întrebat-o despre greutatea ei. A ascultat litania pierderilor pe care le suferise. A etichetat calm drept comportament autodistructiv faptul că era atât de slabă, un semn de depresie.

De parcă astea sunt lucruri pe care nu le știi deja. De parcă ar conta.

Ea nu a negat nimic din toate astea. I-a spus că era de acord. La sfârșit, îi zise:

— Când s-a ajuns la un moment critic însă, s-a dovedit că vreau să trăiesc.

Ochii lui îi înregistrară fugar pansamentele, vânătăile.

— Da. Dar te așteaptă multă muncă. Trauma nu ia sfârșit când se sfârșește trauma. Trecutul fiecăruia îi formează prezentul.

— E adevărat, admise, privindu-l cu mai mult interes. Este încă aici... trecutul. Ce s-a întâmplat cu soțul meu. Durerea. Acest Ungh...

Vocea i se sparse, apoi continuă:

— Bărbatul ăsta, care a intrat în casa mea. Îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Dar s-a întâmplat. Iar în capul meu încă se întâmplă.

— Trebuie să încerci să faci față lucrurilor prin care ai trecut.

— Și să-mi ajut copiii.

— Ei nu sunt singurii care au trecut prin asta. Dacă nu ai grijă de tine, ce vor avea? Dacă nu se pot baza pe tine? Chiar vrei să rămâi unde ești acum?

Psihiatrul își împreună mâinile în poală.

— Nu. Nu vreau, zise, înțelegând că psihiatrul nu se referea la spital, ci la felul în care mintea ei era

blocată într-un puț negru, încercând să se agațe, în zadar, de o lumină îndepărtată.

Își tratase revenirea la ea însăși ca pe un puzzle, răsturnând și sucind piesele pe masă, analizându-le, până fusese în stare să aranjeze fiecare amintire – *ceva te-a lovit peste față pe potecă*, *l-ai văzut deschizând ușile din față*, *adidașii ăia* – printre celelalte, astfel încât să formeze o imagine completă. Așa că, atunci când psihiatrul o întrebă despre Ungher, despre fuga ei înnebunită prin pădure, despre rănile fizice și cum le căpătase, ea îi răspunse cât de bine putu, ridicând o piesă din puzzle sau alta, iar când ceva necesita timp pentru a fi aranjat, îi explică:

— Lucrurile se încâlcesc. Frânturi din ce s-a întâmplat îmi scapă, apoi îmi vin brusc în minte. Imagini. Emoții. Este... debusolant.

— Au trecut doar patru zile, spuse psihiatrul.

Ei i se păru imposibil, de vreme ce, din cauza spațiului ciudat și crepuscular al spitalului, i se părea că tocmai ajunsese, dar, în același timp, era sigură că se afla acolo de săptămâni întregi.

— S-ar putea să descoperi că memoria ta nu este ce ai vrea. Că ai gânduri intruzive. Sau că retrăiești momentul în care individul ăla te urmărește. Asta e normal. O reacție normală la traumă.

Înălță din umeri.

— Uneori, oamenii nu-și pot aminti totul, nici măcar după ceva timp. Mintea poate să se protejeze, închizând etanș niște lucruri la care să nu mai existe acces, continuă el.

— Cred că nici măcar n-aș ști dacă s-ar întâmpla asta, medită ea. Și mă tot gândesc că această... persoană... care a intrat în casă va încerca să o găsească pe fiica mea. Însă asta ar fi ilogic, nu-i așa? Riscant pentru el?

Cum putu ea mai bine – piesele de puzzle nu se potriveau perfect, adesea trebuia să le pună forțat laolaltă – îi descrise felul în care Ungherul o vânase pe fetița ei. Purtarea lui la cafenea. La urma

urmei, dacă îi dăduse de urmă după patru luni, de ce n-ar încerca din nou? Și apoi mai erau pericolele custodiei socrului. Încet-încet, psihiatrul scoase de la ea istoria relației lor. Discută opțiunile ei limitate.

— Acestea sunt, toate, îngrijorări rezonabile, o liniști el. Și chiar cred că ai dreptate. Să ajungi acasă, să vorbești cu poliția, să-i ajuți să-l prindă pe individul ăsta – acestea sunt cele mai eficiente și practice moduri de a aborda aceste probleme.

Chipul serios al psihiatrului, cuvintele lui măsurate, „rezonabil”, „eficient”, „practic” „normal”, fură ca un balsam pentru ea. O liniștiră mai mult decât o apăsare a butonului roșu.

— Ești dispusă să continui consilierea după ce vei fi externată? Pot să-ti ofer niște recomandări. Și eu sunt specializat chiar în stresul posttraumatic și public lucrări despre asta. Dacă ai vrea, am putea să stabilim o programare la cabinetul meu.

— Mi-ar plăcea asta, răspunse, fața ei lovită reușind să schițeze un zâmbet.

Când se trezi, era dimineață și manșetele restrictive dispăruseră. Își frecă ușurată încheieturile, sigură că această mică libertate i se datora psihiatrului.

Cred că asta înseamnă că ești întreagă la minte, până la urmă.

Își atinse bandajul din jurul capului, ochiul. Se bătu ușurel cu palma peste părul încurcat.

Încă se întâmplă totul. Mereu va fi așa.

— Bună ziua, zise sergentul.

De data asta, reuși să-și tragă pătura peste ea, smucind-o până la gât.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă sperii.

Ocupa mult spațiu în cameră, cu picioarele larg depărtate, coatele ieșite în afară de pe brațele scaunului de spital tapițat cu roz, așezat lângă patul ei.

— Pur și simplu nu... nu v-am văzut.

— Aveți limitări, zise el, lovindu-se ușurel peste ochi pentru a indica faptul că ea vedea doar pe jumătate.
— Parcă nu erau permiși vizitatori?
— Polițiștii constituie o excepție, ridică el din umeri.
— Aha. Așadar, l-ați prins?
Începu să respire din nou normal.
— Nu încă, răspunse el, dând din umeri.
— Nu ați putut să-l găsiți?
— Se pare că nu lucrează la cafeneaua aia.
— Și-a dat demisia?
Sergentul înălță din umeri într-un fel care dădea de înțeles că nu putea sau nu voia să ofere detalii.
— Ceva de genul ăsta. Încercăm să-i dăm de urmă.
Neliniștea i se adună în gât.
— Dar... dacă nu-l puteți găsi... vă asigurați că fiica mea este în siguranță? El era... v-am spus? Pe ea o voia. A zis clar asta!
Chipul polițistului se întunecă. Bătea cu un deget, enervat, în brațul scaunului.
Politețea lui, încrederea lui există doar cu condiția să nu-l iei la întrebări.
— Mi-ați spus, replică el apăsat. L-ați identificat pe individ ca fiind un necunoscut. Și, după cum v-am zis, în cazul unui infractor de felul ăsta, nu se întâmplă să urmărească o victimă care i-a scăpat. În primul rând, asta ar garanta prinderea lui. Iar socrul dumneavoastră locuiește într-un complex de apartamente aglomerat, unde polițiștii se duc să verifice ce fac el și copiii. Bine? Acum, vă simțiți în stare să vorbiți? Ne-ar putea ajuta să-l prindem pe individ.
Pe sub bandaj, ochiul o ustura. O durea furia pe care o resimțea la felul în care sergentul îi desconsidera, nerăbdător, îngrijorările. Își simțea propriul miros, duhnea a oțet și grăsime veche. Falca o durea. Încă o zgâria pe gât să vorbească. Tot capul îi era moale în jurul marginilor și îi era

căpiat de durere, însă îi eliberaseră brațele. Putea să-și miște picioarele. Să-și miște degetele fără unghii sub pătură. Să gândească un pic mai limpede.

Adu-ți aminte ce-a spus psihiatrul. Ești rezonabilă, eficientă, practică, normală. Să ajuți politia să-l prindă este cel mai rapid mod de a-i ajuta pe copii. Să te ajuți pe tine. Și poate că sergentul are dreptate că ei sunt în siguranță. Și că Ungherul nu o să încerce din nou să pună mâna pe ei. Sergentul ar ști lucruri de felul ăsta, nu? Despre infracțiuni? Fapte, cifre?

— Doamnă?

— Corect. Da, sigur. Pot să răspund la întrebări.

Ești pregătită atât cât se poate. Trebuie să-i convingi. Trebuie să-l prindă.

Însă avea nevoie să-i vadă pe copii. Să se asigure că erau în siguranță. Să citească pe fețele lor cum se purta bunicul lor cu ei.

— Putem să-i sunăm pe copiii mei mai întâi? Un apel video? Cei de aici au încercat, dar socrul meu nu vrea să-mi răspundă. Poate că dumneavoastră o să vă răspundă.

Sergentul scoase un oftat resemnat.

— Sigur. Bine.

Socrul răspunse de la primul țârâit.

— Bună ziua, domnule sergent, ce pot face pentru dumneavoastră?

Sergentul îi spuse. Ea își dădu seama, din schimbarea tonului, că socrul a căpătat o expresie enervată.

— Bine. Îi chem.

Polițistul îi dădu telefonul și copiii ei erau acolo. Frumoși, strălucind. Îngrijorați.

— Mami, arăți foaaarte rău, zise băiețelul.

Râse, iar asta o duru. Plânse, asta o ustură.

— Nu plânge, mami!

— Sunt doar foarte fericită să vă văd pe amândoi.

— Ochiul tău e negru tot. Ca la raton.

Fetița se apropie de ecran, mijindu-și ochii la vânătăile ei și la peticul de pe ochi.
— Pe jumătate raton, pe jumătate pirat, conchise ea.
— Da! Un pirat raton! aprobă băiatul, ca și cum asta era grozav, un compliment minunat.
— Aia-s eu, mămica-pirat-raton. Își atinse ușor bandajul de pe ochi. Ce mai faceți, copii? Mi-e foarte, foarte dor de voi.
— Când vii să ne iei?
Ochii fetiței priviră în lateral. Era sigură că socrul ei se afla chiar acolo, în afara ecranului, uitându-se urât când o auzi punând această întrebare.
— De îndată ce ies din spital, o să vin să vă iau. Promit. Mă străduiesc din răsputeri să mă fac bine.
— Bine, mami.
— Cum sunteți? Vă simțiți bine?
— Da! Avem o bonă. E foarte drăguță. Are un păr așa de luuung.
— Vă place de ea?
— Da. Se joacă de-a familia. Și facem fursecuri. Are jocuri Lego!
— Asta e grozav, copii. V-ați purtat frumos pentru bunicul?
Copiii se uitară unul la altul.
— Încercăm, zise fetița, apoi șopti aproape de ecran. Dar e cam greu să păstrăm liniștea îndeajuns.
Pun pariu că da. Pun pariu că vă vrea tăcuți. Vă vrea invizibili.
— Bine. Continuați să încercați să vă comportați frumos. Știu că poate fi dificil. Ați făcut școală online?
— Îhî, zise ea. Bona ne-a conectat la internet pentru ore azi-dimineață. Și acum e vacanță!
Șovăi un pic înainte de a adăuga:
— Ei zic că nu e real?
— Cine?
— Bunicul, polițiștii.

— Cine zic ei că nu e real?
— Ungherul.
— Bunicul spune că monstrul e o pălmuire, spuse băiețelul.

Se strâmba și, după unghiul ochilor lui, își putu da seama că se uita la propria-i imagine din colțul ecranului, strâmbându-se ca să se distreze.
— O *plăsmuire*, îl corectă sora lui. O *plăsmuire* a imaginației.
— O, dragilor, vă aduceți aminte? Am discutat despre asta. Nu a fost nicio fantomă, niciun bărbat dintr-un coșmar. Niciun monstru. Bunicul are dreptate. A fost doar un om.
— El este o pălmuire, insistă copilul. Așa zice bunicul.

Se aplecă apoi mai aproape, spunând pe un ton conspirativ:
— Dar s-ar putea să fie o fantomă, mami, pentru că poliția zice că el nici măcar n-are picioare!

Își simțea ochiul atât de umflat, de parcă ar fi putut să-i iasă prin pansament, și se întrebă dacă faptul că îi era foarte greu să înțeleagă ce încercau să-i spună era cauzat de rănile ei sau de dificultățile obișnuite de a încerca să-i facă pe copii să se concentreze, să comunice bine la telefon.
— Scuze, scumpule, ce spuneai despre picioare?

Fetița nu se uita la ecran acum și ea era sigură că socrul făcea ceva ca să-i distragă atenția. Vizibila neliniște a fetei era molipsitoare, așa că îi zise bâlbâindu-se:
— Știți ce... nu contează. Nu vă faceți griji în legătură cu asta. Nu a fost niciun Ungher, bine? Doar un bărbat care vorbea cu un glas înfricoșător.
— E o doamnă care vrea să știe totul despre noi.

Băiețelul își reluă strâmbăturile care-i distrăgeau atenția, uitându-se la propria-i imagine de pe telefon.
— Bona?
— Nu, o doamnă brună. Mi-a dat caramele!

— Ne-a dat *amândurora* caramele, zise fetița.

Poate că socrul ei se vedea cu cineva. Cineva care era curioasă în privința ei. Dar... să-și dea întâlniri cu o femeie de culoare? Fiind vorba despre el, asta ar fi însemnat că tocmai a înghețat iadul. Poate o polițistă care le-a pus întrebări? Asistenta socială pe care o pomenise sergentul?

Se uită amuțită la chipurile lor frumoase.

— Abia aștept să vă îmbrățișez.

— Te întorci curând?

— Da, iubito. Mă străduiesc mult să mă fac bine și pe urmă vom fi cu toții înapoi acasă.

— Tati nu s-a întors, zise fetița.

Ochii lor mari se lăsară în jos, frângându-i inima. Le citi pe fețe teama că și ea le fusese luată, că dispăruse în vastitatea spitalului, la fel ca el, că se va întoarce la ei doar ca o amintire și niște cenușă, un spectru după care să tânjească, ce bântuia pădurea.

— Îmi... Îmi pare rău că nu sunt cu voi.

Vocea îi era slabă, gâtuită de emoție.

Asta nu este despre tine. Au nevoie să știe că n-o să dispari.

Își drese glasul.

— Mai țineți minte când eram în ascunzătoare și v-am spus c-o să mă întorc?

Înclinară aprobator din căpșoare, cu fețișoarele lipite de ea prin ecran.

— Și m-am întors, nu-i așa? Acum e ca atunci. Mă străduiesc foarte mult să mă întorc la voi. Și pe urmă vom fi împreună. Bine?

— De Crăciun? întrebă băiețelul.

Ce zi e azi? În ce zi e Crăciunul?

Fetița îi văzu confuzia.

— Crăciunul e poimâine, spuse. Mami nu e suficient de bine ca să ne vadă atunci.

— O să ratăm Crăciunul? întrebă băiețelul, cu fata începând să se bocească a plâns.

— O, nu, scumpule, o să avem Crăciun! Eu... eu nu voi putea să vă văd. Dar o să avem un Crăciun

întârziat, bine? Va fi superspecial, deoarece veți avea două Crăciunuri. Unul cu bunicul, unul cu mine, bine?
— Și cum rămâne cu Moș Crăciun?
— Nu-ți face griji pentru asta, amice.

Dădu din cap cu un aer înțelept, atât cât îi permiteau rănile și adăugă:
— Dacă știe când ești treaz și știe când ai fost cuminte, cu siguranță știe când mămica ta e în spital și trebuie să vină și el un pic mai târziu, nu?

Chipul băiețelului se lumină la această reamintire a omniscienței Moșului.
— Bine, mami. Eu...

Se ivi o imagine fugară a bărbiei și obrazului socrului, după care imaginea se întrerupse. Îi dădu sergentului telefonul înapoi și se lăsă în spate pe pernă, amețită.
— A închis, îi spuse.
— Mda.
— Vă mulțumesc. El nu mi-ar fi... vă mulțumesc!

După toate câte s-au întâmplat, după toate astea, și nici măcar nu poți să-i ții în brațe. Ăsta va fi primul lor Crăciun fără tine.

Își feri fața pentru a-și ascunde lacrimile de sergent, ștergându-le cu colțul păturii.
— Vă simțiți în stare să răspundeți la întrebările alea acum? întrebă sergentul.

Băgă de seamă că polițistul tinerel era lângă ușă. Îi făcu cu mâna în semn de salut, iar el îi răspunse la fel.
— Speram că ați putea să treceți în revistă tot ce reușiți să vă aduceți aminte.
— Sunteți siguri că el nu o să se întoarcă? După fiica mea?

Sergentul își frecă tâmpla de parcă întrebarea îi provoca dureri.
— Bine, doamnă. Ce-ar fi să explicați de ce sunteți atât de pornită pe asta.

Un bărbat ca sergentul, al cărui prim gând este că o mamă și-a îngropat copiii uciși în pereți?

Cu siguranță are deja niște idei sinistre cu privire la motiv.
— Unghe... acest individ a intrat în casă din cauza fiicei mele.
— Puteți să explicați de ce credeți asta?
— S-a purtat ciudat față de ea. La magazinul cu sendvișuri. Și a menționat-o în mod special când eram ascunși.
— Ce anume a spus, mai exact, în noaptea aceea?
— Într-un fel... a chemat-o? „Fetițo, vino afară”, ceva de genul ăsta. Și el...

Vocea îi șovăi, încercă să si-o tină sub control, se sili să tușească pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine.
— El a zis că e un lup. Pe ea a numit-o...

Înghiți adânc, după care reuși să articuleze gâtuit.
— ...a numit-o purcelușă. A zis c-o să fie... delicioasă.

El nu răspunse, ceea ce o făcu să continue să vorbească, în ciuda dorinței ei.
— Știu, sună prostesc, nu-i așa, când spun asta acum?
— Prostesc?

Sergentul mâzgăli ceva într-un carnețel.
— Adică... vreau să zic că sună prostesc, dar a fost înfricoșător. Chiar și pentru mine, o adultă, înțelegeți?

El rămase din nou tăcut, dar de astă dată făcu și ea la fel. În cele din urmă, o întrebă:
— Și în ce fel s-a purtat ciudat individul ăsta la magazinul de sendvișuri unde l-ați văzut prima oară?

Se foi stânjenită. Amintirile îi provocau mâncărime pe piele.
— A fost... deplasat. I-a zis fiicei mele prințesă, scumpă. Se tot uita la ea. Ea avea un maiou cu bretele. El... breteaua de la maiou îi alunecase, iar el i-a pus-o la loc, explică, mimând mișcarea. A

fost... felul... felul în care a făcut asta? Nu știu. M-a deranjat, se bâlbâi ea.
— Ați spus că asta a fost în august.
— Da.
— Și soțul dumneavoastră?
— Da, era de față.
— Și el ce a crezut?
Ea se uită în jos, la mâini. Se forță să elibereze marginea păturii, pe care o tot răsucea.
Sergentul te-a crezut deja capabilă să-ți omori copiii și să-i pui intr-un zid. Nu-l lăsa să afle că soțul tău considera că reacționezi exagerat.
— A fost de acord că tipul era ciudat.
— Bărbatul acesta a părut amenințător?
— Când a mutat breteaua aia? Da. Mie mi s-a părut amenințător.
— Cum a reacționat soțul dumneavoastră la asta?
— N-a observat.
— N-a observat? a întrebat el, cu față inexpresivă și voce mai scăzută.
— Nu. Cred că... s-a nimerit să privească în altă parte.
Sergentul își notă din nou ceva în carnețel.
— Vă mai amintiți și altceva?
— A luat... a luat chitanța noastră de pe masă. Aceasta trebuie să fi avut numele soțului meu pe ea. Poate în felul ăsta ne-a găsit?
Sergentul bătu darabana pe brațul scaunului.
— Când a pătruns în casă, nu ați spus că s-a îndreptat mai întâi spre camera dumneavoastră?
— Ba da.
— Dar credeți totuși că el o voia pe fiica dumneavoastră.
— Da.
— E un lucru extrem de ieșit din comun să presupuneți că el avea ca țintă o fetiță, zise, cu ochi mijiți.
— Este oare? Întrebați-le pe femeile pe care le cunoașteți cum e să fii fetiță.

Peste chipul sergentului trecu un nor întunecat. Dispăru.

— Nu credeți că purtarea acestui bărbat la restaurant ar fi putut fi inocentă? Că ați interpretat-o greșit?

— Eu știu ce să zic? Dar a fost îndeajuns de ciudată ca să-mi rămână în minte.

— Înțeleg, zise, dar expresia lui îi aduse aminte de cea a fostului ei iubit din facultate, care avea îndoieli cu privire la felul în care vedea ea lumea.

— Nu toți bărbații sunt cumsecade.

— Corect, zise sergentul, aprobând din cap. Este adevărat. Purta mască atunci când l-ați văzut la localul cu sendvișuri?

— Da. ’

— Dar sunteți sigură că bărbatul pe care l-ați văzut în locuința dumneavoastră și acest manager de restaurant sunt una și aceeași persoană?

— Da.

— Sigură-sigură?

De ce, atunci când cineva te întreabă ceva de suficient de multe ori, începi întotdeauna să te îndoiești de tine însăți? Și bineînțeles că nu ești sigură sută la sută.

— Sigură-sigură, minți. Și de-asta vreau să mă asigur că aveți grijă de ea, că totuși el nu...

Sergentul ridică o mână plictisită pentru a o întrerupe. Își puse deoparte carnețelul.

— Doamnă, chiar și cu tot ce mi-ați spus, ce v-am zis rămâne valabil. Nu e probabil. O rudă, un soț abuziv, un partener respins – aceștia sunt cei care continuă să-și urmărească victimele. Dar cineva care intră prin efracție? Nu se întoarce la locul faptei. Știe că ar fi prins. Așa că vă rog... credeți-mă când vă spun că fiica dumneavoastră este în siguranță. Nu e nevoie să vă tot întoarceți la asta.

Doar pentru că e improbabil, nu înseamnă că nu s-ar putea întâmpla. Toate lucrurile prin care tocmai ai trecut sunt improbabile.

— El era... Înfricoșător. Așa că vreau să fiu sigură că ea e în siguranță, că vegheați, că...
— Îi supraveghem, doamnă. Ea e în siguranță. Ei sunt în siguranță.

Chipul lui era aspru, nelăsând loc altor întrebări.
— Bine, zise ea.

Bineînțeles că nu sunt în siguranță. Trebuie să-i iei de acolo.
— Așadar, ce-ar fi să începem cu la ce oră v-ați dus la culcare în noaptea intrării prin efracție, zise sergentul.

Ea își închise ochii, se lăsă pe spate.

Trebuie să-i ajuți să-l prindă.
— Doamnă?

Poți să faci asta! Și ce dacă socrul tău crede că inventezi? Că totul e o „pălmuire”. *Dă-l naibii!*
— În regulă. Bine, zise.

Încet, cu calm, îi conduse pe sergent și pe polițistul tinerel prin amintirile ei zdruncinate, de pe care ștersese cu grijă teroarea și le reasamblase în încercarea de a distinge realitatea de panică. Încercă să povestească liniar, însă sergentul insista pe cercuri, cerându-i să repete lucruri, aceleași întrebări iar și iar. Îl descrise pe Ungher o dată, de două ori, de trei ori. Cum arăta sus pe scară. Ce a văzut prin gura de aerisire. Era sigură cu privire la tricou? Armă? Încălțăminte? Și cum de putea să fie sigură? Nu era întuneric, el nu era departe? Cum arătau mănușile lui? Arma? Ea mimă din nou mișcarea acesteia.

Încercă să-i imite plesnetul.

Amintirea acelui zgomot îi pătrunse în șira spinării, chiar și prin durerea pe care o simțea.

Încercă să nu tresară când sergentul îi ceru să-și justifice eșecurile, apoi să le justifice din nou. De ce nu s-a dus după mașină, pistol, telefon, o armă? De ce n-a luat copiii cu ea? De ce era atât de slabă? Purta lentile de contact sau ochelari de obicei? Cum de putuse să ațipească în

ascunzătoare dacă totul era atât de înfricoșător? Cum se lovise la cap? Era amețită? Și-a pierdut cunoștința? Cum de se rănise așa de rău în pădure, doar alergând pe cărare? Era sigură de descrierea intrusului? Erau extrem de multe detalii pentru cineva pe care-l văzuse doar câteva clipe. De ce nu-l recunoscuse imediat, dacă era atât de sigură că e bărbatul de la cafenea?

Fiecare întrebare îi făcea țăndări încrederea în sine, punea în evidență cât de ilogică fusese; fiecare explicație pe care o dădea părea groaznic de insuficientă. Creierul îi deveni și mai lichid, amețit de întrebări *de ce* și *cum.*

Are dreptate, e ciudat, nu se leagă, memoria ta e franjuri. Ai făcut atât de multe greșeli, de ce nu ai gândit? Cum de-ai putut să ațipești? De ce ți-a luat atât de mult până să-l recunoști?

Nu, în casă nu existau medicamente eliberate pe rețetă. Nu, nici medicamente obținute ilegal.

Erau dificil de explicat până și lucrurile pe care ea credea că le făcuse bine, cele în legătură cu care credea că fusese isteață. Sergentul o puse să descrie amănunțit cum îi băgase pe copii în ascunzătoare așa de repede. O puse de mai multe ori să înșire, în ordine, ce și când luase (păpușa din pluș, apa, fiul, fiica, iepurașul de pluș, pătura, perna). Copiii sergentului nu puteau să tacă din gură nici cinci minute, cum reușise să-i facă pe ai ei să stea potoliți ore în șir? Nu știuse că haina de blană era acolo? Ei, ce noroc, nu?

Interesul sergentului se întorcea permanent la Ungher și la vocea lui înfricoșătoare. După fiecare cotitură din interogatoriu se afla, centrală, ciudățenia comportamentului și cuvintelor acestuia.

— De ce-ar vorbi tare individul asta? De ce v-ar da de veste că se îndreaptă spre pod, de exemplu? întrebă el.

De ce? De ce-ar face asta?

Înghiți din greu, simțind că se îneacă. Sergentul se uita la ea la fel ca atunci când îi zisese: „Ce-ar fi să ne arătați unde i-ați pus pe copiii ăia?”

Mâinile începură să-i tremure la fel ca în ascunzătoare, când în minte i se ivi brusc un gând, aprinzându-se ca vâlvătăile unui foc în creier.

Nu e vorba că te învinovățește. Pur și simplu nu te crede. Nu crede nimic din ce-i spui.

Înghiți din nou, mai adânc, de parcă așa se putea descotorosi de această conștientizare.

— Așa cum... cum am spus, îi zise, ezitantă acum că sergentul se transformase în cineva căruia trebuia să-i demonstreze lucrurile, în loc să fie cineva care să demonstreze lucrurile în locul ei. Cred că încerca să ne sperie. Voia să ne facă să fim zgomotoși, ca să ne dăm de gol, vorbind pe un ton înfricoșător și spunând lucruri suficient de terifiante încât să-i înspăimânte pe copii.

Privirea fixă a sergentului o agită.

Vrea să te neliniștească. Asta fac polițiștii. Povestește-i pur și simplu cum a fost. Indiferent cât de ciudat. Trebuie să-l faci să înțeleagă.

— Părea să creadă ce spunea? A explicat, oarecum. Credea că ar trebui să aibă – că i se cuvine – orice poate să ia. Fiindcă este, cumva, superior. Că poate să ignore regulile, să le calce în picioare și să ia orice – și pe oricine – să facă orice vrea. Disprețul era... se putea simți. De parcă, pentru el, noi nu eram ființe umane. Iar vocea aia? Da. Era înfricoșătoare. El voia să-i fie așa, zise ea, silindu-si din nou mâinile să stea nemișcate, să nu tot apuce pătura și să-i dea drumul.

— Copiii dumneavoastră... au o mulțime de idei. Par să creadă că acest „Ungher” e un monstru sau ceva dintr-un coșmar. Sau o fantomă.

Copiii știu. Copiii au fost acolo. Trebuie să ne creadă când suntem trei.

— Da. Vocea înfricoșătoare pe care o folosea i-a derutat.

— Cum suna?

Metal și dinți. Unghii ghimpate care zgârie o tablă din lemn. Burete de sârmă care curăță o oală până nu mai rămâne nimic.

— Răgușită, cred? Așa cum ai imita o voce de om rău când le citești copiilor o poveste.

— Așadar, juca un rol.

— Păi... da. Și, până la urmă, rolul s-a dus de râpă. Și-a dat seama că trebuie să existe un pod în casă. S-a entuziasmat din cauza asta, a crezut că acolo ne ascundeam. Iar când s-a entuziasmat, vocea lui a sunat normal, știți? Totul era pentru spectacol.

Sergentul zâmbi larg, un zâmbet sardonic pe care îl simți chiar și prin masca lui de hârtie.

— Credeți că avea personalitate multiplă?

— Asta nu e o chestie falsă? Doar ceva din filme?

Sergentul ridică din umeri.

— Credeți că era nebun? Că vorbea cu o voce din capul lui?

Trasă cu degetul, distrată, o linie de-a lungul cărării celei mai adânci răni de pe capul ei.

— Păi, cineva care ar face asta e complet normal? Însă era mai înfricoșător decât atunci când făcea pe nebunul. Părea calculat. Ca și cum se gândise bine, cu precizie, la ce face. Iar asta m-a înfricoșat.

Se gândi o clipă.

— A spus că îl deranjează casa. Ceva despre faptul că scârțâie. Că are prea multe uși. Dar asta nu-l face nebun, cred. Multă lume se teme de casa mea. Oamenii cred că e bântuită pentru că e veche.

— Iar dumneavoastră nu vă considerați o persoană superstițioasă?

— Nu.

— Se zice că în țara asta sunt tot atâția oameni care cred în fantome câți sunt cei care cred în Iisus, spuse el, scriind în carnețel.

O durea capul. Ochiul ei făcea ca totul să pară lăptos.

— Cred că Dumnezeu și fantomele sunt la fel de credibile, murmură ea.

Sergentul înălță brusc capul, mijindu-și ochii:
— Poftim?
— Scuze, eu... eu am vrut doar să spun... că și religia este o credință în supranatural. Ceva mai presus de înțelegerea noastră?

Neglijentă. L-ai jignit.

Ochii lui erau tăioși pe deasupra măștii:
— Cred că n-ați putea să credeți în fantome, locuind în casa aia.

Își dădu din nou seama că răsucea întruna marginea păturii, de parcă voia să-și alunge grijile rupând-o.
— Chiar... chiar a citat din Biblie. Fragmentul acela despre femeile care învață prin supunere? Bunica mea era religioasă și ea m-a crescut, așa că am recunoscut...

Sergentul dădu din mână, semnalând că nu e interesat, iar ea se opri din vorbit. Îi dădu o hârtie pe care era o schiță cu planul de bază, pe etaje, al casei. O alta cu întreaga proprietate.
— Astea par corecte?

Sinele ei profesional se încruntă. *Proporțiile sunt cu totul greșite, liniile sunt nesigure. Lipsesc etichetările, nu sunt deloc detalii.*

Îi făcu semn să-i dea creionul. Sergentul i-l înmână și trase masa de spital pe roți pe care ea o folosea pentru a mânca, astfel încât să stea înclinată peste pat. Desenă linii rapide, scrise cuvinte adiționale.
— Poftiți.
— Hmm, ia te uită. Chiar e mai bine.

Trecură harta în revistă. Ea marcă unde auziseră pași. Pe unde știa că mersese Ungherul. Lucrurile de valoare găsite de poliție fuseseră enumerate, locurile în care se aflau fuseseră marcate pe hartă – bijuterii, seif, muniție, telefonul ei, computerele. Nu i se păru că lipsește ceva din ce era evident. Trasară itinerarul pe care fugise prin pădure. Puseră un *x* deasupra cimitirului și un

punct pe cărare, marcând locul unde credea că se rănise.
— Credeți că v-a urmărit afară din casă?
— În noaptea aceea, îmi era atât de frică, încât am crezut că s-ar putea s-o facă, dar nu. Privind retrospectiv, nu cred că a făcut asta.

Cum de nu poți fi sigură? Ar trebui să știi. Pur și simplu nu îți aduci aminte?

Sergentul își consultă carnețelul.
— Așadar, l-ați auzit pe individul ăsta spunând, din cine știe ce motiv, cu voce tare, că urcă în pod. Ați decis să vă duceți după ajutor. Cum au reacționat copiii?

El se rezemă de spătarul scaunului, dar ochii îi erau ațintiți asupra ei, flămânzi ca ai pumei. Simți o senzație de greață, era sigură că știa de la copii că îi împinsese de pe ea. Că-i rănise.
— Copiii s-au supărat, nu voiau să plec.
— Însă ați plecat. Cum ați reușit?

Știe deja. Așa că spune-i cum a fost.
— Le-am spus că voi aduce ajutoare. Erau înfricoșați. A fost groaznic.

Clipi pentru a-și reține lacrimile. Se șterse la ochiul liber cu colțul păturii înnodate în mână.
— A trebuit să-i împing de pe mine. Mă gândeam întruna că poate asta avea să fie ultima lor amintire despre mine și că mă vor ține minte împingându-i de lângă mine. A trebuit să-i fac să mă asculte. Să-i fac să-mi dea drumul.

Sergentul dădu din cap, luând notițe.
— I-ați împins? Fizic? Cu mâinile?
— Da. N-au vrut să-mi dea drumul altfel. A fost...
— Unul dintre ei v-a mușcat.

Nu era o întrebare. Ea se blocă, uitase de dinții fiului ei în palmă, un lucru atât de mărunt în comparație cu toată durerea ei ulterioară.
— A, nu, asta a fost... asta s-a întâmplat când i-am acoperit gura fiului meu când s-a trezit. Când Ungherul a urcat scările, a făcut zgomot, iar asta l-a trezit pe băiat. M-a mușcat.

— Ungherul? întrebă sergentul, ridicând dintr-o sprânceană.

Proasto, proasto, *de ce-ai zis asta?*

— Scuze. Copiii, ei l-au numit așa, și...

— Bine. Ați băut ceva în seara aia? Mă refer la alcool.

El se lăsă din nou pe spate în scaun, dar ea se încordă. Lejeritatea lui părea prefăcută.

Își aminti cum stătea pe scările de la bucătărie după miezul nopții, la două zile după ce căzuse soțul ei, bând vin direct din sticlă și holbându-se la sângele curățat doar pe jumătate. Vinul era singurul lucru consumat, de la moartea soțului, al cărui gust putea să-l simtă pe deplin. Simțurile îi amorțiseră din cauza durerii. Se simțise foarte bine, dezamăgitor de trează chiar, până s-a ridicat în picioare. A fost cuprinsă de clătinarea beției și abia dacă a apucat să se prindă de balustradă când a căzut. A alunecat doar o treaptă mai jos, doar una, aterizând tare pe coccis. Sticla de vin a căzut și s-a oprit nu departe de pata de sânge. A reușit să ajungă la timp la vasul de toaletă ca să vomite. I-a fost rău ore în șir, vomitând de fiecare dată când se gândea la ce fusese cât pe ce să se întâmple. De atunci, numai ideea de alcool îi întorcea stomacul pe dos.

— Nu, n-am băut nimic. Am renunțat la alcool după ce a murit soțul meu.

— De tot?

— Da.

— Deci sunteți sigură că n-ați băut deloc alcool în noaptea aia?

Simți că era o capcană evidentă acolo, în întrebarea aia repetată despre alcool, însă nu reuși să o descopere. Nu băuse nimic.

Asta dacă nu cumva mintea ta se protejează, uitând ceva, așa cum a spus psihiatrul.

— Nu am băut nimic, afirmă.

Simți durerea căzăturii aceleia din urmă cu câteva luni și realiză că stătuse foarte mult timp

fără să apese butonul roșu. Durerea era prețul pentru claritate, însă asta începea să se schimbe. Încăperea se micșora, nu mai rămase nimic cu excepția rănilor. Inima îi bătea într-o linie lungă în josul frunții și în jurul orbitei.

— Doamnă?

— Scuze. Mă doare capul. Ce m-ați întrebat?

De ce făcuse un lucru și nu altul? De ce a luat-o pe un drum și nu altul? Semne de identificare? De ce expresia „rogu-te frumușel” și tricoul ăla erau atât de importante pentru recunoașterea individului, nu-i văzuse fața? Nu fusese suficient? Era sigură că a văzut telefonul ei în buzunarul individului? Să-l descrie din nou.

Zări un mic obiect negru pe masă lângă sergent.

— Ce-i ăla?

— Reportofonul? Ne-ați dat permisiunea să înregistrăm acest interviu.

Căută în memorie, dar nu-și putu aduce aminte nimic legat de vreo înregistrare.

— A, da.

— Vă aduceți aminte asta?

— Doar că... doar... capul meu. Mă doare.

— Sunteți bine? Păreți palidă. Nu... palidă, evident, din cauza... pielii dumneavoastră? Am vrut doar să spun că... nu arătați prea bine.

O tentă rozalie de jenă îi urcă în obraji.

— Nu mă simt prea bine, zise ea cu glas șuierat, printre dinții dureroși.

— Hmm... Păi... Haideți să ne întoarcem la momentul când...

Crăpătura din craniul ei se lățea. Maxilarul i se încordă, ochiul era o tobă întinsă și însângerată care i se zbătea pe sub bandaj.

Ei nu te cred.

Apăsă butonul roșu și se lăsă să plutească în derivă. Se auzi mormăind:

— El a călcat în picioare.

Când se trezi, salonul era gol. Se întinse instinctiv spre măsuța de lângă pat după telefon. Dându-și seama de ceva, fu cuprinsă de un val de confuzie și se ridică în capul oaselor. Sergentul spusese că telefonul ei fusese luat de poliție ca probă, o întrebase dacă era sigură că-l văzuse în buzunarul Ungherului. Iar telefonul se aflase pe lista aia cu obiecte de valoare, cu o notă care menționa că poliția îl găsise pe noptieră în dormitorul ei. Ceea ce însemna... ce? Că Ungherul îl pusese la loc?

De ce să facă asta? Sau... te-ai înșelat? Chiar ai văzut telefonul? Chiar l-a luat?

Rămase trează ore în șir, rearanjând piesele de puzzle din memorie ca să încerce să potrivească această informație nouă, întrebându-se și îngrijorându-se în legătură cu ce altceva era posibil să-i fi scăpat.

26

Bântuirea a început la două săptămâni după ce-a murit soțul ei. Trecând pe lângă ferestrele camerei de zi, a simțit forța de atracție a ochilor pumei, întinderea ușoară a gurii sale duble. Prin sticla decorativă s-a văzut o mișcare ușoară, o siluetă alunecând după trunchiul copacului preferat al soțului, bătrânul pin uriaș de la marginea pajiștii. A ieșit iute afară, cu brațele încrucișate la piept ca pavăză împotriva frigului, ca să vadă dintr-un alt unghi.

Dar nu era decât pajiștea, legănarea ierbii și a copacilor.

După aceea, a devenit treptat conștientă de un șir constant de mici lucruri inexplicabile.

Copiii se jucau în leagănele din spate în timp ce ea se uita de-a lungul cărării prin pădure. Ceva părea diferit. S-a lăsat pe vine, a cercetat solul, moale după topirea zăpezii. A avut senzația că trecuseră numeroase picioare pe acolo. S-a ridicat repede, simțindu-se ridicolă, căci a realizat că-i imita pe căutătorii de urme pe care-i văzuse în filme.

Ascunzătoarea pentru cheie în formă de pietroi nu se afla la locul ei obișnuit, lângă ușă. A zărit-o lângă grămada de lemne, la vreun metru și jumătate depărtare. A pus-o din nou acolo unde era camuflată printre alte pietre de mărime asemănătoare.

— Nu mutați piatra cu cheie, le-a spus copiilor.

— Eu n-am mutat-o.

— Nici eu.

— Bine. Doar să n-o mutați din loc.

— OK, mami.

Pe când își privea copiii în timp ce mâncau micul-dejun, fetița s-a uitat la ea cu o expresie ezitantă.

— Ce e?Cred că am văzut... am văzut un bărbat din nou. Care se uita la mine, de acolo, a indicat ea cu mâna spre fereastră, către pinul cel bătrân.
— Din nou? Când?
— Azi-noapte. Când tu dormeai.
— Iubito, de ce umblai prin casă în toiul nopții?
— Pur și simplu m-am trezit. Eram la scară. L-am văzut pe fereastră.
— Mergeai în somn?

De ce nu te-a trezit monitorul ca s-o ajuți? Trebuie să fi dormit buștean și nu l-ai auzit. Ce e cu tine?
— Cred că da. Dar... poate că era tati? Lui tati i-a plăcut întotdeauna copacul ăla.

A simțit un fior în inimă, căci înțelegea speranța aceea.
— Îngeraș, n-a fost tati. Tati nu mai este. Știi asta, iubito.

Mai târziu, a verificat aparatul de monitorizare. Era închis. L-a deschis din nou. I-a spus fetiței:
— Iubito, te rog să nu mai oprești monitorul. Altfel n-o să mă trezesc dacă mergi în somn.
— Nu l-am oprit, mami.
— Știu că ești fetiță mare. Știu că ești responsabilă. Dar e periculos dacă e oprit.
— Nu l-am oprit. N-am făcut-o eu.

Poate ai făcut tu asta și ai uitat? Poate c-a făcut-o soțul tău, înainte? Poate a crezut că nu era necesar, deoarece trecuse atâta vreme de când nu mai avusese un episod de somnambulism. Poate că el încearcă să-ți spună ceva.

La fel ca în cazul fetiței, fiecare fărâmă de stranietate declanșa gândul: *El e! S-a întors la noi!* Era soțul ei, încă nu foarte solid pentru a folosi cheia, cel care mutase ascunzătoarea în formă de piatră. Era soțul ei, care încerca să ajungă la ei, cel care lăsase poteca bătătorită de mers.

Încetează. Îți imaginezi lucruri pentru că ești epuizată. Chiar și când dormi, tot nu te odihnești.

Fiindcă ți-e dor de el. Este atât de imposibil faptul că s-a dus, încât e mai ușor să crezi că el e aici. Si din cauza articolului.

Știa, în mod obiectiv, că ciudățeniile au început la aceeași dată când s-a publicat articolul în ziarul orașului. Aceea era explicația logică a faptului că ea și copiii simțeau că soțul ei fusese tras înapoi în realitate. Zilnic, ignora e-mailuri, SMS-uri, apeluri telefonice și mesaje vocale de la, aparent, toți cei pe care-i cunoscuseră vreodată. Majoritatea mesajelor lăsau să transpară bucuria expeditorului cu privire la proximitatea lui cu celebritatea și erau infiltrate cu o milă superficială față de proximitatea ei cu moartea. Doar câteva împărtășeau furia ei, arătau compasiune, întrebau cum îi este, ținând cont de felul în care o făcea să pară articolul.

Era vina celor de la galeria de artă. Sau a ei, pentru că-i angajase. Se săturase de telefoanele de la designeri de interior, îndurerată de disperarea lor palpabilă după arta pe care moartea o făcuse mai valoroasă, de condoleanțele lor oferite în grabă. Așa că, atunci când o galerie de artă i-a dat de urmă și i-a făcut o ofertă convingătoare pentru a reprezenta opera artistică a soțului ei, a semnat pe linia punctată. Aducându-și aminte de sutele de fotografii imprimate depozitate în biroul lui, le-a spus că avea fotografii semnate, bineînțeles, o mulțime. A avut o noapte odihnitoare, lucru rar, gândindu-se cum banii aveau să-i ofere timpul necesar să găsească mai mulți clienți sau chiar un job la o firmă. Chiar și așa, s-a trezit îngrețoșată din cauza lumii care îl prețuia pe soțul său, îi păsa de el în felul ăsta, doar după ce murise. Singura ei consolare a fost că nu avea absolut nicio fotografie semnată. Toți vulturii ăia aveau să plătească, fără să știe, pentru semnătura lui făcută de mâna ei.

În timpul carantinei, soțul ei se aplecase în afară din avionul lui mititel pentru a fotografia kilometri întregi de autostrăzi pustii. Făcuse

fotografii cu Boston, New York, Providence, Hartford, abandonate, post-apocaliptice.

Acestea nu se vânduseră deloc.

„O să le scot de pe website deocamdată”, zisese el. „Dar așteaptă un pic. Odată ce oamenii se vor putea uita în urmă, să spună: «Mai țineți minte când am supraviețuit acestui lucru?», atunci vor fi interesați. Până atunci, totul este prea proaspăt.”

Sau poate că oamenii pur și simplu nu vor să-și decoreze casa de pe plajă cu o fotografie de peste un metru înălțime cu un oraș ciumat.

Ceea ce i-a spus ea cu voce tare însă era, de asemenea, adevărat: „Cred că sunt cele mai bune lucrări ale tale”.

Galeria fusese de acord, reprezentanta acesteia aproape că saliva peste acele imagini scanate și trimise. Articolul fusese ideea galeriei. Cuprindea citat după citat din părerile reprezentantei galeriei despre această „perioadă nouă de muncă artistică mai profundă, istorică și perceptivă”, alături de speculații privind cutezanța soțului ei în avion pentru a realiza asemenea fotografii și un discurs lacrimogen despre cum moartea lui era o pierdere pentru lumea artistică.

Nu o contactase nimeni pentru un comentariu, însă îl găsiseră pe socrul ei. Și-l amintea pe bătrân scuipându-și disprețul: „Fotografia este pentru fete. Și pentru bărbații cărora nu le plac fetele”. Dar iată-l acolo, povestind înlăcrimat cum încurajase talentul artistic al fiului, atât de evident chiar și când era copil, cel puțin pentru un tată atent. Cum fusese el inspirat de pasiunea pentru avioane a scumpului său tată. Cât de masculină a făcut arta prin implicarea avionului pomenit. Un citat, extras din articol și tipărit cu litere mari și îngroșate, i s-a părut la fel ca palma aia groaznică pe care o primise peste față.

„Cred că ancheta va arăta că moartea lui nu a fost un accident”, spunea socrul ei.

„Nici nu se putea o publicitate mai bună”, îi zisese încântată reprezentanta galeriei. „Un pic de mister? O mică aluzie la ceva necurat? E posibil ca socrul tău tocmai să-i fi dublat valoarea pe piață. O, nu spune asta, scumpo, nu! Sunt sigură că nimeni nu s-ar gândi că a vrut să spună că ai avea vreo legătură cu asta. Sincer, am bănuit că ar fi ceva legat de avion. O, scumpo, știi cum e, noi le-am spus să nu o deranjeze pe văduvă pentru un articolaș laudativ.”

Asta era ea. O *văduvă*, *văduvă*, *văduvă.*

Așa că nu e de mirare, și-a spus în sinea ei. *Nu e de mirare, după toate astea – să-i semnezi numele, să-i vezi numele, să-l auzi iar și iar —, bineînțeles că pare ca și cum el e aproape.*

Un țipăt al băiețelului și ea ieși în fugă din casă, speriată că era rănit. Și iată-l acolo, râzând și plin de noroi pe pământul rece de noiembrie de sub leagăn, iar ea putu să respire din nou. Un lanț atârna desfăcut, cealaltă parte bălăngănindu-se cu leagănul încă atașat de ea.

— Ești bine?

— S-a rupt, mami. Uite ce murdar sunt!

A examinat leagănul, lanțul. Cum era posibil? Carabiniera cu șurub care îl prinsese era desfăcută delicat, închizătoarea din metal fiind deschisă cum trebuia, ceva ce nu s-ar fi putut întâmpla decât intenționat.

— Voi ați făcut asta? L-ați deșurubat?

Copiii au scuturat din cap.

— Vorbesc serios. Ați făcut asta? E periculos.

— Nu, mami.

— Păi, cineva a făcut-o. Și n-am fost eu, ceea ce înseamnă că a fost unul dintre voi.

— Nu.

— Să nu mințiți!

— N-am făcut-o!

— Nici eu. Pe bune, mami!

— Poate c-a fost tati? a întrebat fiica ei.

Printre firișoarele fine de păr de pe brațe i s-a strecurat o speranță macabră care oglindea tonul fetiței, plin de dor și melancolie.

Poate că el încerca să-l repare. Repara mereu lucruri.

— Tati n-ar fi făcut niciodată ceva care putea să vă rănească. Să nu mai faceți asta. Vă rog.

Somnul a ocolit-o, fiecare scârțâit și vaiet al casei făcând-o să se deștepte complet cu o tresărire și apoi să-și facă griji cu ochii deschiși pentru a doua zi și ziua de după ea și despre tot ce ar fi trebuit să facă mai bine.

După incidentul cu vinul și scările, nu a mai îndrăznit să bea ca să o ajute să adoarmă. Singură cu copiii în casă, nu lua niciodată pastile. Când zgomotul static eșuă în a face altceva decât s-o enerveze, a încercat dopuri pentru urechi, care o ajutau să adoarmă mai ușor, dar totuși lăsau să treacă sunetul monitorului.

Când reușea să adoarmă, erau doar trei moduri în care se trezea.

Primul, dacă erau copiii – episod de somnambulism, împunsături cu degetul sau erau speriați.

Al doilea, pleoapele care se deschideau brusc, mintea încordată de întrebări terifiante și răspunsuri sumbre: *Cât timp poți continua să-i falsifici în mod credibil semnătura? Există vreo modalitate de a mai imprima fotografii fără să prindă cineva de veste? Vor fi vreodată copiii bine după asta? Îl vor ține minte? Cum o să poți face asta, toate astea, de una singură? Cum poți să treci prin asta, din nou, din nou! N-o să te mai simți niciodată normală, atâta lucru ai învățat și tu de la mama ta.*

Și al treilea, se trezea după un episod de paralizie nocturnă. Înainte de moartea soțului, îndura groaza deconcertantă a acestora cam o dată pe an. Acum însă, se trezea în mod regulat incapabilă să vorbească, să se miște sau chiar să

clipească, cu ochii dezlipiți ca să urmărească umbra bărbatului care traversa camera, un bărbat care nu era soțul ei, care se băga în partea de pat a soțului ei, cu vocea alunecoasă prin sunetul bătăilor puternice ale inimii ei, care zicea: „Asta trebuie să se întâmple”, apoi dispărea. Abia atunci putea, în sfârșit, să se miște din nou. Și, în ciuda naturii recurente a acestor coșmaruri, abia atunci a înțeles că bărbatul-umbră fusese un vis.

Așa că, oricât de mult voia și avea nevoie să doarmă, uneori inevitabila groază a trezirii însemna că nu dormea deloc.

Spre sfârșitul lui noiembrie, două căprioare stăteau pe pajiștea înzăpezită, complet nemișcate și privind în pădure. Una și-a întins ușor picioarele din față și a șuierat într-un fel în care nu știa că ar putea face o căprioară. Au așteptat, apoi au fugit împreună în direcția opusă a ce-o fi fost lucrul la care șuieraseră. A ieșit afară și s-a uitat în pădure după cauza neliniștii animalelor. A văzut doar țesătura crengilor desfrunzite.

— Unde ți-e căciula? Cea nouă, roșie? Dacă mergeți afară, îți trebuie căciulă.

— Nu știu, am pierdut-o.

— Întâi mănușile, pe urmă Maimuțica, acum căciula? Trebuie să ai grijă de lucruri.

— Am, mami, am! Pur și simplu dispar întruna.

Totul părea aiurea. Totul părea atins de mâini invizibile.

Știa că, în aparență, făcea lucruri. Semna fotografii. Le trimitea e-mailuri foștilor clienți, disperată să-și crească volumul de lucru. Îi ducea și îi aducea pe copii de la școală, încercând să păstreze lucrurile cât mai normale posibil pentru ei. Însă își dădea seama, de asemenea, de noi goluri și oase care-i ieșeau din corp de parcă era un lac pe cale să sece. Pielea de pe față îi atârna diferit. Nesomnul îi întuneca gândirea, făcându-i mintea să zumzăie. De parcă durerea era un lucru pe care îl înghițise, un vierme parazit care nu lăsa

loc pentru mâncare, pentru funcționarea corespunzătoare, pentru nimic în afară de el.

Sergentul și-a făcut din nou apariția la ușă la o lună după ce murise soțul ei. A făcut cafea când el s-a așezat la masa din bucătărie. A observat că si-a ales scaunul cel mai îndepărtat de scări.

S-a gândit să-i povestească despre toate ciudățeniile. Poate că era ceva. Dar o căciulă dispărută, monitorul închis, carabiniera deșurubată, căprioare care șuierau?

Nu, o să pari nebună. Și, chiar dacă n-ai părea, *nimic din toate astea nu e mare lucru.*

— Sunteți bine?

— Da și nu, i-a răspuns.

Văzându-i preocuparea, și-a netezit părul și s-a silit să zâmbească.

— Arăt chiar așa de rău?

El i-a aruncat o privire panicată. Pentru prima dată, sergentul i s-a părut ușor de citit. Se gândea că face pe timida, că flirtează, și era în mod limpede îngrozit.

Acesta a fost primul lucru pe care își amintea că l-a considerat amuzant de când soțul ei le numise pe vrăjitoarele-sperietori „o echipă grozavă" de Halloween.

El și-a dres vocea, ferindu-și privirea.

— Nu rău. Doar... ăăă... Păreți obosită. Știți, soția *mea* – a zis cuvântul atât de apăsat, încât ea și-a reținut un zâmbet larg și s-a gândit: *Da, cu siguranță arăți foarte rău, dar rău de tot* —, soția *mea* se jură că acest ceai anume o ajută să doarmă. Va trebui s-o întreb de el pentru dumneavoastră. Se pricepe la toate astea. Plante medicinale? Uleiuri esențiale și chestii din astea? Se documentează singură. Fără chimicale.

A simțit cum i se șterge orice expresie de pe chip. S-a întrebat dacă sergentul înțelegea codul lucrurilor pe care le spunea, înțelegea cum îi dădea de înțeles că lumile lor erau ireconciliabile.

A turnat o cană de cafea, a împins-o pe masă spre el. Și-a dat masca jos ca să bea cafea și ea și-a dat seama că era prima oară când îi vedea fața. Arăta exact cum își imaginase. Nas roman, bărbie pătrată, proaspăt bărbierit, chipeș. Un Căpitan America obișnuit. *Nu e deloc genul tău*, s-a gândit, cu un fior de dorință deloc potrivit momentului, amintindu-și de trăsăturile neregulate ale soțului ei, nasul strâmb, pieptul lat, ochii negri și limpezi, pistruii. Și-a turnat și pentru ea o cană de cafea și a luat o gură. I-a simțit căldura ducându-se vâjâind direct din stomacul gol până la cap.

— Socrul dumneavoastră ne-a semnalat niste lucruri care-l preocupă.

— A, da?

S-a așezat la celălalt capăt al mesei, căci picioarele i s-au înmuiat din cauza convingerii că avea să fie ceva legat de lucrurile necurate la care făcuse aluzie în articolul ăla oribil.

— Da. Ați spus că nu vă vorbeați. De ce?

— Nu v-a povestit el?

— Ba da, dar aș vrea să aud de la dumneavoastră.

Ea a mai luat o gură de cafea. A stat un moment, pentru a face o diagramă mentală a micuței familii a soțului ei, pentru a o reduce la ce era esențial.

— Eu am avut grijă de soacra mea când a fost bolnavă, anul trecut. Soțul meu era prea înspăimântat s-o vadă în felul acela, iar bărbatul ăla? Nu putea fi deranjat. Se purta ca și cum cancerul ei era, în principal, un inconvenient pe care era forțat să-l suporte. Nu că ea a fost de ajutor în această privință, își cerea întruna scuze că e bolnavă. Se învinovățea mereu pentru toate. A murit la doar patru luni după ce ne-am mutat aici ca să-i ajutăm. Eu am fost cea care a găsit-o. M-am dus să stau de vorbă cu socrul meu, i-am dat vestea. M-a lovit peste față. Chiar aici, a zis, atingându-și obrazul. M-a lovit suficient de tare încât să mă dea jos. Așa că nu, nu ne vorbim. Și nu

mă interesează câtuși de puțin să-l mai văd vreodată.

Ochii albaștri ai sergentului au măsurat-o, fermi și direcți.

— Ați depus plângere?

— Nu. Doar am ieșit din viața lui cu soțul și copiii.

A mai luat o gură de cafea.

— Asta e ceea ce v-a povestit?

— Nu.

— A zis că m-a lovit?

— Nu.

— Ce a spus?

— Crede că, nevorbind cu el, ați încercat să creați o distanțare față de fiul lui. A spus că urmăreați banii.

Ea a pufnit batjocoritor și a clătinat din cap.

— Ne-a spus foarte limpede, de pe vremea când eu și soțul meu eram la facultate, că nu o să ne ajute financiar în niciun fel. Nu era de acord ca soțul meu să-și urmeze pasiunea pentru fotografie. Așa că noi nu am avut niciun fel de așteptări în această privință. Și, oricum, nu avem nevoie de nimic de la el.

— Așadar, din punct de vedere financiar stați... confortabil?

— Da, a răspuns, neștiind dacă asta era adevărat, nefiind sigură că va putea să facă totul singură, încercând să se convingă pe ea însăși. În primii ani de căsnicie, eu am câștigat triplu față de soțul meu, pe puțin, în timp ce el încerca să se afirme în lumea artei. S-a descurcat binișor și apoi, după o vreme, s-a descurcat bine. Fotografiile lui au fost principala noastră sursă de venit în ultimii vreo cinci ani. Acum că a murit... va trebui să găsesc o soluție. Dar am clienți. Economii. Și mai sunt multe fotografii ale lui pentru vânzare.

Și-a păstrat vocea calmă chiar în timp ce se gândea la semnăturile falsificate de pe fotografiile soțului.

— N-aveți asigurare de viață?

A dat din umeri.

— Am ceva care mă asigură pe mine, dar el nu avea deloc asigurare. Era prea scumpă din cauza zborurilor pe care le făcea cu avionul ăla mic și groaznic. Voiau să scoată tot din poliță până în punctul în care nu a mai părut să merite să plătim pentru o asigurare.

— Înțeleg.

— Până la urmă, s-a dovedit că ar fi trebuit să plătim totuși pentru o asigurare, de vreme ce avionul n-a avut nimic de-a face cu moartea lui. A făcut o pauză. Mi-am făcut tot timpul griji că avionul ăla o să-l ucidă. Pare ridicol acum.

Ochii sergentului au scrutat-o atent, cercetători, până când, în cele din urmă, a spus:

— Socrul crede că *dumneavoastră* l-ati omorât. Că l-ați împins în jos pe scări.

Deși se credea pregătită pentru asta, i-au tremurat mâinile.

— Dumnezeule! a exclamat, surprinsă de ghimpele dureros resimțit la auzirea acestui lucru spus cu voce tare, dovadă că socrul ei putea să creadă așa ceva despre ea. Și-a șters palmele transpirate de cămașă.

— Ați văzut articolul? l-a întrebat. Despre soțul meu? A spus ceva care dădea de înțeles că asta e ceea ce crede el. Mă urăște cu adevărat. Crede că sunt... desfigurată.

Și-a îndreptat privirea spre sergent, să-i vadă reacția. Însă el revenise la setările din fabrică, la acea expresie impenetrabilă.

— A spus că aveați probleme. Probleme în căsnicie.

Ea a scuturat din cap.

— Singura noastră problemă era el. Spre deosebire de cum a făcut-o cu dumneavoastră, față de soțul meu nu a putut să pretindă că nu m-a lovit. Din cauza vânătăilor. Însă a încercat să-l convingă că fusese vina mea. Că fusesem răutăcioasă sau nepoliticoasă când a murit soacra mea, ceea ce era

o minciună. Iar soțul meu... ei bine, tații și fiii, știți? Sunt complicați. Soțul meu... voia să găsească o modalitate să ne înțelegem bine cu toții, cred. Iar asta nu era acceptabil nicicum pentru mine.

Și-a frământat un pic buza cu dinții, apoi a continuat:

— Oricum, socrul meu nu ar ști despre nicio problemă. El și soțul meu nu vorbeau.

Sergentul și-a dres glasul:

— Vorbeau, de fapt. Au vorbit chiar și cu o zi înainte să moară soțul dumneavoastră.

A simțit asta ca pe o lovitură în stomac. A trebuit să se forțeze să respire.

— Asta e ce v-a zis socrul meu?

— Ne-a arătat registrul de apeluri.

— El îl suna pe soțul meu?

Polițistul a scuturat din cap.

— Uneori. Dar și soțul dumneavoastră îl suna pe el.

Și-a frecat tâmplele cu nodurile degetelor, ca pentru a-și scoate din cap aflarea acestei trădări. Și l-a închipuit pe soțul ei sunând de pe pistă, din mașină, otrava din glasul socrului picurându-i în ureche undeva departe de casă, pentru ca ea să nu știe. Iar el trebuie să fi șters registrul de apeluri. Nu existase niciun apel de la socru când ea răspunsese la telefonul soțului pentru a-l anunța pe apelant că el murise și pentru a primi condoleanțe, după care a derulat înapoi din reflex registrul lui de apeluri, imaginându-și-l, cu ochi înlăcrimați, sunându-l pe un prieten sau altul.

Poate că îl suna pe tatăl lui ca să țipe la el. Să-l testeze. Să vadă dacă își cere scuze. Cred că nu vei afla niciodată. Pentru că, în mod cert, nu poți să crezi nimic din ce spune bătrânul.

A încercat să nu plângă.

— Îmi doresc să-mi fi spus că vorbeau. Aprobarea tatălui însemna mult pentru el, știți?

— În afară de... tensiunea... cu socrul dumneavoastră, existau alte probleme?

Ea a scuturat din cap.

— Asta era problema cea mare. Dar... dacă ești căsătorit de suficient de mult timp, unele dintre lucrurile care ți se păreau cândva ușor de îndrăgit ajung să fie enervante, știți? Pe vremuri îi plăcea că sunt timidă. Asta îi permitea să fie el cel sociabil. Iar mie îmi plăcea că părea aventuros, cu zburatul lui. Dar după niște ani, el voia ca eu să fiu mai extrovertită. Să mă adaptez mai bine. Eu voiam ca el să fie în siguranță, să-și ia alt avion. Să ajute mai mult la treburile casei. Cu copiii.

A privit afară pe fereastră. A văzut un măcăleandru pe zidul din piatră, neobișnuit de grăsun pentru perioada aceea a anului. A simțit rădăcinile dureroase din piept, acolo unde vocea soțului încă șoptea: „Ai făcut tu ceva? Poate ai spus tu ceva care l-a enervat?” Își dorea cu disperare ca el să fie acolo, să îi dea explicații. Să fie acolo, fără să ajute la treburile casei, insistând că indiferent ce avea el în minte era mai important. Capabil și interesat și încercând să o ademenească la soare. El i-ar spune adevărul. Ar extrage excrescența dureroasă, care se răspândea, a acestei trădări.

— Eu doar... Îmi este dor de el. Mi-e dor de el mai mult decât...

S-a uitat în jos, la mâinile ei strâns împreunate în poală.

— Eram fericiți. Acum că el s-a dus, fiecare ceartă pare atât de... neînsemnată.

— L-ați împins pe soțul dumneavoastră în jos pe scări?

S-a gândit că era important să-l privească pe sergent în ochi când răspunde:

— Nu, a zis încet. N-am făcut-o.

— Păi, sper că reprezintă o oarecare alinare faptul că noi am considerat moartea lui drept un accident, a spus, lăsându-se în spate pe scaun.

— O! I-ați spus asta socrului meu? a replicat ea, luată prin surprindere de rapiditatea neașteptată a deciziei, de faptul că aceste întrebări constituiseră ultimii pași, și nu primii.

Polițistul a clătinat din cap, cu licărul unui zâmbet sardonic pe chip.

— Da. N-a fost prea fericit. Ne-a zis că „absența dovezii nu înseamnă dovada absentei".

— A fost avocat pe vremuri.

— A pomenit și asta.

— Întotdeauna o face. Cum ați stabilit asta? Că a fost un accident?

— Corpul. Felul în care a căzut. Sângele. La cum sunt dispuse scările dumneavoastră, e aproape imposibil să permită cuiva o împingere eficace de sus. Mai ales ținând cont de cât de micuță de statură sunteți dumneavoastră. Nu e un șir mare de trepte. În mod normal, o cădere pe treptele dumneavoastră n-ar provoca o astfel de vătămare. E doar un capriciu al întâmplării că s-a lovit de masa de aici în timp ce a căzut.

Sergentul se bătu ușor de două ori pe partea laterală a capului pentru a indica punctul de impact:

— Lovitura în marginea mesei este cea care i-a provocat moartea. Și, desigur, mai e ceea ce au spus copiii dumneavoastră.

Cu o tresărire, l-a privit în ochi.

— Ați stat de vorbă cu copiii mei?

— Sigur, în acea zi. Nu vă amintiți?

— Totul e cam în ceață.

— Desigur, a aprobat el din cap, dar, dincolo de acest gest, ea a simțit o licărire de critică, un tremur de „ce fel de mamă uită de copiii ei într-o zi ca aia?"

— Ce... ce au spus?

— La fel ca dumneavoastră. Tatăl lor urma să plece devreme. Ei dormeau. Dumneavoastră și soțul vă înțelegeați bine. Familie fericită. Apoi, desigur, a fost reacția dumneavoastră.

Probabil că a părut nedumerită, deoarece sergentul a adăugat:
— Erați supărată. Dar cooperantă.

Și-a amintit cum se legăna înainte și înapoi, acoperită de sânge. Și-a amintit că a trebuit să se dezbrace complet. Și-a amintit că ei au făcut poze în timp ce ea încerca să stea în picioare, căci picioarele și coloana îi erau lipsite complet de putere, nu o mai țineau deloc. Și, aparent, lăsase poliția la etaj, să discute cu copiii fără ca ea să fie de față. S-a întrebat ce anume, mai exact, din toate astea fusese atât de corect, de lipsit de suspiciune.

Pentru scurt timp, au rămas într-o tăcere rezervată, bându-și fiecare cafeaua, gândindu-se la socrul ei aruncând cu acuzații. La răsucirile și unghiurile scărilor. Corpuri în cădere.

Surprinzându-se pe ea însăși, s-a pomenit zicând:
— Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc întruna la asta... la el singur. Poate că încerca să strige după ajutor. Poate că m-o fi auzit mergând încolo și încoace la etaj. Paralizat. Trebuie să fi fost foarte speriat. Ar fi fost un adevărat chin.
— Nu știți că a fost așa. Probabil că a fost inconștient tot timpul. Nu este vina dumneavoastră, a adăugat el, pe un ton egal.

A fost sigură că el știa la fel de bine că fusese vina ei, deoarece exista posibilitatea ca ea să fi avut, pentru un scut răstimp, puterea să schimbe lucrurile.

S-a șters iute la colțul ochilor cu o mânecă.
— Copiii sunt la școală?
— Da.
— Ce mai fac?
— Nu prea grozav. Nu par să înțeleagă că el nu mai e. Li se pare întruna că îl văd. Pe fereastră, lângă un copac care îi plăcea sau în pădure. Au coșmaruri. Totul a fost atât de repede. Atât de ireal. La spital nu ni s-a permis să-l vedem. A trebuit să ne luăm rămas-bun la telefon. A fost ca atunci când

te uiți la un serial TV. Fără ocazia să-l țină de mână, să-i spună adio... cuiva atât de important. Au recomandat un consilier prin intermediul școlii. Un consilier în caz de doliu. Se întâlnesc online.
— Îmi pare rău. Iar dumneavoastră? Și dumneavoastră aveți vise urâte și toate astea?
— Uneori, am episoade de paralizie nocturnă, a răspuns, dând din umeri.
— Poftim? Ce înseamnă asta?
— Te trezești și nu poți să te miști. Unii oameni văd o siluetă, o siluetă întunecată în cameră. După o vreme dispare. Și treptat reușești să te poți mișca din nou.
— Păi, pare absolut groaznic.

Sprâncenele sergentului erau unite într-o expresie în care se amestecau mila și repulsia.
— Nu se întâmplă des, nu s-a mai întâmplat de mult timp, a mințit ea, deranjată de reacția lui și recăzând în vechiul obicei de a spera că, dacă un lucru e spus cu voce tare, asta ar putea să-l facă adevărat.
— Sunteți unul dintre acei oameni care văd o siluetă?

A mințit din nou.
— Uneori. Nu întotdeauna.
— Cum arată?
— Ca un bărbat. Silueta unui bărbat.
— Dar înfricoșătoare?
— Da. Înfricoșătoare.

Polițistul și-a rotit încet privirea prin casa veche, și-a lăsat ochii să treacă peste sângele care încă păta șănțulețele dintre scânduri. Privirea lui a urcat împiedicat scările abrupte.
— E ceva foarte obișnuit, a spus, simțind nevoia să-l asigure, să se asigure pe ea însăși, că așa ceva era normal, că ea era normală, că nu existau fantome, nici umbre vii pe lume.

Că uneori lucrurile cădeau, uneori se pierdeau, erau deranjate de la locul lor, se spărgeau. Că oricine își închipuia lucruri ciudate,

lucruri care apăreau, dispăreau, după ce simțise moartea atât de aproape, după ce văzuse moartea cocoțată flămând pe un om iubit.
— Se crede că poate de la asta vin toate poveștile alea cu răpiri de către extratereștri, i-a spus ea. Că de aceea sunt atât de asemănătoare acele relatări. Știți... nu poți să te miști, nu poți să vorbești, vezi siluete cu ochi scăpărători, apoi dintr-odată ești din nou în patul tău? Genul ăsta de poveste. Sunt doar oameni care au paralizie nocturnă. Nu omuleți verzi care îi iau pe o rază în navele lor și fac experimente în care nu pot să se miște sau cine știe ce.
— Hmm, interesant, a încuviințat sergentul.

Au stat acolo în tăcere. S-a gândit la cărarea perfect curată, la mișcarea de după copaci. La felul în care glasurile copiilor se înviorau de speranță când sugerau că poate tati privea, că poate tati a făcut una sau alta. Felul în care obiectele păreau să se mute de colo până dincolo în ultima vreme, ca și cum proprietatea lor, pământul lor, casa lor se supuneau unei alte gravitații.
— Cred că există explicații simple pentru majoritatea lucrurilor, a spus ea, gânditoare. Chiar și pentru cele care la prima vedere sunt cele mai ciudate.
— Da, a zis el, frecându-și bărbia cu putere. Îmi spun asta tot timpul.

27

Se forța să se trezească în patul ei de spital de câte ori vedea lumina zilei. Încerca din răsputeri să se prefacă a fi în largul ei cu șirul constant de străini cu mască ce intrau și ieșeau din salon, salutându-i cu veselie și zâmbindu-le, deși o durea să-si întindă buzele. Încerca să nu tresară atât de vizibil când o trezeau. Se străduia din răsputeri să demonstreze masei vaste, interșanjabile, de halate, uniforme și măști albe că era mai bine, mai bine, mai bine – că era timpul să plece!

E timpul să-i iei pe copii de lângă omul ăla.

Cineva schimbă pansamentul de pe ochiul ei și văzu lumină prin pleoapa umflată.

— Semn bun, îi spuse un medic.

— Ba bine că nu! i-a răspuns acel sine *fericită-si-mă- simt-mai-bine* al ei.

De Crăciun, la nouă zile de când era internată, o asistentă o ajută să șchiopăteze pe holuri în șosete antiderapante.

— Te descurci grozav!

— Al naibii să fie dacă nu! încuviință, mai să se convingă și pe sine că era genul de persoană care ar zice o înjurătură ușoară în fața altora, zâmbindu-le cu gura până la urechi, amuzantă și curajoasă.

— Credeți că o să mă externați curând? îl întrebă pe psihiatru.

— Asta nu depinde de mine. Dar îmi voi da acordul. Și o să ne vedem regulat, dacă sunteți în continuare doritoare?

Ea aprobă din cap.

— Ultima oară când am discutat, mi-ați dat consimțământul să vorbesc cu poliția despre starea dumneavoastră mentală. Vă amintiți? Au întrebat dacă e lipsit de pericol să mergeți acasă.

— Da. Ca să obțin un fel de... acord psihiatric de externare.

— Exact. Ținând cont de greutatea dumneavoastră redusă și pentru că le-ați spus că rănile nu v-au fost cauzate de intrus, erau preocupați de siguranța dumneavoastră. Preocupați că ați putea să vă faceți rău singură.
— Ce le-ați spus? întrebă, inima bătându-i cu putere de îngrijorare.
— Le-am spus că faceți progrese foarte mari și că sunteți de acord, ba chiar bucuroasă, să urmați o cale de tratament. Le-am spus că vă confruntați cu ce s-ar confrunta oricine ar trece prin ce-ați trecut dumneavoastră. Că, mental, sunteți pregătită să mergeți acasă.
— Vă mulțumesc, domnule doctor, zise, încercând să nu plângă. Poliția... Nu cred că m-au crezut. E cum ați spus și dumneavoastră, nu sunt capabilă să relatez lucrurile ca lumea? E totul... amestecat. V-au lăsat impresia că... știu și eu... că ei cred că s-ar putea să-mi închipui toate astea?

Psihiatrul își înclină ușor capul într-o parte.

— Dumneavoastră credeți că vi le-ați închipuit?

Aparatul de monitorizare închis, leagănul rupt, căprioarele țâșnind cu un strigăt în pădure.

— Nu! zise cât de categoric putu. Știu ce am văzut.
— Ei bine, atunci aveți răspunsul. M-au întrebat dacă am observat vreun semn de halucinație sau psihoză. Le-am zis că nu. Le-am spus, întocmai cum v-am spus și dumneavoastră, că ați trăit o traumă majoră, este normal să dureze, poate, ceva timp ca să vă amintiți lucrurile în mod coerent, asta dacă chiar veți reuși să faceți asta.

Ea înclină din cap, cu lacrimile, în sfârșit, prelingându-i-se pe fața rănită, usturând-o.

Te crede. Și trebuie să știe, doar e psihiatru. Și zice că ești normală, normală, normală. Chiar dacă nu te simți normală, chiar dacă nimic nu pare normal, asta este normal. Și ești normală și tu.

Îi ruga pe doctori, pe asistente, pe toată lumea: „Pot să folosesc telefonul dumneavoastră doar un pic? Vă deranjează dacă-i sun pe copiii mei?”

Socrul ei nu răspundea niciodată.

Durerea era o zvâcnire constantă, însă descoperise modalități de a funcționa în ciuda ei. Temându-se de dependență, de breșe în memorie, că nu va fi în stare să-și miște membrele îndeajuns încât ele să capete forță, încetase să apese butonul roșu. Lua doze mult mai mici, sub formă de pastile.

— Când credeți că voi putea să conduc? îl întrebă pe medicul care-i spunea să se uite în sus, în jos, la stânga, la dreapta, ochiul ei vătămat urmându-i comenzile dintre pleoapele umflate, de sub copci.

— Odată ce chirurgul își dă acordul, cred că sunteți pregătită de externare, zise el. Ar trebui să puteți conduce fără probleme după ce nu mai luați medicamente.

Dat fiind că putea să vadă numai umbre întunecate cu ochiul rănit, presupuse că doctorul glumea și râse fără veselie. Când se întoarse să se uite la ea, nedumerit, își dădu seama că aveau cu toții un scop comun.

Și ei vor să pleci. Ești doar încă o persoană de care să aibă grijă. Tot spitalul ăsta e supraaglomerat, e supraaglomerat de aproape un an. Bineînțeles că te vor plecată de aici.

Începu să întrebe de chirurg.

— Aveți idee când vine chirurgul, știți cumva când voi fi externată?

— Serios? o întrebă o asistentă prietenoasă. Dacă aș fi eu în locul tău, nu știu dacă aș vrea să merg înapoi fără ajutor. Darămite să mă întorc în locul unde s-au întâmplat toate.

— Am sunat un lăcătuș. Si o firmă de securitate, pentru instalarea unei alarme, răspunse. Dacă mă abonez la serviciile lor, dacă îi las să tragă curent electric afară, pot să monteze camere de

supraveghere peste tot, să pună alarme la toate ferestrele.
— Nu la asta m-am referit, scumpo. Tot ce s-a întâmplat cu soțul tău? Nu cred că m-aș simți în largul meu să dorm unde știu că a murit cineva.
— Poate, spuse, întrebându-se cum de reușise asistenta aceea să lucreze într-un spital unde moartea oamenilor făcea parte din munca ei, cum de reușise să trăiască până la cei peste 60 de ani crezând că n-a murit cineva în majoritatea caselor.
— Poate..., repetă, uimită că cineva i-ar sugera să părăsească singurul loc ce păstra încă amintiri despre soțul ei, singurul loc unde el încă exista. Poate c-aveți dreptate.

Asta le spunea tuturor, lucrul pe care toate ființele umane voiau să-l audă: „Probabil că ai dreptate, ce știu eu? Ce deștept ești, ce sugestie grozavă, ai mare, mare, mare dreptate”.
— Copiii dumneavoastră sunt bine, îi zise sergentul la telefon. Unul dintre oamenii mei i-a văzut ieri. O asistentă socială a fost acolo azi-dimineață. Nu v-a sunat? De ce n-o sunați dumneavoastră? I-ați lăsat un mesaj? Păi, o să vă sune ea înapoi. Aveți răbdare.

În cele din urmă, îi spuse cu o asprime din care ea își dădu seama că vorbea serios:
— Trebuie să încetați să mă tot sunați în legătură cu asta.

„Asta” fiind copiii. Nedreptatea acestui fapt, dovada groaznicei posesii a socrului ei o făcură să plângă în hohote în perna subțire de spital. O femeie pe care n-o mai văzuse intră în salon, întrerupându-i lacrimile.
— Sunteți asistentă?
— Sunt un MA.
— Ce înseamnă asta?
— Medic asociat al doctorului. Al chirurgului dumneavoastră.

Habar n-avea care era ierarhia spitalului, dar la cuvântul „chirurg” își șterse fața și stătu dreaptă,

știind că trebuie să o sensibilizeze pe această persoană extrem de tânără și de blondă. Femeia o puse să ridice brațele, să strângă din mâini.
— Scuze că am presupus că sunteți asistentă. Am o prietenă... Doctoriță? Zice că i se întâmplă asta tot timpul. Dar că asta nu li se întâmplă și medicilor bărbați.

Nu avea o astfel de prietenă, însă nu văzu istorioara ca pe o minciună. Fiindcă, desigur, așa ar sta lucrurile.
— Da, oftă doctorița. Se întâmplă des.
— Dumneavoastră sunteți cea care își poate da acordul pentru externarea mea?
— Da.
— Grozav! Ce grozav! Sunt pregătită să plec.
— Aveți unde să stați?
— Sigur, bineînțeles.
— Vă întreb doar pentru că... – MA ridică din umeri în semn de simpatie – poliția a spus că nu puteți merge la domiciliu fără acordul lor. Rezultatele investigațiilor dumneavoastră medicale sunt bune, suntem gata să vă externăm, am putea s-o facem mâine, dar aveți nevoie de un loc unde să stați. Și de cineva care să vă ducă cu mașina.

Îl sună pe sergent.
— Ce? îi răspunse tăios, presupunând, bănui ea, că îl suna din nou în legătură cu copiii.

După ce ai fost atât de cuminte, după ce nu l-ai mai sunat de două zile întregi. Ca să-l întrebi de proprii copii.
— Mi s-a spus că voi fi externată, dar au zis ceva despre faptul că trebuie să îmi dați dumneavoastră permisiunea să merg la mine acasă?
— A, da, zise el, cu vocea mai relaxată. Am vrea ca mai întâi să mergem prin casă cu dumneavoastră înainte să vă mutați înapoi acolo. Ar putea să vă declanșeze amintiri sau, dacă nu, poate c-ați observa lucruri care nu sunt așa cum ar trebui, au fost mutate, au dispărut ori sunt diferite.

O epuiză ideea de a trece prin toate astea din nou, întrebările nesfârșite, să trebuiască să meargă cu sergentul prin acele spații violate.

Poate curajul înseamnă doar a îndura.

— Da, bineînțeles! răspunse cu veselie forțată. Putem face asta mâine? Mi-au zis că m-ar putea externa mâine. După aceea, dacă facem asta, pot să merg să-i aduc pe copii acasă.

Sergentul tăcu, iar ea și-l imagină uitându-se la un calendar.

— Da, pot mâine. Vă spun cum facem. Mă sunați când vă externează și vin eu să vă duc acasă cu mașina.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc!

Și-a petrecut restul zilei energizată de acest țel. A confirmat programările cu lăcătușul și cu firma de securitate pentru ziua următoare, când vor redeschide după vacanța de Crăciun, înainte de a închide iar de Anul Nou. Lăsă un mesaj vocal în care-i spuse socrului că va fi externată a doua zi și că va veni să-i ia pe copii.

Aproape că nu dormi. Apăsă butonul de apelare a asistentelor de la prima geană de lumină intrată în salon și întrebă:

— M-ați externat? Pot să plec?

Însă nu. Mai erau acte de făcut, formulare, vizite ale asistentelor, programarea la controlul pentru chirurgia estetică („Nu vrei să rămâi cu cicatrice, dacă se poate!"), să-l vadă pe chirurg (își dădu seama că nu era sigură dacă îl cunoscuse sau dacă măcar văzuse această persoană ale cărei mâini îi peticiseră craniul), să confirme consultațiile virtuale regulate la psihiatru („Aștept cu nerăbdare să vorbesc din nou cu dumneavoastră"), la oftalmolog („Nu vreau să orbesc, la o adică, ha, ha, ha"). Îi dădură un vraf de rețete cu medicamente pentru durere, pentru somn, pentru prevenirea infecției, pentru greața cauzată de celelalte medicamente. În doar câteva ore, avu parte de atât de multă interacțiune umană, încât i

se învârtea capul și o durea fața de la expresia prietenoasă prefăcută pe care o tot afișase.

În sfârșit, îl sună pe sergent și îi spuse că e gata. Un infirmier o duse în scaunul cu rotile până la ușile spitalului. Ea purta hainele pe care i le dăduse vecina.

Miroseau a balsam de rufe. Bănui că una dintre asistente își asumase sarcina de a le spăla. Se întrebă vag pe unde ajunsese haina de blană.

— Vedeți mașina care trebuie să vină să vă ia? o întrebă infirmierul.

— Nu încă. Dar e în regulă, puteți pleca.

— Sunteți sigură?

— Da.

În clipa în care infirmierul nu se mai zări, se ridică în picioare și ieși pe uși, cu picioarele rănite încălțate în șosetele antiderapante de la spital. Își croi drum încet, dar capabilă, pe lângă locul unde se prăbușise la auzul vestii că soțul ei era în moarte cerebrală. Aerul era rece, era o zi înnorată. Se așeză pe o bancă aflată într-o nișă a clădirii și așteptă.

Era un lucru absolut minunat să fie afară. Se uită fericită la parcarea descoperită, bătută de vânt, cu copăceii ei triști. Era cu un pas mai aproape de copiii ei.

28

Sergentul conducea având-l în dreapta pe polițistul tinerel. Observă alți șoferi holbându-se la ea, așezată în spate în mașina de poliție, își închipui că se întrebau: *Ce-o fi făcut? De ce a fost arestată? De ce-o fi bătută măr?*

— Cât credeți c-o să dureze asta? întrebă.

— Câteva ore, probabil, răspunse sergentul, înălțând un pic din umeri.

— Iar după aceea pot să stau în casă?

— În funcție de ce vedeți, s-ar putea să avem nevoie de mai mult timp acolo. E posibil să trebuiască să stați la o prietenă diseară.

— Sigur, zise, gândindu-se la hoteluri din apropiere care ar putea avea o cameră pentru ea și copii.

Surprinse ochii albaștri ai sergentului uitându-se la ea prin oglinda retrovizoare.

— Am citit pe internet despre afecțiunea dumneavoastră, zise el.

— Scuze, ce?

— Socrul ne-a povestit că și mama dumneavoastră o avea.

Își masă fruntea, uitându-se pe geam.

Sigur că a făcut asta. Pun pariu că a avut o mulțime de lucruri de spus despre mine.

Simți privirea sergentului pe piele, putu să-și dea seama că îi treceau prin minte gândurile obișnuite. În ochii lui, percepu disconfortul ce i se accentua din cauza aspectului ei diferit, unic.

— Sunt lucruri interesante, comentă el.

— Da? făcu ea, uitându-se țintă pe geam.

— Da. Trebuie să fi fost greu, de vreme ce a început când erați mică.

O cuprinse epuizarea obișnuită din cauza senzației că era un specimen disecat și pus între

lamele. Și, înciuda faptului că își spuse în sinea ei: *Pur și simplu rămâi tăcută*, murmură:
— Da. N-a fost prea grozav. Dar te obișnuiești.
— Îhî, mormăi sergentul, ochii fugindu-i scurt la oglinda retrovizoare, ca să se mai uite o dată; o privire pe care ea o cunoștea foarte bine și care transmitea: „Cum ar putea cineva să se obișnuiască vreodată cu *asta?”*

Oamenii sunt creaturi care se pot obișnui cu orice. Asta e cea mai bună modalitate de a ne defini.

Își rezemă obrazul de geamul rece. Încercă să se concentreze asupra acelei răceli prin căldura dată la maximum din mașină.

Ajunseră la aleea ce ducea spre casă. Sergentul opri motorul și se întoarse cu fața spre ea prin separatorul din plexiglas al mașinii de poliție.
— Înțeleg că încă vă confruntați cu unele..., flutură el din mână în direcția ei, chestiuni medicale. Așa că, dacă aveți nevoie de ajutor, dacă aveți nevoie de un moment de răgaz, să spuneți. Scopul este să ne ziceți dacă vedeți ceva ieșit din comun. Orice obiect care nu vă aparține, care e deranjat de la locul lui, care lipsește. Vreun obiect care a fost mutat, orice lucru care vă face să vă amintiți ceva nou. Orice, bine? Iar asta se referă și la orice de pe afară, în regulă?
— Sigur, am înțeles.

El conduse încet pe alee, uitându-se înapoi la ea ca să se asigure că își rotea capul în toate direcțiile, verificând copacii, zăpada.
— Zăpada a fost curățată, zise ea. Sper că omul care vine cu plugul nu a stricat nimic. Probe sau ceva. Am stabilit cu el să vină foarte devreme dacă e zăpadă.
— Nu vă faceți griji în legătură cu asta. Noi am aruncat o privire înainte să fie curățată. Vom începe înăuntru.

Parcară. Calea de acces până la ușă nu fusese curățată cu lopata, dar ghetele tasaseră zăpada într-un drumeag denivelat. Polițistul tinerel intră în casă și se întoarse cu o pereche de ghete de-ale ei. Încercă să-și ascundă durerea când și le puse în picioarele distruse.

Începură în garaj, unde polițiștii îi spuseră că bateria de la mașina soțului era moartă.

— E foarte probabil ca bateria să fi murit cu ceva vreme în urmă dacă, după cum spuneți, nu ați mai folosit mașina, spuse sergentul.

Îi atrase atenția că mașina ei, parcată în locul obișnuit în garaj, avea pană la o roată.

— Am notat asta. Dar nu pare să fi fost făcută în mod intenționat, vedeți? Pare că ați nimerit într-un cui.

Sergentul lovi ușurel un punct de pe o anvelopă din spate.

Cel puțin n-ai dat fuga la mașină, măcar asta s-a dovedit o alegere bună. Dar... Ungherul trebuie să fi făcut asta, nu?

Ea își drese vocea.

— Am folosit mașina mai devreme în ziua aceea și totul era în regulă. Nu credeți... Nu credeți că el a făcut asta? Pare o coincidență prea mare.

— E posibil, dar n-avem de unde să știm. Am avut chiar eu o pană săptămâna trecută. Se întâmplă.

Când au intrat înăuntru, a simțit dimensiunea prea mare a camerelor fără copiii ei acolo. Casa avea același miros, aceeași temperatură insuficient de caldă. Însă era ceva greu de indicat, vag, care părea deranjat. O fereastră deschisă, poate, pe unde intra umezeala. O tulburare care însemna că șoarecii fuseseră activi.

Ungherul.

Încetează cu asta. Concentrează-te.

Se așeză ca să se descalțe de ghete, căută din priviri papucii și își aduse aminte că se pierduseră în zăpadă. Plecă în șosetele de spital cu tălpi antiderapante, sperând că turul casei nu va dura

suficient de mult încât să-i zgândăre picioarele care, încă umflate, n-o prea ascultau.
— Puteți să vă descălțați, vă rog? le ceru polițiștilor, care se uitară unul la altul, dar se supuseră.

Merseră împreună în beci, jilav și plin de pânze de păianjen ca întotdeauna.
— N-aș putea să vă zic dacă e ceva diferit. Nu cobor niciodată aici decât dacă n-am încotro. E prea mizerie și întuneric.

Făcu o pauză.
— Stați un pic... simt miros de... simțiți miros de țigară?

Polițiștii adulmecară ca niște ogari, apoi scuturară din cap.
— Nu, zise sergentul. Sper însă că aveți un dezumidificator pe aici. Miroase a mucegai.

În bucătărie, scândurile de pin vechi, cele pe care le păstra în stare perfectă, cele pe care le curățase de sânge, erau pline de zgârieturi adânci.
— Oh! exclamă cu tristețe, la vederea stricăciunilor.
— Mda, e de la cum au mers oamenii mei pe aici, scuze pentru asta, zise sergentul cu o voce care o frapă prin lipsa de părere de rău, vorbe goale în replică la ceea ce el vedea drept o reacție exagerată față de ceva neimportant.

Nu le ține o prelegere. Ai nevoie de ajutorul lor.

Umplând intervalele de tăcere cât se uita prin casă, i-au pus întrebări noi („Vă vine cineva în minte care ar fi putut să vă poarte ranchiună? Ușa aceasta este întotdeauna încuiată?”), dar, în mare, repetară aceleași întrebări pe care sergentul i le pusese la spital („Există în casă medicamente eliberate pe bază de rețetă? De ce n-ați mers pe aici, pe acolo sau pe dincolo? De ce n-ați făcut asta, aia sau altceva?”). Creierul care îi zvâcnea, dornic de analgezicele pe care i le refuza cu scopul de a fi cât mai lucidă, de a putea să conducă pentru

a merge după copii, începu să creadă că polițiștii erau proști, uituci, de-o întrebau lucruri și apoi o întrebau iar aceleași lucruri, într-un mod ușor diferit.

Merseră mai departe. Ei își repetară replicile: „Vedeți ceva? Vedeți ceva schimbat? Lipsește ceva? E ceva diferit?”

— Nu, nimic, nimic, nu, zise ea iar și iar.

Încercă să evite să urce scările în fata lor. Se simțea întotdeauna foarte expusă și vulnerabilă urcând scările cu un bărbat în spatele ei. Însă polițiștii vrură ca ea să vadă prima lucrurile, așa că picioarele i se mișcară la nivelul ochilor lor în timp ce urcară. I se făcu un gol în stomac când își aduse aminte că ei văzuseră totul deja, că puteau să privească, din amintiri, direct prin hainele ei.

Praful din pod, de care fusese sigură că va păstra urmele pașilor, o probă utilă, era foarte deranjat.

— Tot de la oamenii noștri, zise sergentul, dând din umeri. Prioritatea era să-i căutăm pe copii. Să ne asigurăm că sunt teferi. Și să ne asigurăm că nu e niciun intrus în casă.

Nu îndrăzni să le pretindă scuze, nu îndrăzni să-i acuze de incompetență.

Le-ai spus exact unde erau copiii.

La etaj, se iviră chestii mărunte, pe furiș, abia reținându-i privirea. Schimbări atât de mici, încât era cât pe ce să-i scape. De fiecare dată când semnala deteriorarea unui covor, a unei podele, ei ziceau: „Noi am fost, asta e de la oamenii noștri”. Tonul lipsit de regret, atitudinea de nepăsare față de toată distrugerea provocată o făcură să simtă flăcări în gât. Își strânse bine buzele, ca să-și înăbușe mânia.

Prima schimbare pe care o sesiză fu în baia copiilor.

— Colacul ăsta de la toaletă e ridicat, le spuse polițiștilor.

— Și ce dacă?

— Și ce dacă? În casa asta nu locuiește niciun bărbat.
— Păi, e băiețelul dumneavoastră.

Sergentul păru îngrijorat, de parcă ea ar fi uitat de existenta fiului ei.

— El stă așezat, că altfel face mizerie. Pentru că este încă foarte mic.
— Am și eu un fiu mic, doamnă. Cu mult timp în urmă, am fost și eu băiețel. Și pot să vă spun că niciun băiat din lume nu stă așezat de fiecare dată, indiferent ce-i spune mamei sale.

Sergentul și polițistul tinerel dădură din cap unul la altul, ochii trădându-le zâmbetele cunoscătoare ascunse sub măști.

— Ei bine, fiul meu stă.
— Îhî, mormăi sergentul. O să notez asta.

Dar, în loc să facă acest lucru, se uită lung la ea, fără să scrie ceva, ca și cum o provoca să-i spună ceva. Ea respiră adânc și numără descrescător de la zece.

În camera fetiței erau cele mai multe schimbări. O pușculiță pe jos, când de obicei era pe comodă. Și lipseau lucruri.

Polițiștii se uitau din când în când unul la altul în timp ce notau o listă cu obiectele lipsă, ca pentru a spune: „Asta nu pare deloc mare lucru, sunt sigur că aceste lucruri sunt pur și simplu puse în altă parte, dar o să le notez pentru că ea se uită la noi”.

Un tricou roșu din tabăra YMCA. Ursuleț de pluș, de 15 centimetri înălțime, cu fundă roșie la gât. Chiloți cu zilele săptămânii, luni și joi. O pereche de colanți pentru balet. Cutiuța din tablă în formă de mașină de curse, roșie, de circa 15 centimetri lungime, zece centimetri lățime și cinci centimetri înălțime, conținând tot felul de biluțe din sticlă, barete, pietricele.

Își menținu echilibrul sprijinindu-se de comodă. Gustul de fiere, ca de rău de mare, i se strecură în gât și în gură în timp ce se gândea de ce

alesese el aceste lucruri; își închipui materialul moale al colanților, bumbacul cu buline pe care scria cu litere cursive „luni” și „joi”, mototolite în mâna imensă a Ungherului.

— O să ne uităm pe lista cu ce a împachetat fiica dumneavoastră. E posibil să fi dus aceste lucruri acasă la bunicul ei. Sau ar putea fi în coșul pentru rufe ori ceva de genul ăsta.

Încercă să alunge, clipind, imaginea cu degetul mare turtit al Ungherului frecând materialul acela, cutiuța de tablă pe care fetița o umplea cu cele mai prețioase lucruri ale ei.

Își înghiți greața.

— Nu înțelegeți. Fiica mea adoră cutiuța aia. Știți cum fac copiii, că păstrează tot felul de mărunțișuri? Radiere, pietre deosebite? Ea n-ar fi pierdut cutia aia. Si nu o ia niciodată cu ea nicăieri. Locul ei e aici.

— Bine. Vom verifica.

Cablul încărcătorului ce șerpuia peste noptiera din dormitor îi aduse aminte să întrebe când își va primi telefonul înapoi.

— Astăzi, când terminăm aici, zise sergentul, de parcă era o adolescentă care trebuia să-și câștige privilegiul de a folosi telefonul.

— Unde ați găsit telefonul?

— Pe latura îndepărtată a noptierei de acolo.

— Dar nu acolo e locul lui. Latura aceea este – era – partea de pat a soțului meu. Acela este încărcătorul lui.

— Sunteți sigură? Sunteți sigură că nu s-a întâmplat să îl băgați în priză acolo?

Era sigură. Sigură, sigură, sigură.

— O! exclamă văzând micul ecran sprijinit de noptieră. Monitorul pentru bebeluși! Fiica mea merge în somn, așa că-l folosim ca sistem de avertizare, ca noi să putem – eu să pot – să o interceptăm. Nu sunt sigură dacă înregistrează, dar merită să...

— Era oprit, o întrerupse sergentul.

— Însă eu nu-l opresc niciodată...
— Era oprit. La capătul cu camera, întrerupătorul cel mic era la poziția „oprit”, spuse el, mimând mișcarea de pornire-oprire a unui întrerupător.

Atunci își aduse aminte că-l mai găsise oprit și înainte, după ce murise soțul ei. Că fetița insistase că nu se atinsese de el. Cum ea se gândise că poate îl oprise soțul ei înainte de a cădea.
— Eu... eu l-am verificat și era pornit cu doar câteva săptămâni în urmă. Bărbatul ăla trebuie să-l fi oprit? Deși... poate fiica mea a făcut-o?
— Îhî, făcu sergentul, notându-și ceva în carnețel.

În dressingul soțului, polițiștii stătură în apropiere în timp ce ea se chinui cu combinația de la seif. În cele din urmă, polițistul tinerel luă de la ea o hârtie având instrucțiunile și combinația, îl deschise în câteva secunde, pe când ea se foia, jenată de propria-i incapacitate. Nu lipsea nimic. Arma stătea cuibărită într-un toc din nailon lângă verigheta soțului ei și cele trei monede din aur cu vultur pe ele, pe care tatăl ei insistase să le ia după ultima ei vizită în Utah, „pentru când se duce totul de râpă”.

Le acceptase ca să-i facă pe plac, dar, după anul care trecuse, a trebuit să recunoască în sinea ei că, deși tatăl său era paranoic, poate că avea un pic de dreptate. Viața, societatea însăși păreau mult mai precare decât ar fi crezut cu un an în urmă.

Sergentul scoase arma din toc. „Smith & Wesson M&P 2.0”, notă, verificând dacă încărcătorul era gol. Negrul mat al armei, sunetele metalice ale încărcătorului care alunecă pocnind în patul armei o neliniștiră.
— A! Ei bine, soțul meu avea arma aia de foarte multă vreme. De dinainte să ne mutăm? Era un hobby, el...
— Muniția păstrată separat? o întrerupse sergentul.
— Da, acolo sus, arătă spre raftul cel mai de sus, iar el trase jos cutia, o inspectă și o puse la loc.

— Cutia e plină, zise, după care băgă arma înapoi în toc. Aveți permis de portarmă?
— Soțul meu avea.

Sergentul înclină din cap, deloc surprins.
— Ați completat formularul online? Trebuie să anunțați autoritățile când moșteniți o armă de foc.
— Nu mi-am dat seama. Nu prea mă dau în vânt după arme, răspunse.

El miji ochii într-un fel care o făcu să simtă nevoia să se justifice.
— Doar pentru că, având copii în casă, este, de fapt, mai puțin sigur, din punct de vedere statistic...

Sergentul o opri cu o fluturare din mână.
— Da, da. Puteți să o predați, dacă preferați. Însă autoritățile oferă cursuri. Modelul ăsta e ușor. Și nu e ieftin, așa că depinde de dumneavoastră.

Oricât de mult o neliniștea vederea armei, oricât de des îi spusese soțul ei: „Este doar o unealtă. Orice unealtă poate fi folosită într-un mod primejdios”, oricât de des ea îi răspunsese cu dezgust: „Totuși, scopul majorității uneltelor nu este să ucidă pe cineva”, își aduse aminte cât de mult își dorise orice fel de armă în ascunzătoare. Propriul șir al gândurilor o făcu să scuture din cap.

De parcă faptul că o aveai ți-a folosit la ceva. De parcă ai fi devenit brusc, prin magie, un bun țintaș dacă ai fi reușit să pui mâna pe ea în noaptea aceea.

„Nu poate să nimerească peretele lateral al unui șopron”, îi bombăni în amintire glasul bunicii, care se uita cum tatăl ei încerca să o învețe să tragă cu arma când avea 11 ani. Ca aproape toți cei de care crescuse înconjurată în Utah, tatăl ei deținea nu doar una, ci mai multe arme de foc. Își frământă buza cu dinții, aducându-și-l aminte pe tată venind de după un colț, cu pușca îndreptată spre ea, crezând-o un intrus, în timpul uneia dintre deplasările ei nocturne pe hol până la toaletă. De atunci, refuzase să se apropie de vreo armă și o

supărase faptul că nu putuse să-l convingă pe soț să se descotorosească de pistol.

Păstreaz-o, poate, până când va fi prins Ungherul. În siguranță. E o mașinărie. Ești în stare să te descurci cu mașinăriile.

— O să... o s-o păstrez deocamdată, îi spuse sergentului.

El înclină scurt din cap, cu o expresie indescifrabilă, și încuie arma înapoi în seif.

Merseră la parter.

În camera de joacă, creațiile din piese Lego ale fiicei ei erau dezmembrate, cu fragmente împrăștiate peste tot.

Polițiștii se uitară la dezordinea uniformă și o întrebară:

— Sunteți sigură că intrusul a stricat chestiile astea? Cum vă puteți da seama?

— L-am auzit noi în noaptea aceea. Le-a... izbit. A aruncat cu ele în perete.

— Îhî, mormăi sergentul.

Ajunsă la ușa de la biroul soțului, șovăi, se uită la colțurile încăperii, apoi realiză că o durea maxilarul de cât de tare strângea din dinți.

Biroul era atât de luminos și vesel pe cât îi permitea locul întunecos din casă în care se afla. Soarele după-amiezii se furișa pe ferestre. Panoul lambrisat de la ascunzătoare era deschis, interiorul acesteia zărindu-se tot negru ca smoala, în ciuda luminii zilei. Un miros omenesc de stătut, de oțet, o făcu să-și îndrepte ochii spre băltoaca propriei vome. Era uscată și închisă la culoare. Nu o curățase nimeni.

Asta i se păru izbitor de crud și lipsit de considerație, deși, logic vorbind, știa că a face curățenie nu e – n-ar trebui să fie – treaba polițiștilor.

— De ce n-ați încercat să contactați 911 online? întrebă polițistul tinerel, dând din bărbie spre computer.

Le spuse că soțul ei îl ținea deconectat de la internet, ca să se concentreze mai bine la muncă. Ei înclinară din cap, iar ea înțelese că știau deja că nu era conectat la internet. Se întrebă dacă în felul ăsta voiseră să o testeze.

— Pun pariu că aveți o mulțime de povești înfricoșătoare despre locul ăsta, zise polițistul tinerel.

— Doamna nu crede în fantome, spuse sergentul. Nu crede în *supranatural.*

Tresări. În mod clar, remarca ei nechibzuită despre religie se înfipsese adânc.

Vrea să-ți ceri scuze pentru c-ai spus toată chestia aia cum că religia și superstiția sunt la fel. Vrea să-ți ceri scuze din nou. Scuze, *scuze, scuze este tot ce spui mereu. Să nu care cumva să îndrăznești să-ți ceri scuze din nou.*

— Lumea reală este suficient de înfricoșătoare pentru mine și fără fantome, spuse cât de calm putu.

29

— Asta este... e ultima cameră acum, nu-i așa? Am terminat?
— Am avea nevoie să aruncați o privire și pe afară, zise sergentul.

Asta nu i se părea deloc posibil. Fizic, încercase să ignore durerea, lentoarea propriului sânge. Mental, încercase să înlăture senzația că polițiștii aceia se aflau lângă ea de zile întregi, punându-i aceleași întrebări de sute de ori, că nu aveau să plece niciodată și că-i va avea agățați de ea pentru totdeauna.

Însă lumina de afară abia atunci își începea tranziția către galbenul înserării. Nu trecuse chiar așa de mult timp de când părăsise spitalul. Nu trecuse chiar așa de mult timp de când cercetau casa, iar ea le răspundea la întrebări, privindu-i în ochii lipsiți de expresie.
— Doar că... sunt obosită. Putem să facem asta altădată?
— Ce ziceți de o mică pauză, apoi vedem cum vă mai simțiți?

Era bizar să fie invitată să ia loc pe propria-i canapea, în propria-i casă.
— Aveți nevoie de un pahar cu apă sau ceva? întrebă sergentul, de parcă erau casa lui, paharele lui, apa lui.
— Puteți să-i sunați pe copii? El răspunde când îl sunați dumneavoastră.
— Aaa...
— Vă rog.
— Sigur, da. Bine.

Sergentul apelă numărul. Socrul ei răspunse imediat.
— Domnule polițist, vă mulțumesc că m-ați sunat înapoi. Femeia aia nebună a lăsat un mesaj,

spunând că vine să ia copiii astăzi. Nenorocita aia dementă numai peste cadavrul meu va...
— Eu sunt.

Vocea îi sună firavă și epuizată, deși intenția ei era să-i fie puternică, șmecherească, ceva care să-l facă pe el să se simtă rușinat.

Socrul ei pufni, apoi zise:
— Ce-mi pasă mie? Tu *nu* vii aici. I-ai convins că în casa voastră e un afurisit de demon, că o să le dea foc și o să-i mănânce? Iisuse Hristoase, nu e de mirare că ei nu cred că ești...
— Domnule? Ajunge, am multe de discutat cu ea, bine? Așa că dați-i pe copii la telefon, interveni sergentul pe un ton imperativ, într-o manieră pe care ea n-o putu explica.
— Cu tot respectul, domnule polițist? Nu! contră malițios socrul ei și închise.
— Chiar poate să fie un nemernic, nu-i așa? zise sergentul calm.

Mâna ei în a ta. mâna aia micuță. Este încă atât de mică. Picioarele lui dolofane, *corpul încă rotofei, de bebeluș. Obrajii lui, gropița aia. Genunchii ei slăbănogi*, *ochii negri și strălucitori. Pistruii tatălui lor*, *aceeași frunte lată.*
— Da, oftă. Ei bine... Cu cât terminăm asta mai repede, cu atât pot să-i văd mai repede, așa că haideți să terminăm, bine?

Polițistul tinerel îi evită privirea. Sergentul tuși stingherit.
— Îhî... așa e. Să facem plimbarea aia, da? Să ne anunțați dacă ajunge să fie prea mult pentru dumneavoastră.

Din tonul sergentului, îi fu clar că a spune că e prea mult nu era, de fapt, o opțiune.

Se chinui să se încalțe din nou cu ghetele. Cu mâna pansată, bâjbâi să-și tragă fermoarul de la haină. Sergentul dădu să o ajute, dar ea se feri.
— Mă descurc, zise, întorcându-se și trăgând fermoarul până sus.

— O să urmăm poteca pe care am făcut-o noi prin zăpadă, bine?
— Sigur.
— Așadar, pe aici ați ieșit? întrebă sergentul, indicând ușile duble din față.
— Da.
— Alea de acolo..., arătă el cu mâna. Alea sunt urmele pașilor dumneavoastră?
— Da.

Ea miji ochii la ușoarele adâncituri. Cu siguranță ninsese de atunci sau cel puțin viscolise, deoarece urmele aveau o dimensiune mică.
— Cred că da.

Se ținură la mică depărtare pe lângă urmele ei de-a lungul laturii casei, pe lângă ferestrele camerei de zi, bucătărie, pe după colțul garajului, și străbătură curtea până la cimitir. Îi cerură să descrie din nou cum a scăpat, iar ea le arătă fereastra la care, când se uitase spre casă, îl zărise pe Ungher coborând scările și cărarea pe care ea o făcuse prin zăpadă.

Se simțea slăbită pe dinăuntru, rănită în locuri care în mod normal erau ascunse. Când se împiedică, polițistul tinerel îi oferi brațul. Nu-i voia mâinile în apropiere, îi spuse că nu are nevoie de ajutor, dar că-i mulțumește.
— Ați spus că ați căzut undeva pe aici?

Se aflau în cimitir.
— Da, m-am tăiat la mână. Acolo, cred? Acela este, probabil, sângele meu... pata întunecată de pe partea din față a acelei pietre funerare? Unde m-am ținut.
— Nu vă amintiți cu exactitate?
— Era întuneric și alergam.

Sergentul arătă spre casă, întrebând-o:
— Deci, e corect când spun că stăteați aici când ați văzut pe cineva la fereastra aceea de sus, uitându-se afară?
— Da. Aceea este fereastra de la dormitorul meu.

— Știți, pare, oarecum, că cineva stă în picioare acolo chiar acum, nu-i așa?

Se simți deranjată de felul cum vocea lui părea plină de chibzuință exersată. Își miji ochii la fereastră în lumina care se estompa a serii.

— Așa pare? Mi-e greu să văd din cauza ochiului rănit.

— Da, încuviință polițistul tinerel într-o manieră care ei i se păru, din nou, exersată. Modelul draperiei, luminat așa din interior? Seamănă cu o persoană.

— Știți, sunt destul de sigură că draperia nu era închisă deloc, nu în noaptea aceea. Așa că... ceva pentru lista dumneavoastră? Ceva care e schimbat?

— Sunteți „destul de sigură”?

— Sunt sigură.

Se întoarseră să se uite de-a lungul potecii. Ca de obicei, era mai puțină zăpadă acolo. Tremură, simți vântul suflând pe cărare, își întoarse obrazul astfel încât să nu o lovească direct în față.

— Iată urmele dumneavoastră, zise sergentul. Și, de cealaltă parte a potecii, pe acolo au mers oamenii mei mai târziu, ca să nu vă perturbe urmele. Ceva ciudat, neobișnuit, nelalocul lui?

Urmele mersului ei clătinat erau abia sesizabile în zăpadă. Paralele cu ele erau urmele suflate de vânt despre care sergentul zicea că fuseseră lăsate de polițiștii lui. În jurul și între aceste cărări de urme, zăpada era înțepată de urmele mici tipice căprioarelor.

— Părea... părea mult mai departe?

— E destul de departe dacă ai doar papuci în picioare.

— Deci nu m-a urmărit? Nu credeam că a făcut-o, dar nu eram sigură. Sau ar fi putut să calce chiar pe urmele mele?

Se uită întrebător la polițiști. Aveau brațele încrucișate, chipurile inexpresive, de piatră. Se întoarse, înregistră netezimea albă a zăpezii în fiecare direcție, stricată doar de aleea pentru

mașină deszăpezită de plug, de cărăruia bătătorită de polițiști pe care mergeau acum, de urmele ușoare ale deplasării ei și de urmele de pași ale polițiștilor, făcute în noaptea aceea.

— Nu înțeleg. Unde sunt urmele lui? Au existat urme de roți de la mașina lui? De când a plecat?

Niciun răspuns nici acum, nicio mișcare din partea polițiștilor.

— A parcat în altă parte?

În minte îi răsună vocea fiului ei. *Politia zice că el nici măcar n-are picioare.*

— Bună observație, spuse sergentul. Nu au existat urme de roți. Niciun fel de urme de pași în afară de ale dumneavoastră.

— Cum e posibil așa ceva?

— Noi speram că ați putea să ne explicați dumneavoastră.

— Eu?

— Da. Cum ar fi, poate, că locul ăsta are o intrare secretă, așa cum a avut camera aia secretă.

În craniul ei se dislocă ceva, lovit de aceste cuvinte. Se împotrivi impulsului de a se scărpina cu degetul în ureche pentru a încerca să scoată afară chestia aia. El este o pălmuire *a imaginației,* zise glasul fiului ei.

— Nu există nimic de felul ăsta, le răspunse.

— Și atunci, cum credeți că a reușit bărbatul acesta să ajungă aici, să intre în casa dumneavoastră, fără să lase nicio urmă? Fără mașină?

— Eu nu... poate... Văzu în minte podelele din casa ei, zgâriate, murdare. Praful deranjat din pod. Poate că oamenii dumneavoastră au trecut cu mașinile peste urmele de la mașina lui? Au călcat pe urmele lăsate de pașii lui?

— Nu, clătină din cap sergentul, ochii lui niște bile albastre, cu o expresie dură.

— Cum puteți fi sigur?

— Oamenii mei au făcut poze când au ajuns aici. Aleea pentru mașină acoperită de zăpadă, fără

urme de roți. Nicio urmă de pași când au făcut căutarea inițială.

— Ar fi putut să plece pe jos de aici. O fi parcat în altă parte? Apoi urmele pașilor lui au fost acoperite de zăpadă. Sau suflate de vânt.

— Urmele dumneavoastră sunt încă aici, totuși. Am verificat în noaptea aceea, nu au existat urme mai mari peste ale dumneavoastră. Am verificat și perimetrul proprietății. Nimic perturbat, în afară de urmele dumneavoastră ieșind pe ușa din fată și de-a lungul acelei poteci.

O panică sufocantă i se ridică din stomac.

— Poate că el... ar fi putut să vină mai devreme? Să stea să ne aștepte în casă? Ascuns?

— E posibil. Însă pe sol era deja zăpadă înainte de viscol. Prin urmare, ar fi trebuit să existe un semn al unei perturbări, niște urme. Ați văzut ceva? Ați observat vreun semn, vreo urmă de pași, în ziua aceea?

Se gândi la ziua aia. Îi conectase pe copii la internet pentru orele online de dimineață. A plecat de acasă la 12:30, ca de obicei, ca să-i ducă pe copii la cursurile cu prezență fizică de după-amiază. A făcut o comandă la magazinul alimentar. I-a luat pe copii, a luat mâncarea. S-a uitat la ei în timp ce mâncau, căci ea încă nu avea poftă de mâncare.

— Nu-mi amintesc urme de pași. Dar n-aș fi observat. Vin oameni tot timpul, știți? Să livreze colete sau pur și simplu nimeresc aici, deși caută altă casă, și atunci fac cale-ntoarsă și pleacă într-acolo.

— Deci n-ați văzut nimic?

— Nu, dar... cum v-am zis, e posibil să nu fi observat.

— Îhî-hmm.

— Putea... să se fi ascuns în casă? După aceea? Să aștepte să plecați cu toții?

Asta îi atrase o privire aspră din partea sergentului.

— Mai sunt și alte camere secrete în casă?
— Nu.
— Atunci nu era niciun intrus în casa dumneavoastră când am ajuns noi aici. Am cercetat peste tot. Temeinic.
— Da. Bineînțeles.

Încercă să facă o legătură, să găsească o explicație, și nu reuși. Pe când încerca să înțeleagă cum de se putea așa ceva, în minte dădeau să i se ivească gânduri, apoi se estompau, parcă erau niște scântei, după care dispăreau, scânteiau și dispăreau, ca niște cabluri electrice care abia dacă se atingeau și apoi erau depărtate brusc.

Nu tu urme de pași. Nu tu urme de roți. Niciun semn, în afară de mirosul de fum de țigară. Colacul ridicat al vasului de toaletă. Lucrurile lipsă ale fetiței. O draperie lăsată în jos. O pană de cauciuc. Poate.

— OK, zise sergentul. Ce-ar fi să ne întoarcem înăuntru? Mai sunt câteva întrebări la care sperăm să ne puteți ajuta. Nu e nevoie să facem asta aici, în frig.

Privi în jur în timp ce mergea încet prin zăpadă înapoi spre casă. Totul era atât de imposibil, suprafața perfect plană a zăpezii. Netezimea ei sclipitoare era o trădare, cumva, un alt lucru neexplicat și inexplicabil. Precum frumusețea curată a potecii. Monitorul pentru bebeluși, închis, inutil. Telefonul pus înapoi pe noptiera ei.

Luciul lumii avea o incongruență care o făcu să se simtă pierită de teama că mintea ei era deteriorată irecuperabil.

30

Încercă să-și alunge durerea masându-se la rădăcina părului, dar asta nu făcu decât ca fisura din capul ei să geamă, os frecându-se de os ca o falie biologică.

Sergentul se așeză mai la distanță de ea, pe canapea, iar polițistul tinerel pe un scaun din apropiere, lângă șemineu.

— Mai există și altcineva în afară de tipul de la cafenea despre care să credeți c-ar fi putut să vă aleagă drept țintă? Cineva pe care nu l-ați plătit, să zicem, sau căruia i-ați refuzat invitația de a ieși la o întâlnire? Cineva care să creadă că îi datorați bani?

— Nu, răspunse în mod repetat. Nimic de felul acesta.

Răspunse la mai multe întrebări, nesfârșite întrebări, uitându-se cu tristețe afară și văzând că era deja întuneric.

În ritmul ăsta, copiii vor dormi pe când ajungi tu la apartamentul socrului.

Își dădu seama, cu o tresărire, că nu putea să-i ia pe copii deloc, nu cu o pană de cauciuc la mașină.

De ce nu te-ai gândit la asta înainte? Imediat? Ce e în neregulă cu tine?

Îl întrerupse pe sergent în mijlocul propoziției, izbucnind:

— Puteți să-mi puneți o roată de rezervă? Vreau să pot să merg cu mașina, să-i iau pe copii, credeți că m-ați putea ajuta? Nu știu dacă pot face asta singură.

El mormăi ceva, zicând:

— Doamnă, ce-ar fi să ne concentrăm, bine? Apoi, după ce terminăm aici, putem discuta despre asta.

Simți usturimea respingerii lui, sergentul părând din nou să-i vadă pe copiii ei ca pe o

distragere a atenției, un detaliu insignifiant. I se strânse inima când își dădu seama că nu-i va vedea deloc în seara aia. Chiar și cu roata de rezervă pusă, nu putea să meargă cu ea până acasă la socru, ținând cont de distanță și de cât de veche era roata de rezervă.

— Îmi cer scuze că vă întreb, dar poate ați avut o despărțire urâtă, vreo aventură? Sau e posibil ca soțul să fi avut o aventură? Uneori, oamenii simt că li se datorează ceva, după aceea, spuse sergentul.

La această idee, mâhnirea de a nu-și vedea copiii fu alungată de indignarea ca un bici.

— Nu! pufni. Nicio aventură! Nu!

— Toate zilele acelea întregi când era plecat și zbura? Nimic suspect? interveni polițistul tinerel.

Făceau ca o aventură să pară inevitabilă, evidentă.

Ești sigură? Ai fi știut? Cum știu oamenii? Tu nici măcar nu știai că vorbea cu taică-său.

— Încercați să-mi spuneți ceva? Ați descoperit pe cineva?

— Nu, zise sergentul în felul său criptic. Ar fi normal ca dumneavoastră să fi bănuit ceva, atâta tot. Majoritatea oamenilor căsătoriți au bănuieli la un moment dat, nu?

— Ei bine, eu nu. N-am făcut-o niciodată.

Sergentul o privi de parcă era bătută în cap, iar ea se pomeni acoperindu-și fața, acoperind semnul cel mai mare cu o palmă, simțindu-i albeața sclipind din cauza nesiguranței, a deducției că evident soțul ei era posibil să fi avut o aventură, căci uită-te la ea.

— Îhî. OK. Acum, v-am adus aici niște lucruri să vi le arăt.

Desfăcu fermoarul unei genți și puse două obiecte lângă ea pe canapea. Erau sigilate în pungi mari, transparente, din plastic.

— Ăștia sunt pantofii pe care-i purta intrusul? Tricoul? o întrebă el.

Într-o pungă era sigilată o pereche de pantofi sport, Reebok, perfect albi, bărbătești, mărimea 42. Aveau o dungă neagră și tălpi maro din cauciuc. În cealaltă pungă era împăturit un tricou negru, având imprimată în față o poză cu un craniu cu ochi negri, incrustat cu diamante.

— Acestea sunt lucrurile soțului meu, răspunse. Lăsă pungile jos din mână, apoi arătă spre una dintre ele. Tricoul, pe ăsta l-a luat de la un muzeu. Vedeți scrisul? Tricoul pe care îl purta Unghe... bărbatul acela, imprimeul era pe spate, nu în față. Craniul avea păr dezordonat, ochii galbeni. Și adidașii sunt tot ai soțului meu. Adidașii bărbatului nu aveau partea asta neagră. Erau mai vechi, crăpați. În întregime albi. Dar îngălbeniți. Și erau înalți pe gleznă. V-am spus asta? În plus, știți... mai mari. A trebuit să coboare scările în lateral, atât de mari îi erau picioarele.

Sergentul înclină scurt din cap, apoi puse pungile înapoi în geantă.

— Nu sunt sigur dacă ați observat în timp ce făceam turul casei, dar nu există semne de intrare forțată. Nu e niciun geam spart, nicio ușă lovită puternic cu piciorul pentru a fi deschisă, nu sunt încuietori la care să se fi umblat.

— O, eu... așa e.

Mintea ei reluă împiedicându-se turul făcut, încercând să își amintească starea tuturor ferestrelor și ușilor.

Ce e în neregulă cu tine? Cât de dusă ești de nu ai observat?

— Cum credeți că ar fi putut intra cineva? întrebă el.

Durerea i se strecura acum în spatele măselelor.

Întinse larg gura, apoi o închise la loc.

— Nu... nu știu. Eu am încuiat toate ușile. Ferestrele.

Poliția cum a intrat? În noaptea aceea?

— Ușa era descuiată, zise rece sergentul.

Mai că-și simți creierul fugind de această nouă informație, încercând, dar nereușind, să o înțeleagă.

Imposibil.

— Stați un pic, ce? Care ușă?

— Ușa de la intrare. Poate că ați uitat s-o încuiați.

Uneori, se ridica brusc în șezut în pat, gândindu-se la uși deschise. Nu putea să doarmă până nu cobora la parter pe întuneric, încercând să nu-și trezească soțul, ca să nu-l audă spunându-i: „Ești paranoică! Cui îi pasă dacă e descuiată?” Motivul pentru care simțea nevoia să verifice, pentru care trebuia să se asigure era că niciodată nu-și putea aduce aminte încuiatul în sine. Era un lucru atât de mecanic, făcea atât de mult parte din rutină, încât nu era conștientă de el. Ca un om care face zilnic naveta, dar nu-și poate aminti nimic legat de drumul dintr-o dimineață anume.

— Nu este posibil. Nu las niciodată descuiată o ușă.

— Vă amintiți că le-ați încuiat în noaptea aceea?

Nu, gândi în sinea ei.

— Da, minți. Dar poate că a găsit ascunzătoarea pentru cheie?

— Chestia aia ca un pietroi?

— Da.

— Nu, clătină din cap sergentul. Am găsit-o noi îngropată în zăpadă unde ne-ați spus. Nederanjată. Cheia era înăuntru.

— Doar că... asta o să sune... *Nebunește.* Ciudat? Dar, după ce a murit soțul meu, după ce a apărut un articol despre arta lui, am simțit că... am crezut că... parcă ne supraveghea cineva.

— Cum adică?

Sergentul și polițistul tinerel făcură un schimb rapid de priviri.

Părea că soțul meu era încă aici, veghindu-ne. Încercând să ajungă acasă.

— Ăăă... Păi... Cred că v-am menționat atunci, mai demult, despre cum credeau copiii că vedeau pe

cineva, un bărbat? Am bănuit că ei doar sperau că era tatăl lor, dar poate că nu a fost așa. Câteva lucruri de-ale copiilor – o căciulă, un animal de pluș – au dispărut pur și simplu. Iar eu am crezut că am zărit pe cineva afară, pe pajiște. La fel și fiica mea, în altă zi. Pe urmă leagănul? Cineva umblase la carabinieră. Și...

Ezită. Se gândi la monitorul pentru bebeluși comutat pe „oprit". Căprioarele mugind în pădure. Aceeași senzație a ochilor gălbui ai pumei.

Cât de paranoică, cât de obsedată vrei să pari?

— Iar pietroiul cu cheia a fost mutat, o dată. Lângă grămada de lemne, în loc să fie lângă ușă. E posibil ca el să fi făcut o dublură a cheii?

— Și n-ați raportat nimic din toate astea, zise sergentul, împreunându-și degetele.

— Nu. Adică... ce era să raportez, că nu găsesc căciula fiicei mele?

— Nu ar fi deloc neobișnuit să supravegheze cineva o casă înainte de o spargere, medită polițistul tinerel.

Sergentul se lăsă pe spate.

— N-ar fi neobișnuit nici ca niște copii să rătăcească lucrurile. Așadar, credeți că bărbatul ăsta vă supraveghea casa?

O năpădi un sentiment de pierdere când își aminti că, la fel ca fiica ei, sperase că vedeniile stranii de după moartea soțului erau mici indicii ale prezenței lui încă acolo. Ridicol, desigur, dar ciudat de liniștitor. Un sentiment diametral opus posibilității ca Ungherul să-i fi urmărit, îndeaproape și în tăcere.

— Asta e tot ce-mi vine în minte. Că ne urmărea. Plănuia. Știa, în noaptea aia, a spus-o. Cum că eram doar noi trei în casă. Așa că trebuie să ne fi supravegheat. Trebuie să fi făcut o dublură a cheii.

— Asta înseamnă foarte mult efort, spuse sergentul.

Nefiind sigură cum să răspundă, păstră tăcerea.
— În regulă. Acum, sunt câteva inadvertențe pe care trebuie să le clarificăm. Doar lucruri mărunte, flutură el din mână.
— Inadvertențe?
— Da. Ați spus că n-ați băut nimic în noaptea aceea. Niciun pic de alcool.
— Așa este.
— Ăsta nu e un lucru în legătură cu care să mințiți, doamnă, bine? Consumul de alcool este legal. Nu e mare lucru.
— Știu asta, răspunse, încercând să-și rețină iritarea. Aruncă o privire nerăbdătoare pe fereastră, la felul în care timpul se scurgea.

Sergentul își trecu palmele pe coapse, acolo unde pantalonii i se încrețeau în cute strânse în jurul picioarelor musculoase. Ochii i se îngustară.
— Ei bine, vedeți, asta nu inspiră multă încredere, zise. Deoarece când ați fost internată în spital aveați o alcoolemie de...

Își luă carnețelul de pe măsuță, încercă să pară c-ar căuta informația. Dar pagina la care se opri era evidentă, căci era semnalată cu un bilețel aderent galben.
— OK, aici este. Nivelul alcoolemiei era de... Își miji ochii la pagină, apoi ridică privirea la ea: 0,75.
— Scuze, nu știu... asta e mult?
— Nu este chiar nimic.
— Putea să fie de la apa de gură? Uneori, folosesc apă de gură.
— Nu, doamnă, zise el, chicotind răutăcios.

Ceva nu-i în regulă acolo sus, nu-i așa? Huruie ceva, zumzăie. Poate ți-ai dislocat ceva în creier în noaptea aia.

Nu simți cum se mișcă?
— Nu pricep. Nu este posibil.
— Numerele astea? ridică sergentul carnețelul. Sângele dumneavoastră? Nu mint.

— Dar n-am băut, protestă prin îndoiala zuruitoare înfiptă adânc în urechile ei. Nu am băut nimic.

Sub privirile neclintite ale polițiștilor, flancată de trupurile lor solide în uniformă, simți că atmosfera din cameră s-a schimbat. Își încrucișă brațele pentru un pic de căldură, cu inima bătându-i neregulat.

— OK, atunci. Să continuăm. Nu s-a luat nimic...

— Lucrurile fiicei mele...

Sergentul clătină din cap, zicând:

— Pe care se prea poate să le fi pus ea aiurea.

— Nu cutiuța ei cu comori, insistă, scuturând vehement din cap. Cutia în formă de mașină de curse? Aceea conține comorile ei. Așa le zice ea. Comorile mele.

— Copiii mai pierd lucruri.

— Nu pe acela! Nu ar pierde cutia aia.

El scoase un oftat adânc, victimizat, și începu să enumere obiectele pe degete:

— Amprente digitale nu-s, urme de pași nu-s, urme de roți nu-s. Nici urmă de vreo mașină. Nu există intrare forțată. Nu există răni provocate de această persoană.

— Purta mănuși. Mănuși albe. Din latex. Vocea ei suna sacadată și încercă s-o readucă la un registru normal. Ar fi putut să stea în așteptare, cum am zis. Să se fi ascuns în casă până ne-am dus la culcare. Știu că nu sunt multe informații de la care să porniți, dar... v-am spus cine a fost! Și mai este și colacul de la toaletă ridicat. Pana de cauciuc. Copiii l-au văzut și ei. În noaptea aia.

— Ați spus că este manager la magazinul de sendvișuri.

— Da, așa este.

Ochii sergentului erau duri și reci.

— Noi am vorbit cu patroana, doamnă. N-a avut niciodată un manager acolo. Doar ea și trei fete se ocupă de tot. N-a avut niciodată un bărbat angajat.

Mintea îi fu aspirată înapoi în acea zi de august, redând amintirile ca pe un film dat pe

repede înainte, lucrurile pe care le-a spus managerul, felul în care s-a prezentat, privirea lui insistentă. Teama ei instinctuală, viscerală.

El a fost. El a fost.

— Este imposibil, o fi zis că e managerul chiar dacă...

— Înțelegeți unde bat cu toate astea? zise sergentul, înclinându-se spre ea într-un fel care o făcu să se dea înapoi.

Da, gândi în sinea ei.

— Nu, minți. El a fost acolo. L-am văzut. Copiii l-au văzut. Ce-au spus copiii mei?

El își încrucișă brațele și se rezemă spre spate, zicând:

— Că le-ați spus că e un monstru. Ei zic că acest „Ungher” – desenă în aer niște ghilimele în jurul cuvântului „Ungher” – a ieșit direct din visele lor. Au zis că asta este ceea ce le-ați spus. „Monștrii sunt adevărați și este unul în casă.”

Își lăsă capul în jos, holbându-se la mâna rănită ce se încleșta și se descleșta. Își imagină copiii uitându-se în sus la sergent, la bunicul lor, plini de speranță, înțelese dorința lor. *Poate n-a fost adevărat,* se gândeau ei. *N-ar fi frumos? Poate c-a fost un vis. Și am fost tot timpul în siguranță.*

— Copiii l-au auzit, l-au văzut, murmură ea. Indiferent de ce anume a reușit bunicul lor să-i convingă.

— În principal, își amintesc de dumneavoastră, zise sergentul. Au spus că erați înfricoșătoare. Violentă.

Își ridică imediat fața spre el, cu gura căscată.

— Nu!

— Doamnă, ați recunoscut chiar dumneavoastră asta.

— Nu i-am rănit. Eu doar... i-am împins de lângă mine. Ca să pot să ies. Să aduc ajutoare.

— Ei nu așa își amintesc lucrurile.

Nici tu nu-ți amintești așa lucrurile. A fost groaznic. Atât de groaznic.

Simți că i se pune un nod în gât.

Nu plânge! N-o să te ia niciodată în serios dacă plângi.

Se frecă la ochiul teafăr cu mâna bandajată.

— Totul a fost real, îi zise sergentului, își zise ei înseși. El a fost real. Mă credeți?

Nu te cred.

El spuse cu o voce pe care și-o dorea blândă, dar care totuși sună tăioasă.

— Uitați ce e. Ați trecut prin multe. Pierderea soțului, vreau să zic. N-ați fost bine de atunci. Nimeni cu care să stați de vorbă, nu mâncați... Ați băut.

— Ba nu, n-am băut.

— Bine. Dar, cu toate astea, zise, lovind ușurel în carnețel, alcoolemia dumneavoastră nu minte. Identificarea pe care ați făcut-o persoanei respective a fost departe de adevăr. Asta îngreunează încrederea în dumneavoastră. Sau, cred că pot să spun, asta îngreunează încrederea în memoria dumneavoastră.

Lucrurile astea o tulburau peste măsură. Alcoolemia. Faptul că la cafenea nu fusese niciodată angajat un bărbat. Era posibil ca Ungherul să fi făcut o dublură a cheii, dar cum dispăruse, fără să lase nicio urmă în zăpadă?

Sergentul ar putea să mintă în legătură cu alcoolemia. Cu cafeneaua... Pot să facă asta, nu-i așa? Polițiștii? Ca să încerce să te facă să spui că ai născocit totul.

Mintea i se învârteji analizând această posibilitate.

Dar lucrurile astea... sunt atât de specifice. Ar vrea să-l găsească pe Ungher. Trebuie să fi vorbit cu cei de la cafenea. Și alcoolemia. De ce-ar inventa asta? Poate s-a făcut o greșeală la spital? Au încurcat rezultatele analizelor tale cu ale altcuiva?

Își atinse delicat marginea feței. Aranja pansamentul din jurul mâinii. Durerea îi dădu

asigurări că ea e prezentă, atentă. Că mintea ei înregistrează lumea fizică.

Ai fost lovită la cap. Lucrurile mai alunecă printre crăpături. Psihiatrul a zis că e posibil să nu poți să-ți amintești corect lucrurile. Că e posibil să nu-ți amintești tot. El a fost aici.

Știa că nu băuse nimic. Putea să si-l amintească limpede pe Ungher, conturat de soarele de august, prezentându-se drept managerul cafenelei.

Ei nu te cred.

Dar s-a întâmplat. Totul s-a întâmplat. Cumva. Cum? Trebuie să gândești. Să te odihnești.

— Mi-ați spus, atunci când a murit soțul dumneavoastră, că uneori vedeți chestii atunci când vă treziți. Că aveți halucinații. Așa este?

Capul i se întoarse atât de repede spre sergent, că un junghi ascuțit de durere i se duse de la claviculă până la linia de inserție a părului.

— Nu... halucinații?

— Mi-ați spus atunci că vedeți o siluetă întunecată în casă. A unui bărbat înfricoșător.

— Asta este... nu, asta e doar un vis. O afecțiune legată de somn. Nu o halucinație.

— Ați spus că ați văzut un bărbat înfricoșător.

— Uneori, în coșmaruri, atâta tot, bălmăji ea. Eu sunt... sunt foarte obosită. Și capul. Mă doare. Putem să discutăm mâine? Se poate?

— Nu, doamnă, zise sergentul. Mă tem că suntem departe de a fi terminat aici.

Își lăsă fruntea să se sprijine în mâna teafără. Și-o aminti pe fiica ei spunând: „Mă privește din Ungher când crede că dorm”.

Cu vârful unui deget, lovi ușurel ochiul rănit, agonizant, ca să se concentreze. Ca sa facă durerea să anihileze gândul panicat că poate Ungherul mai fusese în casă înainte de noaptea aceea. Că poate una dintre siluetele din umbră care o vizitaseră după moartea soțului ar fi putut să fie reală – Ungherul care o privea în timp ce dormea.

31

Sergentul își trosni cu degetul mare articulațiile de la mâna dreaptă.

— Ați auzit de briciul lui Occam?

Aprobă din cap, tresărind la zgomotul articulațiilor trosnite, la condescendența din glasul lui.

— Este o teorie care zice că explicația cea mai simplă este, probabil, cea adevărată. Acum, din experiența mea în slujba asta, e un lucru cât se poate de precis. Cele mai simple lucruri sunt, în general, corecte.

I-ai spus sergentului că există explicații simple pentru majoritatea lucrurilor. Însă o concluzie nu se poate verifica doar prin simplitatea ei.

— Haideți să discutăm despre asta. Vă este dor de soțul dumneavoastră, continuă el. Apoi apare un bărbat pe scările pe care a căzut soțul. Cântă la chitara lui. Poartă lucruri din dressingul lui.

Trebuie să fi căutat lucruri despre care credeau că te-ar putea discredita.

Dădu să răspundă, dar sergentul ridică o mână, făcându-i semn să tacă.

— Și mai este și minciuna, doamnă. Și, da, chiar *mințiți.* Testele alea de alcoolemie sunt un fapt simplu. Trebuie să îmi pun întrebarea: „Poate că este atât de tulburată de moartea soțului, de faptul că nu mănâncă, nu doarme, încât a uitat că a băut?”

Se lovi ușurel cu un deget pe tâmplă, pentru a indica faptul că era posibil să i se fi slăbit creierul.

Încearcă să te facă să te îndoiești de tine. Doar pentru că nu te poți gândi la o explicație, nu înseamnă că nu există niciuna. Doar pentru că întreaga noapte pare ireală, nu înseamnă că a fost

ireală. Durerea ta este reală. Pana de cauciuc e reală. Lucrurile lipsesc. Chiar s-a petrecut totul.

— Nu, asta nu e...

— Chiar și lăsând deoparte consumul de alcool, doamnă, lăsând deoparte faptul că la cafeneaua aia nu a lucrat niciodată un bărbat, dumneavoastră ne-ați spus că v-a furat telefonul, pe care noi l-am găsit pe noptieră. Ziceți că lăsați întotdeauna pornit monitorul pentru bebeluși. Era oprit. Nu e genul de lucru la care s-ar gândi un intrus, faptul că aveți un monitor pentru bebeluși pentru un copil atât de mare. Nu ați fost sigură nici măcar dacă v-a urmărit când ați alergat afară din casă. Ziceți că erați îngrozită, dar că ați ațipit când el stătea pe scară. Copiii dumneavoastră sunt mici, speriați, dar vreți să credem că ei au făcut întocmai cum le-ați spus, n-au scos niciun sunet care să vă dea de gol. Vreți să vă credem că i-ați luat pe ei, jucăriile lor, apă, o pernă și o pătură – cam totul în afară de chiuveta din bucătărie – și le-ați dus în ascunzătoarea aia în ceea ce ne-ați spus că au fost, probabil, vreo cinci minute. Asta vi se pare plauzibil?

— Da, eu...

— Apoi, de fiecare dată când vorbim cu dumneavoastră, sunteți ca de gheață. Absolut nicio emoție, chiar și după ceva atât de traumatizant. Genul ăsta de experiență i-ar face pe majoritatea oamenilor să aibă *un fel* de reacție.

Dar ai plâns atât de mult Ai plâns tot timpul.

— Eu am...

— Și, pe deasupra, doamnă, copiii ne spun o poveste diferită. Că dumneavoastră le-ați zis că e un monstru în casă. Că dumneavoastră erați cea înfricoșătoare. Cea care i-a rănit.

Rușinea o inundă de parcă o retrăia.

Cum ai putut? Cum ai putut să faci așa ceva?

— Pe urmă mai e *arma* aia, zise, rostind cuvântul cu atâta scepticism, de parcă armele n-ar exista deloc, ar fi imposibil de conceput. Flexibilă, mică?

Nu cuțit, nu pistol, nici măcar o funie? Ceva micuț și moale?

El strânse în mână acest ridicol lucru imaginar și îi flutură invizibilitatea cu o încheietură lipsită de vlagă.

— Scotea un sunet, un puternic...

— Dar, cel mai mult și mai mult, doamnă, o întrerupse el, ceea ce ne nedumerește este că am încercat și noi. M-am dus în ascunzătoarea aia. Oamenii mei au mers peste tot prin jur și n-am putut să aud absolut nimic, sincer. Dar dumneavoastră? „O, l-am auzit intrând în camera aia și țipând. L-am auzit coborând scările astea. L-am auzit lovind cu piciorul niște jucării. L-am auzit deschizând șifonierul ăsta la un etaj deasupra mea." Posedați un auz *supranatural*, doamnă.

Din nou cuvântul ăla, supranatural. Îți poartă pică, chiar îți poartă pică! Pentru că trebuie să fi auzit ceva. Tu ai auzit atât de multe.

— Nu vrem să zicem că a fost intenționat, se auzi glasul calm al polițistului tinerel de pe scaunul de lângă șemineu.

Sergentul respiră adânc. Își frecă picioarele și își trosni din nou articulațiile degetelor, ca pentru a se descărca de energia acumulată, pentru a-și reaminti să fie mai cumsecade, pentru a-i oferi ei portița de a se declara afectată psihic în loc de infractoare nebună.

— Sigur, spuse el. Așa e! Nu zic că ceva din toate astea a fost cu *intenție.* Căci ați trecut prin foarte multe. E destul de limpede că sunt breșe în memoria dumneavoastră. Psihiatrul a confirmat asta. Nu v-ați putut aduce aminte că ne-ați dat permisiunea să înregistrăm prima discuție, de exemplu. Poate ați uitat și că ați băut ceva. Iar copiii, ei ne-au spus că vă purtați destul de nefiresc. Sigur, cam tuturor celor pe care-i cunosc le-a fost teamă că se vor îmbolnăvi. Dar dumneavoastră? V-ați pierdut soțul, așa că bineînțeles că nu v-ați mai purtat normal, că n-ați

mai gândit limpede. Poate că v-ați purtat un pic nebunește. Ați băut prea mult. Singură. Aveați halucinații cu toate siluetele alea din umbră, noaptea, așa cum mi-ați povestit, vă făceați griji pentru copii. E de înțeles, e de înțeles.

Sergentul ridică palmele în fața lui, ca pentru a dezamorsa preventiv protestele ei.

Își privi fix mâna rănită, pentru a evita să se uite la polițiști. Se simțea deopotrivă greoaie și stoarsă de puteri.

Cum e posibil? Cum e posibil ceva din toate astea? Sergentul care nu aude nimic din ascunzătoare, alcoolemia ta, ușa descuiată, lipsa urmelor, nu tu manager la restaurant, nu...

— Apoi acest intrus. Foarte vorbăreț, nu? zise sergentul cu voce zeflemitoare. Flecărind întruna despre cât de terifiantă e casa, despre cât de înfricoșător este el. Un basm cu Lupul cel Rău chiar în pragul ușii dumneavoastră. Și ce să vezi, sunteți singura care îi poate feri pe copii de tot răul ăla. Însă chiar singură ați recunoscut, chiar singură ați spus, faptul că-și spunea așa era... – răsfoi până la o pagină din carnețelul său, arătă spre un cuvânt pe care-l scrisese cu majuscule și îl sublimase – prostesc. Vedeți aici, doamnă? Ați spus că e prostesc ca el să își spună singur așa și că vorbea cu glas tare.

Ea își dădu seama că, în ciuda eforturilor lui de a rămâne calm, sergentul devenea tot mai agitat. Scormoni prin memorie, dar nu reuși să-și amintească să-l fi numit vreodată pe Ungher „prostesc”. Umerii i se lăsară în jos în jurul fricii crescânde din piept, al incapacității ei de a se face auzită, înțeleasă, crezută.

S-a întâmplat, s-a întâmplat, nu-l asculta. A fost real. Lucrurile care lipsesc, colacul de la toaletă, mirosul de fum de țigară, pana de cauciuc...

Vocea sergentului căpătă o tonalitate mai joasă, ca un mârâit.

— V-ați propus să fiți eroină, nu? Aveați o haină de blană păstrată în dulapul ăla de la intrare. Probabil nu ați luat în calcul cât de rău va fi totuși să mergeți prin zăpadă. Nu v-ați gândit ca lumea la urmele de pași, la intrarea forțată. Însă acum aveți parte de atenție, nu? Eu, oamenii mei, doctorii, asistentele. Mare eroină pentru copii. Micuța doamnă care se luptă cu Lupul cel Rău. Destul de simplist, nu credeți?
— Este ușor, dat fiind prin ce ați trecut, să deveniți confuză, zise pe un ton liniștitor polițistul tinerel.

Sergentul își drese glasul:
— Exact. Și sunteți complet singură. Nu aveți familie în apropiere, cu excepția acelui socru nemernic. Nu aveți prieteni în locul ăsta nou. Și, în mod clar, nu vă descurcați să faceți fată situației. Sunteți doar piele și os. A trebuit să fiți legată de pat în spital.
— Dar psihiat...

Sergentul continuă să vorbească, trecând peste protestul ei:
— Nu era prima oară când vedeați un bărbat străin în casă, nu-i așa, ținând cont de bărbații din umbră despre care mi-ați povestit mie? Și sunteți mereu trează, plimbându-vă de colo-colo prin casă, zic copiii, îi lăsați să se uite la televizor toată ziulica. Stați lipită de ei, așa spun, devenind isterică din cauza fiecărei julituri la genunchi. Și, după cum v-ați exprimat, „i-ați împins la o parte” când erau speriați.

Ești o mamă groaznică.

Sergentul se înclină aproape de ea, cu coatele pe genunchii depărtați larg, cu bărbia sprijinindu-se pe degetele împreunate strâns. O străpunse cu albastrul de gheață al ochilor săi.
— Înțelegeți cum s-au întâmplat toate astea, doamnă? Vedeți cât de simplu e?
— El trebuie să fi mințit... În legătură cu faptul că era manager, el...

Scutură din cap, dorindu-și să-și poată face vocea mai tare, mai puternică, în vreme ce mintea i se agăța de orice pai, de cele mai mici fărâme ale unor explicații posibile.

Sergentul nu se mai prefăcu că ar avea răbdare.

— Doamnă, adevărul este că vă înșelați. Ați inventat. Ați visat. Ne mințiți. Nu sunteți în toate mințile. Ați vrut atenție. Nu vedeți cât de limpede este?

Era atât de aproape de ea, că-i putea simți mirosul. Spray pentru apret și ceapă crudă pe sub apa de colonie.

Mintea i se retrase înăuntru, croindu-si încet drum printr-o poveste de la un curs de psihologie pe care îl făcuse la facultate. Odată ca niciodată, spunea povestea, un om al cărui vecin îl acuza că îi dăduse înapoi un ceainic spart, răspunse că, de fapt, ceainicul fusese deja spart când îl primise și, zău așa, îl returnase fără nicio stricăciune, ba chiar, într-adevăr, oricum nu-l împrumutase niciodată. Această povestioară ilustra felul în care gândesc oamenii în vise. *Eram în locul ăsta, dar nu era locul ăsta. Vorbeam cu tine, dar nu erai tu.*

Acea lipsă de logică se potrivea perfect cu argumentele contradictorii ale sergentului.

De fapt, ești nebună. Dar, de fapt, ai pus la cale asta intenționat. Sincer, minți, dar, în același timp, doar ți-ai imaginat totul. În realitate, nu te-ai priceput să regizezi o infracțiune, dar, în același timp, nu ai intenționat s-o faci. Ești paranoică, isterică, dar nu îndeajuns de emotivă. Povestea ta e prea liniară, dar spui lucruri fără sens. Ai calculat cum să te transformi într-o eroină, dar, de asemenea, ai uitat fiecare detaliu care ți-ar fi permis să scapi basma curată. Ești disfuncțională, pentru că te izolezi complet de lume, dar singurul lucru pe care-l vrei este atenția străinilor. Ești sigură că ești singura care îi poate proteja pe copiii tăi, dar, de fapt, le-ai făcut rău.

Toate aceste realități contradictorii nu puteau exista simultan, dar, cu toate acestea, ele se împleteau pentru a sprijini principala afirmație a sergentului.

El crede că Ungherul nu există. El nu te crede.

— Eu sunt ceainicul, murmură. Eu sunt ceainicul.

Își simțea ochiul rănit de parcă era pe cale să se dizolve, transformându-se în lichid ce îi umplea spațiile de sub piele.

Sergentul și polițistul tinerel schimbară o privire despre care știu ce însemna: credeau că, în cele din urmă, își pierduse mințile cu totul. Toate lucrurile familiare, toate lucrurile care îi aparțineau constituiau decorul acestor străini. Un mic cal de pluș era sub un scaun lângă șemineu. Covorul avea pe alocuri pete de cenușă.

Nu poți să câștigi. Joci un joc cu mize mari, dar nu poți să câștigi.

— De ce nu ne spuneți adevărul? E de înțeles tot ce s-a întâmplat, zise polițistul tinerel, străduindu-se din greu să-și pună bunăvoință prietenoasă în glas.

Durerea era teribilă. Fu copleșită de confuzie, de senzația că creierul ei era un disc de pe care sare acul, lipsindu-i bucăți din el însuși. Cum putea să respingă contradicțiile aparent nesfârșite, toate faptele și faptele alternative și toți acei de *poate că* pe care sergentul tocmai îi aruncase în joc ca să vadă ce ține? Cum putea ea să facă asta, când capul îi era atât de moale și lovit?

— Așa ceva nu poate să se întâmple. Ăsta e un coșmar, spuse, ocrotindu-și capul în mâinile tremurânde.

Sergentul își încrucișă brațele, părerea lui despre ea fiind cu mult timp în urmă spulberată. Poate atunci când a văzut prima oară testul de alcoolemie. Când a descoperit că nu exista niciun manager la cafenea. Poate când ea a considerat

religia ceva supranatural. Poate, doar poate, când a văzut-o pentru prima oară atunci, în noiembrie.

— Un coșmar, zise el cu asprime. Asta e cât se poate de adevărat. Vă mulțumesc că recunoașteți asta. Acum, sunteți deșteaptă. O femeie deșteaptă. Exact asta e. Nu s-a întâmplat.

Rosti cuvântul „deșteaptă" cum o făcea bunica sa uneori, ca un răspuns sarcastic la vreo obrăznicie. „Ei, păi ești *deșteaptă*, nu?"

— S-a întâmplat. Este meseria dumneavoastră. Este meseria dumneavoastră să mă credeți, murmură ea.

Sergentul pufni, deloc amuzat.

— Sincer, doamnă, oamenii ne mint. Meseria noastră este să ascultăm. Să ne ghidăm după fapte și probe. E posibil ca asta să vi se fi părut real *dumneavoastră.* Dar nu înseamnă că s-a întâmplat. Așa cum ați spus singură, a fost un coșmar.

Voia cu disperare să-și închidă ochii distruși și să adoarmă.

— Nu, zise, cu vocea devenită o șoaptă îndepărtată, nu a fost un vis. Chiar s-a întâmplat.

Gândește-te la cutia cu comori, *gândește-te la ce ai văzut*, *gândește-te la copii*, *cum stăteau acolo în birou*, *ascultând împreună cu tine. L-au auzit și l-au văzut și ei.*

— N-a fost un vis, repetă, mai tare. Pana de cauciuc, colacul de la toaletă, lucrurile lipsă...

— Doamnă, întâi spuneți că a fost ceva prostesc, un coșmar, iar acum spuneți că s-a întâmplat? Haideți acum, încetați cu asta, zise, clătinând încet din cap, de parcă era un profesor dezamăgit.

Sergentul tăcu, apoi expiră lung, fapt ce o nelinişti, dat fiind că gestul părea menit să creeze un sentiment rău prevestitor, să-i dea impresia că el era pe cale să joace o carte importantă.

— Nu voiam să aduc vorba despre asta, dar, sincer, sunt nevoit s-o fac. Poate c-o să vă ajute să înțelegeți cât de important este să fiți onestă cu noi.

Privi în sus spre el, la ochii lui ca de sticlă, albaștri precum cerul.

— La Serviciul de Asistență a Familiei s-a depus o reclamație. Înainte de a putea să vă luați copiii înapoi, va fi nevoie ca ei să vă evalueze pe dumneavoastră, să vă evalueze locuința.

Umflătura dureroasă a orbitei sparte, capul îndurerat i se revărsară spre exterior:

— Poftim? Ce? zise, cu voce strangulată.

Sergentul vorbi rar, socotit:

— Cei de la Serviciul de Asistentă a Familiei vor trebui să vă evalueze pe dumneavoastră, pe copii, locuința, înainte să-i luați înapoi.

— Eu nu... ce?

În câmpul ei vizual erau puncte luminoase. Încercă să-l vadă pe sergent printre ele, clipi iute ca să-și limpezească privirea.

— Din câte înțeleg, asta e doar o primă evaluare, pentru a vedea dacă există motive pentru măsuri speciale de protecție a copiilor.

— Măsuri speciale de protecție?

— Să vadă dacă este nevoie de supraveghere sau de o modificare a custodiei.

Își simțea brațele în jurul copiilor în ascunzătoare, îi auzea disperați și speriați, strigând *mami!*

— Cum... de ce?

— Cineva v-a reclamat ca posibil incapabilă să vă îndepliniți îndatoririle părintești.

— Ce... cine? se bâlbâi.

— Reclamația e anonimă.

— Socrul meu?

— Pot să vă spun că el e tulburat de felul în care le-ați făcut rău în noaptea aceea. Așa că s-ar putea foarte bine să vă fi reclamat el. Dar ar putea fi altcineva. De la spital, de pildă. Sau unul dintre profesorii copiilor.

Felul lejer în care sergentul enumeră oamenii care ar fi putut să o considere incapabilă să fie mamă o ajută să înțeleagă limpede.

Treaba asta a fost plănuită.

— Putea să fie un polițist? întrebă ea.

Sergentul dădu din umeri, însă o țintui cu privirea, provocând-o să-l acuze. În ochii ei, el se transformă în unul dintre polițiștii din sala de judecată a mamei sale, parte a unui întreg cu multe capete, care înlătura eficient victimele și supraviețuitorii.

Fac în așa fel încât să fie vina ta deoarece așa le e cel mai ușor.

— Polițiștii au obligația să raporteze, zise el calm. Ideea este că, dacă noi putem să-i anunțăm că ați cooperat, că ați fost sinceră, că aveți simțul realității, asta ar conta mult în favoarea dumneavoastră.

Da, e un șantaj. Poliția, socrul tău, toți muncesc împreună ca să îți ia copiii.

Întocmai cum o făcuse în copilărie după ce i-a murit mama, apoi după ce soțul i-a fost scos repede pe ușă, plin de sânge, trupul ei se încovrigă spontan în jurul dorului dureros din piept. Brațele îi înconjurară gambele distruse, fruntea i se lipi de genunchi și ochii i se închiseră din reflex.

„Trauma nu încetează când încetează trauma”, spusese psihiatrul.

— Doamnă?

Le-ai promis – le-ai promis! Că o să mergi să-i iei. Și acum, acum ce?

— Nu înțeleg, se auzi pe ea însăși murmurând.

Ba înțelegi.

Sergentul îi vorbi pe un ton scăzut și calm:

— Vă așteaptă o scrisoare. Veți primi un telefon de la asistenta socială care se ocupă de caz. Am încercat să vă spun. Pe ea trebuie să o sunați în legătură cu copiii. Dar cazul e abia la început. E timp berechet să îndreptați lucrurile. Aproape întotdeauna, mama obține copiii. Si aveți o locuință frumoasă. Stați bine financiar. Veți fi bine. Îi veți lua înapoi. Atât timp cât reanalizați totul, cum am zis. Să vedeți ce are sens.

Ea își ținu ochii închiși, corpul închis.
— Vreți niște apă? Pot să vă aduc ceva? întrebă polițistul tinerel.

Stomacul începu să i se agite de disperare panicată. Se ținu mai strâns, ca polițiștii să nu o audă începând să jelească, să nu o vadă dezintegrându-se.
— Gândiți-vă bine la toate, da? zise sergentul. Trebuie să existe niște răspunsuri, niște explicații, dacă vă gândiți bine.
— Plecați.
— Sunteți sigură? Nu vreți să mai spuneți nimic?
— Ieșiți afară.

Un alt oftat din partea sergentului.
— Bine. Putem vorbi mai încolo.

Ea nu răspunse.
— Înțelegeți, doamnă? Că veți fi bine? Dacă vă descurajați, puteți să-l sunați pe psihiatrul ăla sau să ne sunați pe noi, da? Știu că pare greu acum, dar...

Se uită în sus la el, fața ei fracturată răsucindu-se în jurul furiei pe care n-avea voie niciodată să o exprime. Vocea îi ieși din ea tăioasă, ca un șuier:
— Ieșiți. Afară. Acum.

Pentru o fracțiune de secundă, în ochii sergentului se văzu uimire.
— Bine, zise el, adunându-se. Scoase ceva din geantă. Poftiți, telefonul dumneavoastră. O să-l pun aici, chiar lângă cartea mea de vizită. Vom lua legătura.

Polițistul tinerel o privi cu îngrijorare în timp ce părăsea încăperea în urma sergentului. Pe când se încălțau cu ghetele, îl auzi zicând:
— Ar trebui să fie singură, crezi?
— Nu e răspunderea noastră. Psihiatrul e cel care a externat-o. Oricum, asta o să-i dea ocazia să se gândească.

Auzi ușa închizându-se. Le auzi mașina duduind pe alee. Se întoarse să țipe cufundându-și

fața adânc într-o pernă. Frustrată de felul în care fusese învățată să se reducă la tăcere până la sufocare, chiar și când era singură, azvârli perna în cealaltă parte a camerei.

Se puse pe urlat, cu gura deschisă într-un sunet animalic, un ecou profund, primordial.

32

După tot acest timp, în sfârșit ai putut să țipi.

Era răgușită. Nu era sigură ce urma să se întâmple, dar avea senzația îngrețoșătoare că era pe un val care o va ridica și apoi o va izbi de pământ fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus în această direcție. Începu să ațipească, epuizată așa cum doar o explozie de emoții o putea face să fie. Totuși, de fiecare dată când începea să adoarmă, îl auzea pe Ungher. Deschidea imediat ochii, căuta gheare zimțate, o limbă bifurcată înfășurându-se în jurul cadrului vreunei uși.

Ești speriată pentru că s-a întâmplat. Ești speriată pentru că a fost real.

Se uită lung acolo unde polițiștii lăsaseră urme de cenușă pe jos, îndeajuns de bătătorite încât să intre mai adânc în covor, să-l păteze. Asta îi aduse aminte că cenușa soțului ei era într-o cutie în dressing. O vâlvătaie de furie începu să-i ardă gâtlejul, iar în mânia ei gândurile zornăiau incoerent.

Copiii duși, cenușa soțului, cenușă peste tot. Tot ce e important a ars, până la urmă. El crede că minți. Că ești nebună. Dă vina pe alcoolul pe care nu l-ai băut. Nu înțelege cum a fost. Cum a fost? Cum a fost cu adevărat? „Obstacol femeiesc”, *așa te-a numit Ungherul. Și tot asta ești și pentru sergent. Un inconvenient, tot insistând asupra faptului că ești sănătoasă la minte. Ce s-a întâmplat aici nu dă bine pentru el. Ciudățenia, grozăvia, asta face să-i fie și mai ușor să nu ia în serios.*

Vâlvătăile mâniei i se întețiră când sergentul, Ungherul, ucigașul ușor de uitat din sala de judecată, cei care-l apăraseră, care dăduseră greș în a o apăra pe mama ei, se amestecară.

Ucigașul ăla nu fusese în stare să-și înfrâneze cele mai rele impulsuri. Ungherul se mândrea cu lipsa lui de respect față de reguli. Și, cu toate acestea, amândoi erau protejați de aceleași instituții și moravuri pe care,în mod atât de limpede, le disprețuiau, mai presus de care se simțeau. Aceleași coduri scrise și nescrise pe care sergentul și ceilalți ca el le susțineau.

„Toate aceste lucruri pe care ei le fac pentru a te înmuia, pentru a te face ca o oaie”, zisese Ungherul. „Dar eu le-am călcat în picioare.”

Faptul că Ungherul era în lume, iar mama, bunica, soacra și soțul ei muriseră cu toții era o piatră în inima ei, o înțelegere furioasă a nedreptății și responsabilității.

Doar tu ai mai rămas. Asta e pentru tot ceea ce contează. La nimic din toate astea nu este imposibil de supraviețuit. Nimic din toate astea nu s-a terminat. Psihiatrul avea dreptate. Afurisitul de Ungher avea dreptate. Tu ești singurul obstacol.

Se ridică în capul oaselor. Își șterse fața cu mâneca.

Ei se uită la tine și cred că te cunosc. Dar nu te văd. Nu pot. Se cred mai buni. Cred că știu ei mai bine. Dar nu există mai buni. Există doar oameni, care fac alegeri. Descurcându-se cu cărțile care le-au fost date. Iar tu o să alegi să te folosești de avantajele tale. Alege să angajezi un avocat al naibii de bun. O să alegi să lupți. Și nu o să lași pe nimeni să te facă să te îndoiești de propria-ti minte. Fiindcă, dacă ai fi făcut asta, dacă ai fi făcut-o când ai văzut puma aia, dacă ai fi făcut-o când l-ai văzut pe Ungher, acum ai fi moartă.

Își luă telefonul de unde-l lăsase sergentul pe măsuța de cafea. Avea un singur mesaj vocal, lăsat de cineva din partea instituțiilor statului. „Conform scrisorii noastre în care v-am contactat cu privire la cei doi copii minori... evaluare... verificare... contactați-ne la...”

Era prea târziu să-i mai sune. Își puse ghete de zăpadă și o haină. În ciuda hotărârii ei de a face ceva, de a lupta, șovăi când dădu să deschidă ușa.

El ar putea să fie acolo.

Trase cu ochiul afară, în semiîntuneric, uitându-se pe geamul de la intrare, dar reflexia pe sticlă a luminii din casă făcea greu de văzut ceva afară. Stinse toate luminile și așteptă. Nu era nicio mișcare afară. Nu erau urme de pași noi în zăpadă.

Sergentul are dreptate. Probabil că Ungherul nu se va întoarce aici. E prea riscant.

Merse încet pe aleea pentru mașini să ia corespondența din cutia de scrisori. Pe când se întorcea spre casă, ținând la piept mormanul acumulat de plicuri, reviste și broșuri de reclame, ochiul teafăr surprinse ceva ieșit din comun pe pajiște, în stânga ei. Inima începu să-i bată mai repede până când înțelese ce era. O căprioară cu un pui stăteau complet nemișcați în zăpadă, cu urechile moi ciulite spre ea.

Puiul era mic pentru perioada aceea a anului. Un nou-născut târziu, încercând să supraviețuiască primei sale ierni. Care era deja una grea.

După ce căprioarele o priviră o clipă, un curent invizibil din aer le făcu să o ia la fugă. Se mișcară simultan, de parcă exista un pripon între mamă și pui. Se uită la cozile lor albe ce le loveau spinările cafenii, la grația lor în timp ce săriră prin zăpadă, pe lângă cimitir, și dispărură pe potecă.

Vezi? Chiar și acum, lucrurile sunt frumoase.

— Mult noroc! le zise cu voce tare căprioarelor.

Se încruntă, cuprinsă de senzația că uitase ceva, ca și cum se dusese într-o cameră și nu-și mai putea aduce aminte de ce. Încercă să apuce de firul gâdilător ce zicea *Ți-amintești? Ți-amintești?*, dar el continuă să se îndepărteze dănțuind, până când se gândi: *Încetează, încetează. Te torturezi singură crezând că ai uitat lucruri. Că uiți lucruri.*

Se duse înăuntru și încuie ușile. Verifică încă o dată că toate ferestrele de la parter erau încuiate. Abia atunci sortă corespondența. Citi o dată scrisoarea pe care o căuta, apoi o mai citi iar.

„Ați fost reclamată... Îngrijirea și protejarea copiilor minori... să se evalueze dacă este nevoie de măsuri speciale de protecție..."

Își puse scrisoarea bine sub braț. O aduse împreună cu telefonul și geanta cu medicamentele prescrise de la spital și le așeză pe blatul de la baie. Verifică dacă toate ferestrele de la etaj erau încuiate.

Nu e nimeni în casă, își dădu ea asigurări. *Nu e nimeni în casă în afară de tine.*

Fără ochii critici ai polițiștilor îndreptați asupra ei, seiful fu simplu de deschis. Monedele de aur, verigheta soțului și arma stăteau aliniate.

Își trecu degetele peste fiecare obiect, de parcă ar fi putut să le absoarbă puterea.

Toate aceste lucruri pe care le păstrezi pentru siguranță, protecție, în caz de urgență? Toate sunt metal rece. Absolut nimic moale, nimic cald.

O monedă era așezată strâmb și ea îndreptă teancul. Tocul armei avea un clips din metal, ca să poată fi atașat de pantaloni sau de o curea. Sergentul așezase tocul cu clipsul cu fața în jos, înclinându-l într-un unghi care făcuse ca arma să alunece pe jumătate afară din toc. Scoase ambele obiecte din seif. Arma i se păru ridicolă în mâinile ei nervoase, făcute căuș. Se gândi la felul relaxat și competent în care o ținuse sergentul, la modul exersat în care verificase, cu un păcănit sec, încărcătorul, la cât de mică păruse arma. Mânerul era incomod de mare pentru ea. Realiză că arma nu era deloc din metal, ci dintr-un polimer turnat, cu mânerul dur, fără niciun fel de textură cauciucată care i-ar fi permis să o apuce mai ușor. Își făcu de lucru cu eliberarea încărcătorului, enervată de cât de incapabilă era în comparație cu polițistul.

Tremurând, reuși să scoată glisiera și încărcătorul și se calmă când intră în rolul familiar de inspectare a mecanicii. Deși exteriorul era o rășină, părțile din interior erau din metal. În mâinile ei, demontarea constituia o explicație în sine a modului de funcționare. Își miji ochii la arcurile, șuruburile și cuiele expuse. Era o mașinărie simplă. Tragerea de cocoș ridica un cui percutor ce lovea glonțul și-l făcea să detoneze încărcătura.

Reasamblă metodic arma, cu degete competente și calme. Analizarea ei o relaxase. Făcuse ca arma să i se pară mai puțin un lucru viu, mai puțin un animal imprevizibil ghemuit la pândă în așteptare, și mai mult o simplă mostră de inginerie elegantă, chiar dacă proiectată pentru un scop groaznic. Introduse arma în siguranță în tocul din nailon, o puse jos și apoi scoase din seif verigheta soțului. Inelul era prea larg ca să-i stea bine, chiar și pe degetul mare, dar îl așeză pe blat oricum. Încuie seiful, vulturii din aur de la tatăl ei scânteind înainte de a dispărea.

Toate grijile legate de bani, tot semnatul ăla pe ascuns al fotografiilor soțului – și totuși, nu e interesant că banii sunt acum lucrul care îți aduc cea mai puțină mângâiere?

Scotoci prin sertarele din baie. Singurii plasturi pe care reuși să-i găsească fură cei pe care-i cumpărase pentru copii, decorați cu chipul zâmbitor al lui SpongeBob PantaloniPătrați.

E drăguț, totuși – culorile, o aducere-aminte despre copii.

Înfășură plasturele viu colorat în jurul verighetei din platină a soțului și o puse înapoi pe deget. Trebui să mai înfășoare un plasture peste primul pentru ca inelul să îi stea, în sfârșit, bine fixat pe degetul mijlociu, ciocnindu-se liniștitor de propria-i verighetă. Frecă luciul de platină de pe el cu buricul degetului mare. Apăsă culorile primare ale buretelui dințos din desenele animate.

Vezi? Un pic de moliciune. Nu mai e așa de rece. Nu mai ești atât de singură.

Zâmbi strâmb, imaginându-și arma înfășurată în același mod, înmuiată de personaje din desene animate, la fel ca inelul. Și-l închipui pe sergent încruntându-se dezaprobator dacă ar fi scos arma din seif și-ar fi găsit-o decorată cu abțibilduri, precum caietele Trapper Keeper și cutiuțele pentru prânz din copilăria ei. Se întrebă de ce era sigură că până și o fărâmă de culoare ar face-o să fie mai puțin agitată în preajma negrului mat și rece al armei.

În camera de oaspeți, întinse o coală imensă de hârtie pe masa ei de lucru. Lângă aceasta, așeză ordonat un compas, creioane, radiere, șabloane, o riglă și un teu. Deși își făcea majoritatea schițelor la calculator, îi plăcea să înceapă fiecare proiect în creion.

Când se așeză, simți ușa deschisă din spatele ei ca pe o răsuflare rece. Realiză că, în timp ce verificase seiful și înfășurase verigheta soțului ei în plasturi, stătuse, în mod inconștient, cu spatele la perete.

Pentru ca nimeni să nu se poată furișa în spatele tău.

Masa de lucru fu surprinzător de ușor de mutat. O împinse în așa fel încât să poată sta cu fața la ușă. De data asta, când se așeză, firele de păr de la ceafă îi rămaseră nemișcate și fu în stare să se concentreze.

Desenă un tabel. O listă cu un cod de culori a pașilor concreți (*angajează un avocat)* și a celor incerți *(dovedește că spui adevărul)*. Abilitatea ei, siguranța liniilor pe care le creiona, felul în care literele erau desenate într-o manieră clară, arhitecturală, toate acestea îi vorbeau într-un fel care spunea: *Nu ești nebună. A fost real. Poți să-i recuperezi pe copii. O să te faci bine. Poți să-i protejezi.*

Peste lucrurile deja programate, trase o linie punctată. Dimineață urmau să vină cei care instalau alarma și lăcătușul. Trebuia să se mai ocupe de noua problemă a mașinilor care nu mergeau.

Se sili să înghită un preparat de o vechime nedeterminată, făcut la microunde. Apoi strânse pernele și o pătură din dormitorul de oaspeți și se încuie în baie, singura cameră din casă cu o ușă care se zăvora pe dinăuntru.

Mâna îi zăbovi o clipă pe acel zăvor când își aminti cum l-a montat, disperată după o barieră între ea și familia ei, după un picuț de timp singură. I se păru ca o dorință izvorâtă dintr-o altă viață, un mare contrast cu dorul arzător după ei din prezent.

Își făcu un culcuș în cada din fontă.

Un alt lucru dur înmuiat.

Dădu pe gât medicamentele. Își puse dopurile pentru urechi. Înconjurată de pereții căzii, reuși nu atât să adoarmă, cât să cadă complet într-o stare de inconștientă.

O trezi prima geană de lumină strecurată pe fereastra băii. Toți mușchii îi erau groaznic de suciți. Mijlocul o durea de parcă stătuse toată noaptea culcată pe un pumn. Până și degetul cu verigheta soțului avea furnicături, nefiind obișnuit cu inelul.

Asta se întâmplă când dormi cu lucruri din metal.

Își verifică telefonul. Mai era o oră până ajungeau lăcătușul și tehnicienii care instalau alarma. Stând cât mai nemișcată posibil, ascultă sunetele casei. Își lipi urechea de ușa băii. Niciun scârțâit de trepte. Nimic în afară de sunetul vântului de afară. Chiar și așa, era ceva legat de profunzimea somnului ei care îi dădea fiori de neliniște cu privire la ieșirea din baie. Era încă prea aproape de starea de somn ca să fie curajoasă. Își făcu duș, se spălă pe dinți, iar apoi, așezată pe

marginea căzii, dădu telefon după telefon, lăsând același mesaj vocal.

„Bună ziua, am fost notificată de Serviciul de Asistență a Familiei că vor examina situația mea și am văzut pe internet că aveți experiență cu reprezentarea părinților. Am nevoie de reprezentare imediată...”

Între două telefoane, se gândea de fiecare dată: *E posibil ca spitalul să fi făcut o greșeală cu alcoolemia ta. Știi că lipsește cutiuța din tablă. Ursulețul. Hainele ei. Chiar te-ai simțit urmărită. El ar fi putut să facă o dublură a cheii. Să înfigă un cui în anvelopă. Și poate că el chiar s-a ascuns, cumva. Și, cumva, a ieșit pe furiș.*

Lăsase 16 mesaje până a auzit un ciocănit la parter. Deschise zăvorul, se uită la holul pustiu și tăcut și ascultă cu atenție, apăsând pe plasturele care înconjura verigheta soțului, ca să își dea asigurări liniștitoare că niciun Ungher nu stătea în umbre, așteptând să lovească. Ieși din baie, se îmbrăcă într-o cămașă lejeră și unul dintre puloverele soțului ei, își trase niște pantaloni de trening moi peste picioarele dureroase și se asigură, cu degete neîndemânatice, că pantalonii aveau șnurul bine legat. Spera că hainele lălâi ascundeau starea corpului ei, plin de vânătăi, de umflături și de gâlme tari, nefirești. Ajunsă la parter, ceru scuze lăcătușului că-l făcuse să aștepte. După el apăru la scurt timp echipa de la firma de securitate.

— Toate încuietorile, le zise. Fiecare cameră de supraveghere, fiecare fereastră, fiecare ușă. Da, trageți curent electric peste tot unde aveți nevoie. Sigur, e în regulă să fie cabluri acolo.

Zgomotul și mișcarea altor oameni în casă îi permiseră să o colinde cu un sentiment de siguranță, siguranța că Ungherul nu se va năpusti asupra ei, că nu putea să-i facă nimic, așa înconjurată cum era de muncitori care veneau

întruna să o întrebe câte ceva. „Unde vreți noul panou electric? Să-l legăm și la generator?"

Cu grijă, dar eficient, își puse mâinile pe tot ce era în casă, căutând orice urmă de existență lăsată de Ungher. Orice care să umple acel gol din tabelul ei unde scria *probe.* Pe celălalt unde scria *dovezi.*

El a existat. Toate ființele vii lasă urme.

În beci, simți din nou mirosul de fum de țigară. Îl întrebă pe unul dintre tehnicienii de la firma de securitate dacă îl simțea și el.

— O, da, răspunse el. M-am lăsat de fumat anul trecut și acum e de parcă am căpătat un al șaselea simț când vine vorba de mirosul de țigară.

Această confirmare, această verificare a propriilor simțuri, o făcu să-i țâșnească lacrimi de recunoștință, în același timp în care simți un val de ranchiună.

Știi ce miros ai simțit. N-ar trebui să ai nevoie de altcineva să-ți spună că este real.

Dacă existau și alte semne că Ungherul a existat, ea nu le găsi. El constituia o absență. Un miros fără sursă, obiecte dispărute, amintiri. El era o modificare – telefonul ei pe noptiera greșită, colacul de la toaletă ridicat, monitorul pentru bebeluși oprit. Dacă lăsase urme de pași în pod, beci, ele fuseseră spulberate de polițiști în timpul căutărilor făcute în casă, praful fiind tulburat de călcături diferite de multe mărimi.

Polițiștii au fost dezordonați, neglijenți.

Descurajată că nu a găsit nicio dovadă, schimbă macazul. Până în prima parte a după-amiezii, stivuise în garaj mai mulți saci menajeri rezistenți plini cu gunoi și o cutie cu haine vechi, aducându-și casa cu un pas mai aproape de o curățenie temeinică, după lunile întregi de neglijare produsă de suferință.

Și-o imagină pe asistenta socială intrând în casă, văzând-o ca pe un cămin ce arăta vizibil locuit, dar sclipind de curățenie. „O, da, ăsta e un

loc minunat pentru copii”, zicea femeia din închipuirea ei.

Însă niciun fel de dovadă. Numai lucruri care lipseau. Lucruri așezate strâmb. Un miros.

El e o fantomă.

Angajă primul avocat care o sună înapoi, o femeie, apreciindu-i tonul direct și zeflemeaua la adresa poliției.

— Polițiștii, pufni batjocoritor avocata. Dacă apar din nou – și vor apărea, îți promit! – să nu spui o vorbă. Le dai numele și numărul meu și gata. O să iau legătura cu Serviciul de Asistență a Familiei, să încerc să-i luminez, să le fie clar că ăsta e un caz de care pot să scape foarte repede. Dar, te avertizez, sunt la fel de rămași în urmă cu lucrul ca toată lumea, din cauza lipsei de personal cu angajații care sună să anunțe că sunt bolnavi. O să dureze mai mult decât vrei și mai mult decât ar trebui să-ți aduci copiii acasă. Între timp, întâlnește-te cu psihiatrul ăla. Trebuie să demonstrezi că primești ajutor. Vrei pe cineva dispus să ateste că ești competentă și capabilă.

Lăcătușul aruncă pe furiș priviri la fața ei lovită, la semne, cât ea îi scrise cecul, dar nu puse întrebări. Cei de la firma de instalare a sistemului de securitate îi prezentară tot ce făcuseră, îi arătară cum funcționa totul. Era sigură, era sigură-sigură că a înțeles?

— Ați avut o spargere, deci? Șeful de echipă se uită la rănile ei cu interes vădit. Ce s-a întâmplat?

— A intrat un individ, dădu ea din umeri.

— Pun pariu că vă doriți să fi instalat toate astea *înainte*, hmm? întrebă el. Răufăcătorul nu ar fi încercat nimic. Și, în cel mai rău caz, ați fi avut o înregistrare cu el pe camera de supraveghere.

— Așadar, spuneți că e vina mea că a intrat, răspunse ea pe un ton oarecum nepăsător, urmărindu-i reacția de parcă era o gânganie într-un borcan.

Poc, poc, poc.

— O, păi nu, nu! Bineînțeles că nu asta zic. Nimeni nu merită..., spuse el, fluturând din mână prin aer ca pentru a-i încercui corpul, rănile. Dar este adevărat ce se zice, paza bună trece primejdia rea!
— Nimeni nu crede vreodată că ceea ce-a făcut este suficient, dacă se întâmplă ceva rău.
— N-am vrut să vă supăr.
— Par supărată? zise ea cu calm, înclinând capul într-o parte.
— Poate... soțul dumneavoastră e acasă? Vreți să-i arăt lui sistemul?

Privirea lui se îndreptă undeva în spatele ei, sperând că poate va apărea un bărbat, cineva rezonabil.
— A murit.
— Dumnezeule mare! făcu tipul, ochii lui devenind, în sfârșit, omenoși, văzând-o. În timpul spargerii?
— Nu.

Omul se foi stânjenit, privind în jur de parcă locul era infectat, tresărind când ochii îi trecură peste semnele ei.
— Era bolnav? întrebă el.
— S-a împiedicat și a căzut.
— Și asta l-a omorât?

Văzu o portiță care îi permitea să profite de mila bărbatului, de sentimentul lui de vinovăție, de opinia lui clară că ea nu era prea capabilă.
— Știți să dați curent unei baterii de mașină? Sau să puneți o roată de rezervă? Acum că el nu mai e, rănită cum sunt, nu pot s-o fac eu însămi.

În 20 de minute, mașina ei avea pusă roata de rezervă, iar bateria de la mașina soțului pornea din nou. Cei de la firma de securitate plecară mândri nevoie mare că ajutaseră o domniță la ananghie.

Activă noul sistem de securitate, încuie casa cu noua cheie.

Și mai mult metal. Și mai mult metal pentru siguranță.

În timp ce conducea cu sub 30 de kilometri la oră spre service pentru a evita să-i explodeze roata de rezervă foarte veche, claxoanele furioase ale mașinilor din spatele ei, înjurăturile strigate din mașinile ce treceau pe lângă ea erau doar mult zgomot de fond. Cântă odată cu radioul. Zâmbi la câtă dreptate avusese doctorul, până la urmă, căci vederea i se vindecase suficient încât să se simtă în siguranță. Cel puțin pe un drum atât de cunoscut. Cel puțin dacă mergea atât de încet.

Se întrebă dacă viața avea să fie mereu așa. Panică și teamă că era posibil să fi rămas vreo fereastră deschisă, să asculte sunetele propriei case cu inima galopând, să se agațe de tot felul de lucruri din metal ca să se liniștească pentru a dormi, a funcționa, dar toate celelalte? Totul părea foarte simplu, așa de ușor. Cum de-i păsase vreodată de șoferii nervoși? De condescendența muncitorilor pe care-i plătea? De ce credea cineva despre ea? Stătu mai dreaptă în scaunul șoferului pentru a-și detensiona mijlocul dureros. Se gândi cu dor la felul în care soțul ei obișnuia să-i maseze umerii, frământându-i până înlătura contracturile musculare.

De-acum avea să fie mai bine, cu alarma instalată. Cu noile încuietori. Trebuia să facă totul mai bine. Apucă strâns de volan.

Nu-i poți permite Ungherului să-ți ia casa. Nu-l lăsa să-ți ia această alinare. Să-ți profaneze amintirile.

Ultimii doi ani i se derulară în minte. Copiii sărind în mormanele de frunze. Obsesia înduioșătoare, dar derutantă a soțului ei de a perfecționa iarba gazonului. Fetița mâncând roșii din grădina lor de legume. Forturile din zăpadă, forturile din perne, forturile din pături ale copiilor. Să facă pizza în cuptorul din șemineu. Flăcările mari ale focurilor pe care le făceau iarna în șemineul enorm.

Nu. n-o să obțină asta. N-o să-l lași să ia asta.

La service, bău cafea după cafea, ignorând-o pe femeia de la birou care se holba la ea. Era preferabil, în mod ciudat, să presupună că oamenii se uitau fix din cauza rănilor, și nu la petele albe cauzate de vitiligo.

În timp ce aștepta după anvelopa nouă, răsfoi o revistă din luna decembrie a anului trecut.

Vedeta de pe copertă poza cu mâinile în șolduri și o ușoară aplecare înainte, cu un citat tipărit peste fotografie, care zicea: „Întotdeauna vreau ca lucrurile să fie periculoase”.

Se rezemă de spătarul scaunului, care-i apăsă atât de tare pe nodul din zona lombară, încât își schimbă poziția. Cât de sigură trebuia să i se fi părut lumea ca să spună un asemenea lucru. Nu-și putea aduce aminte să se fi simțit vreodată în acest fel.

Când ajunse acasă, soarele era portocaliu, atârnând jos în copaci. Apropiindu-se de garaj, zări căprioara și puiul la începutul potecii, imediat după cimitir, perfect nemișcate în afară de norișorii de aburi ce le ieșeau din boturile negre.

Soțul ei spuse vechea lor glumă: „Dacă nu vezi căprioare prin preajmă, înseamnă că nu te uiți cu suficientă atenție”.

Cel care instalase alarma zise: „În cel mai rău caz, l-ați fi avut înregistrat de camera de supraveghere”.

I se uscă gura în timp ce fu lovită brusc de gândul ce nu-i dăduse pace cu o zi înainte, amintirea pe care nu reușise să o pătrundă când văzuse căprioarele îndepărtându-se în fugă pe cărare. Opri motorul, cu mâna tremurând. Nu reuși să scoată din viteză, iar mașina începu să meargă cu spatele până să apese pe frână cu putere, strâmbându-se din cauza impactului asupra piciorului rănit. Se uită lung prin parbriz la mamă și puiul ei.

Aparatul de fotografiat cu funcție de înregistrare pentru fotografierea în natură se afla încă undeva acolo în pădure, orientat spre cărare.

Că Ungherul se apropiase de casă pe acea potecă era logic. Nu existaseră nici mașină, nici urme de roți. Trebuia să fi venit pe jos. I-ar fi fost ușor să parcheze neobservat mai departe, pe drumul înfundat unde erau vilele, și să ajungă la casă pe poteca din pădure.

Nu-ți face speranțe prea mari. Probabil că nu o să apară nimic pe înregistrare. Probabil că aparatul a rămas fără baterii. De cât timp e pus acolo sus? De peste un an. Și, chiar dacă mai funcționează, probabil că el nu a luat-o pe acolo. Dar poate că... Poate, poate, poate.

Și-l închipui supraveghind casa din pădure. Însă, oricât de mult ar fi stat acolo la pândă, nu ar fi putut vedea aparatul alimentat cu baterii solare, apărat de husa de tip camuflaj, ascuns pe un copac la trei metri de cărare.

Însă era posibil ca obiectivul camerei să-l fi văzut pe el.

33

Parcă în garaj și se grăbi să intre în casă pentru a-și schimba adidașii cu ghete pentru zăpadă, aproape uitând să dezarmeze alarma ca să nu alerteze serviciul de securitate și poliția. Tehnicianul o prevenise că, în primele săptămâni de când și le instalau, oamenii uitau adesea să facă asta.

— Ai o soție care intră în casă venind de la cumpărături, da? Are mâinile pline de pungi, abia așteaptă să le deschidă, și în scurt timp află că a ratat un apel telefonic de la noi și se pomenește cu poliția acolo.

— O să țin minte.

— Sigur, bineînțeles, zisese el.

Ea îl urmărise fără interes uitându-se pieziș la colegul lui, amândoi catalogând-o ca fiind vai de capul ei. Proastă grămadă.

Și uită-te la tine acum, *cât pe ce să demonstrezi că au avut dreptate,* se gândi, zâmbind în sinea ei.

Entuziasmul o ajută să se miște repede în ciuda trupului nevindecat. Ieși afară pe ușa deschisă a garajului și o luă spre cărare. Să folosească potecuța făcută de polițiști i se păru ușor acum, în comparație cu goana ei desculță prin pădure în toiul nopții, dar și fără greutatea polițiștilor lângă ea din ziua precedentă. La lumina soarelui coborât, ce vestea înserarea, se deplasă cu grijă printre morminte, aducându-si aminte de căzătura anterioară. Își croi drum până la intrarea pe cărare și încercă să-și amintească exact unde montase soțul ei aparatul.

Era vânt. Grămăjoare de omăt cădeau din coroanele copacilor la fiecare rafală, lăsând mici ridicături pe zăpadă, ceea ce făcea ca pădurea, cărarea, ba chiar și pajiștile și cimitirul din spatele

ei să arate de parcă pe acolo trecuse o oștire în marș dezordonat.

Părăsi zăpada mică a potecii și intră în troienele din pădurea care se întuneca. Mici bucăți de gheață i se furișau în ghete când intra prea adânc în zăpadă. La început, în entuziasmul ei, merse la nimereală de la un copac la altul, înjurând din cauza bețelor ascunse și a crengilor care i se agățau de pantalonii de trening.

Nu ții minte unde era. Asta e în regulă. Cât a trecut, peste un an, nu? Trebuie să fi rămas fără baterii. Fără memorie. Chiar și cu panoul solar, nu se poate să fi ținut atât. Nu-ți face prea mari speranțe. Fii metodică.

Trasă un caroiaj imaginar deasupra zonei unde credea că pusese el camera. Se ținu după liniile acestuia, merse cât de precis posibil, urmele ei transformându-se într-o rețea plăcut de egală în urmă, care creștea tot mai mult.

Chiar când începea să își facă griji că era posibil ca soțul ei să fi dat jos camera și să nu-i fi spus, o zări. Aparatul se camufla bine pe trunchiul copacului de care era prins, dar era acolo, chiar sub nivelul ochilor ei. Îi stătu inima când văzu că panoul solar de deasupra era parțial acoperit de zăpadă, iar pe marginea din jurul obiectivului se strânseseră fulgi de nea.

Se chinui cu aparatul, până la urmă scoțându-și mănușa de pe mâna teafără ca să poată trage de banda cu arici din jurul copacului.

Te rog, te rog, te rog, să fie ceva, orice! se rugă ea, nimănui anume.

Aparatul era similar cu o cameră foto digitală, având propriul ecran de cinci centimetri pe șapte în spate, sub o clapetă cu balama. Folosirea lui era mai intuitivă decât își amintea și era mai mic, ușor de ținut în mână. Apăsă butonul pe care scria OK și ecranul se lumină, făcându-i inima să bată mai tare de speranță.

Apăsă butonul pe care era o săgeată orientată spre stânga și începu redarea celui mai recent filmuleț. Înregistrarea fusese declanșată de mișcarea corpului ei din timpul căutărilor cu mers nesigur încolo și încoace, având trecută ora 4:08 p.m., cifrele micuțe indicând că înregistrarea dura 20 de minute.

Era atât de agitată, că trebui să-și întindă degetele larg, să-și scuture mâna și să respire adânc pentru a se calma, înainte de a da imediat înapoi în timp ca să vadă dacă putea să-l găsească pe Ungher.

Următoarea înregistrare avea indicată ora 4:02 p.m. Căprioara și puiul, îndepărtându-se alergând de mașina ei. Erau doar parțial ascunse de zăpada de pe lentilele aparatului, sărind în sus și în afara cadrului. Privi spre cer, văzu că în curând se va întuneca. Îi veni greu să creadă că a căutat aparatul doar vreo 20 de minute.

Se duse la următorul filmuleț, a cărui oră marcată era cu doar două minute înainte de căprioară și pui. Nu era nicio mișcare, nu părea să fi fost declanșată de niciun animal. Se uită mai de aproape la ecranul micuț. Nu era decât priveliștea pustie a potecii, a copacilor, un colț din pajiște cu pinul imens de la margine. Poate că fusese declanșat de zăpada care cădea? De o veveriță?

Sau, dacă nu, prostul ăsta de ochi rănit nu funcționează atât de bine pe cât ai crezut Probabil zăpada care cădea de pe ramuri a constituit suficientă mișcare încât să declanșeze funcția de înregistrare.

Se uită în sus, se uită în preajmă, auzi bufnetele zăpezii ce cădea în jurul ei, trosnetele lemnului înghețat în bătaia vântului. Crengile se profilau negre pe cerul devenit un bleumarin profund.

Nu contează, ce contează? Du-te la ziua când s-a întâmplat! Asta contează!

Peste măsură de nerăbdătoare, apăsă butonul de două ori în succesiune rapidă pentru a derula înapoi în timp. Însă ceea ce se ivi și apoi dispăru în timp ce derula înapoi o făcu să uite să respire, o făcu să ignore căprioara și puiul care se plimbau pe lângă lentile la ora 9 p.m. cu o zi în urmă.

— Ce a fost asta? îi șopti ea pădurii. Ce naiba a fost asta?

Apăsă înapoi până ajunse la o înregistrare de la ora 7:03 din chiar ziua aia.

Ungherul își croia drum cu grijă spre casă pe urmele pașilor lăsați de polițiști pe potecă. Dispăru din cadru la 7:04.

A venit până la casă. În dimineața asta.

Se uită frenetic în jurul ei, începând instantaneu să respire mai repede, mâinile ei făcând camera să se miște.

Unde este acum? A intrat în casă? Este aici?

Sângele îi năvăli în urechi cu putere, de nu mai auzi nimic altceva decât bubuitul acestuia. Totul din pădure se transformă în umbră, în afară de slaba licărire albastră a luminii de la cameră. Mai apăsă o dată pe buton la a doua înregistrare, mai recentă, peste care sărise.

Era de la ora 7:28 a.m., exact cam când sosise lăcătușul. Când ea se eliberase din baie.

Ungherul apăru în cadru. Alunecă ușor în zăpadă, se redresă și se opri. Se întoarse, întinzându-și gâtul în direcția casei. Și-l imagină privindu-l pe lăcătuș, apoi urmărind camioneta firmei de securitate în timp ce parca pe alee.

Asta înseamnă... ce? Poate că încerca să intre... poate că a intrat? Apoi l-a auzit venind pe lăcătuș și a fugit fără să fie văzut.

Timp de opt minute, Ungherul rămase în cadrul aparatului, mișcându-se uneori ca pentru a vedea mai bine. Dădu pe repede-nainte, sărind disperată câte 30 de secunde odată ca să vadă ce făcea el, să afle cum se termina înregistrarea. Se sili să respire. Era de parcă fusese filmat un

coșmar ce ar fi trebuit să se deruleze doar în capul ei.

A încercat să intre în baie? Ar fi putut, ținând cont de cât e de solid. Ar fi putut să dărâme ușa, dacă ar fi vrut. De ce n-a făcut-o? O căuta pe fiica ta? Voia să vadă dacă e din nou acasă? A intrat în casă?

Îi stătu inima în loc, imaginându-și ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea ar fi fost curajoasă. Rezonabilă. Dacă nu s-ar fi deranjat să schimbe încuietorile și să instaleze un sistem de securitate. Dacă ar fi dormit în propriu-i pat. Dacă nu s-ar fi săturat atât de tare de permanenta năpustire a copiilor când folosea ea baia, încât să monteze zăvorul ăla, sus de tot, unde nu puteau să ajungă ei. Erau atât de multe lucruri care se sincronizau în același timp, încât chiar și acolo, înghețată și îngrozită în zăpadă, se simți norocoasă. Recunoscătoare pentru zăvor. Pentru cât de enervanți fuseseră copiii. Pentru motivul, indiferent care o fi fost el – impuls straniu, logică sau oribilă așteptare a momentului potrivit —, care îl oprise pe Ungher să intre, să dărâme ușa de la baie.

Pe ecran, se opri din a da pe repede înainte când văzu un semn de schimbare. Îl privi pe Ungher îndreptându-și corpul până la înălțimea sa completă, masivă. Stătea în profil. Gura i se mișca, iar în închipuirea ei îi auzi vocea hârșâită spumegând printre dinți.

El își strânse o mână în pumn, se bătu tare în piept de parcă își lovea răutatea zornăitoare a Ungherului din plămâni. Gura i se mișca în continuare. Înjura de unul singur, făcea un plan?

Transpirație rece i se prelinse pe șira spinării, așezându-se, metalică și înghețată, în mijlocul spatelui.

Ungherul se întoarse și se îndepărtă de cameră. Mergea chiar în interiorul liniei copacilor, ascuns vederii dacă s-ar fi uitat cineva spre el din

direcția casei. Trecea cu ușurință prin zăpadă cu pași mari, până când dispăru în spatele pinului uriaș de la marginea pădurii, la vreo 25 de metri de ea.

După 30 de secunde de lipsă de mișcare, înregistrarea se opri. Ea apăsă pe buton, frenetic, la următorul filmuleț. Era acea scenă pustie, cu pajiștea, copacii, pădurea, la ora 4 p.m.

De data asta, în timp ce se uita, nu avu ochi decât pentru pin. Se uită fix la el, cu pixeli și îndepărtat pe ecranul micuț. Neîndrăznind nici măcar să clipească, văzu mișcare.

Vocea fetiței îi răsună în memorie, în timp ce arăta pe fereastră spre pinul bătrân: „Poate că era tati? Lui tati i-a plăcut mereu locul ăla. Lângă copac".

Prin sticla vălurită a ferestrei de la bucătărie, zărise mișcare lângă pin. Ieșise afară și nu era nimic acolo.

Însă el a fost acolo. De acolo pândește.

Pe ecran, o pată întunecată care trebuia să fi fost Ungherul se ivi de după copac. Pentru o clipă, pata rămase nemișcată, apoi dispăru din nou în spatele copacului. Era prea departe pentru a desluși ce făcea, însă ea știa. Știa.

Pândea. A fost acolo tot timpul. A fugit din casă când a văzut muncitorii venind cu mașinile pe alee. A așteptat. I-a văzut plecând. Te-a văzut pe tine plecând. A ieșit afară, chiar adineauri, când ai venit înapoi de la service. Te-a văzut venind aici. Chiar aici. În pădure.

Tremurând, apăsă butonul Oprit și ținu aparatul strâns la piept, pentru a-i ascunde lumina persistentă, înghiți aerul rece atât de repede, că o arse pe gât. Clipi în întuneric, cu ochii orbiți din cauza luminii slabe a înregistrării, cu pete goale, gri, întunecându-i vederea.

Unde este? S-a tot apropiat în acest timp? Te-a urmărit? Este foarte aproape de tine, acolo este, o să te omoare îndată.

Zăpada era de un alb-albăstrui sub primele raze ale lunii. O duru craniul când deschise ochii răniți cât mai larg posibil, încercând să vadă unde ar fi putut fi Ungherul, însă încă ușor orbită din cauză că se uitase atât de mult la ecran. Își ciuli urechile să-i audă pașii prin zăpadă, rămurele rupându-se în timp ce el alerga prin pădure. Dar nu erau decât negrul crengilor și albul zăpezii, trosnetul vântului prin copacii înghețați și zgomotul slab, înfundat, al zăpezii dărâmate din vârfurile copacilor.

Ce mai așteaptă? Trebuie să te fi văzut. Ce-o fi făcând? Unde ar putea să fie?

Exact așa cum căprioara și puiul înlemniseră la vederea ei, la început nemișcarea îi păru singura măsură de siguranță, singurul lucru care îi putea permite să gândească, să evalueze dacă era vânată.

Fiecare fărâmă de aer rece care îi aluneca peste gât o făcea să tresară, sigură că era alunecarea lină a unui cuțit.

Treptat, ochii vătămați se obișnuiră cu întunericul, în fața ei se întindeau copacii, unul lângă altul. Nu zări conturul unei siluete omenești în lumina lunii. Pe nimeni dând să o înșface. Mijlocul, ud de transpirație rece, o mânca de parcă avea niște ochi ațintiți asupra lui. Întoarse brusc capul să se uite în spate, temându-se că s-ar fi putut ca Ungherul să vină printr-un ocol, dar singura mișcare era vântul care se lovea de crengile înalte. Își apăsă zona lombară, dar senzația aia groaznică nu dispăru.

Ideea îi veni brusc și se rușină că nu se gândise la asta mai devreme.

Sună la 911! Ce faci? Cheamă politia!

Dădu să-și ia telefonul. Nu era în buzunarul drept, unde ar fi putut să jure că-i simțise greutatea. Puse camera jos pe zăpadă și se percheziționă frenetic.

Unde este? Unde este? Nu e aici, nu e aici! Ti-a căzut pe undeva?

Ridică haina în sus ca să-și pipăie buzunarele pantalonilor de trening. Cu recunoștință ce era la limita unei rugăciuni împlinite, găsi telefonul. Lumina de la ecran fu dureroasă. Oare îi lumina fața, astfel încât Ungherul s-o poată descoperi? Mâna îi tremura atât de groaznic, încât telefonul nu se deblocă. Strânse verigheta soțului în podul palmei ca să se calmeze si, în cele din urmă, ținu telefonul suficient de nemișcat încât să-i recunoască fața și să se deblocheze. Formă numărul.

— 911, ce urgență aveți?

Vocea era atât de jovială, că mintea i se blocă, incapabilă să o asocieze cu pădurea întunecată, amenințarea, spaima ei.

— Alo, ce urgență aveți? Alo?

Enervarea care începu să se strecoare în vocea aceea de la celălalt capăt al telefonului o trezi.

— Da, da! E cineva aici. Mă vânează. Vă rog!

— Ce adresă aveți?

Îi spuse operatoarei adresa, apoi o repetă, își dădu numele, iar la finalul fiecărei informații își auzi limba uscată articulând răgușit:

— Sunt în pădure. În spatele casei. Trimiteți pe cineva, vă rog. Vă rog, el este aici, s-a întors, vă rog.

Femeia continuă să-i pună întrebări, îi zise să rămână la telefon, însă ei îi deveni din ce în ce mai greu să vorbească deoarece frica îi umfla buzele și limba. Riscul de a sta acolo, cu telefonul luminos, îi răscoli creierul, tot trupul îi tremura puternic de-acum, mai presus de autocontrol. Nu închise apelul, dar închise ecranul și soneria și puse telefonul în buzunar, incapabilă să suporte lumina, sunetul.

La început, crezu că tremuratul era provocat de groaza pură a poziției în care se afla, mintea ei panicată neștiind ce să facă. Însă, în timp ce pădurea continua să o înconjoare întunecată și

tăcută, își dădu seama că îi era frig. Extrem de frig. Mersese timp de 20 de minute prin pădurea plină de nămeți. De 15 minute stătea pe loc, fără căciulă, cu o mănușă dată jos de pe mână, în picioarele degerate. Stătea într-un nămete care-i infiltra gheață în ghete în pădurea întunecată.

Își ridică amețită mănușa. Căzuse pe zăpadă în timp ce își căuta telefonul. Și-o puse pe mâna înghețată. O strânse în pumn înăuntrul mănușii, așa cum ar face un copil, ca s-o încălzească.

Și acum? Și acum? Ce faci? Unde este el?

Nu se clintea nimic. De fiecare dată când se mișca să se uite în jur, tot ce simțea era răceala de gheață a aerului pe care îl respira, o conștientizare a transpirației înghețate de la nodul dureros de la mijloc.

Așteaptă. Așteaptă să vină poliția. Uneori, cel mai greu lucru de făcut este să aștepți.

Luă aparatul de jos, de la picioarele ei, unde zăcea cufundat pe jumătate în zăpadă.

Ce proastă ai fi să-l lași aici. Să nu-l pierzi. Trebuie să-l protejezi. Este dovada.

Își blestemă orbita fracturată, vederea periferică încețoșată, mai ales pe întuneric. Se simțea un lucru mititel, defect, sub privirea Ungherului. Avea să vină prin spatele ei cu arma aceea de pe altă lume, cea prea mică și prea moale ca să existe, și ultimul cuvânt pe care ea o să-l audă avea să fie „delicioasă”.

Fu măturată de o lumină pe care copacii o fragmentau și, la început, fu raza unei lanterne, fu Ungherul, care o prindea în cursă, orbind-o, în acel fascicul luminos, fără scăpare.

Dar apoi auzi pocnetul metalic al unei portiere. O voce.

— Alo? Doamnă? Unde sunteți?

— Simți ușurarea în stomac ca pe o lovitură de pumn și alergă poticnindu-se prin zăpadă către sergent.

34

— El este aici, este aici!

Chiar și pe întuneric, chiar și prin panică, văzu asprimea din expresia sergentului. Nu purta mască și maxilarul îi era atât de încordat din cauza mâniei, încât ea se opri brusc la mică distanță de unde stătea el, lângă mașina de poliție.

— Doamnă, trebuie să încetați cu asta.

Se uită înnebunită în jur.

— Unde sunt ceilalți?

Sergentul își încrucișă brațele și își înclină capul spre ea.

Nu există alte ajutoare. Crede că minți. Că ești isterică.

— Mă îndreptam oricum spre casă. Le-am spus că trec eu pe aici. Ce-ar fi să intrăm, bine?

— Dar el ar putea să fie înăuntru. Ar fi putut să intre în casă. Când am plecat, am ieșit prin garaj, înțelegeți? zise, arătând cu extremă neliniște spre ușa deschisă a garajului, vizibilă de unde se aflau. Asta înseamnă că am lăsat casa descuiată, iar când m-am dus în pădure nu am resetat alarma aia nouă. Nu gândeam, eram... el ar putea fi în casă!

Pari nebună. Ia-o mai ușor. Explică.

Însă nu fu în stare să-și reducă tremurul, nu putu să articuleze o explicație decentă.

— A fost aici! zise cu voce disperată, greoaie. Puteți să vedeți... uitați-vă, uitați-vă! spuse, încercând insistent să-i dea sergentului camera.

El se feri de cameră de parcă era ceva ciumat.

— Ce este asta?

— L-am prins. L-am prins pe cameră.

Sergentul luă aparatul în mâini. Îl răsuci. Ecranul se aprinse și ea îl privi bâjbâind pe la butoane.

— Folosiți săgețile. Treceți de mine. Treceți de căprioare. O să vedeți.

El se uită în jos la cameră în timp ce ea se tot răsucea, ochii ei căutându-l prin beznă pe Ungher. Era inutil. Luminile de la casă îi învăluiau pe ea și pe sergent într-un cerc galben care o orbea, neputând să vadă nimic în afara acestuia.

Creaturile sălbatice sunt invizibile când îi încercuiesc pe oamenii din jurul unui foc de tabără.

Maxilarul sergentului se descleștă. Ridică privirea spre ea, apăsă din nou pe săgeată, privind înregistrarea. Apăsă a treia oară, apoi își ridică încet capul, ochii săi privind direct în ochii ei.

— Cred c-ar fi mai bine să mergem înăuntru, zise el.

— D... dar... el ar putea fi acolo! Nu înțelegeți? Am lăsat deschisă ușa garajului.

Sergentul nu spuse nimic, doar se întoarse și merse până la garaj, apoi dădu să intre.

Nu-l urmă, rămânând captivă, din cauza fricii, în spațiul din apropierea casei și pădure.

— Ar putea fi înăuntru! îi strigă.

El se opri și se întoarse spre ea. Arătând spre cameră, îi zise calm:

— Ați văzut înregistrarea, da? Din ea pare că oricine o fi fost aici este încă afară. Camera l-ar fi surprins ducându-se înapoi în casă.

Mintea ei trecu rapid în revistă înregistrările. Ultima imagine cu Ungherul era cu el dispărând în spatele pinului când ea oprise pe alee la ora 4 p.m. Se uită instinctiv în direcția copacului, însă doar coroana lui legănată de vânt era vizibilă pe cerul nopții. Știa că nu gândește logic, că e agitată din cauza spaimei și frigului.

Îți scapă ceva? Pare că uiți de ceva. Dar sergentul sigur are dreptate. Cu siguranță gândește mai limpede decât tine. Ungherul e afară și acolo se află pericolul. Afară!

Întunericul păru imediat mai amenințător, luminile și căldura casei inspirând siguranță. Îl urmă pe polițist înăuntru, apăsă butonul pentru a

închide ușa garajului. Încuie ușa ce dădea din casă în garaj și se duse iute să tragă cu ochiul pe fereastra de lângă ușa dinspre grădină, ceea ce-i aduse aminte de vecinii care scrutau noaptea după orice urmă a Ungherului. Nu-i veni să se așeze. Energia nervoasă, adrenalina o siliră să-si scuture mâinile, să umble haotic încolo și încoace prin fața ușii, să verifice că ușile erau încuiate, că alarma a fost activată, să se uite în mod repetat afară, în beznă.

Sergentul se așeză pe băncuța de la intrare pusă mai aproape de bucătărie, neluând în seamă umbletul ei agitat la nici cinci metri de el. Se uita cu atenție la ecranul micuț, degetul lui lat trecând cu delicatețe peste butoane. Se retrase în sine în timp ce derula înregistrările, nu ridică privirea la ea când încercă să-i explice, bălmăjind din celălalt capăt al holului de la intrare:

— Mi-am adus aminte de camera din pădure. Soțul meu a pus-o acolo sus anul trecut, pentru copii. Ca să vedem căprioarele, animalele. Uitasem de ea. Pe urmă l-am văzut pe el. Pe înregistrare. Așa că am chemat poliția. Vedeți ora marcată acolo? A fost acolo, în așteptare, ascuns în spatele copacului. Cred... cred că acum trebuie să fie în apropiere. În spatele copacului? Sau în pădure? Ar putea fi oriunde. Nu știu. Nu știu unde este.

— Bine, zise blând sergentul, cu ochii încă fixați pe ecran. Bine.

Era tras la față acum, devenind parcă mai bătrân când acceptă ceea ce vedea.

— N-ar trebui să sunați pe cineva? întrebă ea. N-ar trebui să... să-l găsiți?

— E acolo, murmură el, uitându-se în sus la ea. A fost cu adevărat aici.

Ea nu spuse nimic, însă tonul sergentului era atât de schimbat, semăna atât de mult cu al unui copil pierdut, că se opri din mersul agitat.

— Și dumneavoastră... copiii ăia. Dumnezeule! scutură el din cap. Fir-ar să fie! Păi, bine, în

regulă.

De parcă imaginile de pe cameră îl slăbiseră fizic, sergentul o puse vlăguit pe bancă lângă el. Își scoase telefonul mobil și șovăi o clipă înainte de a apela.

— Da, bună, eu sunt, zise în telefon.

Cu cotul sprijinit pe o coapsă, își lăsă tare capul în mână și se frecă la frunte.

— Am nevoie de toată lumea aici.

Sergentul ascultă.

— Da. Știu. Știu ce am spus, dar...

Respiră adânc, expiră.

— Nu o să-ti vină să crezi la ce stau și mă uit aici. Ea are o afurisită de înregis...

În spatele sergentului, Ungherul ieși din bucătăria cufundată în întuneric. În gâtul ei îngheță un țipăt la vederea unei asemenea imposibilități, silueta Ungherului atât de masivă deasupra polițistului, că părea o specie cu totul diferită. Cu o armă neclară în mână, dintr-un singur pas se află lângă sergent. Fără a se opri din mișcare, fără umbră de ezitare, Ungherul îl lovi o dată, de două ori, de trei ori, lovitură după lovitură, în creștetul capului, *poc-poc-poc.*

Pentru o clipă, sergentul rămase drept pe bancă, cu gura formând un O tăcut. Apoi pe față i se prelinse sânge gros, negru. Mâna care ținuse telefonul căzu pe lângă el, fără vlagă, și telefonul ateriză pe jos, lovind pardoseala din cărămidă a holului de la intrare cu un zgomot supranatural de tare. Se înclină spre dreapta și se prăbuși grămadă pe bancă. Corpul i se stabiliză, micșorat, peste cameră, de parcă faptul că-i fusese luat ceva atât de esențial îl golise.

Ea nu se putu mișca. Înlemni pe loc de groază, incapabilă să înțeleagă.

Dar el e afară. Ești în siguranță.

Ungherul se întoarse să se uite la ea. Imobilă, înțepenită și conștientă doar de nodul tare, înghețat, de la mijloc, unde i se strânsese toată

transpirația provocată de frică, îi privi buzele trăgându-se în lături într-un zâmbet.
— Tu, mârâi el. Să nu te miști.

Era deopotrivă o poruncă și o simplă enunțare a unui fapt. Fiecare părticică a ei părea înghețată, orice mișcare fiind complet imposibilă.

Întocmai ca în visele tale. Dar asta este real. Cum de este asta real?

Holbându-se la Ungher, la corpul și sângele sergentului, înțelese că, dacă fie ea, fie sergentul ar fi vizionat toate cele 20 de minute ale înregistrării făcute în timp ce ea căuta camera, poate că l-ar fi putut vedea pe Ungher în fundal, strecurându-se spre casă pentru a sta la pândă.

Asta e vina ta. Nu te-ai gândit. Gândește!

Ungherul se uită în jos la sergent, întinzându-se după cameră. Ea înțelese, tresărind, că acesta era motivul pentru care el își dezvăluise prezența. De ce îl omorâse pe sergent în loc să-l aștepte să plece din casă. Auzise conversația lor. Știa că polițistul îl văzuse. Știa că imaginea lui se afla înregistrată pe acea cameră.

Mai întâi sergentul, apoi camera și pe urmă tu. Distruge martorii în ordinea credibilității lor.

Așa mic și ușor cum părea sergentul în acel moment, Ungherul se chinui să tragă aparatul de sub corpul lui neînsuflețit. Sângele cursese peste cameră, se strânsese într-o băltoacă pe bancă, picura deja pe jos. Ungherul părea că nu reușește să apuce camera alunecoasă. Era desculț, venise peste ei în liniște, doar cu ciorapi în picioare, și sângele de pe podea se îmbibă, roșu aprins, în bumbacul alb care acoperea un deget. Icni când îl împinse pe sergent cu o mână în care purta o mănușă, cu cealaltă încercând să smulgă camera de sub trup.

Când văzu neîndemânarea Ungherului, enervarea lui omenească, gaura micuță din șosetă de lângă degetul acela ce se înroșea, felul în care degetele lui pale alunecau întruna de pe cameră,

fără s-o poată apuca, ceva imposibil de identificat se schimbă în aer, făcându-i mușchii să se contracte. O parte străveche a creierului ei se inundă de înțelegerea faptului că Ungherul era muritor, că prada ar putea să scape, că, deși totul era deodată rău, nu se terminase. Tot corpul ei lovit se încordă, umplut de certitudinea instinctivă că doar mișcarea o mai putea salva de-acum.

Se întoarse fulgerător, descuie ușa din spatele ei, o deschise, o trânti ca s-o închidă la fel cum o făcuse de sute de ori înainte, și o luă la goană în noapte.

Picioarele îi erau îngreunate de răni, de zăpadă. Plămânii, mușchii îi erau atât de epuizați, încât era de parcă ar fi călătorit prin aer devenit dens și vâscos. Toate lucrurile erau aplatizate înaintea ei în timp ce ochii răniți încercau să vadă pe întuneric.

Mergi. Fugi. Nu te uita înapoi.

E sânge pe potecă.

Se năpusti în salturi neregulate de-a lungul potecuței bătucite de pași până la cimitir și la cărare, impunându-și să meargă mai repede, să își depășească durerea, să treacă prin nămeți, să blocheze moliciunea groaznică a fricii care-i îndoia genunchii în moduri nefirești. Alegerea direcției fu inconștientă; era o creatură vânată ce fugea spre adăpostul primordial al pădurii.

Prin vuietul vântului în copaci, prin sunetul aerului înghețat care-i zgâria plămânii în timp ce respira, auzi un râs, vocea batjocoritoare a Ungherului țipând ascuțit:

— Fugi, fugi cât de repede poți!

Nu poți să mă prinzi, sunt...

Însă ea știa cum se termina povestea aceea.

Delicioasă.

Nu te uita. Doar fugi.

În timp ce își forța sângele, mușchii, să facă mai mult, mai mult, mai mult, își aduse aminte că

ea, sergentul, camera nu erau singurii martori. Nu erau singurii care-l văzuseră pe Ungher.

Copiii. Ei urmează. De ce altceva s-ar fi întors el aici? Și va veni din nou pentru ei.

Această schimbare, de a se gândi la un țel mai mare, îi sili creierul să nu mai acționeze din instinct pur. Îl simți cum trece în rutina lui cea mai bine antrenată, cartografiind distanțe, deconstruind spațiul, variabilele, expunând opțiunile, răsucindu-se în dimensiuni și posibilități imaginare.

Nu poți să-l întreci la fugă.

Cât de departe în urma ei era el? Cât timp fusese blocat de uimirea provocată de fuga ei? Cu siguranță, fusese nevoit să își pună ghetele înainte de a porni în urmărire. Întârziase suficient pentru a distruge camera? Probabil că nu. Probabil c-o lăsase acolo ca să o urmărească pe ea. Probabil că era aproape. Foarte aproape.

În cel mai bun caz, e la 15 metri în spatele tău. Posibil mai aproape. Acum e acum. Ești complet singură. Nimeni nu te poate ajuta acum.

Fugi!

În fața era cărarea, copacii ei încărcați de zăpadă împletindu-și crengile în jurul intrării pentru a forma o gură neagră.

Trage-l înăuntru ca printr-o pâlnie. Înghite-l. Du-l unde poți să-l vezi. Acum e acum. Nu ai voie să dai greș. Acum e acum. Mergi.

Pe când se năpustea pe lângă pietrele funerare și în întunericul mai mare, adăpostit, al cărării din pădure, își scoase iute mănușile și le lăsă să cadă pe zăpadă. Își trase haina în sus, neavând încredere să desfacă fermoarul cu mâinile rănite fără ca asta s-o încetinească. Își ridică în sus puloverul și maioul, până când pielea de pe burtă și de pe spate îi rămaseră expuse în timp ce alerga.

E doar un bărbat. Prea încrezător în propria-i forță. În superioritatea lui. Și ceea ce nu știe poate să-l rănească. Poți să faci asta. Pentru că n-ai încotro. Pentru că n-ai voie să dai greș.

Se opri brusc în cel mai întunecat punct de pe cărare, creanga joasă a unui uriaș pin alb care o ascundea chiar și de lumina lunii, și se răsuci iute să-l înfrunte pe Ungher. Era la intrarea pe cărare, undeva la 10-11 metri depărtare, deplasându-se cu atâta nonșalanță și nepăsare prin zăpadă spre ea, încât, pentru o clipă, văzu puma, ușurința cu care aceasta, cu care acest prădător, ar putea s-o prindă și s-o nimicească. Cum într-o fracțiune de secundă Ungherul putea să sfâșie planul ei schițat în grabă și chiar trupul ei.

— Așteaptă! îi strigă ea și, deși vocea îi era subțiată de frică, slăbită de efort, Ungherul se opri din alergat la sunetul acestei epuizări rugătoare.

Pe întuneric, nu reuși să-i vadă expresia, însă așa cum era conturat de luminile casei, aflată acum la distanță, îi percepu înclinarea curioasă a capului, o sclipire luminată de lună a ochilor galbeni, de pumă, pe vidul feței. În minte îi străfulgeră amintirea primei dăți când îl văzuse, încadrat de lumina soarelui de august.

În jurul trupurilor lor nemișcate vântul sufla prin pădure, dărâmând zăpadă în jurul lor de pe crengile înalte, cu fulgi rotindu-se pe sub guler și topindu-i-se pe gât, topindu-se pe pielea expusă cu stângăcie a abdomenului și șalelor, haina, puloverul și cămașa simțindu-se ca un colac de salvare ciudat, ridicat până deasupra mijlocului ei.

Te poate vedea? Te vede suficient ca să se întrebe ce faci?

— Ce fată cuminte! Nu are rost să fugi.

Ungherul începu să înainteze spre ea.

— Îmi aduc aminte de tine, îi spuse ea.

Urmă o pauză lungă, în care se auzi doar vântul între ei, și nu fu sigură dacă el îi auzise șoapta vocii prin respirația greoaie, prin teroarea care o asfixia.

— Oamenii fac asta uneori, zise în cele din urmă, deopotrivă disprețuitor și dezamăgit.

— Oamenii?

Silueta lui întunecată era la vreo șapte metri depărtare, încă mișcându-se încet. O mână uriașă se întinse, vizibilă pe fundalul creat de albul zăpezii. Ungherul o ținea întinsă ca și cum s-ar fi apropiat de un cal sperios. Ea își duse mâna la spate, la locul tare și rece de la mijloc.

Poate să vadă? Poate să vadă?

Așteaptă până când poți tu să vezi.

— Oamenii, repetă el. E din cauza înălțimii mele. A mărimii mele. Mă face ușor de ținut minte. Este un... inconvenient. Dar n-a contat.

Pe când el vorbea, ea apucă stângaci cu degetele de la mâna teafără mânerul rece și trase de el. Cu un pocnet slab, arma ieși din tocul prins cu ajutorul clipsului de betelia pantalonilor în spate, la mijloc. O ținu strâns. Arma era umedă de transpirație și caldă pe partea unde stătuse lipită de pielea ei în timp ce dormea în cadă, în timp ce lăcătușul și muncitorii de la firma de securitate își făcuseră treaba, în timp ce conducea mașina la și de la service. Arma se simțea unde fusese expusă la aer după ce își trăsese în sus hainele, cu excepția punctului de pe mâner unde lipise un plasture alb cu galben.

Aduse încetișor arma pe lângă corp, ținând-o cât mai aproape posibil de picior ca s-o ascundă în umbre de raza privirii Ungherului. Tremuratul mâinii i se înrăutățea cu cât venea el mai aproape. Tremura atât de tare, că văzu pardoseala de linoleum din camera ei de cămin. O simți lipită de obraz.

Nu. Nu din nou. Rezistă. Rezistă. Frica este doar o reacție fizică, la fel de reală ca o palmă peste față sau o lovitură în cap. Ai îndurat deja așa ceva și chiar mai mult. Trebuie s-o faci sau vei pierde, vei muri. La fel și ei. Asta nu e despre tine. El e foarte, foarte serios. Acum e acum.

Degetul ei mare apăsă plasture. Atingerea acelui lucru moale, faptul că-i știa culorile vesele, că-i aducea aminte de copii, de dragostea lor pură

îi făcură tremuratul groaznic să scadă nițeluș. Strânsoarea ei pe mâner deveni mai puternică. Iar el se tot apropia, încă putea să se năpustească asupra ei în orice moment.

Nu. Se distrează prea mult ca să se grăbească.

Cinci metri și jumătate. Patru metri și jumătate.

— Așa, vezi. Așteaptă acolo. Inutilă.

Tonul ca un tors al Ungherului îi dădu din nou senzația că el o vede ca pe un animal sperios, imprevizibil. Se mișca precaut, încet, dar cu siguranța extremă că el era creatura superioară. Că se afla pe punctul de a-și vedea îndeplinită dorința.

Patru metri. Trei metri și jumătate.

— Câți oameni? Te-au ținut minte? întrebă, sperând să-i distragă atenția, sperând că sunetul vocii lui o va ajuta să țintească.

El era de-acum suficient de aproape încât, atunci când trăsăturile sale ajunseră în bătaia razelor lunii, ea să vadă intensitatea ochilor lui, care nu clipeau deloc, ticul nervos produs de entuziasm ce-i ridica un pic colțul buzei.

— Câțiva, zise el, înclinându-și ușor capul într-o parte.

— Și câți... nu și-au amintit? întrebă, bâlbâindu-se, folosind doar strictul esențial de cuvinte, care abia se auziră.

— Mai mulți, spuse, lungind cuvintele carnal, cu răutate. Dar nu contează. Sunt toți ai mei acum.

Făcu o pauză și își îndreptă trupul, cu mândrie.

— Așa funcționează, adăugă pe un ton didactic.

Cu ochii minții, îl văzu așa cum se vedea el însuși.

Umbra lui târa după ea, ca pe o pelerină, durerea pe care el o provocase, puterea pe care o folosise. Îl privi înfășurându-se în ea, în materialul țesut din fantomele pe care le creasе, captiv, mângâind nostalgic cu degetele cutiuța din tablă pe

care o furase de la fiica ei, lucrurile pe care le furase de la alții.

Și apoi imaginea dispăru. Era doar zăpada. Pădurea. Doar ea și Ungherul.

— Nu, zise ea, cuvântul ușor, dar fără înconjur. Nu așa funcționează. Ei nu sunt ai tăi.

El încetă să mai înainteze spre ea, surprins pentru o clipă.

— Și tu crezi că știi cum funcționează lucrurile?

Văzu chipul mamei, felul în care semnele ei albeau un petic din gene, sprâncene, simți dogoarea surâsului ei, strângerea ei de mână atunci când mergeau – *bum-bum*, *bum-bum*, o bătaie de inimă; o modalitate secretă de a spune „te iubesc”, la fel cum făcea acum cu propriii copii. Își privi mâna albită schițând linii precise și litere colțuroase. Simți panoul lambrisat de la ascunzătoare închizându-se cu un pocnet scurt. Văzu frumusețea rotitoare a perfecțiunii albinelor. Gravitația trăgea de armă puternic în jos în mână, părțile componente demontate și reasamblate în imaginația ei în timp ce-i vizualiza mecanica, pașii necesari pentru a o pune în mișcare.

— Știu cum funcționează lucrurile, zise ea, auzind spațiul pe care-l lăsase, în mod inconștient, între cuvinte, ca și cum fiecare era propria-i propoziție crucială.

— Atunci știi că tu ești... neesențială.

Ea respiră adânc și se gândi la puful de păr din spatele urechii fiicei ei. La semnul din naștere ca un jeleu miniatural de pe coapsa fiului ei.

Te iubesc. Te iubesc.

Deschise ochii.

— Nimeni nu este neesențial. Există timp. Grijă.

Ungherul rămase nemișcat, privind-o, iar ea se întrebă dacă el a înțeles ce a vrut să zică, dacă avea vreun simț al costului și valorii, al efortului pe care-l necesita viața pentru a crea, a dezvolta.

— Știi pe cine voi vizita după aceea, rânji el insinuant.

Simți, vibrând prin aer, nevoia lui de a o vedea reacționând la amenințarea cu sfârșitul a lucrurilor prețioase, dorința lui nerăbdătoare ca ea să-și recunoască neajutorarea, astfel încât el să se poată scălda în asta.

Când ea nu răspunse, el începu să se miște din nou. Pașii îi erau măsurați și privirea neclintită, de parcă savura anticiparea momentului inevitabil când mâna sa avea să se strângă, în sfârșit, în jurul gâtului ei.

Trei metri. Doi metri și jumătate.

Mintea ei se îngustă până deveni un vârf de ac.

Tu ești cea care supraveghează. Tu ești cea care veghează asupra copiilor. Tu ești cea care știe cum funcționează lucrurile.

El a crezut că te-a văzut. Nu te-a văzut niciodată. Însă tu l-ai văzut pe el.

Tot corpul ei înțelese brusc și acceptă.

Tu ești Ungherul.

Ridică arma și trase stângaci înapoi glisiera. Se duse lin la locul ei cu un țăcănit precis. O clipă de tăcere urmă zgomotului neașteptat de puternic, amândoi rămânând înlemniți de uimire. Ea întrerupse momentul, folosindu-și ambele mâini, care-i tremurau, pentru a îndrepta arma spre corpul lui imens, întunecat, ca să o țină cât mai nemișcată posibil.

Se repezi spre ea, făcând întreaga lume să dispară.

— Nu! rosti ea. Nu!

35

În ciuda uciderii sergentului, în ciuda faptului că existența Ungherului putea fi dovedită oricui avea destulă curiozitate morbidă ca să arunce o privire în camera lui de spital, ea tot trebui să suporte o vizită la domiciliu și o întrevedere cu cei de la Serviciul de Asistență a Familiei. Pentru a obține permisiunea de a-și recupera copiii, trebui să aștepte ca poliția să găsească o explicație pentru nivelul alcoolemiei ei, ca să discute, în sfârșit, cu vecinul, și să descopere că în băuturile fierbinți pe care acesta i le dăduse în noaptea aceea fusese adăugat whisky.

„Ca s-o încălzească. Așa cum se obișnuia odinioară să existe câini salvamontiști care purtau butoiașe cu rachiu? Ajută”, le-a explicat vecinul.

„Sergentul era îngrijorat”, i-a zis sfios polițistul tinerel. „Era o preocupare sinceră. Faptul că i-ați bruscat pe copii, plus că el credea că ați consumat alcool. Și că mințeați în legătură cu asta. Nu a fost... nu v-a raportat la Serviciul de Asistență a Familiei ca să vă forțeze să spuneți ceva. El nu era așa. Era un polițist bun. Un om bun.”

Era sigură că se convinsese pe el însuși că asta era adevărat.

Cu toate că, în cele din urmă, i s-a cerut să-i dea copiii înapoi, socrul tot nu voia să-i răspundă la telefon când îl suna. Apelase pentru ajutor la asistenta socială și la polițistul tinerel, îngrijorată cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla când se va duce la apartamentul lui să-i recupereze.

Polițistul i-a promis c-o va duce chiar el cu mașina să-și ia copiii.

„Vreau să ajut. Am nevoie să fac ceva bun”, a spus el cu un zâmbet trist și o privire pierdută.

A ales să creadă motivele declarate, chiar dacă poliția era în mod limpede îndatoritoare cu

scopul dea-i face pe plac, îngrijorați nu doar că ea ar putea să-i dea în judecată pentru greșelile lor, ci și că ar fi putut să stea de vorbă cu reporterii care roiau flămânzi în jurul spitalului, secției de poliție și la hotarul proprietății ei.

Asurzită de împușcături, se simțise înconjurată de un val bubuitor când îi privea pe polițiști ajutând la punerea Ungherului în ambulanță, fotografiind locul faptei. I-a văzut găsind și sigilând într-o pungă arma Ungherului, un baston din piele cu o greutate din metal acoperită la un capăt, despre care a aflat mai târziu că se numea ciomag, obiectul lung, greu pe care el îl folosise pentru a-l ucide pe sergent. După ce primiseră acordul de la paramedici, polițiștii o lăsaseră la secție, așteptând să îi revină auzul pentru a-i putea pune întrebări.

Polițistul tinerel se dusese la spital și îi recitase Ungherului drepturile înainte de a-i scoate fire de păr din rădăcină și a-i tampona corpul pentru a lua probe. Ea își imagina mâinile Ungherului paralizate pe lângă corp, neputincioase, incapabile să-i oprească pe polițiști.

Șirurile invizibile ale ADN-ului îl legară pe Ungher de frânturi din el însuși lăsate prin toată regiunea New England. În zona rurală a statului Maine, doi bunici uciși cu lovituri la cap, nepoata lor în vârstă de zece ani încă dată dispărută, amprenta unui pantof pe un pervaz. În Hyannis, o mamă moartă, fetele ei dispărute. În partea de nord a statului Vermont, o mamă în viață, o fată moartă. O casă întreagă de pe coasta statului Rhode Island perfect curată și pustie. Un singur fir de păr care se potrivea. O urmă foarte mică de fluid.

Apoi a fost puhoiul de crime nerezolvate, unde nu exista absolut nicio probă materială ce ar fi putut să aibă legătură cu el. Oameni care le spuseseră prietenilor că se simțiseră pândiți. Lucruri mărunte care dispăruseră. Înainte de crimă. Înainte de dispariția unui copil.

Și-a adus aminte de mândria din glasul Ungherului când șuierase cuvântul „mulți". S-a întrebat dacă, în timp ce îi era recoltat ADN-ul, se entuziasmase la perspectiva de a fi centrul fascinației macabre a lumii. Poate că îi făcuse plăcere să se gândească la noile căi de control ce i se deschideau. Cum se va juca cu autoritățile. Să-și păstreze cadavrele ascunse, să facă aluzii vagi la ororile pe care le lăsase în urmă. Să dea interviuri, să refuze să le dea. Să privească suferința supraviețuitorilor și să-și retrăiască cruzimea sălbatică.

Dar atunci când a tras în Ungher, când a țintit chiar în centrul lui, când a ochit ca să-l ucidă, mâinile ei, rănite și tremurânde, lipsa de experiență, fizica armei înseși făcuseră ca arma să aibă recul când a apăsat pe trăgaci de trei ori, trimițând gloanțele mai sus. Dacă el n-ar fi fost așa de înalt, probabil că nu l-ar fi nimerit deloc. Însă el era foarte înalt. Iar ea o trăgătoare foarte scundă. Așa că un singur glonț l-a nimerit la baza gâtului și i-a retezat pe loc măduva spinării. Cu siguranță ar fi murit din cauza sângerării dacă apelul întrerupt brusc al sergentului nu ar fi pus în mișcare un răspuns neobișnuit de rapid și alarmat. Poliția și Serviciul Medical de Urgență îi opriseră sângerarea, desprinseseră cu grijă arma din mâinile ei atât de curând după ce trăsese, atât de curând după ce el se prăbușise, încât se așezase năucită pe zăpadă, surdă și dezorientată.

A căutat pe internet scanări ale coloanei vertebrale, a aflat ce vertebre trebuia să fi tăiat pentru a obține acel rezultat. Ca să adoarmă, se calma schițând diagrame cu traseul probabil al glonțului, reculul armei, felul în care Ungherul își dăduse seama ce ținea ea în mâini, felul în care se întorsese ușor dinspre ea când s-a năpustit asupră-i, făcând astfel posibilă acea rană anume, făcându-i posibilă supraviețuirea. Ilustrările mentale ale

fizicii acelei scene o linișteau după coșmaruri. O calmau când auzea un zgomot neobișnuit în casă.

Ungherul era paralizat de la gât în jos.

Cât de repede acceptase el asta? Cât îi luase să înțeleagă că acum avea nevoie de bani, ajutor, îngrijire permanentă? Că ea îl făcuse să fie extrem de vulnerabil? Dacă el semăna câtuși de puțin cu ea, avea să se trezească în fiecare dimineață crezând că se afla în vechea lui lume, doar ca să-si aducă aminte brusc ce pierduse. Însă el nu semăna cu ea, așa că poate avea să se adapteze mult mai repede. Polițistul tinerel îi dăduse de înțeles că poliția îl lăsase pe Ungher singur, le ceruse medicilor și asistentelor să facă la fel, pe cât era posibil pentru siguranța lui, pentru a-i demonstra dependența completă de sistem. După aceea, a lăsat polițistul să se înțeleagă, Ungherul a părut să priceapă noua sa realitate. A răspuns la întrebări. A descris crimele. Deși trăgea de timp. Oferind doar frânturi de informații o dată. Ceea ce, credea ea, era logic, de așteptat. Cu cât era mai mult timp de folos, cu cât putea fi mai mult timp folosit pentru a se finaliza cazuri, cu atât avea să aibă sistemul mai multă grijă de el. Iar când înceta să mai fie folositor? Deși sistemul fusese crud cu ea, admise cu răceală că putea și avea să fie mult mai rău, colegii lui criminali aveau să fie mult mai răi cu cineva devenit de curând vulnerabil și care recunoscuse că a făcut atâta rău.

Câțiva reporteri au încălcat restricția impusă de limitele proprietății ei.

„Doamnă, îl cunosteati? De ce v-a ales ca țintă? Ce ați fi făcut altfel? Știți ceva despre familia lui, slujba lui, trecutul...”

În aceste întrebări, ea auzea: „Ce ai făcut greșit? Spune-mi, te rog, ca să-mi pot spune mie însumi că mie nu mi se va întâmpla niciodată nimic îngrozitor. Cum a devenit el așa? Spune-mi, te rog, pentru că el e mai important decât ești tu. Am nevoie să-mi spun că voi fi în stare să-l

identific, să-l preîntâmpin, să nu-mi încrucișez niciodată drumul cu el. Eu, eu, eu. El. El. El”.

A așteptat. A făcut, în minte, un grafic cu ce se întâmpla mereu cu oamenii îngrozitori și crimele lor oribile. Axa *Y,* interesul publicului. Axa *X,* timpul. O linie pentru victime și supraviețuitori. Alta pentru monstru. După estimarea ei, liniile acelea erau pe cale să se încrucișeze, linia ei, și a copiilor, și a tuturor sufletelor pierdute și devastate se pierdea în jos, pentru a dispărea, în timp ce linia Ungherului tot creștea. Într-o săptămână, majoritatea reporterilor își strânseseră deja tabăra de pe strada ei și se mutaseră în fermecătorul oraș din New Hampshire unde locuise Ungherul, un loc sigur unde se părea că nu comisese absolut nicio crimă.

Poveștile celorlalți pe care-i vânase, pe care-i alesese ca ținte și îi distrusese îi arătau o realitate alternativă plină de anihilare și întrebări de nerăspuns, un loc separat de ea, de copiii ei, printr-o perdea extrem de subțire.

A încetat să mai întrebe poliția despre orice alte cazuri în afară de al ei.

În ciuda faptului că, foarte probabil, avea și motive ascunse, i-a fost recunoscătoare polițistului tinerel că a dus-o cu mașina să-și ia copiii. Așteptând afară în complexul rezidențial pentru seniori, socrul ei stătea lângă copii cu brațele încrucișate și o expresie dușmănoasă. Însă bătrânul s-a înmuiat când a văzut oprindu-se mașina de poliție. I-a oferit polițistului tinerel condoleanțe pentru moartea sergentului, în timp ce ea a îngenuncheat pe trotuar, îmbrățișându-și copiii.

Durerea provocată genunchilor de betonul rece a ajutat-o să înțeleagă că aceea era realitatea. A ajutat-o să accepte că mirosul lor, părul lor, respirația lor erau din nou aproape. Ai ei, dar nu ai ei.

Ei nu-ți aparțin nici ție. Nu așa funcționează lucrurile.

„Mi-a fost dor de voi, mi-a fost dor de voi, v-am zis c-o să vin să vă iau!”

I-a lăsat pe copii să-și treacă degetele de-a lungul feței ei pe cale de vindecare, să-i pună întrebări despre ochi, despre vânătăile ce începeau să se îngălbenească.

În privirea aspră a socrului, a crezut că-l vede pe bătrân spunând: „Știu că trebuie să fi făcut tu ceva ca să meriți asta”, a văzut că, în ciuda pierderilor suferite, el tot nu înțelegea că suferința și nenorocirea se abat pe suprafețe la fel de întinse și la fel de uniform precum ninsoarea, topindu-se până nu se mai văd, dar lăsând durerea în urma lor.

Când au ajuns înapoi acasă, în timp ce bea cafea cu polițistul tinerel, a auzit prelingându-se pe scările de la bucătărie țipetele fericite ale copiilor în timp ce se jucau de-a v-ați ascunselea și s-a încordat fără să vrea.

Trauma nu se termină când se termină trauma.

— Acum avem nevoie de ele ca probe, i-a spus polițistul tinerel, dar la un moment dat vom putea să vă restituim lucrurile fiicei dumneavoastră. Ce a luat el.

S-a gândit la hainele, ursulețul, chiloțeii și colanții de balet aparținând fetiței. Cutiuța cu comori, în formă de mașină. Ungherul le contaminase pe toate.

— Nu vreau nimic înapoi în afară de cutiuța cu comori.

Unele lucruri pot fi înlocuite. Altele, *nu.*

A discutat cu polițistul tinerel despre șansă. Teama de fantome a fiului ei, instalarea, ca răspuns, a camerei de filmat în natură de către soț, durata lungă de viață a panoului solar al aparatului, faptul că Ungherul se întorsese într-o parte, și nu în cealaltă la capătul de sus al scării de la bucătărie, traiectoria cu probabilitate de unu la un milion a glonțului. Putea să vină cu o litanie aproape infinită de șanse care o salvaseră. Șansă

care formase acea bucățică de țesătură ce o separa pe ea de devastarea din celelalte familii.

Polițistul tinerel și-a dres glasul, și-a făcut de lucru cu cana de cafea și a spus:

— Nu a fost doar noroc că l-ați doborât. Sunteți o luptătoare. Nu vă subestimați. Lucrurile se întâmplă cu un motiv, a înălțat el din umeri.

Nu l-a contrazis, conștientă că nu era înclinată, din fire, să gândească de bine despre ea însăși. Că, spre deosebire de el, nu vedea vreo abilitate, vreo forță care o ajutase pe ea, dar dăduse greș cu toți ceilalți. Nu era mai bună decât fuseseră ei, nu merita supraviețuirea mai mult. Așa că rămase tăcută, știind cât de profund detestau oamenii să admită sau să recunoască spațiul supradimensionat pe care îl ocupă șansa în viață. Și, mai rău, în moarte.

— Și, la urma urmei, a continuat polițistul, dumneavoastră ați avut și ceva ghinion. Vi s-au dat cărți proaste. Soțul dumneavoastră. Individul ăsta care a făcut o fixație pe dumneavoastră. Nu reușim să ne dăm seama cum își făcea... alegerile. El însuși nu pare să poată explica asta. Și pe urmă... nicio dovadă, nicio urmă, nicio amprentă? Alcoolemia dumneavoastră.

Polițistul tinerel clătină din cap la șirul de evenimente care o făcuseră nedemnă de crezare.

— Să găsim explicații? Chiar și după ce l-am arestat? A fost dificil. Vecinul ăla al dumneavoastră, care v-a pus whisky în băutură ca să vă încălziți în noaptea aceea. Cine ar face asta? Cine să se gândească măcar să-l întrebe? Faptul că el a pretins că lucra la cafeneaua aia, astfel încât să-l identificați greșit? Ciomagul? Nu e genul de armă pe care o vedem. Mda. Și dumneavoastră ați avut parte de ghinion.

A strâns din dinți. A încercat să-si facă vocea să sune calm, dar nu s-a putut abține să nu pară tăioasă și rece.

— Mare parte din toate astea nu a fost doar ghinion totuși, nu-i așa? Pentru că a existat cuiul din anvelopa mea. Fumul de țigară. Lucrurile dispărute ale fiicei mele. Pietroiul cu cheia ascunsă mutat de la locul lui. Faptul că ne simțeam supravegheați. Colacul ridicat de la vasul de toaletă. Telefonul meu pus în locul greșit. Monitorul pentru bebeluși oprit. Ignorarea tuturor acestor lucruri, lăsarea lor la o parte, asta a fost o alegere.

E mai ușor să crezi că o femeie minte decât că s-au întâmplat lucruri rele în timp ce ești de veghe. E mai ușor de crezut că lucrul cel mai simplu este întotdeauna corect Și e simplu să spui că o femeie e nebună.

Polițistul a tresărit. Ea s-a întrebat ce lucruri avea voie să recunoască. Ce instrucțiuni îi fuseseră date. Ce putea să recunoască față de sine însuși.

— A fost... regretabil, a spus el. O regretabilă serie de... lucruri neașteptate, improbabile. Într-un efort clar de a schimba subiectul, a întrebat:

— Credeți că-i veți lăsa pe copii să-și viziteze bunicul? El părea să vrea asta.

— I-am mulțumit. Îi voi trimite prin poștă un cec care să acopere șederea lor la el.

— Mă refer la... el chiar a sărit să ajute. Poate că-i acordați o șansă?

Și-a lăsat capul într-o parte spre polițist, pentru o clipă nedumerită de felul în care toate acțiunile socrului – că îi ținuse pe copii departe de ea, că o acuzase de crimă, de abuz asupra copiilor, criticile lui permanente, comentariile spuse, chipurile, în șoaptă, faptul că o lovise – puteau fi depășite în greutate de câteva săptămâni de îngrijire a rudelor lui de sânge. Dar apoi, bineînțeles, și-a amintit că, deși ea se simțea complet schimbată, lumea din jur nu se schimbase.

— Nu este suficient. Nici măcar pe aproape.

Polițistul tinerel a părut că ar avea de gând să o dojenească, apoi s-a răzgândit.

— Ei bine, au apărut informații noi în cazul dumneavoastră.

Bătea nervos în cana de cafea și ea a fost izbită de un sentiment de déjà-vu, amintindu-și cum stătuseră împreună la o cafea ea și sergentul la câteva zile după moartea soțului ei, așezați exact în aceleași locuri.

— Lucrul mai puțin important este că am descoperit unde trebuie să se fi ascuns.

— Nu mi-ați spus deja? În beci?

— Păi, asta nu e sută la sută sigur. Dar credem că s-a ascuns în beci în ziua aceea. Ținând cont de... mirosul de țigară pe care l-ați menționat dumneavoastră și tipul de la firma de securitate.

— Îhm.

— Așa. Deoarece am recuperat cartela SIM din camera de filmat, știm că a ajuns acasă la dumneavoastră înainte de prânz în ziua în care a intrat în casă. A așteptat să plecați cu copiii conform programului. Apoi, cum am zis, probabil că s-a ascuns în beci. Noi n-am găsit printre lucrurile lui o dublură a cheii dumneavoastră, dar e ușor de presupus că a făcut o dublură după cheia din ascunzătoarea-pietroi – e imposibil de știut când, dar cândva înainte de ninsoare. Pe baza cronologiei pe care ați furnizat-o, probabil că a urcat la etaj pe la miezul nopții. Am primit apelul de la vecinii dumneavoastră pe la 5 dimineața. Și, desigur, înregistrarea video îl arată din nou ziua următoare, în jurul orei 2 dimineața, plecând pe cărare, ascunzându-și urmele călcând exact în urmele lăsate de dumneavoastră și oamenii noștri.

Polițistul tinerel încruntă din sprâncene la aceste recunoașteri ale posibilității poliției de a greși.

— Asta înseamnă că a plecat la 12 ore după ce noi am terminat căutarea. Adică, după ce am văzut camera aia secretă, a fost o căutare foarte intensă. Însă ce am descoperit e că a urcat în cuptorul din

șemineu. S-a ascuns acolo. Am găsit un fir de păr și se potrivește.

Și-a adus aminte că, în timp ce plângea în hohote pe canapea, devastată, observase pete de cenușă în jurul șemineului și pe covor. Le-a crezut încă un semn al nepăsării poliției în casa ei.

— E posibil așa ceva? Ușa de la cuptorul ăla e micuță.

— Da, exact! dădu vehement din cap polițistul. De aceea ne-a scăpat. Cum se ascunde un tip de dimensiunea aia de o căutare a poliției făcută atât de temeinic, știți? În cele din urmă, ne-am gândit... poate că acolo înăuntru. Apoi am cercetat și am găsit firul ăla de păr. Unul dintre oamenii noștri, un tip solid, s-a oferit să încerce să intre în cuptorul ăla. A trebuit să se chinuie, dar a reușit. A zis că era claustrofobic ca naiba acolo. Să iasă din cuptor? Asta a fost o priveliște de văzut. Mai să rămână blocat, chicoti polițistul. Credeam c-o să leșine. Totuși... a reușit. La un moment dat, va trebui să-l interogăm din nou cu privire la cazul dumneavoastră și să confirmăm toate astea. Doar că acum, cu celelalte cazuri...

— Bineînțeles, a spus ea, dând prioritate celor dispăruți, celor morți, celor distruși, chiar în timp ce această informație îi provoca închipuiri dureroase, ce pulsau ca o lumină stroboscopică. *Flash,* Ungherul strângându-și membrele pe lângă el în cuptor, asemenea unui păianjen de peșteră. *Flash*, el auzindu-i pe copii în ascunzătoare. *Flash*, el scrâșnind din dinți, întrebându-se dacă va avea timp să ajungă la ei.

— Asta înseamnă că el trebuie să-i fi auzit pe copii, nu-i așa? În noaptea aia. După ce am fugit eu? Ei se ascundeau chiar acolo.

— E posibil. Adică, nu se poate să fi fost pentru mult timp, cred? Ca ei să fie ascunși cu toții în șemineu? Dar cu certitudine el ne-ar fi auzit când i-am găsit pe copii. Ne-ar fi auzit căutându-l.

Trebuie să-l fi speriat de moarte, ținând cont că a rămas în casă atâta vreme după ce am plecat noi.
— Nu l-a speriat suficient încât să nu revină.

Polițistul tinerel a clătinat din cap, stânjenit.
— Mda, așa e. Dar, după câte ne putem da seama, nu a umblat la ușa băii în timp ce dumneavoastră erați înăuntru. Cine știe ce-o fi fost în capul lui? Cine știe de ce s-a întors?

Polițistul a dat din umeri.

Ea și-a frecat punctul dureros dintre sprâncene, zicând:
— A venit înapoi fiindcă voia să vadă dacă fiica mea e aici. Probabil plănuia să se ascundă și s-o aștepte. Să mă atace... ar fi dovedit că el există. Nu ar fi vrut să-și distrugă șansa de a ajunge la ea. Iar în noaptea aceea... el mi-a spus că sunt neînsemnată. Înțelegeți? El nu era aici pentru mine.

Polițistul tinerel a înclinat din cap, apoi și-a dres glasul:
— Așa... Lucrul mai important despre care voiam să discut cu dumneavoastră.

Și-a ferit privirea în lături, cu vădită stinghereală.
— Cât ați apucat să vedeți din înregistrările video? De pe camera dumneavoastră de filmat în natură?
— Nu prea mult. Am sunat la 911 când am văzut că se ascundea în spatele pinului în ziua aia.
— Ei bine, există... alte filmulețe. Înregistrările video de pe camera dumneavoastră merg înapoi până prin septembrie. Mai avea încă atâta spațiu după așa multă vreme deoarece, când a rămas fără spațiu, a șters cartela, apoi a început să o umple din nou. Așa că nu știm nimic dinainte de septembrie... Însă el apare pe înregistrare pe la mijlocul lui octombrie. Se îndrepta spre casă. Ceea ce înseamnă că vă pândea. Și că e posibil să fi intrat în casă. Înainte de noaptea aceea.
— Nu înțeleg.

Însă înțelegea. Și l-a amintit pe polițist spunând că nu e ceva neobișnuit să supravegheze cineva o casă înainte de a da o spargere, și-a amintit fiorul rece simțit imediat ce și-a dat seama că nu soțul ei îi bântuia, ci Ungherul. Înțelesese din nou asta când a citit în ziare că celelalte ținte le povestiseră oamenilor că s-au simțit supravegheați, că le dispăruseră lucruri. Se gândi la monitorul pentru bebeluși, oprit în mod inexplicabil. La felul în care fiica ei recunoscuse glasul și silueta Ungherului.

Dar să speculeze că el îi pândise și, mai rău, că intrase și altădată în casă, era un efect întunecat al descoperirii faptului că existau dovezi fotografice.

Și l-a închipuit pe Ungher stând aplecat deasupra ei, privind, un spectru dintr-o paralizie nocturnă devenit real. A auzit-o pe fiica ei spunând: „Dar îl cunosc. Cunosc vocea aia. Bărbatul din ungher. Din visele mele”. A văzut-o pe fetiță arătând spre pin, zicând: „Am văzut din nou un bărbat. Uitându-se la mine, de acolo”.

A fost real. Ai avut dreptate. A fost el de la bun început.

— Îl avem pe înregistrarea video, venind și plecând. A făcut asta și cu ceilalți. Să intre prin efracție. Să adulmece în jurul unei case. Uneori, făcea așa ceva multă vreme, intrând și ieșind din case. Pândind oamenii. Din ce zice el? Îl excita. Eu... am vrut să auziți asta de la noi. Înainte să auziți... din altă parte.

— De câte ori... a zis... a zis de câte ori a intrat în casă? Înainte?

— E pe înregistrare o dată în octombrie. Încă o dată în noiembrie. Apoi luna trecută, o dată – cu trei nopți înainte să se întâmple totul.

Ea își acordă un moment să se liniștească.

— Dar... s-a lovit cu capul pe scări? Și nu știa de pod. N-ar fi știut dacă ar mai fi fost înăuntru? Iar eu... de obicei mă trezesc foarte ușor, iar

zgomotele casei... m-ar fi trezit... totul e foarte zgomotos.

Polițistul tinerel dădu din umeri:

— Poate în noaptea aia a fost mai zgomotos. Și poate dormiți mai adânc decât credeți.

Poate, poate, poate. Folosești dopuri pentru urechi ca să te ajute să dormi, la urma urmei. Dar fiica ta l-a văzut. Și l-a amintit. Privind din ungher. Poate că el nu colinda deloc prin casă, poate că doar o privea. Poate că, dacă tu n-ai fi fost trează, și în noaptea aia doar ar fi privit.

— Nu-mi place să mă gândesc la asta, a spus ea. Nu-mi place deloc asta.

Ar fi trebuit s-o crezi. Ar fi trebuit s-o crezi pe fetița ta.

Polițistul tinerel aprobă grav din cap, spunând:

— Mda. Dar sunteți în siguranță acum.

În siguranță.

— Mai e... Încă ceva. Probabil nu e nimic.

I s-a făcut un gol în stomac.

— Ce?

— Păi, unii dintre băieții de la secție se întreabă dacă ar fi posibil, dacă el ar fi putut să-l împingă pe soțul dumneavoastră în jos pe scări. Poliția federală l-a întrebat. El a negat. Dar... apare în înregistrări și la vremea aceea. Nu în ziua în care l-ați găsit pe soțul dumneavoastră, ci în octombrie, cum ziceam. Însă ar fi putut să vină pe proprietatea dumneavoastră dintr-o altă direcție. Ar fi putut să vină până la casă de mai multe ori decât arată înregistrările video.

— Dar sergentul zicea că soțul meu nu avea cum să fi fost împins?

Polițistul tinerel și-a rotit mâna într-un gest de „așa și așa".

— El a concluzionat, mai degrabă, că dumneavoastră n-ați fi putut să-l împingeți. Dar un individ mai solid? Se vorbește despre

redeschiderea cazului. Cu toate că, după cum v-am zis, el neagă.

Ea și-a cuprins cana de cafea în mâini și s-a gândit.

— El a zis, într-adevăr, ceva despre cum o să-l lase pe fiul meu să scape dacă ne arătăm, că altminteri o să am „mai mult” sânge pe mâini. Ce „mai mult” însă știți? Ar fi putut să se refere la soțul meu? Să mă învinovățească pe mine din cine știe ce motiv? A scuturat din cap. Dar... ce mai contează? El este... în incapacitate fizică. Soțul meu s-a dus. S-ar putea să nu știm niciodată sigur. Viața este nesatisfăcătoare când vine vorba de știut adevărul.

A oftat, gândindu-se la necunoscute, la întrebările la care era posibil ca Ungherul să nu răspundă niciodată, la cele pe care nimeni nu știa nici măcar să le pună.

— Oricum ar fi, fără soțul meu, a crezut că suntem vulnerabili.

— Greșeala lui, a spus polițistul tinerel, iar ei i s-a părut că aude mândrie în vocea lui.

— Mă întrebam...? Sergentul a spus că, atunci când era în ascunzătoare, nu a putut să audă nimic. N-a putut să audă oameni mișcându-se în jur. Că de-asta a crezut că mințeam. Parțial, oricum. Nu înțeleg cum s-a putut asta. Totul era.... toate sunetele erau foarte clare pentru mine, în momentul acela.

Polițistul tinerel s-a scărpinat pe după ureche, de parcă ceea ce urma să spună îi dădea mâncărimi.

— Mda, păi... După ce noi v-am văzut înregistrările, după... ce s-a întâmplat? Am încercat eu. Au încercat și alți colegi. Ne-am băgat în ascunzătoare, am făcut zgomot în casă și am putut auzi foarte bine. Nu la fel de bine ca dumneavoastră, care cunoașteți mai bine casa.

A făcut o pauză, întristat.

— Cred că a fost auzul sergentului. Cred că poate începuse să-și piardă auzul și nu și-a dat seama.

Cum altfel putea să se furișeze individul ăla ca să-l atace?

Asta dacă nu cumva sergentul auzea cât se poate de bine și a mințit despre asta ca să pună presiune pe tine.

— Nici eu nu l-am auzit furișându-se în noaptea aceea. A fost... silențios. Doar că s-a întâmplat să fie mai aproape de sergent decât de mine. Asta a făcut diferența.

Au păstrat tăcerea un moment, ascultându-i pe copii cum se jucau la etaj.

Cu voce slabă, polițistul tinerel a spus:

— Poate că-i nebun? Și de-aia a făcut toate aceste lucruri?

Ea a băut încet o gură de cafea și a oftat.

— Când se întâmpla, țin minte că mă gândeam: „Oricine ar face așa ceva nu e sănătos la cap”. Dar el n-a fost irațional. Ne-a ales pe noi, cu ceva timp în urmă, când a văzut-o pe fiica mea la cafenea și a pretins că lucrează acolo. A luat chitanța noastră, probabil că a făcut rost de numele nostru de pe ea. Apoi ne-a pândit. A furat cheia ascunsă și a făcut o dublură. A plănuit în avans. Ba chiar, pare-se, a intrat în casă înainte.

Și-a acordat un răgaz de-o clipă, și-a frecat tâmpla pentru a alina durerea internă pe care acceptarea acestei noi informații o cauza.

— Însă lucrul la care mă tot gândesc este că, atunci când a realizat că am fugit, că m-am dus după ajutoare, el ce-a făcut? Trebuie să fi calculat probabilitatea de a mă prinde din urmă. Trebuie să-și fi dat seama că era foarte posibil să lase dovezi în urmă dacă pleca. A stat pe loc în casa asta și a calculat tot. Așa că a pus înapoi telefonul meu. A repus totul, sau aproape totul, la normal. S-a ascuns. Atât de bine, încât ați scotocit în toată casa și nu l-ați găsit. A așteptat ore în șir, în timp ce îl căutați cu toții. A așteptat încă o jumătate de zi după ce ați plecat. Apoi, în sfârșit, a ieșit și a plecat luând-o pe urmele lăsate prin zăpadă. A lăsat atât

de puține urme, încât nu ați crezut că el există. Înțelegeți? S-a gândit bine la toate, la toate eventualitățile, chiar aici, pe loc.

Polițistul tinerel a aprobat din cap.

— Numai imaginați-vă. Imaginați-vă prezența de spirit. Pentru a face toate astea. Cum poți să fii nebun și totuși să faci toate astea? Și asta doar cu această ocazie. A scăpat basma curată cu așa ceva, le-a făcut rău altora, multă vreme. S-ar putea să fie bolnav. Probabil că este. Dar a ales să facă ceea ce a făcut. Nu a fost ceva dintr-un impuls de moment. El considera că are dreptul la lucruri care nu-i aparțin. Care nu pot să aparțină nimănui. Și a pornit în dobândirea lor.

Polițistul tinerel a luat cana caldă în mâini. Cu uimire, a auzit un tremur în vocea lui:

— Eu vreau să cred că e nebun, știți, decât că cineva ar face, ar vrea să facă, lucrurile alea.

Asta i-a reamintit cât de tânăr era. I-a reamintit că, în ciuda uniformei lui, a felului în care naivitatea ei îi fusese distrusă de moartea mamei sale, experiența distruge inocența într-un ritm diferit pentru fiecare om.

— Lucrurile alea se întâmplă în fiecare zi, a spus ea. Doar că altor oameni. În alte locuri. Și, în mare măsură, pericolul vine de la oamenii pe care-i cunosc mai bine. Rău nu e musai să însemne nebun.

El a aprobat din nou. S-a recules o clipă înainte de a întreba:

— Credeți c-o să vindeți locul ăsta? Să vă mutați?

— Nu, a răspuns.

— De ce nu?

— Este căminul nostru. Ne-a protejat.

— Dar toate amintirile? Nu credeți că va fi greu? Pentru copii?

A simțit amărăciunea plată a propriului zâmbet.

— Indiferent unde i-as duce, tot ar trebui să se confrunte cu toate lucrurile prin care au trecut.

— Mda, a spus el fără convingere. Cred că da.

În noaptea aceea, i-a lăsat pe copii să împartă un dormitor. Amintindu-si că în dimineața următoare era zi de ridicare a gunoiului, și-a pus haina și a scos tomberonul prevăzut cu roți, împingându-l pe aleea curățată de zăpadă. Chiar și în ghete, simțea înțepături dureroase în labele picioarelor; permanent sensibile la frig acolo unde degerăturile intraseră adânc.

Rănile fizice erau cel mai ușor de înfruntat. Era puțin probabil că aveau să-i crească la loc toate unghiile de la picioare. Ochiul, o prevenise doctorul, era posibil să nu-și mai recapete claritatea de dinainte.

Însă Ungherul lăsase răni mai adânci. Pe neașteptate, inima îi era cuprinsă de panică, tăindu-i-se respirația. Copiii aveau atenția neliniștită a iepurilor, îngrijorați că niciun loc nu era cu adevărat sigur.

Poate că alți oameni aveau dreptate. Poate că ea și copiii *ar trebui* să-și caute un nou cămin. Un loc nepângărit, unde aducerile-aminte ale chinurilor lor nu ar pluti în apropiere.

A lăsat tomberonul la drum. Pe când mergea înapoi pe aleea pentru mașină, casa s-a ivit printre copaci. S-a oprit, amintirile ei suprapunându-se una peste alta ca într-un film blocat într-un aparat de fotografiat, expunere peste expunere. Soțul ei tunzând gazonul. Copiii alergându-se unul pe altul prin curte. Mesele, focul plăcut din șemineu, paharele cu vin. Bucuriile liniștite ale vieții cotidiene. Fericirea profundă.

Asta era problema, nu? Plecarea poate că i-ar îndepărta de amintirile rele, dar, în același timp, i-ar duce departe și de cele bune. Și erau atât de multe bune! Și-a mijit ochii în sus spre casă, amintindu-și cum coșarul păruse atât de tulburat de acest loc, insistând că sigur era bântuit.

Da, putea să înțeleagă acum. Un fel de aură înnegrită, înțelepciune veche, pulsa dinspre casă în lumina albă a lunii. Prin ochi diferiți, ar fi putut părea amenințătoare. Însă ei îi răsuna în minte ghicitoarea aceea veche – cât de mult dintr-un lucru trebuie să fie înlocuit înainte ca acesta să nu mai fie ce era?

Pentru că, în mod cert, casa nu era lucrul care fusese atunci când a fost construită. Atât de multe se stricaseră, se reparaseră, se restauraseră. Camere întregi refăcute, grinzi întărite, lemn transformat în praf de insecte și înlocuit.

Dar casa ei era mai izbitoare, mai vie decât altele deoarece ochiul ei omenesc vedea cum era bântuită de acele mii de atingeri omenești; dovezi pentru cât de mulți trecuseră prin locul acela, îl îngrijiseră și îl iubiseră. Vibra de toate acele urme. Iar ea înțelegea că, precum casa, ea și copiii aveau să fie transformați nu doar de distrugere, ci și de vindecare.

Și-a strâns mâna rănită într-un pumn în jurul cicatricii din palmă, hotărâtă.

A doua zi, o să-i prezinte pe copii vecinilor care o ajutaseră. Și mai bine, aveau să facă efortul de a face cunoștință cu toți vecinii. Apoi, întocmai cum promisese, o să-i ducă pe copii să ia un pom de Crăciun. Vor alege unul dintre cei rămași necumpărați, nealeși, pe care-i văzuse stivuiți în spatele unui centru comercial cu articole pentru grădină din apropiere. O să aducă acasă orice fel de coronițe și ghirlande se mai găseau acolo la atât timp după sărbătoare, să umple casa cu mirosul de viață îndeajuns de puternic încât să rămână verde în toiul iernii. Împreună, aveau să adune alinare din beculețele pe care le vor înșira, din amintirea soțului și tatălui pe care-l pierduseră. O să privească zilele devenind mai lungi.

Iar în seara aia, ea avea să meargă înăuntrul casei care-i protejase. În seara aia o să adoarmă

într-un loc care rezistase timp de secole, mărturie a frumuseții născute din supraviețuire.

Mulțumiri

Multe mulțumiri lui Helen Heller, al cărei entuziasm pentru această carte, chiar de prima dată când am vorbit, mi-a schimbat viața. Perspicacitatea și ideile ei, criticile întotdeauna pertinente și sprijinul neclintit au însemnat enorm pentru mine.

Am fost incredibil de norocoasă să lucrez cu editorii Jeramie Orton și Harriet Bourton. Comentariile lor chibzuite m-au impresionat de fiecare dată și au făcut această carte ceea ce este. Vă mulțumesc amândurora, sincer, pentru franchețe, bunătate și încrederea în această poveste.

Mulțumiri Pamelei Dorman pentru că m-a primit călduros într-o familie editorială cu adevărat minunată.

Saliann St-Clair și echipa de la Marsh Agency, vă mulțumesc pentru munca neobosită în plan internațional.

Tuturor celor de la WME, apreciez nespus tot ceea ce ați făcut în privința reprezentării acestei cărți.

Mulțumiri, Jane Glaser, pentru tot sprijinul tău.

Primilor mei cititori, într-o ordine întâmplătoare – Courtney Stephens, Nachel Mathoda, Liz Wendell, Sian Gilbert și Jamie Sogn –, impresiile voastre au fost esențiale și vă sunt maxim de recunoscătoare.

Lui Christine Pride, Laurie Edwards și Rakesh Satyal, încurajările și sfaturile voastre răbdătoare pentru această străină într-o țară străină au fost cruciale pentru mine în momentele de cea mai mare panică și descurajare.

Yvette Yun și Marith Zoii, mentorii mei extraordinari. M-ați învățat foarte multe și ați fost

primii oameni care au ales ceva scris de mine dintr-un teanc și au văzut potențial. Vă voi fi mereu recunoscătoare.

Comunității mele de scris (știți voi cine sunteți): am trecut prin multe greutăți împreună și, în unele zile, ați fost singurul lucru care m-a făcut să continui și să aștern cuvinte pe pagină. Vă mulțumesc, mereu.

Rye, bunătatea, încurajarea și capacitatea ta de a mă face, invariabil, să mă simt mai bine dovedesc că am cea mai bună soră din lume. Îți mulțumesc că ești nu doar o persoană extraordinară, ci și o cititoare perceptivă.

Tatălui meu, Robert, care a păstrat toate acele cărți pe care le-am scris în clasa a patra și care s-a asigurat că voi ști exact ce să fac când voi întâlni o pumă. Mi-ai oferit o viață întreagă de sprijin și râsete.

Le mulțumesc socrilor mei, Ruth Anne și Randy, pentru că m-au lăudat mereu și nu au ezitat niciodată să sară în ajutor cu orice trebuia făcut, de la a sta cu copiii până la a turna beton.

Bunica mea, Lil, și mama mea, Catherine, au fost toată viața cititoare vorace care mi-au inspirat dragostea pentru cărți și tot ce ține de ficțiune. Știu că mă privesc amândouă de sus spunând: „Ți-am zis eu”, când mă văd punându-mi întrebări despre alegerea mea în situația cu avocata. Ca întotdeauna, ați avut dreptate, doamnelor.

Cât privește sursele de inspirație, am de adus câteva mulțumiri. Prima, desigur, este casa mea. Ești imposibil de încălzit, dar ești o frumusețe care a îmbătrânit extrem de elegant. Dacă ești bântuită, fantomele tale sunt unele binevoitoare. Un mare „mulțumesc, dar nu, mulțumesc” meșterului care m-a făcut să încep să mă gândesc ce aș face dacă ar intra vreodată cineva prin efracție. Și, desigur, multe mulțumiri anxietății mele. Știam eu că ești bună la ceva!

Thomas și Eleanor, dacă citiți cartea asta înainte de anul 2032, sunteți prea mici. Vă rog s-o puneți înapoi pe raft. Dar să știți că vă iubesc și că mă minunez mereu cum de-am fost îndeajuns de norocoasă încât să fiu mama voastră.

Și, în fine, soțul meu, Jason. Cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să-mi dau seama că am înțeles dragostea cum trebuie la 17 ani. Îți mulțumesc pentru această viață frumoasă!

Notes

[←1]

Replici celebre ale unor personaje negative din filme; în ordine, *Vrăjitorul din Oz* (1939), *Cavalerul negru* (2008) și *Stăpânul inelelor: Cele două turnuri* (2002). (N.t.)

[←2]

Eufemism folosit în limba engleză pentru felul în care apar pe lume copiii.

[←3]

Bracketing este tehnica prin care se fotografiază același cadru cu expuneri diferite, combinându-le apoi pentru a crea un cadru expus perfect. Se folosește des în fotografia imobiliară (N.t.).

[←4]

Adică cca. 100 de metri. Lungimea unui teren de fotbal american se folosește adesea în SUA pentru a facilita o mai ușoară înțelegere a distanțelor (N.t).

[←5]

Membri ai religiei Bisericii lui Iisus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă (mormoni), existenți în număr mare în statul american Utah (N.t.).

[←6]

Unul dintre personajele feminine principale din *Dinastia,* celebrul serial american al anilor 1980 (N.t.).

Table of Contents

Table of Contents